

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İYİ ADAM

"Aklınızı alacak bir psikolojik gerilim. Federico Axat çok seveceğiniz ama asla güvenemeyeceğiniz bir yazar."

— NEW YORK TIMES

FEDERICO AXAT

**BAZEN, KENDİNDEN BAŞKA
GÜVENE BİLECEĞİN KİMSE KALMAZ.
BAZEN, O BİLE OLMAZ.**

Her şeyi vardı. Ama kapı çaldığında, Ted intihar etmek üzereydi. Kapıdaki vazgeçip gitmesini beklerken masanın üstündeki not ilişti gözüne, kendi el yazısıyla yazılmış:

KAPIYI AÇ. TEK ÇIKIŞIN BU.

Ted ne notu yazdığını hatırlıyor ne de kapıdaki adamı tanıyor. Adamın bir teklifi var: Madem ölmek istiyorsun, intihar edip aileni utandırma; biz öldürülmeni sağlayabiliriz. Şartımız basit: Senin gibi intihara karar vermiş birini öldürecek, böylece zincire katılacaksın... Son bir iyilik.

Teklifi kabul ettiği anda kendini şeytani bir oyunun içinde buluyor. Çıkmaya çalıştıkça onu daha da derinlere sürükleyen biri var; bu kanlı labirenti tepeden gören, Ted'i kendinden bile iyi tanıyan ve asla güvenmemesi gereken biri...

34 dilde yayımlanan ve yakında beyaz perdeye aktarılacak **İYİ ADAM**, mükemmel kurgusu ve bitmeyen dolambaçları ile zihin bulandıran, "Anladım," dediğiniz anda sizi ters köşeye yatırıveren bir psikolojik gerilim romanı.

**İNGİLİZ POLİSİYE YAZARLARI
IAN FLEMING ÇELİK HANÇER
ÖDÜLÜ ADAYI**

domingo

www.domingo.com.tr

KDV'den muaftr.

İYİ ADAM

FEDERICO AXAT

ÇEVİRİ: MEHMET GÜRSEL

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.
Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava, PDF'e para vermeyin

 domingo

İYİ ADAM
FEDERICO AXAT

Özgün ismi: La última salida
© 2016 Federico Axat

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Pontas Literary & Film Agency aracılığıyla alınmıştır.

Türkçe yayın hakları:
© 2017 Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Domingo, Bkz Yayıncılık markasıdır.
Sertifika No: 46105

İngilizcesinden Çeviren: Mehmet Gürsel
Editör: Algan Sezgintüredi
Sayfa Uygulama: Bahadır Erşık
Kapak Tasarımı: Melike Oran
Kapak Görseli: Betül Güzhan

ISBN: 978 605 198 010 2

I. Baskı: Ağustos 2017
III. Baskı: Ağustos 2022
Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 Haramidere Avcılar 34310 İstanbul
Tel: (212) 412 17 77 • Sertifika No: 44451

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın tümünün veya içeriğinin herhangi bir bölümünün yayıncının yazılı izni olmadan, fotokopi yöntemi dahil, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla çoğaltılması yasaktır.

Bkz Yayıncılık Ticaret ve Sanayi Ltd. Şti.
Harbiye Mah. Cumhuriyet Cad. Pak Apt. No: 30
Kat: 1 Daire: 3 Şişli İstanbul
Tel: (212) 245 08 39
e-posta: domingo@domingo.com.tr
www.domingo.com.tr

*Annem ve babam,
Luz L. Di Pirro ve
Raúl E. Axat'a*

BİRİNCİ BÖLÜM

TED MCKAY tam kurşunu kafasına sıkmak üzereyken kapı zili çaldı. Israrla Durakladı. Kapısında biri beklerken tetiği çekemezdi.

Her kimsen git buradan.

Zil bir kez daha çaldı; ardından bir erkek sesi duyuldu.

“Aç kapıyı! Beni duyduğunu biliyorum!”

Şaşırtıcı tarafı, sesi çalışma odasından gayet net duymasıydı. Ses o kadar netti ki bir anlığına gerçekten duyup duymadığını düşündü.

Birinin gerçekten bağırduğuna dair bir kanıt ararcasına boş çalışma odasında çevresine bakındı. Gözü muhasebe defterlerine, Monet reproduksiyonuna, masaya ve en sonunda Holly’ye her şeyi açıkladığı mektuba ilişti.

“Lütfen, aç kapıyı!”

Browning’i hâlâ şakağından birkaç santim uzakta tutuyordu; silah ağırlık yapmaya, kolunu yormaya başlamıştı. Kapıdaki adam ateş edildiğini duyup polisi ararsa planı suya düşerdi. Holly kızlarla birlikte Disney World’deydi; haberi evden o kadar uzaktayken almasını istemiyordu. Hayır, böyle bir şey asla olamazdı.

Zil artık çalmıyordu; yumruklanmaya başlamıştı kapı.

“Haydi ama! İçeri girmeme izin verene dek gitmeyeceğim buradan!”

Silah titremeye başladı. Ted kolunu indirip silahı kucağına bıraktı. Sol elini saçlarının arasında gezdirip yabancıya bir kez daha küfredti. Dergi satanlardan mıydı? Kapı kapı dolaşıp satış yapmaya çalışanlar, hele bu herif gibi yapışkanları bu mahallede hoş karşılanmazdı.

Bir an için kapının yumruklanması ve seslenmeler durdu. Ted tekrar silahı, yavaşça, çok yavaşça şakağına götürdü.

Adamın pes edip gittiğini düşünmeye başlamıştı ki kapının yumruklandığını ve kendisine bir kez daha seslenildiğini duyunca yanıldığını

anladı. Ama Ted kapıyı açmayacaktı; hele bu adama... Bekleyecekti; hıya-
tağastı er geç pes ederdi, değil mi?

Sonra bakışları masanın üstünde duran bir şeye kaydı; Holly için bır-
aktığına benzer katlanmış bir kâğıt parçasına. Ama üstünde karısının
adı yazmıyordu. İntihar mektubunun taslaklarından birini atmayacak
denli salaklık mı etmişti? Kapıdaki adam bağırmaya devam ederken, işi-
nin beklenmedik müdahaleyle yarım kalmasının hiç değilse bir işe yara-
dığını düşünerek teselli buldu. Kâğıdı açıp okudu.

Gördükleri kanını dondurdu. Kendi el yazısıydı. Ama bu sözcükleri
yazdığını hatırlamıyordu.

Kapıyı aç
Tek çıkışın bu

Hatırlayamadığı bir nedenden ötürü mü yazmıştı bunu? Cindy veya
Nadine'le oyun oynarken mesela... Not için hiçbir açıklama getiremedi;
hele işlerin çığırından çıktığı böylesi bir durumda, manyağın teki nere-
deyse kapıyı yıkacakken. Ama mantıklı bir açıklaması olmalıydı elbet.

İstedğin kadar kandır kendini.

Sağ elindeki Browning bir ton ağırlığındaydı sanki.

"Ted, aç şu kapıyı!"

Ted birden şaşkınlıkla kaldırdı başını. Adı mıydı duyduğu? Komşula-
rıyla hiçbir zaman sıkı fıkı olmamıştı ama en azından seslerini tanıyabi-
leceğini düşünürdü. Kapıdaki, komşularından biri değildi. Ayağa kalkıp
tabancayı masaya bıraktı. Neler döndüğünü öğrenmekten başka seçeneği
olmadığını biliyordu. Bir an düşündükten sonra, bunun dünyanın sonu
olmadığına karar verdi. Kapıdaki herifi def edip çalışma odasına geri dö-
necek ve hayatına son verecekti. Haftalardır planlamıştı; dergi satmak
veya benzer bir saçmalık peşindeki bir serseri yüzünden son anda geri
adım atmaya niyeti yoktu.

Kararlı kalktı ayağa. Masanın bir köşesinde duran, içi eski kalem, **ataş**,
yarısı kullanılmış silgi ve benzeri şeylerle dolu bir kavanoz vardı. **Kavano-**
zu aceleyle masaya boşalttı ve iki dakika önce içine attığı anahtarı buldu.
Eline alıp bir daha görmeyi aklının ucundan bile geçirmedeği anahtara

alayıcı bir ifadeyle baktı. Şimdiye çoktan parmaklarında barut kalıntısıyla koltuğuna serilmiş, ışığa doğru süzülüyor olmalıydı.

Hayatınıza son vermeyi kararlaştırdığınızda, kararınızla alakalı bir şüpheniz olsun veya olmasın, son dakikalar iradenizi sınar. Ted bu dersi biraz önce almıştı ve hepsini bir kez daha yaşamaya mecbur kalma fikrinden nefret ediyordu.

Çalışma odasının kapısına yürürken son derece kızgındı; anahtarı kilitte yerleştirdi, çevirip kapıyı açtı. Kapıya, göz hizasının hemen üstüne bantladığı notu görünce içi bir kez daha sızladı. Holly için uyarı notuydu bu. 'Tatlım, çalışma odamın anahtarının bir kopyasını çıkarıp buzdolabının üstüne bıraktım. Çocukların odaya girmesine izin verme. Seni seviyorum.' Duygusuz, zalim bir davranış gibi görünse de her şeyi düşünmüştü. Kızlarından birinin onu, başında kocaman bir delikle masasının arkasında yatarken görmesini istemiyordu. Diğer yandan çalışma odasında ölmeyi seçmesinin son derece anlaşılır bir tarafı vardı. Nehre veya uzaklara bir yere gidip trenin altına atlamamanın artı ve eksilerini değerlendirmiş, belirsizliğin ailesi için çok zor olacağına karar vermişti. Özellikle Holly için. Karısının onu kendi gözleriyle görmesi, emin olması... *Darbeyi* hissetmesi gerekiyordu. Holly genç ve harikulade bir kadındı; kendine yeni bir düzen kurabilir, hayatına devam edebilirdi.

Kapı neredeyse inmek üzereydi.

Ted, "Geliyorum!" diye seslendi.

Dışarıdaki kişi kapıyı yumruklamaktan vazgeçti.

Kapıyı aç. Tek çıkışın bu.

Ted kapının yanındaki dar ve uzun pencereden yabancının silüetini görebiliyordu. Oturma odasını yavaş, neredeyse meydan okur adımlarla geçti. Etrafındaki her şeyi, biraz önce eline aldığı anahtarı incelerken yaptığı gibi dikkatle inceledi. Devasa düz ekran televizyonu, on beş kişilik yemek masasını, porselen vazoları gördü. Tüm bu dünyevi objelerle kendince vedalaşmıştı. Ama işte yine buradaydı; güvenilir, her daim iyi insan Ted, kendi evinde yine bir hayalet gibi geziniyordu.

Aniden durdu. 'Işığın' kendisine ait versiyonu olabilir miydi bu?

Bir an için çalışma odasına koşarak cesedinin masanın arkasında sere serpe ~~yayıp~~ yatmadığını kontrol etme arzusuna kapıldı. Uzanıp

parmaklarını kanepenin arkasında gezdirdi. Derinin verdiği pürüzsüz ve serin his, tüm bunların bir hayalin parçası olamayacak kadar gerçek olduğunu söylüyordu. Ama nasıl emin olabilirdi?

Hışımınla açtı kapıyı. Eşikte duran genç adamı görür görmez, kapı kapı dolaşan bir satıcı için fazlasıyla kaba tarzına rağmen, hayatta kalmayı nasıl başarabildiğini anladı. Beyaz pantolonu, yılan derisi kemeri ve parlak renkli yatay çizgili polo tişörtüyle kusursuz giyinmiş, yirmi beş yaşlarında bir gençti. Satıcıdan çok golfçuya benziyordu ama sağ elindeki hırpalanmış deri çanta, üniversite birinci sınıf öğrencisi giyimiyle uyuşmuyordu. Sarı saçları omuz hizasındaydı; gözleri gökyüzü mavisi, gülümseyişi uçarıydı. Ted, Holly veya mahalledeki herhangi bir kadının, adamın sattığı ıvır zıvırı hiç düşünmeden satın alacağını kolayca görebiliyordu.

“Sattığın şey her neyse ilgilenmiyorum,” dedi.

Adamın gülümsemesi bütün yüzünü kapladı.

Satıcılık fikri gülünç ötesiymişçesine, “Ne yazık ki bir şey satmaya gelmedim,” dedi.

Ted yabancının omzunun üstünden bakındı. Ön taraftaki kaldırıma veya Sullivan Bulvarı’na park etmiş herhangi bir araba göremedi. Hava son günlerdeki kadar sıcak değildi ama öğle güneşi altında yürümenin bu arsız herifin suratında illa bir iz bırakması gerekirdi. Hem arabasını neden uzağa park etmişti?

Delikanlı, Ted’in aklını okumuşçasına, “Korkmayın,” dedi. “Ortağım beni burada bıraktı. Mahallede şüpheleri üstümüze çekmeyelim diye.”

Bir suç ortağından bahsedilmesi Ted’i tedirgin etmedi. Bir soygun esnasında öldürülmek, intihar etmekten daha şerefli bir son olurdu.

“Meşgulüm. Gitmen gerek.”

Ted kapıyı kapatmaya hazırlanıyordu ki adam elini uzatıp engel oldu. Ama bu düşmanca bir hareket değildi. Adamın gözlerinde yalvarır bir bakış vardı.

“Adım, Justin Lynch, Mr. McKay. İzin verirsiniz...”

“Adımı nerden biliyorsun?”

“İçeri girmeme ve sizinle on dakika konuşmama izin verirsiniz her şeyi açıklayacağım.”

Ted bir an tereddüt etti. Adamı içeriye almaya hiç niyeti yoktu; o kadarından emindi. Diğer yandan, neden geldiğini çok merak ediyordu.

Sonunda kazanan mantık oldu.

“Üzgünüm. Şu an müsait değilim.”

“Yanıyorsunuz. Şu an tam...”

Ted çarparak kapattı kapıyı. Lynch’in son sözlerini, sesi kapanan kapı yüzünden boğuklaşmasına rağmen son derece rahat duymuştu. “Şu an tam zamanı.” Ted kapalı kapıya bakakaldı ve sözlerin devamının geleceğini biliyormuş gibi kulak kabarttı.

Ve devamı geldi de... Lynch kendini duyurabilmek için sesini yükseltti.

“Çalışma odanızda bıraktığınız dokuz milimetrelik ne yapmak üzere olduğunuzu biliyorum. Söz; yapmayı düşündüğünüz şeyden vazgeçirmeye çalışmayacağım sizi.”

Ted kapıyı açtı.

TED İNTİHARINI her detayıyla, eksiksiz planlamıştı. Anlık tepkiyle ve son dakikada alınmış, yarım kalmış işler yüzünden sorunlu bir karar değildi. Acınası ilgi yakarışlarıyla işi berbat edenlerden olmayacaktı. Ya da öyle düşünmüştü. Öyle ya; o kadar dikkatli davrandıysa Lynch durumu nasıl öğrenmişti? Kocaman gülümsemesi ve kusursuz görünümüyle yabancı, silahının kalibresinden, silahı bıraktığı yere kadar her konuda haklıydı. Ted'in intihar edeceğini kestirmek o kadar da sıradışı bir şey değildi belki ama tahminse bile fazlasıyla şanslı bir tahmindir. Ve buna rağmen Lynch bir an bile tereddüt etmeden konuşmuştu.

Masanın her iki ucuna oturdular. Ted eski, aşına bir duyguyla sarmalandığını hissetti: dalgalar halinde yayılan adrenalinin neden olduğu ürperti ve ardından gelen, rakibi alt etmeye hazırlanışın bildik zihinsel keskinliği ve yoğun odaklanması... Bir satranç turnuvasına katılmayalı yıllar olmuştu ama bu, başka bir şeyle karıştırılması imkânsız bir duyguydu. Ve hoştu.

"Demek Travis beni gizlice izlemeni istedi," dedi Ted.

Masaya bıraktığı deri çantasını açmak üzereymiş gibi görünen Lynch, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle durakladı.

"Ortağının bu işle hiçbir ilgisi yok, Ted. Sana Ted dememde, senli benli konuşmamda bir sakınca var mı?"

Ted omuz silkti.

Gözlerini çantasının içindekilere diken Lynch, "Kızların Nadine ve Cindy'nin fotoğraflarını görmüyorum," dedi. Bir şey arıyormuş gibiydi.

Gerçekten de oturma odasında hiç aile fotoğrafı yoktu; **Ted** hepsini kaldırmıştı. İşte size bir tavsiye: İntihar ederseniz ilk işiniz **sevdiğiniz** insanların fotoğraflarını ortadan kaldırmak olsun. Aileniz **omzunuzun** üstünden bakmıyorken plan yapmak çok daha kolaydır.

“Kızlarımın adını ağzına alma sakın.”

Lynch çekici gülümsemesini yerleştirdi yüzüne. Ellerini havaya kaldırdı.

“Biraz sohbet edip güvenini kazanmaya çalışıyordum. Kızlarının fotoğraflarını daha önce gördüm ve şu anda anneleriyle birlikte Florida’da olduklarını biliyorum. Büyükanne ve büyükbabalarını ziyarete gittiler, değil mi?”

Gangster filmlerinden bir diyalog gibiydi: *Ailenin nerde olduğunu biliyoruz; o yüzden bize ukalalık taslama.* Ancak Lynch’in tavırlarında samimi bir taraf vardı; sanki gerçekten de dostça davranmaya çalışıyormuş gibiydi.

“Evime girmene izin verdim; aramızda belli ölçüde güven tesis edilmiş durumda herhalde.”

“Güzel.”

“Ailem hakkında ne biliyorsun, söyle.”

Lynch, elleri çantasının üstünde oturuyordu. Birini kaldırıp kayıtsız bir tavırla salladı.

“Maalesef çok fazla şey değil. Burnumuzu başkalarının işlerine gerektiği kadar sokarız, daha fazla değil... Ailenin cuma günü döneceğini biliyorum; bu da işimizi halletmek için üç günümüz olduğu anlamına geliyor. Fazlasıyla yeterli bir süre...”

“İşimiz mi?”

“Tabii!”

Lynch çantasından iki ince dosya çıkarıp yan tarafına koydu. Çantasını kenara itti.

“Ted, birini vurmaya hiç düşündün mü?”

Lafı da dolandırmıyordu namussuz!

“Polis misin sen? Öyleysen önce kendini tanıtmam gerekirdi.”

Ted ayağa kalktı. Dosyaların dehşet verici fotoğraflarla dolu olduğundan emindi. Polis kendisini bir cinayet şüphelisi olarak izliyordu ve intihar planı, suçunun ispatı yolunda belirleyici bir delil olmuştu. Lynch’in eve girmekteki ısrarı da bu yüzdendi. FBI ajanı mıydı yoksa?

“Polis değilim, Ted. Lütfen otur.”

“Hemen evimden çıkmanı istiyorum.” Lynch çıkış yolunu bilmiyormuş gibi, kapıyı gösterdi.

“Evden, intiharını nasıl öğrendiğimiz hakkında konuşmadan çıkmamı mı istiyorsun gerçekten?”

İşini biliyordu herif. Ted intiharını nasıl öğrendiklerini bilmek istiyordu.

“Açıklaman için beş dakikan var.”

Ted yerine oturmadı.

Lynch, “Tamam,” dedi. “Şimdi açıklayacağım. Senin gibi birinin, buradakiler gibi adamlarla nereden tanıştığını öğrenmek isteyen kimseler adına çalışıyorum.” Elini dosyaların üstüne koydu. “İzin verirsen dosyalardan birini açacağım ve birlikte göz atacağız. Durumu hemen kavrayacaksın; zeki adamsın.”

Lynch dosyayı açıp masanın ortasına koyarak, elleri belinde dikilen Ted’e çevirdi.

İlk sayfa, bir polis dosyasının fotokopisiydi. Sayfanın bir köşesine otuzlu yaşlarında bir adamın önden ve profilden çekilmiş fotoğrafları zımbalanmıştı. Cildi bronzlaşmış, saçları özenle taranıp jölelenmişti. Çenesini hafifçe kaldırmış, açık mavi gözlerini iri iri açarak kameraya meydan okurcasına bakmıştı. Fotoğrafın altındaki yazıya göre adı Edward Blaine’di.

“Blaine’in, zamanında kanunla bir iki ufak sürtüşmesi olmuştu; önemsiz hırsızlık ve saldırı vakaları...” Lynch sayfayı çevirirken konuşmaya devam etti. “Ancak bu kez kız arkadaşını öldürmekle suçlanıyor.”

Ted bir konuda haklı çıkmıştı: Dosyalar bir sürü dehşet verici fotoğrafla doluydu. Fotoğraflardan birinde, yatakla şifoniyer arasındaki daracık alanda yatan, vahşice öldürülmüş bir kadın vardı; çıplak gövdesinde en az yedi bıçak yarası görünüyordu.

“Kadının adı, Amanda Herdman. Blaine’le aralarında resmi bir ilişki olmasa da, ara sıra görüşüyorlardı. Blaine ona ucuz uyuşturucu temin ediyor, bazen daha ağır şeyler de deniyorlardı. Ama Blaine’in ve kadının arkadaşlarının dediklerine bakılırsa ilişkileri biteviye bir kavga-barışma döngüsünden ibaretmiş. Amanda dairesinde ölü bulunduğunda, polis ilk iş Blaine’in peşine düştü. Blaine bir kıskançlık krizi esnasında Herdman’la kavga ettiğini itiraf etmekle birlikte, onu kesinlikle bıçaklamadığını söyledi. Ne oldu dersin peki? Blaine’in aleyhinde hiçbir şey kanıtlanamadı. Serbest bırakmak zorunda kaldılar.”

Ted, Lynch'in konuşması esnasında oturmuştu. Gözlerini fotoğraflardan alamıyordu. Lynch dosyanın sayfalarını çevirmeye devam etti; fotoğrafların arasında bazı yakın plan çekimler de vardı: Amanda'nın şişmiş gözleri, göğsündeki derin kesikler, vücudunun her yerinde morluklar...

Ted, "Blaine masum muymuş yani?" diye sorarken aklı karışmış gibiydi.

"Pislik herif, kadını özellikle yumruklamamaya dikkat etmiş. Tabii cinayet silahı da bulunamadı. Blaine'in parmak izleri evin her yerindeydi ama cesedin üstünde yoktu."

"Ama kavgı ettiklerini söylediginde itiraf etmiş sayılır zaten."

"Blaine'in avukatları o ifadeyi baskı altında verdiğini iddia ettiler ki çok yanlış bir iddia değildi; kanıtladılar da zaten. Ancak Blaine'in paçayı sıyırmasındaki esas ayrıntı, adli tabibin ölüm zamanıyla alakalı analiziydi. Sıvı uzmanları ölüm anını akşam yedi ile on arasında belirlediler. Blaine'i o saatler arasında ucuz bir batakthane olan Black Sombrero Bar'da gördüğünü söyleyen çok sayıda şahit var. Anlaşılan, Blaine söz konusu saatler arasında olabildiğince kalabalık bir yerde olmaya özen göstermiş. Otuzdan fazla güvenilir tanığı var. Otoparktaki güvenlik kamera görüntülerinde bile kaydına rastladılar."

Ted dosyayı karıştırdı. Herdman'ın cesedini gösteren birkaç tane daha fotoğrafla, bazı paragraflarının altı çizilmiş belge fotokopileri gördü.

"Ted, durumu anlıyorsun, değil mi?"

Ted anlamaya başlıyordu.

"Seninkiler Blaine'in kadını öldürdüğünü nereden biliyorlar?"

"Temsil ettiğim organizasyonun hapishane sistemi içinde muhbirleri var. Suçlulardan söz etmiyorum; onlarla çalışmayı tercih etmiyoruz. Bizim muhbirlerimiz bir cinayet davasından kötü kokular yükselmeye başladığında o kokuyu alabilen avukatlar, hâkimler ve kanun görevlileridir. Bizim işimiz... Tüm şüpheleri *yok etmektir*. Blaine'e gelince; o muammanın açıklaması, Blaine açısından tam bir aptal şansından başka bir şey olmasa da son derece basitti. Bir uzman tuttuk ve ondan, ölüm zamanının hesaplanması konusunda böylesine büyük bir hatanın nasıl yapılabileceğini öğrenmesini istedik. Uzman bize, adli tabipliğin vücut sıcaklığını ölçmek üzere testler uyguladığını ve bunu, ceset bulunur bulunmaz yaptıklarını söyledi. Vücut ısısının bazı şartlarda düşebileceğini..."

Ted araya girdi. “Yöntemi biliyorum. Ben de *CSI* dizisi izledim.”

Lynch güldü.

“Esas noktaya geleyim o zaman. Olayı, olay yerine, Amanda Herdman’ın şu anda boş olan birinci kattaki dairesine gittiğimizde çözdük. Apartmanın bodrum katında, Amanda’nın dairesinin hemen altında sanayi tipi bir çamaşırhane var. Çamaşırhane ana havalandırma borusu, cesedin bulunduğu yerin tam altından geçiyor. Yani o boru sayesinde ceset sıcak kalmış ve ısı kaybı normal şartlara göre çok daha yavaş gerçekleşmiş.”

“Bir başka deyişle, adam kadını günün daha erken saatlerinde öldürmüş.”

“Öyle... Altı ila sekiz saat öncesinde... Cinayet akşam değil, Blaine bara gitmeden önce, gün ortasında işlenmiş.”

“Ve davayı yeniden açmanın bir yolu yok, öyle mi?”

“Blaine çoktan yargılandı ve suçsuz bulundu. Kabahati adalet sistemine yüklemiyoruz; bazen piçlerin boşluklardan yararlanıp paçayı kurtarabildiklerini düşünmeyi tercih ediyoruz. Maalesef tam tersi durumlar da olabiliyor. Ama mesele bir artılar eksiler meselesi değil, değil mi?”

Ted’in daha fazla şey duymasına gerek yoktu.

“Ve siz benden Blaine’i öldürmemi istiyorsunuz, öyle mi?”

Lynch inci gibi dişlerini göstererek gülümsedi.

“Dediğim gibi, zeki adamsın.”

TED AYAKTA DİKİLMİŞ, buzdolabına bakıyordu. Orada, buzdolabı kapısının üstünde Holly'nin, elma şeklindeki bir mıknatısla tutturulmuş, kaldırmayı unuttuğu bir fotoğrafı vardı. Kızlar dikdörtgen fotoğrafın çevresini parlaltıyla süslemişlerdi. Holly fotoğrafta, üstünde Ted'in uzun zamandan beri favorisi olan kırmızı bikinisiyle okyanustan sahile doğru koşuyordu. Başını hafifçe yana eğmiş gülüyor, uzun sarı saçları günışığıyla alev almış gibi görünüyordu. Fotoğraf, bacaklarından biri tam dizinin arkasında görünmez olduğu anda çekilmişti; tek destek noktası, tüm temel denge kurallarını alt üst etmiş gibi görünüyordu.

Fotoğraf uzun zamandan beri buzdolabı kapısının üstündeydi. Ted fotoğrafa gözlerini dikmiş bakarken, mutfağa asıl geliş nedenini unuttu. Fotoğrafı bir köşesinden tutup çekti. Holly'nin kahkahasını duyuyordu neredeyse; sonra da çalışma odasının kapısında, yürekleri parçalayan çığlıklarıyla bölünen ağlamasını... Holly'ye nasıl böyle bir şey yapabilirdi?

Çekmecelerden birini açarak fotoğrafı, pek tanımadığı mutfak araç gerecinin arasına bıraktı.

Buzdolabında iki bira kalmıştı. Şişeleri tek eliyle aldı ve buzdolabının kapısını ayağıyla kapadı. Sonra tezgâha dayanıp öylece dikildi. Lynch hâlâ oturma odasındaydı; içecek ikram etme fikri bir anda aklına gelivermişti ama şimdi pişmandı. Başına geleni bir an için yalnız düşünme ihtiyacı hissetmişti çünkü yabancının planından üstü kapalı bahsetmesinden sonra vücudunda nedenini açıklayamadığı bir karıncalanma başlamıştı. Ted adaleti, kanuni yetkisi olmadan, kafasına göre zorla sağlamak isteyenlerden değildi ama Blaine gibi bir asalağın yaşamadığı dünyanın daha iyi bir yer olacağına inanıyordu. Adamı öldürme fikri onu motive etmemişti; idam cezasını bile savunmazdı. Ya da sorulduğunda öyle derdi. Atış poligonunda karton siluet ona doğru yaklaşır, o da hedefi iki gözünün

ortasından vururken, alçakça bir suç işlemiş 'kötü bir adamın' hakkından geldiğini hayal ederdi bazen. Başıyla onayladı. Lynch umduğu gibi bir satıcı değildi belki ama adam Ted'in öneriyi ciddiye almasını sağlayacak adımı atabilmişti.

Ted elma şeklindeki buzdolabı miknatısına bakmaya devam ediyordu. Holly'nin fotoğrafı ortadan kalktığına göre, artık daha net düşünebilirdi. Lynch'in önerisi baştan çıkarıcı cinstendi. Önerinin ciddi, belirleyici bir niteliği vardı ki o da, Ted'in kötü adamlardan birini öldürmesi halinde, Holly ve kızların onu bir korkak değil, bir kahraman olarak göreceklere dair inancıydı.

Ted geri dönerken, oturma odasında kimseyi bulamayacağına dair çılgınca bir fikre kapıldı. Lynch'in evden ayrıldığına, daha da kötüsü, hepsini uydurduğuna dair bir fikre...

Ama Lynch masada, önünde iki dosyayla oradaydı. Ayağa kalkıp Ted'in ikram ettiği birayı aldı ve başıyla teşekkür etti. Sonra büyükçe bir yudum aldı.

Ted bir kez daha yerine oturdu. "Sizinkiler durumu nasıl öğrendi?"

"İntihardan mı söz ediyorsun?"

Ted başıyla onayladı.

"Organizasyon'un yöntemleri var, Ted. Onları seninle paylaşmanın ihtiyatlı bir davranış olduğundan emin değilim."

"Benden birini öldürmemi istiyorsan o kadarını hak ettiğimi düşünüyorum."

Lynch kısa bir süre düşündü.

"Bu, teklifimizi kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Hiçbir anlama gelmiyor. Şimdilik, sizinkilerin durumu nasıl öğrendiğini bilmek istiyorum."

"Peki." Lynch birasından bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi masaya bıraktı. "Adaylarımızı seçerken uyguladığımız iki yöntem var. Birincisi, bize potansiyeli en yüksek adayları bulmamızı sağlayan ama aynı zamanda en az etkili olan yöntem. Üzücü bir durum tabii... Kendilerini davamıza adanmış, intihara eğilimli kişileri bize bildiren psikologlar var; bizler –doktorlar ve diğerlerimiz– kendimize bu noktada ahlak kurallarını biraz esnetme izni veriyoruz; hasta mahremiyeti prensibinin ihlal

edilmesi söz konusu çünkü. Ama kimseyi zorlamıyoruz. Burada olduğu gibi ortaya çıkıyor, kendimizi gösteriyor ve önerimizi sunuyoruz. Aday öneriyi kabul etmediği takdirde arkamızda iz bırakmadan kayboluyoruz. Senin durumunda ortaya çıkışım, itiraf etmeliyim ki her zamankinden biraz daha dramatik oldu. O an aklımdan... Şey, geç kaldığımı sandım.”

“Beni gözetliyor muydun?”

“Pek öyle denemez. Bir adayın evine gittiğimde işe, çevreyi iyice araştırmakla başladım. Senin durumunda karının ve kızlarının seyahatte olduklarını biliyorduk ama bir arkadaş veya akrabanın beklenmedik ziyareti söz konusu olabilirdi. Ya da misafirden hoşlanmayan bir köpek... Her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için evin çevresinde dolanırken çalışma odanın penceresinden baktım ve niyetinin ne olduğunu gördüm.”

“Anlıyorum. Demek beni *gözetliyordun*.”

“Özür dilerim. Aslında burnumuzu insanların işine olabildiğince az sokmaya çalışırız.”

“İnsanları seçerken kullandığınız diğer yöntem ne?”

“A, evet... Ted, tahmin edebileceğin gibi, birçok insan Organizasyon’a müteşekkir; öyle ki kendilerini bir şekilde *borçlu* hissediyorlar. Sözüünü ettiğim profesyonellerin çoğu bu gruptan çıkıyor. Ama genelde, bu insanlar...”

Ted, “Kurbanlarla aralarında bir bağ olan insanlar,” derken dosyayı işaret etti.

Lynch kendisini, bir şeyleri açık açık söylerken değil, ima ederken daha rahat hissediyor gibiydi. Kaşları, duyduğu memnuniyetsizliğin göstergesi olarak çatıldı.

Lynch, “Öyle,” diyerek sözlerine devam etmeye hazır olduğunu gösterdi. “Şimdi izninle diğer dosyada ne olduğunu açıklayayım.”

Blaine’in dosyasını bir kenara koydu ve çok daha ince olan diğer dosyayı açtı. İlk sayfada bir teknenin güvertesinde duran bir adamın renkli fotoğrafı vardı. Can yeleği giymiş kırklı yaşlarındaki adam bir elinde olta, diğer elinde dev bir balık tutuyordu.

Ted fotoğrafı aldı. “Bu kim?”

“Wendell. Kulağına yabancı gelmeyebilir. Tanınmış bir işadamıdır.”

“Hiç duymadım.”

"Böylesi daha iyi..."

Ted fotoğrafı geri verdi. Dosyada daktiloyla yazılmış birkaç sayfa ve çeşitli yönleri gösteren bir iki harita da vardı. İlkiyle kıyaslandığında, bu dosyada çok daha az bilginin olduğu görülüyordu.

"Kimi öldürmüş? Karısını mı?"

Lynch gülümsedi.

"Wendell evli değil. Kimseyi de öldürmedi. Blaine gibi biri değil; daha çok sana benziyor."

Ted'in kaşları havaya kalktı.

Lynch, "O da intihar edecekti," dedi. "Ve yine senin gibi o da, ailesinin intiharı öğrenmesinin ardından ne kadar acı çekeceğini ve bu durumu hiçbir şekilde anlayamayacaklarını biliyordu. Ted, teklifim şu: Blaine'i öldür, böylece Amanda Herdman'ın ailesinin biraz olsun huzur bulmasına ve adaletin sağlandığını düşünmesine yardımcı ol. Karşılığında biz de zincire dâhil olmana izin verelim. Wendell zincirin halkalarından biri; sen de bir sonraki halka olacaksın."

Ted bir an düşündü. Çok geçmeden kavradı durumu.

"Blaine'i öldürdükten sonra, Wendell'ı mı öldürmem gerekiyor?"

"Aynen... Wendell her şeyi biliyor; seni bekliyor olacak. Sonra, benzer şekilde, sen de evinde zincirin bir diğer halkasının ortaya çıkmasını bekleyeceksin. Ted, bunu bir düşün. Ailenin, evine bir yabancı gelip de seni öldürdüğünü öğrenmesi ile intihar ettiğini öğrenmesi arasındaki farkı..."

"Lütfen, dur."

Lynch, Ted'in ricasını duymazdan gelerek, "Bu konu hakkında düşündüğünü biliyorum," diye devam etti. "Arkanda hiç iz bırakmadan kaybolmaktansa intihar etmenin daha iyi olacağını düşündün. Ama şimdi sana daha da iyi bir çıkış yolu öneriyoruz: Başkası tarafından vurularak öldürülecek ve bir trajedinin kurbanı olarak hatırlanacaksın. Bir düşün: Kızlarının böyle bir şeyin üstesinden gelmeleri çok daha kolay olacak. İstatistiklerden haberin var mı bilmiyorum ama birçok çocuk, özellikle küçük olanlar, ailede yaşanan intihar vakasının ardından asla toparlanamıyor..."

"Yeter! Anladım."

"Peki, cevabın nedir?"

"Bir süre düşünmem gerek. Wendell sonuçta masum bir adam."

“Haydi ama Ted. Bu işi onlarca kez yaptım ben. Cevabı çoktan biliyorsun. Bu anlaşma sadece senin işine yaramayacak, Wendell’a da yardım etmiş olacaksın. Son arzusunu yerine getirmen için seni göl kenarındaki evinde bekliyor.”

“Neden kendiniz yapmıyorsunuz?”

Lynch gözünü bile kırpmadı. Gülümsemesi, biraz önce söylediği gibi, biriyle böyle bir işi yapması için ilk kez konuşmadığının ispatı gibiydi. Her sorunun cevabı vardı onda. Telefonda mal satan pazarlamacılar gibiydi; konuşma metninde ne yazıyorsa onu dile getiriyordu.

“Ted, bizler bu hikâyede iyi adamlarız. Su testisi suyolunda kırılır; biz buna inanıyoruz. Yaptığımız tek şey, sistemi alt etmiş kişileri bulmak ve onları, hayatlarını bu davaya adamaya hazır insanlara teslim etmek. Ve biz seni seçtik. Bu senin için bir şans ve ne yazık ki tek çıkış.”

Ted bakışlarını kucağına yöneltti. Pantolon cebinden, masasında bulunduğu notun ucu görünüyordu. Notu oraya koyduğunu hatırlamıyordu bile. Lynch nihai cevabını beklerken, Ted notu cebinden çıkarıp açtı.

Tek çıkışın bu, yazıyordu notta.

Lynch de hemen hemen aynı kelimeleri kullanmıştı.

EDWARD BLAINE sessiz sakin bir çıkmaz sokakta oturuyordu. Komşuları ondan nefret ediyordu. Asosyalliği ve mahremiyet tutkusu ona zarar vermiş, mahalledekilerle arasının yavaş yavaş bozulmasına neden olmuştu. Komşuları artık ona dış biliyor, mecburen katlanıyorlardı. Blaine ipe sapa gelmez bir tipti. Dahası, bundan gurur duyuyor gibiydi. Gözünde aynalı gözlükleri, yüzünde kendini beğenmiş gülümsemesiyle, yoluna çıkan herkese kafa tutuyordu. Mahalledekiler onu mantıklı düşünmeye davet ederek ilişkilerini düzeltmeye çalışmışlar hatta tehdit bile etmişlerdi ama hiçbiri işe yaramamıştı. Blaine –her ne kadar otuzlarının ortalarında olsa da– isyankâr bir ergen misali, yanına yaklaşan, onunla bir şekilde anlaşmaya çalışan herkesi tacize hazır gibiydi. Bakımsız, düzensiz bahçesinin çimlerini ısrarla biçmemekten, bahçedeki bir direğe zalimce zincirlediği ürkütücü *rottweiler* Magnus’a davranış tarzına kadar –ki günler boyu direğe bağlı kalan köpek, gelen geçene havlıyordu– sosyal hayatta huzuru bozmaya yönelik ne varsa yapıyordu. İçki arkadaşlarıyla birlikte gürültülü partiler vermesi, Harley Davidson’ıyla etrafta kulakları sağır edercesine dolaşması, gece yarılara kadar bangır bangır müzik dinlemesi onun için normal sayılacak şeylerdi. Sarhoş veya dumanlı kafayla eve fahişe getirmesi, sonra zavallı kadınları gecenin bir yarısı sokağa atması ve yarı çıplak taksi beklemeye mecbur etmesi kimseyi şaşırtmazdı.

Blaine’in cinayetle suçlandığının herkesçe duyulmasının ardından, komşularının birçoğu sevinçlerinden şampanya patlatmış, hatta yakışksız davranışları için aleyhinde tanıklık etmeye gönüllü olmuşlardı. Azımsanmayacak sayıda komşusu, kız arkadaşını kızın evinde öldürmesinden ötürü üzgün olduklarını, cinayeti kendi evinde işlese yeterli sayıda tanık ifadesiyle hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini sağlayabileceklerini söylemişti. Blaine’in katil olduğundan kimsenin şüphesi yoktu.

Komşuları mahkemenin vereceği mahkûmiyet kararını kaçınılmaz görmüş ve sonucu beklemeden kutlamalara başlamışlardı. Blaine adaletle yüzleşecek ve zavallı Amanda Herdman'ı öldürmekten suçlu bulunacaktı. Bu, bir hayalin gerçeği dönüşmesi demekti.

Ancak bölge savcısı onu serbest bırakmak zorunda kalmıştı. Blaine, suçun işlendiği sırada başka yerde bulunduğunu kanıtlamıştı. Birkaç görgü tanığı, serseriye cinayetin işlendiği saatlerde barda gördüğüne yemin ediyor, birkaç güvenlik kamerası cinayeti Blaine'in işlemiş olamayacağını ispat ediyordu. Tabii komşuları bu görüşte değildi. Orospu çocuğunun adaletin elinden kurtulmayı nasıl başardığını bilmiyorlardı –belki ikiz kardeşi filan vardı– ama jüriyi bir şekilde kandırmıştı işte. Şimdi sadece bir alçakla değil, bir katille de uğraşmak zorunda kalacaklardı; mahallelinin birçoğu taşınmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

Ted hamburgercide gözden uzak bir masada oturmuş yemeğini yerken, Lynch'in verdiği raporu en ince ayrıntısına kadar inceledi. Edward Blaine'i kimse özlemeyecek, diye düşündü. Adamın evine, kimselere fark ettirmeden ön kapıdan girebilirdi; komşular onunla muhatap olmazdı nasılsa. Blaine'in yedek anahtarını paspasın altında sakladığı gibi, bilmesi gereken tüm hususları ezberledi. Köpek de sorun olmayacaktı.

Ted hamburgerini ufak lokmalarla yerken basit bir plan yaptı. Kolasını içer, bir avuç dolusu patates kızartmasını çöplenirken kısa bir süreliğine de olsa kendi sorunlarını unutmalarına şaşırdı. Amanda Herdman'ın fotoğrafları, Blaine'in geçmişi ve bugününe dair bazı korkunç detaylar Ted'de onu *gerçekten* öldürme arzusu uyandırdı. Lynch'in sistemdeki boşluklarla alakalı söylediklerini anladı sonunda. Hatayı düzeltebilmek insana enerji veriyor, güçlendiriyordu; Ted hissedebiliyordu bunu.

Blaine'in evinin birinci katındaki misafir odasında bulunan dolaba saklandı, dolaptaki kutu yığını kendince düzenleyerek rahat bir pozisyonda beklemeye başladı. Başının üstündeki rafın alt tarafında, karanlıkta parıldayan bir Buzz Lightyear çıkartması gördü. Dolaba saklanıp çıkartmayı yapıştıran ve tıpkı şu anda kendisinin yaptığı gibi parıltısının keyfini çıkaran çocuğu gözünün önüne getirmeye çalıştı. Buzz'ın sahibi tarafından unutulup karanlıkta yapayalnız parıldamaya terk edilmesinin hüznü içini kapladı.

Blaine dört saat sonra eve geldi. Ted dolaba saklanmadan önce evi gözetlemişti ve Blaine'in her adımında ne yaptığını zihninde

canlandırabiliyordu. Eve garajdan girmişti; telefonda bir arkadaşıyla ge-yiğe dalmıştı. Sonra banyo yaptı. Akşam dışarı çıkmayı planlıyordu anla-şılan. Ancak bu Ted'i hiç endişelendirmedi; her halükârda bekleyecekti. Saatlerdir o dolapta oturuyordu ve daha ne kadar gerekiyorsa o kadar oturmaya devam edebilirdi. Arada birkaç kez uyukladı.

Ted her cinsten Hollywood yapımcısını hayal kırıklığına uğratacak planının üstünden bir kez daha geçti. Ne bir yüzleşme ne bir intikam konuşması ne de bir uyarı olacaktı. Blaine yatağına yatıp uyuyana dek bekleyecek, dolaptan sessizce çıkarak uyanmasına fırsat vermeden işini bitirecekti. Bu yöntemin merhametli bir tarafı olduğu bile söylenebilirdi.

Saat dokuz buçuk olduğunda –Ted cep telefonundan saati kontrol ediyordu– Blaine oturma odasında televizyon seyrediyor, muhtemelen alelacele bir şeyler atıştırıyor, arada bir televizyondaki aptal yarışma prog-ramının yarışmacılarına küfrü basıyordu. Durum pek net değildi. Blaine dışarıya içmeye gidebilir –ki bu durumda Ted'in bekleyişi iyice uzardı– veya misafir davet edebilirdi. Belki uslu çocuk olur, erkenden yatar. Di-ğer yandan önemsiz sayılmayacak bir detay işlerin karışmasına neden ola-bilirdi. Ted bunu Blaine'den önce fark etmiş ve çevresini saran karanlıkta hemen kulaklarını dikerek, televizyondan gelen, önceden banda alınmış kahkaha ve alkışlar arasından duymaya çalıştığı o sese dikkat kesilmişti. Magnus ön bahçede zincirlendiği yerden inlemeye ve sızlanmaya başla-mıştı. Ted hayal kırıklığıyla kaşlarını çatıp kafa salladı. Anlaşılan kandırıp köpeğe yutturduğu sakinleştiriciler yeterli gelmemişti.

Televizyonun sesi aniden kesildi. Uzun bir sessizliğin ardından ön kapı açıldı ve hemen ardından kapandı. Blaine telefonda biriyle konuşuyordu ama fısıltı halindeki konuşmasından ne dediğinin anlaşılması mümkün değildi. Blaine oturma odasına yürüyünce sesi biraz daha duyulur hale geldi. Derken beklenmedik bir şey oldu ve Blaine, Ted'in saklandığı mi-safir odasına girdi. Işığı açıp kapıyı kapattı. Ted dolap kapısını hafif aralık bırakmıştı ve dikkati çekmeden kapatması için artık çok geçti. Blaine sa-dece birkaç metre önünde, yatağın uzak tarafında sabırsızca volta atıyor, telefonda, hattın diğer ucundaki adamın söylediklerini dinliyordu.

“Tony, bak sana söylüyorum, Magnus uyuşturucunun etkisi altında; kılını bile kımlıdatamıyor. Bir şey yapmışlar hayvana; sorumlusu piç ku-rusu komşulardan biriye nasıl karşılık vereceğimi çok iyi biliyorum... Ne

dedin? Hayır, hayır, henüz yapmadım.” Durdu, sırtı dolaba dönük, yatağa oturdu ve sesini alçaltarak konuşmaya başladı. “Haklısın, Tony. Hemen şimdi kontrol edeceğim, her şey olması gerektiği gibi mi, emin olacağım. Tabii, tamam. Birazdan ararım.”

Blaine ışığı açık bırakarak odadan ayrıldı.

Ted iki kez Blaine'in koridorda sinsice dolandığını gördü ve ikinci seferde adamın elinde parlak bir şey gördüğünü sandı. Blaine'in gelip misafir odasını kontrol etmesi an meselesiydi. Ted elini ceketinin iç cebine atıp bıçağı çıkardı; Blaine'i, uyurken o bıçakla öldürmeyi planlamıştı. Göze göz, dişe diş, diye geçirdi içinden.

Yaklaşık on dakika sonra Blaine eşikte dikildi; sahiden de elinde bir tabanca vardı. Ted bir an için Blaine'in doğrudan dolaba baktığını ve kapının açık olduğunu fark ettiğini zannetti. Ama Blaine odaya girdikten sonra yine yatağa, dolaba arkasını dönerek oturdu ve yatağın üstünde bıraktığı telefonu eline aldı.

“Alo, Tony... Her şey yolunda... Ya, haber vereyim dedim. Yarın hangi komşunun Magnus'a bulaştığını öğrenirim. Ama o işi yarına bırakacağım, şimdi hiçbir şey yapamayacak kadar yorgunum çünkü. İki gündür gözüme uyku girmedi; tabii... Evet. Yapacağım dedim ya. Meraklanma; sonra görüşürüz.”

Yine odadan çıktı. Bu kez ışığı da kapattı.

Bıçak hâlâ Ted'in elindeydi. Blaine bir tuzak mı hazırlıyordu yoksa? Dolabı neden kontrol etmemişti? Ted, Blaine'in uykuya daldığına emin olmak için kendini yarım saat daha beklemeye zorladı.

Dolap kapısını yavaşça itti. Misafir odasından çıkıp oturma odasından geçerek doğrudan merdivenlere yöneldi. Pencerelerden hafif bir ışık sızıyordu. Magnus artık inlemiyor, sokaktan hiç araba sesi gelmiyordu. Tökezlemesi, atacağı yanlış bir adım veya çıkaracağı en ufak bir ses Blaine'i uyandırabilirdi. Büyük bir dikkatle basamakları tırmanırken, gıcırdamamaları için duvara olabildiğince yakın yürümeye çalıştı. Ahşap zemin neyse ki ele vermedi onu. İşin en zor kısmı geride kaldı, diye düşündü; ikinci kat halı döşeliydi.

Blaine'in yatak odası dar koridorun sonundaydı. Ted odadan başını içeriye uzatınca Blaine'in beyaz çarşafı altındaki, başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan silüetini gördü. Sokak lambasının ışığı açık

pencereden içeriye doluyor, Ted'in odada bir şeylere çarpma korkusu yaşamadan dolaşmasına izin veriyordu. Ted bıçağın kabzasını sıkıca kavradı, saplamak üzere havaya kaldırdı.

"Sakin kımıldama, yoksa kafanı havaya uçururum."

Ses arkasından gelmişti. Bir tabanca namlusu Ted'in ensesine dayandı. Işığın açılmasıyla gözleri kamaştı. Tekrar görmeye başladığında, yatak örtüsünün altındakinin Blaine değil, yastık yığını olduğunu fark etti.

Fırsat bu. Arkanı dön ve bıçağını sapla. Seni başından vurursa istediğini elde etmiş olursun, değil mi? Beynin bir kurşunla parçalanmayı pek dert etmeyecek nasılsa...

Ted pantolon cebinde masadan aldığı notu saklıyordu. Tek çıkışın bu.

Blaine, "At o bıçağı," dedi. "Güzel... Sakin arkanı dönme. Ellerini havaya kaldır."

Hollywood tarzı diyalogların yaşanması kaçınılmazdı anlaşılan.

Ted endişelenmedi. Blaine henüz ateş etmemişti; demek ki bazı şüpheleri vardı. Kendisini öldürmeye gelen kişinin kim olduğunu merak ediyor olmalıydı. Tabii evinde bir ceset olması da isteyeceği en son şeydi; silah sesinin komşuları uyandırması da cabası... Ted sanki çok normal bir vaziyetteymiş gibi zihninde sıralanan düşüncelerin çokluğuna şaşırdı. Kendini bir süper kahraman gibi hissediyordu. Ve tüm bu bir dizi mantıklı düşüncenin ortasında, ölümünün bu adamın elinden olmasını istemediğini fark etti. Blaine tarafından öldürülmekte yakışıksız bir şey vardı; ensesine dayanmış bir silahla savunmasız halde dururken sonunda dank etmişti kafasına. Lynch'in şartlarını kabul etmek ve bir yabancı tarafından öldürülmeye izin vererek ailesinin acısını bir noktaya kadar hafifletmek başka, ölümünün Blaine'in elinden olması bambaşka bir şeydi. Belki de hayatta kalma içgüdüğü devreye girmişti. Belki.

Ted metin bir tonlamayla, "Beni gördün, değil mi?" diye sordu. "Telefonda konuşurken odaya girdiğinde... Beni gördün."

"Kim gönderdi seni?"

"Neden birinin beni gönderdiğini düşünüyorsun?"

"Kimse göndermediyse söyle ve hayatın şuracıkta son bulsun. Kimin gönderdiği söylersen biraz daha uzun yaşarsın. Öyle veya böyle bu odadan sağ çıkamayacaksın."

“Benim açımdan pek de iyi bir anlaşma gibi görünmüyor.”

Ted yavaşça ama çok yavaşça dönmeye başladı.

“Sana hareket etmemeni söyledim!”

Ted durdu.

“Özür dilerim. Yüzümü görmeni istedim sadece. Birbirimizi tanıyıyoruz.”

Blaine bir an şüpheye düştü.

“Sesin hiç de tanıdık değil.”

“Biliyorum. Yüzümü görsen hemen anlayacaksın. İnan bana.”

Ted onu avucunun içine almıştı artık: Blaine yemi yutmuş, oltaya gelmişti. Geriye balığı sudan çekmek kalmıştı. Blaine’in merakı uyanmıştı; Ted’in yüzünü merak ediyor, düşünüyor, çözümsüz bir bulmacayı çözmenin yolunu arıyordu.

Sonunda, “Tamam,” dedi. “Dön. Ama çok yavaş! Ellerini de havada tut.”

Ted elinden geldiğince yavaş dönmeye başladı. Hafif havadaki kollarının istediği hizaya geleceği doğru anı hesapladı. Kolay numaraydı. Blaine tüm dikkatini Ted’in vücudunun kalanına göre bilerek daha yavaş döndürdüğü yüzüne yöneltmişti. Ted yüzünün bir an için görünmesine izin verdi ve aynı anda arkada kalan kolunu indirip elini Browning’i sakladığı ceket cebine attı. Blaine hamleyi anca Ted’in göğüs hizasında tuttuğu silahıyla dönüşünü tamamladığında ve ateşlediğinde fark edebildi; her şey akıcı, tereddütsüz tek bir hamlede gerçekleşti. Kolu bükülmüş ve rahat denemeyecek bir yükseklikteyken, zor bir atıştı ama buna rağmen Blaine’i alnının ortasından vurmaya başardı. Patlama, sessiz geceyi paramparça etti. Blaine ipleri kesilmiş bir kukla gibi yere yığılırken Ted, o kurşun aslında benim içindi, diye geçirdi içinden.

Ceketinin diğer cebinden Amanda Herdman’ın fotoğrafını çıkardı ve Blaine’in göğsüne bıraktı.

Orada kalakaldı Ted; gözünü cesetten alamıyordu. Blaine hemen ölmemiş, vücudu birkaç kez seğirmiş, sonra hareketsiz kalmıştı.

Oturma odasından gelen bir sesle tekrar dikkat kesildi. Ne duyduğundan tam emin değildi; belki bir iskemle çekilmişti. Browning’i yerine sokup bıçağı aldı eline. Koridordan merdiven parmaklıklarına yürüdü ve oturma odasını kuşbakışı görmek için dikkatle eğildi. Gördüğü şeyle

irkilişini refleks olarak bile saklamaya kalkışmadı. Odanın ortasında laboratuvar önlüklü zayıf bir zenci duruyor, parmaklıklardan aşağıya sarkacağı o anı önceden biliyormuş gibi Ted'e bakıyordu. Adamın yüzünde bir an için ürkütücü bir gülümseme belirip kayboldu.

"Merhaba Ted," dedi, derinden gelen bir sesle. Selam vermek için elini salladı.

Adamın Ted'in adını bilmesi çok da şaşırtıcı değildi. Tanışmayanlar arasında belirlenmiş yeni standart buydu sanki.

Ted gözünü adamdan ayırmadan aşağıya indi.

Oturma odasına gelince, "Onlar için mi çalışıyorsun?" diye sordu. Browning belinde, merdivenin tırabzanlarına yaslanırken, içinden bir ses adamın tehdit olmadığını söylüyordu.

Dışarısı sakindi. Polisin gelmesi için henüz çok erkendi. Magnus'un evde yabancıların dolaştığını fark ettiği kesindi çünkü yine arada inlemeye başlamıştı. Efendisinin öldüğünü biliyor olabilir miydi? Köpek o mesafeden kan kokusunu alabilir miydi? Muhtemelen... İnilteler, köpeğin bariz çabalarıyla kısa havlamalara dönüştü.

"Kimsin sen?"

Adam gülümsedi.

"Adım, Roger, Ted."

"Roger ne? Sadece Roger mı? Diğer adam en azından soyadını söyledi bana." Ted boştaki eliyle alnını ovuşturdu. "Dinle, burada ne işin var bilmiyorum ama polis her an gelebilir. Yukarıda ölü bir adam, dışarıda da uyuşturulmuş bir rottweiler var. Ben tabanları yağlıyorum."

Roger neredeyse babacan denilebilecek bir tavırla gülümsedi.

Ted, "Beni duymadın mı?" diye üsteledi.

"Gel, biraz oturup konuşalım."

Ted bakakaldı adama; şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Bu adamın burada ne işi vardı? Onu denetlemeye mi gelmişti?

"İnanamıyorum. Sen delirmişsin. Silah sesini duymadın mı?"

"Blaine'di, değil mi?" Kelimeler Roger'ın ağzından, bir bilgisayar programından alınmışçasına monoton bir sesle çıktı.

"Evet. Kim olacaktı başka?"

"Vurdun mu adamı?"

Silah sesini duymuş olmalıydı. Ted cevap vermedi.

Roger, “Şanslısın ki silahın yanındaydı,” dedi.

“Her zaman hazırlıklı olmak gerek; ne zaman ne olacağını bilemezsin.”

Ted neden şimdiye kaçıp gitmediğini bilemedi. Adamın konuşmasında bir şey, büyüleyici bir tını vardı.

Roger, Ted’in ellerini işaret ederek, “Eldiven de giymişsin,” dedi. “Bıçak ve acil durumlar için tabanca... Köpeğe yatıştırıcı mı verdin?”

Roger şaşkınlıkla başını salladı.

“Onun öldürülmesini sen istedin, değil mi?” Ted öfkeli olduğunu hissetti.

“Bu sefer cesedin üstüne fotoğraf bıraktın mı?”

Bu sefer mi?

“Evet.” Ted durumu kabullendi. Adam kendisini izliyor muydu yoksa önünde kristal küre mi vardı, merak etmenin ne anlamı vardı? “Roger, müsaade edersen ben gidiyorum. Senin için sorun olmaz, değil mi? Ben de sen de aynı şeyi yapmalısın.”

Ted ön kapıya yürüdü. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Kapıdaki minik pencereden, bahçeden çıkıp son sürat sokaktaki bir arabaya doğru koşturan birini gördü. Sokaktaki lambalardan birinin ışığı doğrudan adamın üstüne düşüyordu ve üstündeki çizgili polo tişörtü bütün netliğiyle gözler önüne serildi.

Lynch.

Arabanın motoru çalıştı, hızlandı ve süratle oradan uzaklaştı.

Neden onu göz hapsine almışlardı?

Ted henüz bir soru dile getirmiş olmasa da, cevap almak ümidiyle Roger’a döndü. Roger omuz silkti.

SİÇAN, kesik bacağı yitip bitirmek için en uygun yer olarak arka bahçedeki piknik masasını seçmişti. Kuyruğunu, veranda ışığının hareket sensörünü etkinleştirip tüyleri diken diken eden görüntüyü evin içinden görünür kılmaya yetecek kadar salladı.

Ted veranda kapısının diğer tarafında, ayaktaydı. Siçan iğneyi andıran dişlerini cansız ete batırır, mekanik bakışları neredeyse ilgisiz bir tavırla her yöne döner ve Holly'nin bacağının pembemsi cildini parçalarken, gözlerine inanamadı. Ted, dişlenenin karısının bacağı olduğunu açıkça görebiliyordu. Ayak parmakları şişmiş ve kanlanmış, kiraz kırmızısına dönmüştü; bacağın, dizin hemen altından kesildiği pürüzlü kenar lime lime olmuş, tendonlar ve kırık kemiklerden bir karmaşa halini almıştı. Ama o, yine de biliyordu; doğum lekesini veya dövmeyle görmesine gerek yoktu. Ted milyonlarca kez o bacağı masaj yapmış, o bacağı öpmüş, o bacağın çorabını çıkarmıştı; nerede olsa tanırdı, rüyada bile... İğrenç yaratık Holly'nin bacağın kemiriyordu! Ted avucuyla cama vurdu. Siçan hızla dönüp o tarafa doğru baktı, gözlerini bir an için camın ardında duran adama dikti ama hiç de korkmuş benzemiyordu. Çenesi soluk ve korkunç bir ruju andıran, kırmızımsı mor renge sıvanmıştı. Hayvan, merakını tatmin ettikten sonra bacağı kemirmeye kaldığı yerden devam etti. Ted cama bir daha vurdu ama siçan bu kez kılını bile kıpırdatmadı.

Derken okyanusu duydu Ted. Atlantik Okyanusu evinden kilometrelerce uzaktaydı ama bunun bir önemi yoktu. Uzanıp dışarıdaki ışıkları açtı; etrafın aydınlanmasıyla okyanusun tam da arka bahçesinde olduğu ortaya çıktı. Her sabah gazetesinin ekonomi sayfasını okumak için oturduğu yerden gördüğü ve büyük keyifle izlediği yükselen tepelerin yerini devasa su kütesinin gürleyen köpüklü dalgaları almıştı. Kum ve sardunyalardan oluşan sahildeyse bir balmumu heykeli andırırcasına hareketsiz

duran Holly vardı. Sıçan, baldırın büyük bölümünü yemiştir, geriyeceye dışarı fırlamış, yuvarlak, parlak kemik ucu kalmıştı. Holly, Ted'in çok sevdiği kırmızı bikinisini giymiş, vücudu hafifçe sola dönük halde kollarını one doğru uzatmıştı. Saçları görünmeyen bir el tarafından tutulmuş gibi, arkasında süzülüyordu. Yüzünde, kopmuş bacağına rağmen neşeli bir ifade vardı.

Ted veranda kapısını yana iterek açtı. Sıçan masanın en uzak tarafına çekildi. Ted'in varlığından gerçekten endişelenmiş gibi görünüyordu şimdi. Ama yemeğini bir kenara bırakacak kadar da değil. Sinip bekledi; dişlerini gösterirken gerekirse kaçmaya hazırdı. Ted ani bir hareket yapsa da işe yaramadı. Hayvana fırlatacak bir şeyler arandı. Mangalın hemen yanında, gözüne iliştiği anda ne olduğunu anladığı tahta bir kutu duruyordu. Çocukluğundan beri görmediği için aslında şaşırması gerekirdi ama şimdi, bu yetişkin haliyle bahçesinin bir kenarında öylece durduğunu görmek, son derece doğal bir şeydi sanki.

Yanına gidip kutsal bir emanetmiş gibi ki bir anlamda öyle sayılırdı, yerden kaldırdı kutuyu. Üst ve alt kapakları boyanmış kutu, açıldığında tam bir satranç tahtası şeklini alıyordu. İç kısmı yeşil kadifeyle kaplanmıştı; her satranç taşının ayrı yuvası vardı. Ted fili alıp sıçana doğru fırlattı, ıskaladı. Otuz santimden daha yakında duran o iğrenç yaratığa nasıl isabet ettirememişti? Başka bir satranç taşı aldı ve yine denedi. Bu kez gereğinden hızlı savurdu ve yine isabet ettiremedi. Hareketlerinde canını sıkan bir şey vardı. Fırlattığı taşlar öngörülemeyen bir kavis alıyor, sıçana çarpmadan başka bir yöne savrulmakta kararlı görünüyordu. Ama Ted pes etmedi ve taşları ardı ardına, saplantıyla fırlatmaya devam etti.

Sıçan fizik kurallarının kendi lehine işlediğini fark etmiş olacak, tiksindirici bir tavırla masanın ortasına dönüp lüks yemeğini kaldığı yerden iştahla yemeye devam etti. Kalın beyaz kuyruğu arkasında tıpkı bir yılan gibi kıpır kıpır oynuyordu. Ted hayvana belki yüz tane cisim fırlattı ama hepsinde ıskaladı ve sonunda pes edip kutuyu yere bıraktı. Kutuya baktığında bütün satranç taşlarının yerlerinde durduklarını gördü.

Holly'ye baktı. Ona ne hissettiğini, bacağına kurtarmak için elinden geleni yaptığını söylemek istedi. Ailesinin gereksinimlerini karşılayamayacaksa nasıl bir koca olabilirdi? Kendini o kadar kötü hissediyordu ki neredeyse ağlayacaktı. Derken hâlâ bir çıkış yolu olduğunu fark etti. Daha

önce nasıl fark edememişti? Sağ kolu ağırlaşmıştı; Browning'i elinde sıkı sıkı tutuyordu. Silahı kaldırıp dikkatle, büyülenmişçesine inceledi. Sonra her iki eliyle kavrayarak planlı, neredeyse epik bir tavırla sıçana nişan aldı ve ateş etmeden önce anın tadını çıkardı. Hayvan sonunun yaklaştığını hissetmişçesine kuyruğunu havaya kaldırdı. Kurşunun tam sırtına isabet etmesiyle kan ve bağırsakla dolu bir balon gibi patladı. Ted silahı atıp masaya koşarken, gözlerini Holly'nin bacağından bir saniye olsun ayırmadı. Bacağı iki eliyle, organ nakli yapacak bir cerrah titizliğiyle yerden kaldırdı. Artık yakından inceleme fırsatı bulduğu bacağın, tıpkı tahayyül ettiği gibi, germe civatasıyla bittiğini gördü. Her şey yoluna girecek, diye düşündü. Sadece bacağı Holly'ye götürmesi ve yerine vidalaması gerekiyordu. Kusursuz bir koca olacaktı.

Verandanın iki basamağını koşarak indi ve başını kaldırdı. Holly hâlâ oradaydı ama bu kez de aralarında, havada asılı duran parlak, devasa bir alev vardı. Alev yerden iki karış kadar havada süzülüyordu. Ted alevin üstünden kolayca geçebileceğini biliyordu ama yine de atlamadan önce durakladı. Holly'nin üç metre kadar arkasındaki okyanus iyice kabarmıştı; Holly'ye bacağını vermek ve ona sarılmak arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Kendi bacağını kaldırıp sarı alevin üstünden atladı. Bir an için alevleri aşamayacağına dair çılgınca bir hisse kapılsa da başardı. Aleve değmediği sürece sorun yaşamayacağını biliyordu. Sarı alevi aşar aşmaz karşısına bu kez ikinci, yeşil bir alev çıktı. Aynı hareketleri art arda tekrarladıktan sonra başını kaldırdı ve Holly'yi yine üç metre ötede, aynı durumda kendisini beklerken gördü. Sonra kırmızı bir başka alev, ardında da mor bir başkası... Aşmak için alevlere yakından bakması gerekmiyordu artık. Neredeyse gözleri kapalı yapabiliirdi ama öyle yapmadı; hep ileri, doğrudan Holly'ye baktı. Ardından karşısına bir başka sarı, sonra da gök mavisi bir alev daha çıktı. "Geldim, aşkım." Gitmesi gereken üç metre ve aşması gereken gece gibi siyah bir alev daha vardı. "Holly..." Artık yürümüyor, koşuyor, tıpkı engellerin üstünden atlayan bir koşucu gibi arka arkaya önüne çıkan alevlerin içinden geçiyor, hiç durmuyordu. Holly, hiç durmuyor, Holly...

Ve son alev Ted'i yuttu, bambaşka bir yere tükürdü.

Kanepedeydi.

İrkilerek doğruldu. Büyük bir tedirginlikle bacağını yokladı; oradaydı. Kayıp bacakla alakalı bir rüya mı görmüştü? Unutmaya başlıyordu. Karanlık odaya dikkatle bakındı; sonra üzerindeki kırışmış tişörtle rahatsızlık veren ceketi gördü. Ayağa kalktı, nedenini bilmeden arka bahçeye açılan veranda kapısına yürüdü. Bir süre orada dikildi ve gecenin içinde eriyip kaybolan küçük tepeyi inceledi. Cama yaklaştığında hareket sensörü ışıkları yaktı, piknik masası ve iskemleleri aydınlattı. Bir anlığına gözünün önüne gelen kadın bacağıyla korkuya kapıldı. Holly'nin bacağını kaybetmesiyle alakalı bir rüya mı görmüştü? Gülümsedi ve bu öğleden sonra onunla konuştuğunda durumu anlatmak üzere aklının bir köşesine not aldı. Saatin kaç olduğunu merak ediyordu; henüz yedi olmamıştır herhalde; güneş doğmamış, diye düşündü. İçgüdüsel bir hareketle bileğine baktı ama saati orada değildi.

Kapıyı açarken bir hatıra, zihninin sürekli olarak yaymaya çalıştığı unutkanlığın merhametli örtüsünü ok gibi deldi. Ted birden döndü ve mangalın altını kontrol etti. Satranç kutusu artık orada değildi ama onu gördüğünü tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Çok kısa bir süre önce Holly'nin bir bacağını kaybettiği bir kâbus görmüş olmasına rağmen, kanını esas donduran, satranç tahtasıyla ilgili ayrıntıydı.

BU DÜNYADAN ayrılışını erteleyecekse eğer, her zamanki alışkanlıklarını sürdürmesi iyi olacaktı ki buna, terapisti Laura Hill’le seansları da dâhildi. Bir bakıma mutluydu; çünkü doktoru tarafından tavsiye edilen bir dizi ziyaret şeklinde başlayan ilişkileri zaman içinde gelişmiş, hoş bir deneyime dönüşmüştü. Dr. Carmichael ısrar etmemiş olsaydı Ted bir rapiste görünmeyi asla kabul etmezdi; doktor hem ısrarcıydı, hem ikna edici... “Ted, bu tür bir haberle yüzleşmek zorunda kalan herhangi bir insan, denetim altına alınma ihtiyacı duyacaktır.” Aynen bunları söylemişti doktor ve Ted bu sözleri, “Ameliyat edilmesi mümkün olmayan bir tümörü olan insan, er veya geç kafasını havaya uçurmayı düşünecektir,” şeklinde tercüme etmişti. Ve Carmichael haklıydı.

Açıkçası tümör ameliyat edilemez türden değildi; ancak ameliyatın başarıya ulaşma olasılığı, Ted’in otuz metreden basket atma olasılığıyla aynıydı. Bu benzetmeyi Dr. Carmichael yapmamıştı; umut ışığını söndürmeyecek türden kelimeler kullanmayı tercih etmişti ama analitik ve pratik düşünceye sahip Ted için ikiye ikiyi toplamak zor olmamıştı. Ya ameliyat olma kararı alıp her şeyi riske edecek ve bir mucizenin gerçekleşmesini bekleyecek ya da hiçbir şey değişmemiş gibi hayatına devam edecekti. Karar vermesi çok uzun sürmemişti. Baş ağrıları başlamadan, Carmichael test sonuçlarını, doktorların kahredici haberi verirken kullandıkları ses tonuyla açıklamadan çok önce, zamanından evvel aldığı bir karardı bu. Belki yıllar evvel, Mac’in başını ustasından mahrum bir kukla gibi oynattığı *Guguk Kuşu*’nun sonunu izledikten sonra vermişti kararını. Belki de başka bir zaman; pek önemi yoktu. Ted son aylarını saygın bir insana yakışır şekilde geçirecekti. Dr. Hill’le ilk seansa gitmesinin nedeni, Dr. Carmichael’ı her şeyin planlandığı gibi gittiğine inandırmaktı. Dr.

Carmichael'ın planına göre. Çünkü, basket topunu ister otuz metreden ister yüz metreden çemberin içinden geçirmeye çalışmak anlamına gelsin, her iyi doktor gibi Carmichael da insan hayatını olabildiğince uzatmak için elinden gelen her şeyi yapmaya inanıyordu. Buysa basket topunu ister otuz metreden, ister yüz metreden çemberin içinden geçirmeye çalışmak anlamına gelsin, nazarında farksızdı.

Laura Hill yirmili yaşlarında görünüyordu. Ted onunla ilk kez bir araya geldiğinde dikdörtgen gözlükleri, arkaya toplanmış saçları, cana yakın tavırları ve serinkanlı gülümsemesiyle kariyerine yeni başlamış bu kıza acımişti. Terapistçilik oynuyor işte, diye düşünmüştü. Daha sonra büyük bir şaşkınlıkla Laura Hill'in kırkını çoktan devirdiğini keşfetmiş ama kadın söylemediği için tam yaşını hiçbir zaman öğrenememişti.

Hill daha ilk konuşmada genç bir insanı andıran hoş bakışları, masum havası ve açık sözlülüğüyle güvenini kazanmıştı. Ted'i baştan çıkaran, her seansta Hill'in kurduğu tuzakları aşmanın getirdiği zorluktu. Ted'in kafasına doluşmaya başlayan intihar düşünceleri hakkında konuşmak Hill'in aklına hiç gelmemiş, konuyu en fazla Carmichael'ın gündeme getirdiği kadar getirmişti.

Laura, "Merhaba, Ted," dedi. "Anladığım kadarıyla iş ortağınla balık tutmak üzere çıkmayı planladığınız gezi iptal oldu."

"Doğru. Bana zaman ayırdığın için teşekkür ederim."

"Gezinin iptal olmasına üzıldüm." Laura bugün koyu kahverengi saçlarını topuz yapmıştı. "Nasılsın?"

Dün bir cinayet işledim. Adamın evine gittim, bir dolaba saklanıp gelmesini bekledim ve sonra onu öldürdüm. Kimse özlemeyecek herifi.

Ted kelimelerin tadını duyumsuyordu adeta. O sözleri gerçekten söylese Laura Hill'in yüz ifadesinde yaşanacak değişimi gözünün önüne getirdi. İşin doğrusu, hoşuna gitmesi ayrı, bir başka insanı öldürdüğü fikrine henüz kendisi de alışamamıştı.

Ted, "Dün gece yine kâbus gördüm," dedi. Saçma olduklarını düşündüğü ve bir şeylerin açığa çıkmasına neden olabileceğini sandığı her türlü olguyu dışarıda bırakabileceği fikrinde olduğu için kâbuslarından sık sık bahsederdi. "Yeni bir şey vardı."

Laura'nın bürosundaki tek pencerenin yanında, seanslar esnasında

nadiren kullandığı bir masa vardı. Terapist bugün koltuğuna oturmuş, yüzünü Ted'e dönmüştü. Aralarında, içi dolu plastik bir su bardağının durduğu, küçük bir sehpa vardı. Ted o suyu asla içmezdi.

"Anlatsana."

"Oturma odasıdaydım, verandaya bakıyordum. Dışarıdaki masanın üstüne bir sıçan tünemiş, Holly'nin bacağına kemiriyordu. Holly orada değildi, sadece bacağı vardı ama onun bacağı olduğunu biliyordum. Hemen dışarıya koştum, sıçana fırlatacak, korkup kaçmasını sağlayacak bir şeyler aradım ve işte o an yerde duran kutuyu fark ettim. Hemen tanıdım: Eski satranç kutumdu."

Hill her önemli detayı defterine not eden terapistlerden olsaydı Ted'in ciddi ses tonu göz önüne alındığında, o esnada defterine bir şeyler karalamaktan kendini alamazdı. Ama asla not tutmazdı; müthiş bir hafızası vardı.

Ted, "Hayvana satranç taşlarını fırlattım ama isabet ettiremedim," diye devam etti. "Taşlar esrarengiz biçimde yön değiştirdiler. Bir de, satranç taşlarının sonu hiç gelmiyor gibiydi. Sonra bahçede Holly'yi fark ettim, arkasında okyanus vardı galiba. İnsan aklı neler üretiyor... İlginç, değil mi?"

Ted, Browning'le sıçanı havaya uçurduğundan söz etmedi. Lynch olmasaydı kendisine yapacağı şeyle fazlasıyla benzeşen bir olaydı çünkü. Bu tür detayları kendine saklamayı tercih ediyordu.

Laura, "Sıçanı öldürmedin mi?" diye sordu. Altıncı hissini gözler önüne serip Ted'i telaşlandırması ilk kez olan bir şey değildi.

"Hayır."

Laura başını salladı.

"Satrançla alakalı en son ne zaman rüya görmüştün?"

"Daha önce hiç görmemiştim."

Laura düşünceli bir tavırla durakladı bir an. Doğru kelimeleri arıyordu.

"Ted, hayatının o döneminde neler yaşandığını konuşmamız gerek. Satrançta bu kadar yetenekli bir çocuğun aniden oynamaktan vazgeçmesinin nedenini bana anlatmalısın. Bir daha hiç oynamadın mı?"

"Ciddi olarak, hayır... Kızlarıma öğrettim, onlarla birkaç kez oynadım ama artık kendi aralarında oynuyorlar."

“Oynamaktan neden vazgeçtiğini anlat.”

Laura, Ted’i konuyla ilgili ilk kez konuşturmaya çalışmıyordu. Ted öncekilerde biraz direnmiş, Laura da üstelememişti. Ama aslında hayatının o dönemiyle ilgili konuşmak Ted’i o kadar rahatsız etmiyordu. Arkasına yaslanıp anlatmaya başladı.

“Bana satranç oynamayı babam öğretti. Yedi yaşıma geldiğimde onu kolayca yenebiliyordum. Bir gün babam beni, memleketi Windsor Locks’ta emekli hayatı yaşayan, zamanının tanınmış satranç oyuncularından biri olan yaşlı bir adamla tanıştırmaya götürdü.” Ted durakladı. Akıl hocasını, muhtemelen hayatı boyunca saygı duyduğu ve takdir ettiği tek yetişkini düşünmek, içinde özlem ve keder karışımı duygular uyardırmıştı. “Adamın adı, Miller’dı; daha önce söz etmiştim galiba. Onu ilk kez gördüğümde, tanıdığım en yaşlı adam bu olmalı, diye düşünmüştüm. Upuzun, bembeyaz saçları vardı; yüzü kırış kırıştı. O gün çok fazla konuşmadık. Çocuklara satranç öğrettiği garajında sakladığı tahtasının başına geçip oynadık. Babam da bizi izledi. Yirmi kadar hamle yaptık, sonra Miller babamı bir köşeye çekti ve baş başa konuştular, ben de oturup onları bekledim. Miller’ın babama pek de iyi oynamadığımdan söz ettiğini sandım ve sonra babamla eve döndük. Hepsi bu. Ama o günden sonra sekiz yıl boyunca, ben on beş yaşına basana dek, haftada iki üç kez Miller’la bir araya geldim.”

“İkinizin bir at nalı uğuru varmış galiba?”

Ted at nalından bahsettiğini hatırlayamadı. Terapistin parmak ısırtan zihinsel arşivine dair rahatsız edici bir başka kanıtı bu.

“Doğru. Miller benim antrenörüm oldu. Saatler boyunca farklı tahtalarda çeşitli varyasyonlar üzerine çalışırdık.”

Laura yüzünü buruşturdu.

“Maalesef satranç konusunda o kadar bilgili değilim.”

“Satrançta, birçoğu onları ilk kez oynayıp tanıtan, yaygınlaşmasını sağlayan kişilerin adıyla anılan belli açılışlar vardır. Bir de varyasyon denen ve o açılışlardan sonra oyunun devamını getirmek üzere yapılan farklı hamleler... Bir anayol ve o yolun yanyolları gibi düşünebilirsin. Hepsinin üstünde çalışılmıştır; hepsi satrançta öğrendiklerinizin bir parçasıdır. Satranç sadece bir mantık oyunu değil, aynı zamanda bir hafıza oyunudur. Miller’la her bir hamleyi tek tek inceleyerek, meşhur bazı oyunları

yeniden oynardık. Unutma ki o zamanlar ufaktım ve satranç sevssem de, aynı zamanda yerinde durmayan, kıpır kıpır bir çocuktum. Miller'in, odaklanabilmem için bazı yöntemler bulması gerekiyordu. Bana satranç oyuncuları ve meşhur oyunlarıyla alakalı hikâyeler anlatırdı. Bir gün, bin dokuz yüz yirmi yedi yılında Buenos Aires'te, Kübalı José Raúl Capablanca ile Rus Aleksandr Alehin arasında yapılmış dünya şampiyonluğu maçından söz etti. O maçtaki oyunlar Miller'ı büyülemişti ve o coşkuyu bana da aktardı. Capablanca dünya şampiyonuydu ve herkes onun devrimci bir dâhi, yenilmez bir oyuncu olduğunu düşünüyordu. Rakibi Alehin ise kazanabileceğini çok az insanın ihtimal verdiği, çalışkan, dikkatli, titiz bir oyuncuydu... Seni sıkıyor muyum?"

"Kesinlikle hayır. Gençliğindeki o coşkunun seni hâlâ duygulandırdığını görmek çok güzel. Devam et, lütfen. Sıradışı dâhi ile sistemli rakibinin hikâyesinin nasıl sonuçlandığını öğrenmek istiyorum. Bilmemem cahillik mi?"

Ted güldü.

"Tabii ki hayır... Bin dokuz yüz yirmi yedi yılındaki bir maçtan söz ediyoruz! O zamanlar dünya satranç şampiyonasının işleyişiyle alakalı net kurallar yoktu. Altı oyunu kazanan oyuncunun dünya şampiyonu olacağı konusunda anlaşmışlardı. Ancak satranç oyunlarında beraberlik sık görülen bir şeydir, o nedenle altı oyun alabilmek için çok sayıda maç yapmak zorunda kalmışlardı. Sonunda yetmiş üç günde otuz dört maç yaptılar!"

"Kim kazandı?"

"Herkesi şaşırtarak Alehin... İki oyuncunun ilişkileri oldum olası felaketti; şampiyona sonrası daha da kötüleşti. Alehin ve Capablanca dünya şampiyonluğu için bir daha karşılaşma konusunda anlaşamadılar. Aradan on beş yıl geçtikten sonra Capablanca öldü. Ancak o şampiyonanın sonucu herkesi şaşırtmıştı; at nalı da işte bu noktada devreye giriyor. Alehin Buenos Aires'e gittiğinde sokakta bir at nalı bulmuştu; batıl inançlı bir adamdı ve at nalının şans getirdiğine inanıyordu. Naldan, dünya şampiyonasında kendisine eşlik eden karısına söz etmiş ve onu, uğur getirsin diye saklamaya karar vermişti. Bir gazete alıp nalı özenle sarmış ve karısına, 'O nal beni bekliyordu,' demişti."

Ted dalıp gitti; kendini geçmişe, anılara sürüklenmeye bıraktı. Miller ona bu hikâyeyi, milyonlarca gerçekçi detayla süsleyerek yüzlerce kez anlatmıştı. Yaşlı adamın bazıları ele geçirdiği ve minik, harikulade el yazısıyla tercüme ettiği Arjantin gazetelerinden olmak üzere, o günkü gazetelerden kestiği kupürleri sakladığı bir albümü bile vardı.

Ted gözünü boşluğa dikerek, “Miller’ın duvarında asılı bir at nalı vardı,” dedi. “O nalın Alehin’in Buenos Aires’te bulduğu nalın bir benzeri olduğunu söylemiş ve bir müzayededen satın aldığından bahsetmişti. Eyalet şampiyonalarında ilk kez oynamaya başladığımda, o nalı duvardan indirip gazete kâğıdına sarar ve yanımızda taşırdık. Maçlara beni genellikle babam götürürdü ama at nalından onun bile haberi yoktu. O nal Miller’la sırrımızdı, başka kimse bilmiyordu... Turnuvalarda oldukça iyi sonuçlar almıştım. Geri döndüğümüzde nalı yerine, Miller’ın garajındaki duvara asardık; o nal bizim uğurumuz olmuştu artık.”

“Miller’dan gururla söz ediyorsun. Senin için çok önemli biri olmalı.”

“Öyleydi. O yıllarda babam beni Miller’ın evine arabayla götürürdü ki evimizden bir saatten daha kısa bir mesafeydi. Miller’ın yanında yaklaşık üç saat kalır, zamanın nasıl geçtiğini anlamazdım bile. Babam satış elemanıydı; o da bu zamanı kendince değerlendirir ve çevrede satış yapardı. Evde işler pek iyi değildi; annem bunamaya başlamıştı ve durumu her geçen gün kötüye gidiyordu. Annemle babamın tartışmalarına artık tahammül edemez olmuşum. Windsor Locks benim için birçok yönden kaçış gibiydi.”

“Miller’a ne oldu?”

“Miller, ilk tanıştığımızda yetmiş yaşında veya belki bir iki yaş daha gençti. Yani sekiz yıl sonra seksenine yaklaşmıştı; bense on beş yaşındaydım ve asi ruhumu yatıştıracak tek şey satrançtı. Miller’ın garajında olmadığım zamanlar fevri hareket eden bir baş belasına dönüşüyordum. Bu şekilde ne kadar devam edeceğimi bilemiyordum çünkü gerçekten de bambaşka iki insan haline gelmiştim. Ebeveyninden nefret eden, babasıyla kırk yılda bir konuşan, okulda sorunlu, insanlara küstahça karşılık veren, hoşgörüsüz bir ergendim. Ama aynı zamanda öğleden sonralarını Miller’la birlikte geçirmekten, hikâyelerini dinlemekten ve oyunları analiz etmekten zevk alan bir delikanlıydım...”

Ted durakladı. Miller hakkında Holly'ye bile bu kadar çok şey anlatmamış, hele birazdan anlatacağı hikâyenin sözünü bile etmemişti. Boğazını temizledi.

"Öldüğü gün onunla birlikteydim. Ayda bir iki kez karşılıklı oynardık; sonunda birbirimizin dengi iki rakip olmuştuk. Oyun sırası Miller'daydı. Miller düşünürken dirseklerini masaya, çenesini yumruğuna dayar, hep aynı pozisyonda otururdu. Bense genellikle ellerim masanın altında, öne eğilerek dururdum. Miller birden satranç tahtasının üstüne kapaklandığında bu şekilde oturuyorduk. Kolları iki yana açıldı, kafası kurşun ağırlık misali düştü ve taşlar her tarafa dağıldı. Ayağa fırladım tabii; şaşırmış ve korkmuştum. Miller duldu; arada bir ziyaretine gelen bir oğlu vardı ama o gün evde sadece ikimizdik. Alt üst olmuştum; kendimi toparlayarak bir tepki verip vermeyeceğini görmek ve ne durumda olduğunu anlamak için yanına bile gidemedim. Bu bir şeyi değiştirmezdi, biliyorum çünkü Miller kalp krizinden ölmüştü. Masanın yanında uzunca bir süre nefes nefese, donup kaldım. Sonunda yardım getirmek üzere garajdan dışarıya koştum. Komşulardan birinin evine gidebilirdim ama niyeyse babamı bulmam gerektiğini düşündüm. Mustang'i araba yolunda değildi; şaşırmadım ve gelişigüzel, herhangi bir yöne doğru koştum. Köşeye vardım, aklıma estiği gibi sağa saptım ve hiç durmadan koşmaya devam ettim. Ve şansına uzakta, yaklaşık yüz metre ilerde babamın arabasını bir evin önüne park edilmiş gördüm. Babam ansiklopedilerini, mektupla eğitim setini filan, artık o zamanlar ne satıyorsa onu satmak üzere orada olmalıydı. Laura, gerisini tahmin edebiliyorsun, değil mi?"

"Galiba."

"Koşarak eve girdim ve çok geçmeden babamın onca yıldır beni Miller'ın evine, satrancım gelişsin veya evden, annemden biraz uzaklaşayım diye taşımadığını anladım. Yani en azından sadece bunun için getirmiyordu beni buraya. Babamın daha sonra bana açıklamaya çalıştığı üzere, o evde oturan kadın, ilk sevgilisiydi."

"Ted, o evde ne gördün?"

"Yatak odasındaydılar; onları görmedim ama seslerini duyabiliyordum. Oturma odasında, kapalı televizyonun karşısındaki koltukta sessizce oturdum ve kahkahalarını dinledim. Garajında devrilip kalan Miller'ı düşünüyordum; çok iyi hatırlıyorum, aklımdan korkunç bir düşünce

geçiyordu. Miller ölmüştür diye umuyordum çünkü aksi takdirde o kasa baya bir daha asla geri dönemezdin. Ve bu babamın suçu olacaktı. O an yapmak istediğim tek şey, ondan nefret etmekti.”

Çalan telefon ikisinin de irkilmesine neden oldu. Oysa seansın ortasında kimse rahatsız etmezdi Laura’yı.

“Ted, özür dilerim. Telefona bakmam gerek.” Laura ayağa kalkıp masaya yürüdü.

Ted başını salladı.

Laura ahizeyi eline alarak dinledi. Ted kısa bir an için kadının yüzündeki gerginliğe şahit oldu ama sonra Laura birden rahatlamış göründü ve gülümsedi.

“Evet, tabii. Sorun değil. Onaylıyorum.”

Laura telefonu kapattı.

Ted’e durumu, “İzci kulübündeki oğlum,” diye açıkladı. “Kamp gezisi için izin kâğıdını bana imzalatmayı unutmuş; okuldaki yöneticiler aradı.”

Laura tekrar yerine oturdu.

“Ted, konuşmayı böldüğüm için üzgünüm,” diyerek bir kez daha özür diledi.

“Sorun değil. Zaten daha fazla anlatacak bir şey kalmadı. O günden sonra babamla bir daha hiç konuşmadım. O her fırsatta evden uzaklaşmaya devam etti; ben evde kaldım. Nefretim gittikçe büyüyordu ve bir de annemle uğraşmak zorunda kalmıştım. Sonunda annemle babam boşandılar, ben de satranç oynamayı bıraktım.”

TED çalılıkların arkasına çömeldi. Sivrisinek istilası altındaki ormanlık arazide yaklaşık bir buçuk kilometre yürümüştü. Başını iki yana sallayıp hedefine konsantre olmaya çalıştı.

Öten kuşların sesine, ıslığı andıran bir başka ses karışıyordu. Ted gölü ve içinde tek bir kişinin olduğu tekneyi gördü: Wendell, elinde olta, kendisiyle barışık bir görüntü çiziyor, soğukkanlılıkla kaderini bekliyordu.

Ted eliyle bir sivrisineği ezip etrafı incelemek üzere sırtını göle dönerek yere oturdu. Sonra çam ağaçlarının arasından süzülen güneş ışığı altında parıldayan o şeyi gördü: Bir at nalının başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan şeklini... Sadece birkaç metre uzaktaydı ve almak için ayağa bile kalkmadı; sürünerek yanına gitti ve iki eliyle kavradı. Büyük bir şaşkınlıkla Miller'ın garaj duvarında sakladığı nala tıpa tıp benzediğini fark etti. (Kalbinin derinliklerinde bunun Miller'ın nalı *olduğunu* biliyordu.)

Nalın burada ne işi vardı? Ted nalı uzun uzun inceledikten sonra cebine koydu.

Patika, Wendell'in betondan modern bir yapı olan dev pencereci sayfiye evine çıkıyordu. Bir yanındaki tahta kaplama yol göl kenarına kadar uzanıyor, sonra göle doğru birkaç metre çıkıntı yapan dar bir iskeleye dönüşüyordu. Ted seçeneklerini tarttı. Wendell balık tutmaktan geri döndüğünde tekneyi şüphesiz iskeleye çekecek ve tahta kaplama yoldan evine dönecekti. Bu durumda Ted için en mantıklı hareket tarzı, evin içinde beklemektir. Bu sayede sivrisineklerden kurtulacak, daha rahat edecekti. Yüzüne yapışan bir başka sivrisineğe daha hamle yaptı ve sıkılı yumruğuna tatminkâr bir bakış attı. Elini açtığında boş olduğunu gördü.

Özel yol boyunca hiçbir engelle karşılaşmadan, sorunsuz yürüdü. Modern yapı, yaklaştıkça daha da büyük ve görkemli görünüyordu. Ön tarafa park etmiş siyah spor arabanın üstü açılabilir bir Lamborghini

olduğunu anladı. Arabanın yanına yaklaşıp yakından bakma dürtüsüne karşı koyamadı. Hayallerini süsleyen arabaydı bu; Wendell'a sempati duymaya başladığını hissetti. Arabanın içine hakmak üzere eğildiğinde, Browning'in ağırlığıyla açılan ceket, yapmaya niyetlendiği işin ciddiyetini hatırlattı ona. Ceketini kapattı, düğmelerini iliklemedi; sıcaklık tahammül edilemez cinstendi ama yine de silahın kolayca ulaşabileceği bir yerde olması onu rahatlatıyordu. Tam doğruluyordu, arabanın penceresinde yanan kırmızı ışığı gördü. Önce kontrol panelindeki ışıklardan biri zannetti ama başını hafifçe eğince ışığın camdaki bir yansıma olduğunu fark etti. Arkasına döndü ve ağaçların arasına kısmen gizlenmiş direktteki lambayı gördü. Direğin üstündeki güvenlik kamerası tam durduğu yere yönelmişti ve üstünde minik kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Ürperdi. Lynch'in dosyasındaki detaylı raporda güvenlik sistemi hakkında hiçbir şey belirtilmemiş, Lynch de kendisini bu konuda uyarmamıştı. *Onların* böyle bir detayı gözden kaçırmaları pek de olası görünmüyordu ya...

Kırmızı LED yanıp sönmeye devam ederken, Ted birilerinin kamera görüntülerini izleyip izlemediğini merak etti. Belki kapalı devre sistemdi, bu durumda Lynch kameradan söz etmeye gerek duymamış olabilirdi. Lynch ve adamları kayıtları ortadan kaldırırlardı tabii. Ted rahatlayarak kameradan başka yöne çevirdi yüzünü.

Ön kapıya yürüdü. Doğal olarak kapı kilitli değildi. Muhtemelen el yapımı Hint halısı, onu içeriye çekti. Ev tam hayal ettiği gibiydi: Balkonları ve üst kısmında bir yürüyüş yoluyla son derece ferah mekânın her yeri paslanmaz çelik ve camdandı; duvarları beyaza boyanmıştı ve pırıl pırıldı. Ev hafta sonunda kaçamak yapmak için kullanılan bir yeri değil, kurumsal şirketlerin merkezlerini andırıyordu. Cilalı ahşap iki merdiven havada süzülüyormuş gibi görünüyordu; birkaç ince ve yuvarlak kolon vardı. Ted ağır adımlarla sağa, hiç kullanılmamış gibi görünen koyu renk camdan geniş masaya doğru yürüdü. Wendell'ı beklemek için en iyi yerin, muhtemelen mutfığa çıkan koridorun hemen devamı olduğunu fark etti.

Oraya yönelmişti ki birden belirgin bir izlenme hissine kapıldı. Durup bakındı. Evin içinde hiç kamera görmese de olması gerektiğini düşündü. Büyük odanın uzak köşesinde devasa bir düz ekran televizyon, birkaç deri koltuk ve rafında fotoğrafların durduğu bir şömine vardı. Etrafı dikkatle ve kuşkuyla incelemeye devam etti. İzlendiği hissi geçince

gizleneceği vere yürüdü ama tedirginliğini üstünden tam anlamıyla atamamıştı. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Neydi peki?

Birini öldürmeye niyetlenmesi dışında mı?

Evet

Ted başını iki yana salladı. Hayır.

Bitini *daha* öldürmeye niyetlenmesi dışında...

Mutfığa girince Browning'i cebinden çıkardı. Sol elindeki ağırlık onu biraz rahatlattı. Geniş bir pencere göl manzarasını gözler önüne seriyordu; buradan Wendell'in neler yaptığını rahatlıkla izleyebilecekti. Az önce teknenin durduğu noktayı görebileceğini düşündü ama şimdi teknedeki hiçbir iz yoktu. Telaşlandı; ağaç sırasının arka tarafına bakındı ama orada da hiçbir şey göremedi. Derken dıştan takma motorun uzaklardan gelen gürültüsünü duydu. Wendell eve dönüyordu.

Ted evin içinde volta atıyor, silahın kabzasını alnına vurup duruyordu. Ne kadar zamanı vardı? Pek fazla olmadığı kesindi. İşi bir an önce halletmek onun için en hayırlısı olacaktı. Diğer yandan, tetiği çekme zamanı yaklaştıkça bedeninin güçlü duygularla sarmalandığını hissediyordu. Kendinden emin değildi. Ya Wendell onu beklemiyorsa? Güvenlik kamerası örneğindeki gibi, ya her şey Lynch'in kontrolü altında değilse? Durdu ve silahını akıcı, hızlı bir hamleyle duvardaki takvime yöneltti. Takvimde mercan kayalığını keşfeden bir dalgıcın fotoğrafı vardı. Ted ortadaki 15 rakamına nişan aldı. *Haydi... Kıpırdama...* Silahı iki eliyle birden kavrayarak sabit tutmaya çalışsa da, namlusunun hafifçe titremesine engel olamadı.

"Haydi ama" diye mırıldandı.

Teknenin dıştan takma motorunun gürültüsü daha net duyuluyordu şimdi. Wendell birazdan tekneyi iskeleye yanaştıracak, tahta kaplı yoldan yürüyecek ve panoramik pencereden mutfığın içini görebilecek bir noktaya gelecekti. Ama Ted'in sakin olması gerekiyordu. Sinirleri yatışana dek kıpırdamayacaktı. Havalandırması çalışan evde artık terlememesine rağmen şakakları ve avuçlarının içi sıırıslam olmuştu. Parmaklarını teker teker bükü ve poligondayken aldığı atış pozisyonunu aldı. Gözlerini yumdu.

Wendell'in bu kurşuna en az senin kadar ihtiyacı var.

Gözlerini açtı ve pencereden uzaklaştı. Koridora dönmüştü ki tekne motorunun boğulup sessizleştiğini duydu. Ön kapıya gelmesi için iki

dakika verdi Wendell'a. Silahını kontrol etti ve emniyeti açtığına emin oldu. Wendell kapıyı kapar kapamaz Ted elinde silahıyla mutfaktan çıkacak, ıskalama riskini en aza indirmek için öne doğru iki üç adım atacak ve tetiği çekecekti. Wendell ateş etmemesi için bağırırsa Ted duracaktı.

Ted, "Haydi Wendell, aç şu kapıyı," dedi fısıltıyla.

Aradan bir dakikadan biraz daha uzun bir zaman geçmişti, tahta kaplı yolda ayak sesleri duydu.

Haydi Wendell...

Kapı açılıp kapandı.

Üç, iki, bir...

Ted uzun adımlarla çıktı mutfaktan, masanın çevresini dolaşıp silahını kaldırdı.

Wendell kapı ağzında, sırtı Ted'e dönük duruyordu. Ayak seslerini duyunca arkasına döndü. Belki şaşkınlıktan, yüz ifadesi tamamen değişti ama hiçbir şey söylemedi. Hemen ardından alnının tam ortasında kusursuz bir yuvarlağın belirmesiyle yere kapaklandı.

Ted atış poligonunda kulaklarını sestten koruyan kulaklığı takmaya o kadar alışkındı ki silah patlarken dişlerini sıkıyordu. Sonra yavaş adımlarla cesede doğru yürüdü. Wendell, kolları iki yana açılmış, halının üstünde yatıyordu; yüzünde sabitlenmiş, büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı. Rahat bir uyku çekiyormuş gibi görünüyordu. Ted kusursuz bir atış yaptığını, kurşunun kafatasının içinde sekerek beynini neredeyse hiç acı vermeden altüst ettiğini biliyordu.

Evden ayrılmak üzereydi, Wendell'ın ceket cebindeki telefonu çalmaya başladı. Ted'in telefonunda da aynı sinir bozucu zil sesi vardı; ürperdi. Dizlerinin üstüne çöküp Wendell'ın ceketinin ön cebinden iPhone'unu çıkardı. Ekranda görünen isim Lolly'ydi.* Ted dehşete kapıldı, neredeyse çığlık atacaktı. İlişkilerinin dallanıp budaklanmaya başladığı dönemde Holly'ye taktığı isimdi Lolly. Bu kadarı da tesadüf olamazdı. Daha beteri de vardı: Wendell'ın bir karısı veya sevgilisi olmaması gerekiyordu. Lynch, adamın geride kimseyi bırakmayacağına dair Ted'e güvence vermişti!

Telefon sustu.

Lolly kimdi? Lynch ondan neden söz etmemiştii?

* Lolipop (ç.n.)

Cevap adeta sihirle geldi. Ted avucunun içinde kısa ve tek bir titreşim hissetti. Lolly'den bir mesajdı bu.

Gelmek üzereyiz. Bugünlük balık avına son vermenin zamanı geldi ☺

"Üçeriyiz" mi?

Ted elektriğe kapılmışçasına attı telefonu elinden. Telefon Wendell'ın göğsüne düştü.

"Lolly kim? Düşün. Düşün. Düşün."

Wendell özel bir parti verme hazırlığındaydı ve misafirler her an gelebilirdi. Ted hiç düşünmeden telefonu kaptı ve mesaja cevap yazdı.

Parti iptal oldu. Çok meşgulüm. Kusura bakma.

Mesaja cevap geldi.

Çok komiksin. Araba kullanırken konuşmaktan nefret ettiğimi biliyorsun. İki dakika sonra görüşürüz, aşkım.

Aşkım.

Wendell'ın bir sevgilisi vardı demek. Lynch'in atlayacağı türden bir detaya pek benzemiyordu.

Halının üstündeki kan gölü, Wendell'ın başının çevresinde kırmızı bir hale şeklini almaya başlamıştı.

"Kahretsin."

Lolly iki dakika sonra orada olacağına dair mesaj atmıştı.

Lolly Holly.

Kadın belki de mecazi konuşuyordu veya... Wendell'ın telefonunu ve ardından Browning'i ceketinin ceplerine tıktırdı. Her halükârda acele etmesi gerekiyordu. Cesedi saklamalı, kadın polisi aramadan önce zaman kazanmalı ve olabildiğince çabuk oradan uzaklaşmalıydı. Anladığı kadarıyla, işin bu kısmını hallettiği takdirde durumunda pek değişiklik olmayacaktı. Adamın sevgilisi olduğunun kendisine söylenmemesi yüzünden öfkeliydi; gerçi Lynch kadından tam da bu nedenle söz etmemiş

olabilirdi. Tıpkı kendisi gibi, ölmeyi bizzat Wendell'in istediği gerçeğini aklından çıkarmamalıydı. Wendell ölümünün sevdiklerini nasıl etkileyeceği üzerinde, tıpkı Ted'in, yokluğunun yakınlarının hayatlarında nasıl bir etki yaratacağını düşündüğü gibi, bol bol düşünmüş olmalıydı...

Lolly Holly.

Yeter! Cesedi nereye atacağı sorusuna yoğunlaşmak zorundaydı. Evin içine mi, dışarıya mı bırakmalıydı? Ne kadar zamanı kaldığını bilmeden karar vermek zordu. Cevabı orada bulmak istercesine etrafına bakındı. Sonra sanki biri silahının namlusuyla dürtmüş gibi bir anda durdu; arkasında kimse yoktu tabii.

Ortamla uyuşmayan şeyin ne olduğunu o an fark etti. Ayaklarının dibinde ölü yatan adamla ilgili bildiği şeylere uymayan bir detayı gözden kaçırmıştı. Büyük odadaki şöminenin üstü fotoğraf doluydu. Koşmaya başladı, iskemlelerin etrafından dolaşıp mekânı ikiye ayıran basamaklardan aşağıya atladı. Şöminenin on adım önünde durdu; fotoğraflara yakından bakmak istemiyordu. Bulunduğu yerden gördükleri yeter de artardı bile: Wendell tekne de bir kadınla sarmaş dolaş; Wendell at üstünde (Ted'in eli bir an cebindeki at nalına gitti); diğer fotoğraflardaysa kendi kızlarıyla yaşıt iki kızla birlikte... Ted başının döndüğünü hissetti. Dengesini yitirmemek için sütunlardan birine tutundu. Oda büyük bir hızla dönüyordu.

Gelmek üzereyiz.

Wendell'in kızları mı vardı? Lynch yalan söylemişti!

Tam o anda arabanın sesini duydu. On saniye boyunca fotoğraflardan cesede, cesetten evin ön kapısına baktı. Donakalmıştı, neler olduğunu bir türlü kavrayamıyordu. Sonunda antreye geri döndü, perdeleri yavaşça çekip dışarıya baktı. Toprak araba yoluna küçük bir karavan yanaştı ve Lamborghini'nin arkasına park etti. Her şey o kadar hızlı olup bitiyordu ki. Haydi, çabuk! Ama Ted kımıldayamadı. Karavanın üç kapısı da aynı anda açıldı. Lolly şoför tarafından indi; yolcu tarafındansa çiçek desenli elbiseli, pembe sırt çantaları taşıyan iki kız atladı aşağıya. Kızlar ön kapıya koştular. *Babacığım! Biz geldik!*

Ted gözlerini ovuşturdu. Zihni ona oyun oynuyor olmalıydı.

TED intihar etmeye karar verdiğinde –ki bu, benliğini kan dondurucu bir hızla kavrayan bir fikirdi– belli başlı meseleleri halledebilmesi için güvenebileceği birinden yardım alması gerektiğini biliyordu. Yakın arkadaş çevresinden olmayan birinden... O an hemen Arthur Robichaud'nun adı geldi aklına.

Robichaud'yu yıllardır görmemişti. Lisede üç yıl birlikte okumalarına rağmen mezun olduklarından beri hiç görüşmemişlerdi. Robichaud kursuz bir adaydı; dahası Ted, Robichaud'nun şehrin en iyi avukatlarından biri olduğunu biliyordu. Robichaud'yu görmeye gittiğinde, avukat ve müvekkili arasındaki gizlilik anlaşması dışında ikisini birbirine bağlayan daha yakın bir bağ olduğunu da fark etmişti. Devlet okulundan neredeyse hiç fark edilmeden mezun olmuş, okulun popüler erkek ve kızları tarafından görmezden gelinmiş, öğle yemekleri esnasında yemekhanede iki üç kişilik küçük grupların yanında kendine yer bulmak için yalvarmış ve bazen tek başına yemek zorunda kalmış, kaba şakalara maruz kaldığı ve insanlardan tecrit edildiği acı dolu zamanları kendi kendine telkinde bulunarak atlatabilmiş Robichaud gibi bir adamın içinde irade dışı bir dürtü vardı. Hayatın ileriki dönemlerinde işler ne şekilde değişmiş, kariyerinde ne kadar ilerlemiş, sarkık vücuduna şekil vermek için spor salonlarında ne kadar zaman geçirmiş olursa olsun hiçbir şey Robichaud gibi birinin içinde, onu dünyanın Ted McKay'leri önünde itaatkâr davranmaya sevk edecek ilkel bir içgüdü taşıdığı gerçeğini değiştiremezdi. Fark edilme, grup tarafından kabul görme ihtiyacı Arthur Robichaud'ların içinde, dikkatleri bir saniyeliğine bile olsa üstüne çekmek için okul bahçesinde yerlerde süründüğü günlerden kalma gizli bir virüs misali, her zaman pusuda beklerdi.

Wendell'ın evinde yaşanan nahoş olayın ertesinde Robichaud'yu evinde ziyarete gitti.

Ted'i kapıda bizzat Robichaud karşıladı; üzerinde şık bir polo tişört, elinde bir martini kadehi vardı.

"Ted, geldin demek!"

Salonun iç taraflarında birkaç kişi yeni gelen misafire dönüp baktı. Çoğu çiftlerden oluşan misafirler salonun çeşitli yerlerine dağılmışlardı; bazıları barda, bazıları koltuklarda oturuyordu. Geçen birkaç hafta içinde birkaç kez sözünü etmesine rağmen, Robichaud'nun doğum günü partisi olduğunu tamamen unutmuştu. Eh, insan ölümünden sonra olacak bir şeyi düşünmek için neden zaman kaybetsindi zaten?

"Arthur, konuşmamız gerek. Yalnız... Çok önemli."

Doğum gününü kutlamak için gelmediğini eklemesine gerek yoktu. Yüzünden her şey okunuyordu zaten.

"Tabii, içeri gel."

Ted bir an için tereddüt etti. Misafirler parti için gelmediğini çoktan tahmin etmişlerdi; bir bölümü sessizleşmiş, Ted'in burada bulunma sebebini açığa vuracak herhangi bir detay için dikkat kesilmişti. Ellerindeki içki kadehleriyle bu iyi giyimli insanlar sanki bir içki reklamından fırlamış gibiydi. Hepsi ayrıcalıklı tiplerdi ve Ted hepsinden nefret etti. Biraz daha yakından baktığında, birçoğuyla liseden sınıf arkadaşı olduğunu anladı. Tanrım, resmen mezunlar toplantısının ortasına düşmüştü!

Salona yürürken gülümsemek için elinden geleni yaptı. Robichaud ona refakat ederken çocuksu gururunu saklamakta zorlanıyordu. Bugün Ted'le aynı yaşta, otuz yedi olmuştu. Saçları uzun zaman önce dökülmüştü; hâlâ tombuldu, zayıf çenesini Wooly Willy'ye benzemesine neden olan keçisakalının ardında gizliyordu. Lisedeki şişe dibi gözlüklerini artık takmaması bir şeyi değiştirmiyordu çünkü okul çocuğu kişiliğine geri dönmüş, Ted'i o yıllardan kalma takdir hatta neredeyse saygı dolu bir ifadeyle izliyordu. Ted McKay'in bizzat kendisi burada, doğum gününde, yanındaydı!

Birkaç hoşbeşten sonra evin diğer ucundaki çalışma odasına geçtiler. Robichaud bu arada Ted'i karısıyla tanıştırdı. Gergin gülümsemesinden anlaşıldığı üzere kadın, Ted'in adını daha önceden duymuştu. Akıllı başka yerlerde olan Ted kadının elini telaşla sıktı; adını, duyduğu anın hemen ertesinde unuttu.

Avukat, "Neler oluyor, Ted?" dedi. "Endişeli bir halin var."

Kitapla dolup taşan rafların önündeki iki deri koltuğa oturdular. Çalışma odası çok büyük değildi ama zevkli, hatta lüks döşenmişti. Ted'in gözü eski okul arkadaşının arkasındaki, çocukların koşturduğu arka bahçenin kısmi manzarasına hâkim penceredeydi. Evin hemen yakınında bir ağaç, ağaçtaysa araba lastiğinden yapılmış bir salıncak vardı. *Arthur, bu görüntü evin içiyle hiç de uyumlu değil.*

"Ted? İyi misin?"

Ted gözünü lastik salıncaktan alamıyordu. Ortama uymadığı için miydi?

"İyiym. Yardımına ihtiyacım var."

Avukat oturduğu yerde ağırlığını bir taraftan diğer tarafa verdi. Bir an için itaatkâr ilkel içgüdüğü yeniden ortaya çıkmıştı.

"Tabii, elimden ne gelirse..."

"Senden yine profesyonel hizmet alacağım ama bu kez vasiyetle alakalı değil. Daha karmaşık bir şey. Şu andan itibaren avukatım sensin ve sana anlatacağım her şey avukat-müvekkil gizliliğine giriyor."

Robichaud'nun hiç renk vermeyişi Ted'in hoşuna gitti. Asabi bir okul çocuğuna kıyasla yetişkin bir avukatla uğraşmak daha iyiydi.

"Dinliyorum."

"Birini öldürdüm."

Birkaç saniye boyunca sadece salonda sohbet eden misafirlerin, çalışma odasının kapalı kapısı yüzünden boğuk gelen sesleri duyuldu. Robichaud istemsiz bir hareketle işaret parmağını burun kemerine götürdü ama orada düzelteceği bir gözlük yoktu.

"Kaza mıydı, Ted?"

"Pek sayılmaz. Arthur, bak... Olan her şeyi sana detaylarıyla anlatmaya niyetim yok; en azından şimdilik. Söyleyebileceğim tek şey, bundan kırk sekiz saat sonra her şeyin açıklığa kavuşacağı."

Robichaud'nun alnı kırıştı.

Ted inandırıcılığını kaybediyor, avukat ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Öne doğru eğilip elini Robichaud'nun dizine koydu; avukat aynı şüpheli ifadeyle baktı eline.

"Arthur," dedi, "çılğınca, biliyorum ama bana güvenmek zorundasın."

"Bana neler olduğunu anlatmazsan sana tavsiyede bulunamam."

Ted başını salladı. Buraya gelmeden önceki planı olabildiğince az şey anlatmaktı ama şimdi elle tutulur bir şeyler vermediği sürece Robichaud'dan doğru dürüst yardım alamayacağını anlıyordu. İyi ama ne kadar güvencibilirdi ona? Risklerini değerlendirmek için yeterli zamanı olmamıştı. Aslına bakılırsa hiçbir şey yapacak yeterli zamanı olmamıştı. Wendell'in evinden aceleyle kaçtığından beri kafası karmakarışık. Pembe sırt çantaları ve atkuyruğu yapılmış sarı saçlarıyla mutluluk içinde hoplaya zıplaya evin ön kapısına gelen kızlar bir türlü aklından çıkmıyordu. Ted kızların, babalarının antredeki halının üstünde yatan cesedini bulmalarına şahitlik etmeden önce evi yan kapısından terk etmiş olsa da o sahneyi zihninde, sonsuz döngüdeki bir film gibi, tekrar tekrar canlandırmıştı. Daha sonra, av köpekleri tarafından kovalanıyormuşçasına ormanda koşarken, zihnindeki görüntü hafifçe değişime uğramıştı. Wendell'in alnının ortasında kusursuz bir delik açılmış cesedini bulanlar artık kızları değil, kendi kızları Cindy ve Nadine'di. Ve ölünün yüzü de Wendell'in değil, kendi yüzüydü. Kızlarının böylesine bir dehşetle yüz yüze gelmelerine izin mi verecekti? Onlara ne kadar büyük bir zarar vereceğini anlaması için birini mi öldürmesi gerekiyordu?

"Ted, iyi misin?"

Avukat bu soruyu daha bir dakika geçmeden ikinci kez soruyordu.

Ted başını ellerinin arasına almış, gözlerini yere dikmişti. O pozisyonda ne kadar zamandan beri durduğunu hatırlayamadı. Robichaud gerçekten endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Arthur, ben iyiyim. Sana bir şey sormam gerek."

"Sor."

"Birini bulmalıyım. Adı, Justin Lynch. Yirmili yaşlarda; muhtemelen avukatlık falan yapıyor."

"Bu adamın senin *olayınla* bir alakası var mı, yoksa..."

"Var ama sana şu anda söyleyemem."

"İnternette bakmayı denedin mi? Aptalca gelebilir ama insan internette tahmin ettiğinden çok daha fazla şey bulabiliyor."

Ted, "Baktım, hiçbir şey bulamadım," diyerek yalan söyledi. "Belki senin şansın yaver gider. Eminim elinin altında sana bu konuda yardımcı olabilecek araştırmacılar vardır."

"Tabii. Yarın ilk iş ekibimi görevlendireceğim."

Ted bu an hiç kıpırdamadan durdu.

"Arthur, o adamı şimdi bulmak zorundayım."

Bu sözleri kasten otoriter bir tavırla söylemişti. Ses tonunun, **derinler**-de bir mekanizmayı harekete geçireceğini ve kendisini memnun **etmesi** için Arthur'un elinden geleni yapmasını sağlayacağını biliyordu. Avukat isteksiz de olsa savunmaya geçerken, aşikâr olanı işaret etti: Bugün doğum günüydü; evi, öğleden sonrasını onunla birlikte geçirmek için gelen misafirlerle doluydu. Ama Ted'in ısrar etmesine gerek kalmadı. Arthur hemen oracıkta birkaç telefon açabileceğini, birkaç arkadaşından iyilik yapmasını isteyeceğini ve Lynch'i bulmaya çalışacağını söyledi. Lynch genç bir avukat veya polis izini hemen bulurdu.

Ted, "Sana ne kadar müteşekkir olduğumu bilemezsin," dedi. Yine elini eski okul arkadaşının dizine koydu.

"Endişelenme."

Çalışma odasının kapısı açıldı.

Robichaud'nun karısı, "İşiniz uzun sürecektir mi?" diye sordu. Soruyu sorarken Ted'e sert bir bakış yolladı.

"Hayır, sevgilim. Birkaç dakika sonra geliriz."

Kadının yüzü kayboldu ve kapı kapandı. Sitem dolu ifade yüzünü terk etmemişti.

Robichaud, "Norma iyi bir kadındır," dedi, özür dilercesine.

Ted eliyle önemli olmadığını belirtti.

"Haydi, işe koyulalım," dedi Robichaud. "Birkaç yere telefon açayım. Lynch yerel kuruluşlarla bağı olan bir avukatsa kısa sürede izini bulurum. Aynı zamanda birkaç özel dedektife de danışacağım ki bazıları burada şu anda. Lynch adamın gerçek soyadı mı, biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Ted, işleri hiç kolaylaştırmıyorsun."

"Biliyorum."

Robichaud başını kaşıdı.

"Yarın bana karşı biraz daha açık sözlü davranmanı istiyorum. Nefsi müdafaa mıydı; en azından bu kadarını söyle bana."

"Özür dilerim... Ama söz, yarın sana her şeyi açıklayacağım."

Robichaud başını salladı. “Haydi, şimdi salona geç ve bir şeyler iç,” dedi. “Ben gerekli telefonları açarım; Norma’ya gelince... Eminim birazdan gelip bana nutuk çeker.” Hemen arkasından, “Ama meraklanma, idare ederim,” diye ekledi.

Çalışma odasından ayrılma fikri Ted’in hoşuna gitmedi. İnsanlarla kaynaşacak havada değildi ve Arthur telefon açarken orada bulunmayı tercih ederdi. Ancak avukatın biraz mahremiyete ihtiyacı olduğunu anladı ve onu rahat bırakmaya karar verdi.

TED BAŞTA. Robichaud'nun salonunun en uzak tarafında bir köşeye çekilmek ve pencereden dışarıya bakıyormuş gibi yaparak zaman öldürmek niyetindeydi. Ancak Arthur'un çalışma odasından çıkar çıkmaz planı suya düştü. Norma yüzünde zoraki bir gülümsemeyle yanına gelip soğuk bir bira ikram etti ve onu, sehpanın etrafında oturmuş sohbet etmekte olan iki çiftin yanına götürdü. Grup neyse ki Ted'in tanıdığı insanlara uzak bir konumdaydı. Ted, Norma'nın neden özellikle bu insanları seçtiğini merak etti.

Kadınlar kendi aralarında özel bir sohbete dalmışlardı. Aralarına katılan yeni misafirle birlikte kısa bir sessizlik yaşandı. Arada bir kafalarını sallayarak aynı fikirde olduklarını belirten, sohbete katılımları sınırlanmış görünen erkeklerse başlarını kaldırıp Ted'i içtenlikle selamladılar. Oturmak gibi bir niyeti olmayan Ted yerinden kımıldamazken, adamlardan birinin, şimdi gür bir sakal bırakmış eski sınıf arkadaşlarından biri olduğunu fark etti. Gök mavisi gözleriydi onu ele veren; nedeni, Ted'in onu lisenin koridorlarında gördüğünü hayal meyal hatırlıyor olması değil, tıpkı biraz önce Robichaud'nun gözlerinde gördüğü itaatkâr ifadeyi bir an için o gözlerde de görmesiydi. Tanrım. Bu partide eski sınıf arkadaşları dışında biri yok muydu? Ted lise arkadaşlarını yıllardır görmemişken, birlikte olmanın hâlâ tadını çıkarabilen bu dışlanmışlar kulübünü kışkandığını hissetti.

Kadınlardan biri, "Onu kurtaran zeminin sıcaklığı olmuş," dedi. Bu sakallı ve mavi gözlü adamın karısıydı. Bu sözler hemen Ted'in dikkatini çekti. Birasını dudaklarına götürüp gruba doğru hafifçe yanaştı.

"Anlamıyorum," dedi, diğer kadın.

"Bobby, sen açıklasana."

Bobby Pendergast! Ted adamın adını geçmişten gelen bir ok gibi, birden hatırladı. Adam her şeyin cevabını bilen ufak çaplı bir dâhiydi. Lisesinin ilk yılında üstün yetenekli çocukların devam ettiği bir başka okula geçmişti. Ted gayet iyi hatırlıyordu.

Hatırlamanın verdiği gururla bir an konuşmaya heves eden Ted, “Sen Pendergast’sın,” dedi.

Hafiften şok geçirdikleri anlaşılan dört yüz de dönüp ona baktı. Bobby sessizce onayladı. *Bobby, anlaşılan buna verecek bir cevabın yok, ha?* Ted sehpanın çevresindeki tek boş iskemleye oturmaya karar verdi. Arka planda diğer misafirlerin sesleri duyulurken, yaşanan sessizlik o kadar da tuhaf kaçmadı.

Bobby sonunda, “Ted McKay,” dedi, elini uzatarak.

Sonra Ted’i diğerleriyle tanıştırdı.

“Bu Lance Firestar.” Ted bu ismi daha önce hiç duymadığına emindi; pek kolay unutulacak türden bir isim değildi ne de olsa... Zayıf, kızıl saçlı adamın çilli elini sıktı, sonra da kadının. “Bu Theresa, bu da Tricia.”

Tricia’nın yumuşacık eli süngerden farksızdı ve Ted’in aklı bir nedenden dolayı –o nedeni tahmin etmek için Bobby Pendergast olmanız gerekmezdi– Wendell’in cesedine gitti. Cesedi salondaki halının üstünden kaldırmışlar mıydı?

“Ted ve ben aynı okula gittik,” dedi Bobby.

Ted sohbetin konudan sapmasını istemiyordu.

“Biraz önce bir polis vakasından konuşuyordunuz. Özellikle kulak misafiri olmak gibi bir niyetim yoktu ama dinlemekten kendimi alamadım doğrusu.”

Bir an Tricia’nın alını kırıştı; sonra hatırladı.

“Ah, tabii ya! Adam cezaya çarptırılmadan paçayı sıyırmış. Şimdi ailenin, her ne kadar çok geç kalmış olsalar da, adamın bunu nasıl başardığına dair bir teorileri var. Teresa, bu olayı duymadığına inanamıyorum.”

“Televizyon pek izlemiyorum.”

“Senin hiçbir şeyden haberin olmaz zaten. Neyse, adam paçayı kurtarmış işte. Galiba şu *Latin* tiplerden biri...”

Kadın ‘Latin’ derken aşağılarçasına bir tavır takınmıştı. Sohbeta yeni katılan biri olduğunu hatırlayınca bir an yüzü kızardı ama o kadar da

tazla değil. Ted dinlemeye devam etmek istiyordu; haliyle ciddi görünmeye çalışarak, kendisi ve gruptaki herkes fırsat peşinde koşan göçmenlerin soyundan gelmiyormuşçasına, o sözleri kabullenmiş gibi yaptı.

Teresa, "Adam herkesi kandırmayı nasıl başarmış?" diye sordu.

Ted midesinin düğümlendiğini hissetti. Lynch o bulguların, çalıştığı organizasyon tarafından yürütülen bir soruşturma sonucunda elde edildiğini söylemişti. Bu konuda yalan söylediyse diğer her konuda da söylemiş olabilirdi! Sırada ne var acaba, diye düşünürken korkuya kapıldı.

Tricia bir sırrı ifşa ediyormuş gibi, "Biraz önce söyledim ya, zeminin sıcaklığı," diye fısıldadı. "Bodrumda ticari bir çamaşırhane varmış."

Ted gittikçe endişelenmeye ve kendini kötü hissetmeye başladı.

Teresa, "Anlamıyorum," dedi.

Kocası, karısının bir şey anlamasına şaşırmamış gibi başını ileri sallayarak gözlerini devirdi.

Teresa ona bakmadan, "Hiç öyle yüz göz hareketleri yapma," diye Lance, teslim dercesine ellerini havaya kaldırdı.

Bobby polisiye olaylarda uzmanmışçasına bir ses tonuyla, "Ölümünün tespiti için cesedin sıcaklığına bakıyorlar," dedi.

Tricia, "Adamın sağlam şahitleri varmış," diye araya girdi. "Uzmanlar zavallı kadının öldürüldüğünü düşündükleri zamanda adam barda oturuyormuş. İspatlayacak bir sürü de şahit varmış; adamı bu yüzden serbest bırakmışlar."

Ted konuşmayı sanki başka bir boyutta yaşıyormuş gibi dinliyordu. Korktuğu başına gelmişti. Lynch'in ikiyüzlülüğünün sınırı nereye kadar uzanıyordu acaba? Bobby Pendergast hikâyesinin geri kalanını anlatırken, bu soruyu defalarca sordu kendine.

"Kadının ailesinin olayı aydınlatmak üzere tuttuğu uzmanın ifadesine göre, dairenin zemini, aşağı kattaki çamaşırhane kurutma makinelerine bağlı havalandırma boruları nedeniyle ısınmış, dolayısıyla ceset ısısı, normal şartlara kıyasla çok daha yavaş düşmüş. Adli tıp yetkililerinin TÖS'yi yanlış hesaplamalarının nedeni buydu."

"Bobby, anlayacağımız dilden konuş!"

"Özür dilerim, sevgilim. Tahmini ölüm saatini yanlış hesaplamışlar."

Ted araya girerek, "İçinizden adamın adını hatırlayan var mı?" diye sordu.

Pendergast'lar birbirlerine baktılar.

Tricia hiç tereddüt etmeden, "Ramirez," dedi.

"Hayır, Ramirez değil," dedi Bobby. "Latin asıllı da değil. Sevgilim, başka bir haberle karıştırdın galiba."

"Yanılıyorsun."

"Hiç sanmıyorum."

"Bobby, adamın adı Ramirez'di. Eve gidince sana bunu ispatlayacağım. Haklı olduğumu bildiğin zamanlarda benimle tartışma."

Bobby bakışlarını yere yöneltip başını salladı.

Edward Blaine.

Lynch kamuoyu tarafından bilinen bir soruşturmayı ne demeye kendilerine yontmuştu? Belki bu bilgiyi öldürülen kadının ailesine o ve Organizasyon iletmişti ama bu da dayanaksız bir görüştü ve Ted, son yirmi dört saatte yaşananları haklı çıkarmak adına makul olmaktan son derece uzak açıklamaları kabullenmekten bıkmış usanmıştı. Gerçek çok daha basitti: Lynch basbayağı kandırmıştı onu.

Kimi öldürdün sen?

Ted arkasına yaslanıp birkaç metre ilerdeki pencereden dışarıya dikti gözlerini. Arthur'un işi neden bu kadar uzamıştı?

DIŞARIDAKİ MANZARA Pendergast'lar ve Firestar'lar arasındaki, yeni komşularını çekiştirmeye dönen sohbetten çok daha ilginçti. Ted yerinden kalkıp pencereye gitmesinin kaba bir davranış olacağını düşünse de, gergin bir tavırla yana dönüp pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı. Arthur'un geniş ve bakımlı arka bahçesindeki oyun parkında demir tırmanma çubukları, kaydırak ve o an için ilginin odağındaki ufak atlıkarınca vardı. Hık demiş Norma'nın burnundan düşmüş bir oğlan ortadaki çarkın başına geçmiş, büyük bir hızla döndürüyor, oturaklarına sıkı sıkıya yapmış iki ufak kız kahkaha ve çığlıklarla durması için ona yalvarıyordu. Ted onların uzaktan gelen, çocuklara özgü seslerini duyabiliyordu. Kızlardan daha küçük yaşta görünen diğer çocuklarsa atlıkarınca sıralarının gelmesini beklerken atlayıp zıplıyor, güçlü kolları ve şaşmaz konsantrasyonuyla atlıkarıncanın dönmesini sağlayan çarkı büyük bir hızla çeviren gürbüz çocuğa tezahürat yapıyorlardı. Atlıkarıncadaki kızlardan biri Timothy'ye durması için yalvarıyor ama havai kahkahaları, atlıkarıncanın durmasının aslında istediği en son şey olduğunu açıkça belli ediyordu. Timothy'nin, onun yaşındayken çekingen ve utangaç olan babasına kıyasla bambaşka bir geleceği olacaktı.

Kızların atlıkarıncadaki eğlencesi sona erdi. Zevkten dört köşe Timothy'nin bakışları altında sendeleyerek çimlere indiler. Oğlan, başı dönmüyormuş gibi yaparak merkezdeki çarkı çevirmeye devam etmek ve diğer iki kurbanını beklemek üzere yerinde kaldı. Atlıkarınca Tanrısı olmak için doğmuştu. Diğerlerinden daha ufak tefek bir erkek ve kız çocuğu, Timothy'nin her iki yanındaki boş iki oturağa geçtiler. Timothy çocuklara, 'Ted'in o mesafeden duyamadığı bazı talimatlar verdi. Çocukların yüzlerindeki gülümseme, uzun uyarı listesini duymalarıyla birlikte, tehlikeli bir lunapark trenine ilk kez biniyorlarmışçasına yok oldu.

Ted oturduğu yerden, Arthur'un çalışma odasına girdiğinde dikkatini çeken, ağaca asılı araba lastiğinden salıncağı da görebiliyordu. Bahçenin geri kalanıyla kıyaslandığında bu eski lastik gözüne, etrafla bir önceki seferden bile daha uyumsuz göründü. Evin hanımını tanıdığını pek söyleyemezdi ama gördüğü kadarıyla kendisi de dâhil tüm misafirlerinin gözünün içine bakan kadın, görünüşe her şeyden daha fazla önem veren biriydi. Ve salonun her penceresinden rahatlıkla görünen araba lastiğinden salıncak, her yerinden kusursuzluk akan ev için oldukça tuhaf bir tavsiye mektubuydu. O esnada lastik ileri geri usul usul sallandı. Ağaçtan birkaç metre uzakta bir bankta oturmuş iki kadın vardı. Kadınlar belki çocuklara göz kulak olmak için oradaydılar ama kendi hararetli sohbetleriyle daha ilgili görünüyorlardı. Ted onları profilden görüyordu çünkü yüzlerini birbirlerine dönmüşlerdi. Kadınların etrafında dolanan ve bir düşüp bir kalkan, kırmızı puanlı beyaz bir elbise giymiş, bir yaşından daha büyük olmayan bir kız çocuğu vardı.

Ted'in dikkati, lastik salıncak ile yürümeyi yeni öğrenen ufak kız arasında gidip geliyordu. Kız bazen banka tutunuyor, bazen havada bir şeyi yakalamaya çalışıyor, öne doğru yalpalayıp sakar adımlar atarken sonu her defasında popo üstü çimenlere oturmak oluyordu. Kendi kendine gülüyor, annesi dinlese de dinlemese de ona anlaşılmasız sözler söylüyordu. Lastik salıncaksa her zamankinden daha şiddetli sallanıyor gibiydi. Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Kimse o lastiğe dokunmamıştı.

Küçük kız şimdi minik bir çiçeğe odaklanmıştı; yanına çömeldiği çiçeği uzun uzadıya incelerken dudakları oynuyor, belki de onu koparıp koparamayacağını soruyordu. Sonunda tombul parmaklarıyla ince sapından tuttuğu çiçeği dikkatle kopardı ve annesine uzattı. Kadın ona şöyle bir bakıp çiçeği aldı elinden. Çiçek yanan bir dinamit lokumu olsa, kadın yüzünde yine aynı gülümsemeyle kabul ederdi. *Teşekkür ederim tatlım!* Bu kadar ufak bir cesaretlendirmeden bile tatmin olmuşa benzeyen ufak kız, elbisesini düzelterip yeni bir zorlu yolculuk için yola koyuldu.

Lastik eskisine göre şimdi kesinlikle çok daha geniş bir kavis çiziyordu. Böyle sallaması için bayağı kuvvetli bir rüzgâr gerekirdi ancak Ted, evin içindeyken bile rüzgârın çok hafif estiğini görebiliyordu. Lastikten sarkan bir şey vardı; daha önce orada olmayan bir şey... Önce bir yılan

olduğunu düşündü ama sonra lastiğin ortasındaki delikten dışarıya bakan sıçanın suratını gördü. Kuyruğu aşağıya sarkıyordu. Hayvan doğru dan, o anda ırkılarak ayağa fırlayan Ted'e bakıyordu. Tricia Pendergar bu durumu fark etti ve kaşları çatıldı. Ted tedirginliği cep telefonundan, kaynaklanıyormuş numarası yaptı; telefonu cebinden çıkarıp ekranına baktı, sonra yerine koydu. Dikkatini lastiğe verdiğinde, bakışları o iğrenç sıçanın bakışlarıyla buluştu.

Ted'in kâbusu ufak ufak geri gelirken sıçan keskin ufak dişleriyle lastiği kemiriyor, gözlerini pencereden, Ted'den ayırmıyordu.

Küçük kız her an tökezlemeye hazır, kollarını öne uzatmış, hayvanın tehlikeli ölçüde yakınında geziniyordu. Ted ayağa fırlayıp iki uzun adımda pencerenin önüne geldi, salonun bir anda sessizleştiğini ve birkaç yüzün kendisine döndüğünü fark ederek durdu. Bu sırada sıçan ön patileriyle tutunarak lastiğin tepesine tırmanıyordu; tırnakları korkunç uzundu. Küçük kız bir an için sıçanı görmüş gibiydi; iki metre önünde durdu ve sonra ikna olmamış gibi öne doğru iki sakar adım attı. *Haydi, haydi... Geri dön annene.* Bunun gibi zararlı hayvanlar çok tehlikeliydiler; her türlü hastalığı taşıdıkları gibi saldırgan da olurlardı. Küçük kız onu kedi veya zararsız bir başka hayvanla karıştırmış olmalıydı ki yanına gidip sevmeyi düşünüyordu. Ufak bir tereddüdün ardından, sonunda cesaretini toplayıp hızla lastiğe doğru yöneldi. *Tanrım!*

Ted avucunun içiyle cama vurmaya başladı.

"Dikkat et!" diye bağırdı.

Salonda herkes sustu; dönüp ona baktılar. Misafirlerden en hızlısı koşup pencerenin önüne gelirken, iki üç kişi de Ted'in arkasında durdu. Diğerleri yerlerinde kalmış, sağa sola bakınıyor, ne olup bittiğini anlamaya çalışıyorlardı. Norma mutfaktan koşarak geldi, ne olduğunu sordu. Dışarıda, ne bankta oturan iki kadın ne de çocuklardan herhangi biri Ted'in uyarısını duymuştu. Özellikle de sıçanla arasındaki birkaç adımlık mesafeyi sendeleyerek kapatmak üzere olan küçük kız... Ted kaydırarak açılan pencereyi zorladı ama pencere alttan mandal kilidiyle kilitlenmişti.

Diğer penceredeki adam, "Ne oldu?" diye sordu.

Ted gözünü bahçeden ayırmadan, "Şu küçük kız!" diye karşılık verdi. "Lastiğin üstünde iri bir sıçan var!"

Ted'in paniğinden diğerleri de etkilendi. İskemlelerinde donmuş kalan kadınlardan bazıları çığlık çığlığa koşturmaya başladılar. Ne kadar korkunçtu! Böyle bir şey nasıl olabilirdi?

Kadınlardan biri, "Göremiyorum!" diye bağırdı.

Bahçede elli tane lastik salıncak yok, hanımefendi.

Şimdi diğerleri de pencereye vurmaya başlamış, sonunda, sohbe dalmış iki kadının dikkatini çekmeyi başarmışlardı; kadınlar şimdi endişeyle eve bakıyorlardı. Dikkatlerini çekmeye çalışan bir sürü yüzle, kadınların evin içinde gördükleri manzara ürkütücü olmalıydı. Evde bir şey mi olmuştu yoksa? İki de anlamamış gibiydi. Neyse ki gürültü küçük kızın da durmasını sağlamıştı; kızın öne doğru uzanmış eli sallanan lastikten şimdi yarım metre kadar uzaktaydı.

Ted sonunda açmayı başardı pencereyi.

"Hey ufaklık!" diye bağırdı. "Lastiğin içinde sıçan var!"

O anda annelik içgüdüğü devreye girdi. Annelerden biri banktan atlayıp kıza doğru koştu.

"Rose!"

Birkaç saniye önce salonda oturmakta olan erkeklerden birkaçı şimdi bahçeye çıkmış koşturuyorlardı; en öndekinin elinde bir süpürge vardı. Annesi Rose'u belinden yakaladı ve lastik salıncaktan her an patlamak üzere olan bir bombaymışçasına koşarak uzaklaştı.

Şimdi üç panoramik pencere de açılmış, herkes dışarıda olanları sessizce seyrediyordu. Sıçan gideceği başka bir yer olmadığından lastiğin içinde saklanıyordu. Ted, aşağıya atlayıp kaçmaya çalıştığı takdirde süpürge'nin hayvanı durdurmaya yetip yetmeyeceğini merak etti.

"Çocuklar!" Bahçedeki pek de donanımlı olmayan avcılardan biri atlıkarıncanın yanında duran çocuklara seslendi. "Hepiniz, atlıkarıncaya çıkın... Hemen!"

Bahçede sekiz çocuk vardı, atlıkarıncanın ise sadece dört oturağı. Ama hepsi platforma sığdı. Akıllıca bir hamleydi; kışkışlanan sıçan kendini tehdit altında hissedebilir ve çocuklardan birini ayak bileğinden ısırabilirdi. İki kadın da durumu anlamıştı; Rose'u yanlarına alarak platforma çıktılar. Çimlerin üstünde şimdi dört erkek kalmıştı, birinin elinde süpürge, baklava düzeninde ilerliyorlardı.

Elinde süpürge olan, "Hey, Steve," dedi, "kürek ya da ona benzer, daha ikna edici bir şeyler getir."

Sıranın en sonundaki adam aceleyle seğırtirken, geride kalan üç kişilik grup lastiğe doğru ilerlemeye devam etti. Atıklarıncaadaki çocuklar, kadınlar, penceredeki misafirler, hepsi nefeslerini tutmuş olanları izliyordu. Süpürgeli adam lastik salıncağa üç metre uzakta durdu, hafifçe eğildikten sonra süpürgeyi fırçalı ucundan kavradı ve sapının uzanabildiği kadarıyla lastiği dürttü.

Penceredeki kadınlardan biri, "Steve'in gelmesini bekle!" diye bağırdı ona.

Adam başını iki yana salladı. Lastik artık hareket etmiyordu.

Süpürgenin sapının ucu lastiğe hafifçe dokunmuş, lastiği kendi etrafında hafifçe döndürmeye başlamıştı. Tam o sırada Steve geldi. Kürek bulamasa da küçük bir beysbol sopası getirmişti. Yeni silah herkesin onayını aldı. Süpürgeli adam Steve'e talimat vererek lastiğin diğer tarafına dolmasını söylerken, kendisi yarattığı yerinden çıkartmak için süpürgenin sapıyla lastiğin içini dürttü.

Adamlar lastiği döndürüyor, süpürgeyi lastiğin orasına burasına saplıyorlardı. Sıçan lastiğin boşluğunda koşturuyor olmalıydı; bu durumda onu oradan asla çıkaramayacaklardı. Yavaş yavaş, adım adım, içini görene kadar yaklaştılar lastiğe.

Lastikte sıçan falan yoktu.

Süpürgeli adam lastiği iki eliyle kavradı, pencerede toplanmış kalabalığa doğru havaya kaldırıp saniyeler önce içine güvercin koyduğu boş şapkayı gösteren sihirbaz misali gösterdi. O an bütün gözler lastikten Ted'e döndü. Hâlâ atıklarıncaanın platformu üstünde duran çocuklar, bu kargaşanın sorumlusu gibi görünen yabancıya, yaşananlara inanamıyormuşçasına bir ifadeyle baktılar. Yetişkinler de... Salonda ayaklanmış ve Ted'in çevresinde toplanmış misafirler, Ted'in deliliği bulaşıcı olabilirmiş gibi sessizce uzaklaştılar ondan.

Ted diğerlerinin gösterdiği tepkinin farkında değil gibiydi. Gözlerini lastikten alamıyordu bir türlü. Sıçan oradaydı; kimseye görünmeden kaçması imkânsızdı. Ted gözünü lastik salıncaktan, pencerenin mandalını açmak üzere hamle yaptığı sırada sadece bir saniyeliğine ayırmıştı, o kadar. Ama o esnada diğer insanlar da oraya bakıyordu. Arkasına döndü.

Salona sessizlik hâkimdi. Herkes, belki de bir açıklama beklentisiyle gözünü ona dikmişti. Lance ve Teresa kınarcasına dik dik bakıyordu; Bobby Pendergast hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Norma'nın gözleri alev saçıyordu; Ted'in yanına yaklaşan ilk kişi, muhtemelen gürültüyü duyup bir ara çalışma odasından çıkmış olan Arthur Robichaud oldu. Elini Ted'in omzuna koysa da beriki hiç tepki vermedi.

Arthur, "Lynch konusunda şansımız yaver gitti," dedi. Ted önce ne dediğini anlamadı avukatın. "Kendi adına çalışan bir avukatmış."

Arthur üzerinde bir şeyler yazan kartoteks fişini uzattı.

"Bağlantılarım bana büro adresini ve telefon numarasını verdiler. Umarım işini görür. Daha sonra beni arayıp nasıl gittiğini haber verirsin. Şimdi gitsen iyi olur."

Ted'in onunla aynı fikirde olmaktan başka çaresi yoktu.

LYNCH'İN BÜROSU kentin eski bir banliyösünde, araç parkları, terk edilmiş binalar, tehlikeli arka sokaklar, çürümüş araba kaportaları ve rüzgârda savrulan çöplerle çevrili, yıkılmaya yüz tutmuş bir binadaydı. Saat akşam yediydi ve etrafta hiç hayat belirtisi yoktu. Bir tek yedinci katın penceresinde ışık vardı; Lynch'in bürosuysa beşinci kattaydı. Ted cep telefonunu çıkarıp kartoteks kartında yazan numarayı tuşladı ve ikinci kez, hukuk firmasının çalışma saatlerinin pazartesinden cumaya kadar, sabah 8 ile akşamüstü 4 olduğunu ve bip sesinden sonra mesaj bırakabileceğini belirten yaşlı ve yorgun kadının sesini dinledi. Hiçbir şey söylemeden kapattı telefonu. Lynch'i bu saatte bulmayı ümit etmiyordu zaten ama yine de denemek istemişti. Belki Lynch geç saatlere kadar çalışmaktan hoşlananlardan çıkardı.

Toplu konut mimarisi gaddarlığının ardındaki ufukta batan güneşin son kırmızıları da artık görünmez olurken, Ted ertesi günü beklemesi gerekecek bir plan yaptı. Eve dönerken kafasını boşaltmayı ve hiçbir şey düşünmemeyi başardı. Ancak eve gelir gelmez ters giden bir şeyler olduğunu fark etti ve hemen alarma geçti. Ön kapı aralıktı; içeriye girdiğinde her şeyin darmadağın edildiğini gördü. Sağa sola saçılmış kitaplar, parçalanmış koltuk yastıkları ve dosya kutularının arasında bariz kötü niyetin izlerini görüp öfkeye kapıldı. Davetsiz misafirler özellikle bir şey aramaya gelmemiş ama arkalarında olabildiğince büyük bir yıkımdan izler bırakmak için özel çaba sarf etmişlerdi. Süs eşyaları yerlere atılarak paramparça edilmiş, bazıları televizyon ekranını patlatmak için kullanılmış, duvarlar yiyecek le sıvanarak kirletilmişti. Ted şakaklarını ovuştururken günlük hayatının parçalarından oluşan mayın tarlasının içine dalmaya cüret edemedi.

Ne yaptığını bilmez halde çalışma odasına geçti. Buradaki yıkım daha da kapsamlı ve acımasızdı: raflarda tek bir kitap bile bırakılmamış,

bilgisayar hurdaya dönmüş, masa çekmeceleri yerlerinden çıkarılıp sağa sola fırlatılmıştı. Monet reproduksiyonunaysa ilginçtir, el sürülmemişti. Ted yanına gidip daha önce birçok kez yaptığı gibi tabloyu duvardan indirdi ve kasaya baktı; bunun gibi saçma bir saklama yerinin acelesi olan birini belki kandırabileceğini ama böylesi büyük bir vahşetin failleri için bu durumun geçerli olmayacağını düşündü. Kasanın ortasında açılmış yarım santimlik delik, aklından geçenleri bir anlamda onaylamış oldu. Kulpu tutup çekti ve kasa açıldı. Acil durumlar için bir kenara ayırdığı az miktarda para yerinde yoktu ama Lynch'in iki dosyası bıraktığı yerde, derli toplu ve kışkırtıcı bir yığın olarak duruyordu. Ted, Wendell dosyasını açınca içinde sadece birkaç sayfanın kaldığını gördü; diğer tüm sayfalar gitmişti.

Yanlış bilgi...

Sen kimi öldürdün?

Ted, "Bir şeyi atlamış olmalılar," dedi, yüksek sesle. Odada gizli mikrofon olmadığına neredeyse emindi ama bir yandan da aklından geçenlerin duyulmasını istedi.

Yarın Lynch'le kozlarımı paylaşacağım.

Lynch *onlar* için sıradan ücretli bir elemanmış, önemsiz bir oyuncuymuş veya değilmiş, umursamıyordu. Bunun muhtemel olabileceğini düşündü, hatta muhtemelden öte olduğunu hissetti; yoksa yakışıklı avukat neden gerçek adını verirdi ki? İstese sahte bir kimlikle çıkabilirdi karşısına... Gayet basit bir neden geldi aklına: Organizasyon, Ted'in böyle bir teklifle kapısını çalacak adam hakkında bilgi toplamaya çalışacağını öngörmüş olmalıydı. Gerçek bir addan daha iyi kılıf mı vardı? Ted inisiyatif kullanıp Robichaud veya başka bir kanaldan, *önceden* araştırırsaydı Lynch'i kolayca bulabilecek, bu da hikâyenin kalanı için yeterli güvenilirliği sağlayacaktı.

Koridora yürüyüp oturma odasına geri dönerken merdivenlerin önünde durdu. Kaşlarını çatı; kendisinin ve kızlarının yatak odalarını kontrol etmenin zor olacağını biliyordu ama oralarının da yerle bir edilip edilmediğini anlamak için bunu yapmak zorundaydı. Gidip üstündeki pizza kutusu, süs eşyaları, lamba, iki yastıktan oluşan yığını sabırsızca bir kenara atarak kanepeye çöktü; yorulmuştu. Yapması gereken şeyleri aklında listeledi; listeye şimdi bütün evi temizlemek ve düzene sokmak da

eklenmişti. Karısı, ölümünden sonra zaten bir sürü şeyle uğraşmak zorunda kalacaktı; hiç olmazsa arkasında temiz ve düzenli bir yer bırakmalıydı.

Bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini düşünüp gülümsedi. Telefonunu cebinden çıkarıp parmağını sertçe ekrana vurdu. Holly'yle en son salt sabahı konuşmuş, gözyaşlarına engel olmaya ve her zamanki ses tonuyla sohbet etmeye çalışmıştı. O ve kızlar tatildayken birkaç günlüğüne Travis'in teknesiyle balığa gideceğini söylemişti. Holly bu yüzden biraz sitem etmişti; Ted daha önce onlarla birlikte Disney'ye gidememesine mazeret olarak bir dizi acil toplantıyı göstermişti (hepsi uydurmaydı tabii). Ted'se herkesin, müşteriyle yapılacak anlaşmaya şekil verilmesinin en az bir hafta alacağını düşündüğünü, ancak yenen tek bir öğle yemeğinin yeterli olduğu cevabını vermişti. Holly üzüldüğünü ama bu sayede Florida'da erkek arkadaşıyla daha çok zaman geçirme fırsatı bulacağını söylemişti. Cindy konuşmayı duymuş olmalıydı çünkü annesinin Florida'da bir erkek arkadaşı falan olmadığını haykırarak babasıyla konuşmak istediğini söylemişti. Ted önce onunla, sonra Nadine'le konuşmuştu. Nadine, *annesine hiç yardım etmeyen* kız kardeşinin davranışlarıyla ilgili her zamanki şikâyetlerini sıraladıktan sonra o gün yaptıkları şeyler hakkında detaylı bir rapor vermiş, Ted de onu büyük bir keyifle dinlemişti.

Holly'ye telefon açabilir, hemen konuşabilirdi. Onun adını buluncaya dek telefonundaki kayıtlı kişiler listesini taradı. Ekrandaki görüntü kaybolmaya ve kararmaya yüz tutarken, aynı şey onunla konuşma arzusu için geçerli değildi. Başparmağını kaldırıp ardı ardına iki kez dokundu.

Holly'nin sesi, havasızlıktan boğulan bir adam için oksijen takviyesi gibiydi.

"Balık tutmak için çıkacağınız geziye ne oldu?"

"Kızlar son dakikada iptal ettiler."

Holly güldü.

"Hiç şaşırmadım. Fotoğraflarınızı gördüler herhalde."

Bir duraklama oldu. Ted ışıkları açmamış, dışarıdan oturma odasına süzülen gün ışığı, etkisini gittikçe azaltmıştı. Holly'nin sesi, etrafındaki karanlık kargaşanın ezici ağırlığını dengeler gibiydi.

Nasıl özledim seni...

"Selam, tatlım."

"Selam, Ted. Bugün boğucu bir sıcak var. Kızlar sana söylemeyeceklerdir ama cayır cayır yanan bu havadan sıkılmaya başladılar."

Ted arka planda Cindy'nin sesini duyabiliyordu.

"Yalancı!"

Ted, "Eminim babalarını özlemişlerdir," dedi ve hemen pişman oldu.

"Zannetmem. Adını bile anmıyorlar."

Yine arkadan, "Baba, annem yalan söylüyor!" dendiğini duydu.

Ted, balık avı gezisine dönerek, "Travis'le bu öğlen geri dönmeye karar verdik," dedi. "İş ortağımın kutu kadar kamarada horlamasına bir akşam daha katlanamazdım."

"Yemek yiyecektik tam... Kızlar dışarıda yemek istemediler ve filmlerdeki gibi odaya sipariş vermemi istediler. Havalandırmalı odadan ayrılmak istemiyorlar aslında..."

"Anne!"

Bu Nadine'di.

"Ne var?"

Anne kız arasında kısa bir konuşma geçti, sonra Holly geri döndü.

"Ted, yemek gelmiş. Sonra konuşuruz, tamam mı?"

"Hamburgerlerin tadını çıkarın." Ted'in ne sipariş verdiklerini sormasına gerek yoktu. Kızlarının hamburger yemek isteyeceklerini *biliyordu*.

"Hoşça kal, Ted. Kızlar, babanıza veda edin."

"Hoşça kal, baba!"

Ted güle güle dese de kimse duymadı. Cep telefonunu tutan kolu kanepeye düştü. Holly'yle bir kez daha doğru düzgün vedalaşamamış, onu ne kadar çok sevdiğini söyleyememişti. Yapabilse Holly onu, alnında bir kurşun, çalışma odasında yatarken bulduğunda, bu son konuşmayla hatırlardı. Yoksa kader Ted'e bir tür mesaj mı gönderiyordu?

Oda şimdi tamamen karanlığa bürünmüştü.

KÂBUSLARLA BÖLÜNMÜŞ birkaç saatlik uykudan fazlası değildi becerebildiği. Alt katta duş yaptı, bir gün önceki giysilerini giydi ve sabahın beşinde, bir şeyler atıştırmak üzere mutfığa girdi. Arka planda Jack Wilson'ın alışılmış sesi vardı ama Ted, Kanal 4 sunucusunun bugün kendisine yarenlilik edebileceğinden şüpheliydi. Wendell cinayetinin bugünün flaş haberi olacağını sanıyor, özellikle haber programlarının günün ilk saatlerinde gözü yaşlı aileye odaklanmasından korkuyordu. Durumu kabullenmişçesine bastı uzaktan kumandaya. Sunucunun yüzünde futbol topu büyüklüğünde gri bir leke oluşmasına neden olan çatlamış ekranı, televizyon açılınca hatırladı. Sunucunun Jack Wilson olmadığı, kadının kısa kesim elbisesinden kolayca anlaşıyordu. Kadının görüntüsünün altından, gri lekenin dışında geçen altyazıda, konuşan kişinin olay yerine, göl kenarındaki eve ilk giden polis memuru olduğu belirtiliyordu.

“... merkezden haber geldiğinde bölgede devriye geziyordum. Hayatım o bölgede geçtiği için göle en kolay nasıl gidilir biliyorum; on dakika içinde orada olmayı başardım.”

Ted'in dikkati dağıldı; oturma odasında bir şey hareketlenmişti. Göz ucuyla, bir anda koltuklardan birinin arkasında kaybolan karanlık bir şey gördü.

“Memur bey, katilin güvenlik kamerasına yakalandığı doğru mu?”

Bu esnada ayaklı lamba büyük bir gürültüyle devrildi. Ted korkuyla sindi.

Kahrolası hayvan!

“Soruşturma halen devam ettiği için sadece ev sahibinin eve güvenlik kamera sistemi kurdurduğunu söyleyebilirim. Ama bu hiçbir şeyin garantisini değil tabii.”

Altyazı, ‘Katil güvenlik kamerasına yakalandı,’ şeklinde değişti.

Ted, kısmen haberin, kısmen de, etraftaki korkunç dağınıklığın arasında ilerleyişi açıkça duyulmasına rağmen sıçanın çalışma odasına doğru ortadan kaybolmayı becermesinin yarattığı şaşkınlıktan, neredeyse farkına bile varmadan ekrana doğru ilerledi.

Sunucu devam ediyordu.

"... Wendell'in cesedinin karısı ve çocukları tarafından nasıl bulunduğunu Memur Garnet'tan öğrendik. Ailenin diğer üyeleri kurşungeçirmez araba sayesinde hayatta kalabildiler. Bu trajik cinayetin arkasındaki neden halen esrarını koruyor..."

Ted en kötüsünden korkuyordu.

"Parçalanmış bir aile... Karısı Holly, kızları Nadine ve Cindy'nin hayatları bir daha asla aynı olmayacak. Daha sonraki saatlerde, olay yerinde bulunan Kanal 4 haber ekibinden bu flaş gelişmeyle alakalı canlı haberleri almayı sürdüreceğiz." Duraklama. "Şimdi diğer haberler: Kanal 4 hava raporu bugün vücudumuza bol miktarda güneş kremi sürmeden dışarıya çıkmamanız gerektiğini söylüyor; sıcak hava dalgasıyla birlikte kavurucu sıcaklar..."

Holly, Nadine, Cindy.

NİNA BU SABAH işe on beş dakika geç kalacaktı anlaşılan. Gelirken şekerli çöreklerden almıştı ve Lynch'in çöreklerle, sekreterinin dakikliğinden daha çok ilgi göstereceğini umuyordu. İşe başlayalı altı ay olmuştu ve Lynch'in neye, nasıl tepki vereceğini hâlâ tahmin edemiyordu. Arkadaşları, Lynch'in ona önünde sonunda muhakkak asılacağını söylemişlerdi ama adam henüz bir hamle yapmamış, bu da Nina'yı şaşırtmıştı. Kısa elbiseler giymiş, tahrik edici pozlar takınmış, cinsellik çağrıştıran sözler sarf etmiş ama hiçbir şey olmamıştı. Lynch ondan on beş yaş büyük, oldukça yakışıklı bir adamdı; Nina'nın hayatının bu aşamasında bir şeye ihtiyacı varsa o da ayakları yere basan bir erkekti.

Büro kapısını açtı ve yere bıraktığı şekerli çörek kutusunu almak üzere eğildi. O sırada sağ tarafında gittikçe büyüyen ve kendisine doğru hızla gelen karanlık bir gölge fark etti. Gölge bir erkek şeklini aldı. Saniyeler içinde tepesinde bitiverdi; elinde Nina'nın gözüne çok büyük görünen bir silah sallıyordu.

Ted, "İçeriye gir," diye emretti kadına. "Kutuyu ve çantayı masaya bırak. Güzel. Henüz arkana dönme. Söylediklerimi yaparsan canın yanmaz."

Nina daha önce hiç bu kadar paniklememişti. Adamın yüzüne bakmaya korkuyor, bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Lütfen, öldürme beni," diye yalvardı.

"Lynch nerde?"

"Bil... Bilmiyorum."

"Yüzünü dönebilirsin."

"Dönmesem daha iyi..."

Ted durumdan hiç memnun değildi. Lynch'i görmeyi beklerken karşısına sekreteri olduğu anlaşılan bu kadın çıkmış ve içgüdüsel olarak hızla

hareket etmeye mecbur kalmıştı. Ne yapıyordu böyle. Tanrı aşkına? Savunmasız bir sekreteri silahla tehdit etmek olacak iş miydi? Kadın olesıye korkmuştu ve meseleyle hiçbir alakası yoktu.

Daha sakın bir sesle, "Silahı ortadan kaldırıyorum," dedi. "Sakın bağıрма; söz, sana zarar vermeyeceğim. İstediğim tek şey patronunla konuşmak. Benim için ölüm kalım meselesi."

Ted'in sözleri, ellerini havada tutmaya devam eden ve arada bir inleyen kadının üstünde doğru etkiyi yapmış görünüyordu.

"Adın ne?"

"Nina."

"Nina, bu durum için özür dilerim. Arkana dönebilirsin artık. Güven bana, yüzümü görüp görmemeni umursamıyorum. Patronunla tanışıyoruz."

Nina yavaşça döndü. Gözü yaşlı değildi ama dokunsan ağlayacak haldeydi. Ted'i baştan aşağı süzerek, silahı gerçekten ortadan kaldırıp kaldırmadığını anlamaya çalıştı.

"Böylesine kaba bir biçimde tanıştığımıza üzgünüm. Patavatsız davrandım."

Nina başıyla evetledi. Yüzündeki korku dolu ifade henüz tam anlamıyla kaybolmamıştı.

"Endişelenmeni gerektirecek bir durum yok. Bu senin masan mı?"

"Evet."

"Sen buraya otur, ben de iskemleye geçeyim. Birlikte Lynch'i bekleriz. Olur mu?"

Nina çok yavaş adımlarla masanın çevresinde dolaşıp yerine oturdu.

"Ellerin masanın üstünde olsun lütfen."

Kadın söylenene itaat etti.

"Lynch'le ne kadar zamandır çalışıyorsun, çok oldu mu?"

"Hayır, işe birkaç ay önce başladım."

"Anlıyorum." Ted başını salladı. "Yan taraftaki büroda çalışan birileri var mı?"

Nina tereddüt etti.

"Nina, bana doğruyu söyle."

"Bu kattaki diğer büroların hepsi boş..."

"Daha iyi."

"Biraz önce bana söz verdiniz..."

"Sana zarar vermeyeceğim. Sana kendimi daha farklı bir biçimde tanıtmalıyım; şimdi anlıyorum. O sırada büroya senin gelmeni beklemiyordum. Nedenini bilmiyorum ama Lynch'in bir sekreteri olacağını düşünmedim. Benim aptallığım."

Nina cevap vermedi. Sonunda çenesiyle kutuyu işaret ederek, "İsterse-niz şekerli çörekten alabilirsiniz," dedi.

Ted elinde olmadan güldü.

"Hayır, teşekkürler. Demek Lynch büroya genelde dokuz gibi geliyor, öyle mi?"

Nina böyle bir şey söylediğini hatırlayamadı ama belki de söylemişti. Geride kalan bu son dakikalarda yaşananlar, kaotik bir olaylar ve duygular kasırgasıydı.

"Evet," dedi.

Ted iskemlesinin arkasına yaslandı, silahı daha iyi saklamak için ellerini spor ceketinin cebine soktu. Tabancanın kabzasını hissetti ve bir an için gözlerini kapattı. Biraz önce sorduğu soruyu sordu kendine: *Ne yapıyordu?*

LYNCH, Dunkin' Donuts kutusunu görüp Nina'nın masasına yürüdü ve işaret parmağıyla kutuyu havaya kaldırdı. Kaşlarını hafifçe çatarak kutunun içine baktı. Büroda gürültü duyduğu sırada kadın banyoya mı gitti, diye merak ediyordu. Orada bir şeyler mi karıştırıyordu? Umarım değildir, diye geçirdi içinden, aksi takdirde onunla sınırları hakkında nahoş bir konuşma yapmak zorunda kalacaktı. Kapıyı açınca sekreterini kaskatı kesilmiş, gözlerini kocaman açmış, masasında otururken buldu. Tahrik edici bir elbise yoktu üzerinde; solgun yüzü, baştan çıkarma oyunu benzeri oyunların peşinde olmadığını da açıkça ortaya koyuyordu. Lynch, Nina'nın gözlerinin büronun köşesine, bir adamın durduğu yere kaydığını gördü.

"Neler oluyor?" diye sordu Lynch.

Ted dikkatle baktı. Bir türlü anlayamıyordu. İnanılır gibi değildi. Karşısındaki gerçekten de Lynch'ti ama evine gelen adamdan çok daha yaşlı görünüyordu. Alnı hafifçe kırışmış, saçlarına beyaz düşmüştü. Yakışıklılığından bir şey kaybetmemişti; yaşlılık da yakışmıştı adama. Ama genç görünümü tamamen kaybolmuştu. Ted elini havaya kaldırıp bir an için gözlerinin önüne getirdi; geri çektiğinde hiçbir şeyin değişmediğini gördü.

Nina, "Silahı var," dedi.

"Ama iki medeni insan gibi konuştuğumuz sürece kullanmayı düşünmüyorum."

Lynch sekreterine, "Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

"Hayır."

Ted, "Otur," diye emretti.

Lynch masanın etrafından dolaşıp Nina'nın yanındaki iskemleye bıraktı kendini.

“Bu sabah haberleri gördün mü?” Ted kapıya yürüdü, sırtını rehin aldığı adamla kadına kasten dönerek kapıyı kilitledi.

Lynch’in yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. “Bana mı, ona mı soruyorsun?”

“Şu andan itibaren bütün sorularım sana. Kız, sivil zayıf.”

“Bırak gitsin; meseleyi aramızda halledelim.”

“Belki. Bakarız.”

Ted büro kapısına yaslandı.

Lynch, “Haberleri izlemedim,” dedi.

“Wendell ölmüş.” Ted avukatın yüz ifadesini incelese de hiçbir şaşkınlık belirtisi görmedi. “Öldürülmüş.”

Lynch, “Bu meseleyi neden iki beyefendi gibi oturup konuşmuyoruz?” derken, sağına, Nina’nın oturduğu yere şöyle bir baktı.

“Aklından bile geçirme.”

Lynch, “Nina çenesini kapalı tutar,” diye işaret etti. “Değil mi, Nina?”

Kız konuşmanın bir bölümünü kaçırmıştı ama hevesle salladı başını.

“Tek bir kelime bile etmeyeceğim.”

Lynch, “Ted ve benim birbirimizi tanıdığımızı gördüğüne göre,” diye devam etti, “polise veya başka bir yere haber vermene gerek yok. Bu arada Ted’le halletmemiz gereken yarım kalmış işlerimiz var.”

Ted, Lynch’in sözlerini düşündü. Wendell’in ölümünü kızın önünde konuşamayacağı açıktı. Avukat, yanında bir yabancı varken cinayeti itiraf edemezdi.

Ted birden, “Çık, evine git,” dedi sekretere.

Nina ayağa fırlayıp masanın etrafından dolaştı ve kapının önünde duran tam Ted’in yanına gelince durmak zorunda kaldı. Çantasını sıkı sıkıya kavramış, yalvarırcasına bakıyordu. Ted’se gözlerini, ne düşündüğünü anlamış olan Lynch’ten ayırmıyordu.

Lynch, “Nina, kimseye tek bir kelime bile etmek yok, tamam mı?” dedi. “Ted ve benim halletmemiz gereken işler var.”

Yana çekildi. Nina koşarak dışarıya çıktı; kapıyı arkasından kapatmaya bile yeltenmedi. Ted gidip kapattı kapıyı.

“Şimdi bana tüm gerçeği anlatacaksın, Lynch. Bana tuzak kurdun, sefil piç!”

"Bazı bilgileri sakladığımı itiraf ediyorum ama inan, gerekliydi."

Ted atıldı, ellerini masaya dayayarak yüzünü Lynch'in yüzüne vaklaştırdı.

"'Gerekliymiş!' Wendell'in evli ve iki kız çocuğunun babası olduğunu söylemeyi ihmal ettin demek. Bu gerçeği öğrendiğimden beri, onları kendi ailem gibi düşünmeden edemiyorum."

Lynch soğuk bir ifadeyle, "Karısı ve çocukları olduğunu söyleseydim işi asla yapmazdın," dedi.

Ted elini ceketinin cebine atıp Browning'i çıkardı.

"Ya senin, Lynch? Senin karın ve çocukların var mı? Vereceğin cevaba dikkat et çünkü kafanı her an havaya uçurabilirim."

"Ted, lütfen, silahı kaldır ve açıklamama izin ver."

"Açıklayacağın kadar açıkladın zaten, orospu çocuğu!" Ted başını kaşıdı. "Her şey o kadar karmaşık ki..."

"Sen neden söz ediyorsun?"

Ted silahı indirdi ve tekrar cebine koydu. Dosya dolabının yanında duran iskemleyi çekip oturdu.

"Lynch, ne söylemen gerekiyorsa söyle. Ve oyun oynamaktan vazgeç, tamam mı?"

Avukat başıyla evetledi.

"Ted, sana gerçek adımlı söyledim. Er veya geç beni bulacağını biliyordum. Artık sana karşı dürüst davranacağım." Lynch iskemlesine yerleşip Ted'in yıkılmasına neden olacak haberi verdi: "Wendell intihar etmek istemiyordu."

Lynch'in bu sözleri söylemesinin ardından dosya dolabının içinde, tam ifade etmek gerekirse en alt çekmecede bir şeyler kıpırdandı. Ted içgüdüsel olarak o tarafa dönüp baktı. Ses şimdi kesilmişti; Lynch'teyse sesi duyduğuna dair hiçbir belirti yoktu.

Lynch, "Wendell'la üniversite tanıştık," dedi. "Ve çok samimi arkadaş olduk. O dönem Organizasyon'un kurulmaya başlandığı dönemdi; Wendell da çok geçmeden dâhil oldu ve Organizasyon'un temel taşı haline geldi. Ama Wendell'in ilgilendiği şey, adaletin sağlanması için çalışmak değildi. Ted, Wendell kahrolası, soğukkanlı bir katildir. Yıllardır adam öldürüyor."

Ted'in alını kırıırken, Lynch konuşmaya devam etti.

"Wendell'in gayri resmi eylemlerinden ben de yeni, neredeyse tesadüfen haberdar oldum. Bir bakıma, hep kuşkulanıyordum galiba ama gerçeği görmek istememiştim."

"Neden onu ihbar etmedin?"

"Nasıl yaşadığını gördün mü? Bir sürü bağlantıları olan, güçlü biri o: en iyi avukatlar elinin altında. Daha önce de başı belaya girdi ama her seferinde paçayı kurtardı. Onu hapse tıkaacak belirli bir suç isnat edemediğini de söylememe gerek yok herhalde."

"Bana söylemeyi unuttuğun sadece karısı ve kızları değildi. Güvenlik kameralarını da verdiği bilgilerin dışında bıraktın."

"Üzgünüm..."

Ted suratını asarak, "Üzgünsün demek," dedi. "Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan biriyle uğraştığının farkındasındır umarım."

"Her şeyi anlayacaksın. Görürsün."

"Ya Blaine? Hakkında verdiği bilgi tamamen uydurmaydı. Adamın suçlu olduğunu herkes biliyordu. Madem hedefin Wendell'dı, neden beni Blaine'i öldürmeye yolladın?"

Dosya dolabının çekmecesinden, bu kez bir öncekinden de yüksek bir ses daha geldi Sanki iç taraftan bir şey metal kutuyu yumrukluyordu. Ted sıçradı.

"Bu da neydi?"

"Ne neydi?"

Ted'in kalbi deli gibi atıyordu.

Lynch, "Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye sordu. "Burada, masa çekmecesinde..."

Ted Browning'i cebinden çıkarıp Lynch'e doğrulttu.

"Yavaşça."

"Tabii."

Lynch orta çekmeceyi açtı.

"Şu dosya," dedi.

"Çıkar."

Lynch dosyayı çıkarıp masaya, Ted'in uzanabileceği bir yere bıraktı.

Ted yerine oturdu. Dosya Lynch'in ona evde verdiği dosyalara benziyordu. Ted dosyayı açmak üzereydi ki Lynch açmamasını söyledi.

"Açmadan önce izin ver, sana bir açıklamada bulunayım. Bunu önce söylediğim gibi, Wendell'in eylemlerinden, işlediği cinayetlerden geri haberim oldu. Uzun zamandır arkadaşımın ama verdiği zarar yaptığı kötülükler çok büyüktü." Durakladı. "Dosyayı aç,

Ted, Browning'i tekrar cebine koydu.

"Ne var içinde, söyle." Dosyaya dokunmaya cüret edemiyordu.

Lynch, latı dolandırmadan, "Holly seni uzun zamandır aldatıyor," dedi. "O dosyada hiçbir şüpheye yer bırakmayan deliller var. Fotoğraflar, telefon kayıtları, otel faturaları..."

Ted küçümser bir bakış attı adama. Doğru olamazdı. Dosyayı açmak üzere hamle yaptı, son anda durdu. Yüzündeki ifade değişti.

Lynch, "Holly boşanmak istediğini söyledi sana," diye devam etti. "İki yıldır aranız kötüydü."

"Palavra."

"Bir düşün bakalım..."

Ted, Holly'yi, sırtlarında pembe çantaları, yüzlerinde gülümsemeyle ön kapıya doğru koşturan kızlarını Wendell'in evinde hayal etti. Son birkaç aydır Holly'yle ilgili yaşadığı bir dizi olay zihnine üşüştü. Genelde kaçamak, mesafeli davranan, işini öne sürüp karşısındakinden kaçan kişinin kendisi olduğu doğrudu. Ted dosyayı açmak istemedi.

Lynch, "Wendell'i soruşturuyordum," dedi. "Ve tesadüfen Holly'nin seni aldattığını öğrendim. Uzun hikâye..."

Dosya çekmecesindeki gürültü yine başladı.

Ted metal çekmeceye doğru dönüp, "Yeter!" diye bağırdı.

Lynch yüzünde dehşet ifadesiyle baktı ona. Ted yerinden kalktı, çekmeceye doğru koşup sert bir tekme savurdu.

"Kes sesini!"

Masaya geri döndü ve öfkesine yenik düşerek dosyayı yere savurdu. Dosya dolabın hemen yanına düştü; içinden birkaç sayfayla birlikte bir de fotoğraf etrafa saçıldı. Ted bir çığlık atıp bir bölümü sayfa yüzünden görünmeyen fotoğrafın yanına diz çöktü ve nutku tutulmuş halde baka-kaldı. Fotoğraf bir restoranın dışından çekilmişti. Pencereden, masaya doğru hafifçe eğilmiş, ağzı açık gülümseyerek masanın diğer tarafındaki kişinin uzattığı çataldan bir lokma almak üzere olan Holly'nin profili görünüyordu. Karşısındaki adamın ise kolunun bir bölümü çıkmıştı ancak.

Ted avağa kalktı. Gözünü fotoğraftan ayırmadan bir adım attı geriledi ve bütün gücüyle dolabı yumrukladı; karşılığında bir dizi çarpma sesi, gumbürtü geldi.

Ted eğilip çekmeceyi açtı. Sonra eliyle ağzını kapatıp çığlığını boğdu. Lynch, "Ne oldu?" diye sordu.

Sıçan çekmecenin kenarından başını uzattı, Robichaud'nun bahçesindeki salıncaktayken yaptığı gibi havayı kokladı ve ön patileri havaya kalkana dek tırmandı. Sonra kendi eksenini etrafında dönüp tok bir sesle yere düştü.

Ted koşarak ve tökezleyerek bürodan kaçarken, kolunun bir uzantısıymış gibi titreyen silahını tamamen unuttu. Koridor boyunca koştu; önüne çıkan her kapıyı atılıp açmaya çalışsa da her defasında başarısız olup geri döndü. Kahrolası asansör neredeydi? Başları ellerinin arasında koridorun sonuna geldi, iğrenç görünümlü dar bir merdivenden koşarak aşağıya inmeye başladı; inerken basamaklar gittikçe daraldı; iki kez düşecek gibi oldu. Birinci kat neredeyse karanlığa gömülmüştü, hiç ışık yoktu. Birçok büro kapısının önünde birikmiş mektup yığınları gördü. Kapılardan birini gözüne kestirip açmaya çalıştı ve kullanılmamaktan ötürü havası ağırlaşmış boş bir büro tarafından yutuldu. Sahipleri tarafından bile yerinden oynatılma zahmetine katlanılmamış, çekmecelelerinden biri kaybolmuş devasa bir eski dosya dolabı karşıladı onu. Büyük bir şaşkınlıkla baktı dolaba. Sonra dolabı sımsıkı kavrayıp yavaşça yana devirdi. Şimdi gözlerini dolabın açık kapısına dikmişti; sıçanın her an dışarıya çıkacağını biliyordu...

İKİNCİ BÖLÜM

TED MCKAY tam kurşunu kafasına sıkmak üzereyken kapı zili çaldı. Israrla. Gözlerini açtı. Çalışma odasına dolan doğal ışık gözlerini kör etti. Hemen ardından kapıya vurulduğunu duydu; hiç tanımaması gereken kişinin seslendiğini de...

Ayağa kalkmasıyla pantolonunun sol cebinde bir şeyin ağırlık yaptığını hissetmesi bir oldu. Şişkinliği parmaklarıyla yokladı; yarı dairesel cismi başka bir şeyle karıştırması imkânsızdı. At nalı. Durumu kavramaya çalıştı. İnanması gerçekten çok zordu. Hafızasında yerle bir edilmiş, altı üstüne getirilmiş çalışma odası, şimdi normale dönmüştü. Masa derli topluydu; kitaplar olması gereken raflarda, bilgisayar yandaki masada duruyordu. Lynch kapıyı açması için bağırırken (kapıdaki kişinin Lynch olduğunu biliyordu) Ted'in elinden gelen tek şey, parmağını kaldırıp bilgisayarın düğmesine basmak oldu. Bunu yapmak, tüm bunların gerçekte yaşandığının kesin kanıtı olacaktı sanki. Bilgisayar vızıldayarak canlandı; her zamanki gibi uğuldadı, titreşip aydınlandı. Yarı dehşete düşmüş, yarı öfkeli Ted hemen düğmeye basıp ve o şekilde tutarak kapadı aleti. Nadine'in uyarısı kulaklarındaydı: *Baba, bilgisayar öyle kapanmaz. Başlangıç düğmesinden kapatman gerek. Annem bana öğretti.* Ted titredi. Holly'ye yazdığı mektup masanın üstündeydi.

"Aç kapıyı lütfen!"

Kapıdaki bağırmaya devam ederken, Ted el yordamıyla küçük kavanozun içindeki anahtarları bulmaya çalıştı. Birazdan geleceğini bildiği talebi bekliyordu.

"Ted, aç kapıyı!"

Lynch, adımı bildiğine neden şaşırmadım acaba?

Ted çalışma odasının kapısını açtı. Holly'ye yazdığı notu okudu sonra: "Tatlım, çalışma odamın anahtarının bir kopyasını çıkarıp

buzdolabının üstüne bıraktım. Çocukların odaya girmesine izin verme. Seni seviyorum.” Notu sanki başkası yazmıştı. Ted restoranda çekilmiş fotoğrafı aklından bir türlü silemiyordu: Sevgilisinin uzattığı lokmayı almak üzere masada öne eğilmiş Holly’yi... Henüz olmamış bir şeyi nasıl hatırlayabiliyordu?

“Geliyorum!” diye seslendi.

Oturma odasına gelince penceredeki silueti tanıdı. Yine etrafındaki her şeye sıradışı bir ilgiyle baktı; bunun nedeni bir daha asla görmeyeceğini düşündüğü eşyalarla vedalaşmış olması değil, onları parçalanmış ve kırılmış halde gördüğü son hatırasıydı.

Kapıyı açınca karşısında harikulade gülümsemesi, yatay çizgili parlak renkli polo tişörtü ve kıyafetine hiç de uymayan evrak çantasıyla Lynch’i –dost görünümlü Lynch’i– gördü.

Ted, diğer benliğinden alıntılarla, “Sattığın her neyse ilgilenmiyorum,” dedi.

“Maalesef buraya bir şey satmak için gelmedim.”

Konuşma devam ederken Lynch’in yüzünde, bu konuşmayı daha önce yaptığına işaret edecek hiçbir belirti görmediğini fark etti; adam fazlasıyla normal davranıyordu. Ted kapıyı bir kez daha Lynch’in yüzüne kapattı ama bu kez Lynch’in ona masanın üstünde bıraktığı silahla ne yapmak üzere olduğunu bildiği yolundaki sözlerini dinlemek üzere kapının önünde dikilmedi. Mutfağa, buzdolabına koştu. Orada Holly’nin plajda koşarken çekilmiş, Cindy ve Nadine’in, etrafını parıltılarla süsledikleri fotoğrafı duruyordu. Bir an rahatlayarak fotoğrafın karşısında dikildi. Fotoğraf kâğıdının pürüzsüz yüzeyini hissetme ve gerçekten orada olduğuna kendini ikna etmeye ihtiyacı varmış gibi parmağını karısının vücudu üstünde gezdirdi.

Elini cebine attı. At nalı da gerçektir; nalı çıkarmadan sıkıca kavradı. Ama sonra parmak ucu bir kâğıda değdi. Hırpalanmış ve kendi el yazısıyla, Kapıyı aç, tek çıkışın bu yazılmış notu cebinden çıkarırken olanlara inanamıyordu.

Oturma odasına geri döndü ve ısrarcı ziyaretçisini içeri aldı. Lynch öğlen güneşi altında hâlâ orada durmuş, gülümsüyordu.

TED dizlerinin üstüne çökmüştü. Başını ellerinin arasına almış, yavaşça ileri geri sallanıyor, Holly'nin plajda çekilmiş, ayağının birkaç santim ötesine, yere bıraktığı fotoğrafına bakıyordu. Anlamaya ihtiyacı vardı.

Tümör yüzünden...

Dr. Carmichael baş ağrılarının geri dönebileceğini, ani baş dönmesi yaşayabileceğini ve sanrılar görebileceğini söylemişti. Yoksa söylememiş miydi?

Evet, Dr. Carmichael sanrılarının beklenen bir gelişme olduğundan söz etmişti. Ama evin arka bahçesinde koşturan bir cüce, banyoda gökkuşağı ya da diğer boktan psikolojik şeyleri görmek başka, tüm bunları bir daha yaşamak bambaşka bir şeydi.

Ted kendini ayağa kalkmaya zorladı. Kalkarken at nalının ağırlığı, en azından bir şeyin değiştiğini hatırlattı ona. Nalı cebinden çıkarıp dikkatle baktı. Onu Wendell'in evinin önündeki özel yoldan aldığına dair hatırası son derece canlıydı; evin her detayı gözünün önündeydi. Not da ondaydı; bir süredir cebinde taşıdığını hatırlatacak kadar kırışmıştı.

Bir an eğilip nalı fotoğrafın yanına koydu; yanına mı alacağına, yoksa orada mı bırakacağına daha sonra karar verecekti. Öncelikle Holly'yle konuşmalıydı. Boşanma evraklarını imzalamak üzere geri döneceği cuma gününe kadar konuşmayacakları konusunda anlaşmışlardı. Bu küçük detayı nasıl unutmuştu? Avukatların gerekli tüm ayarlamaları yapmaları için birkaç güne ihtiyacı olduklarından bahsetmiş, o da tam beklediği gibi, kızları alıp birkaç günlüğüne anne ve babasının yanına gideceğini söylemişti. Oturma odasında samimi geçen son bir konuşma yapmışlar ve Ted ona dostça veda etmişti; sanki Holly ve Ted kısacık bir an için küllerinden yeniden doğmuştu.

Ancak bu yanılsamanın ömrü, alelacele bir kucaklaşma ve kayıtsız bir gülümseme kadar uzun olabilmisti. Son birkaç ayda yaşananlar her şeyi yıkmış, yerle bir etmişti; ortada yeniden inşa edecek bir şey yoktu. Ted suçun bir kısmını üstüne alıyordu. Aslına bakılırsa büyük bölümünü... Daha sonra Laura Hill'e söyleyeceği gibi, Holly'den ne kadar uzaklaştığını fark etmeden işine kaptırmıştı kendini. Yine delikanlılık yıllarındaki o asi, hep yanlış anlaşılan Ted, ailesine karşı duyguları sayesinde sonunda aşmayı başardığı kişi olmuştu. Baş ağrıları başlamış, kendini sürekli kötü hisseder hale gelmişti. Kızları bile ona ihtiyatla bakar olmuşlardı. "Laura, bunun adı korku. Kendi çocuklarının senden korkar hale geldiklerini fark etmekten daha kötüsü olamaz. Sanki başka biri tarafından ele geçirilmişsin gibi..." İşte Ted o zaman Dr. Carmichael'a gitmişti. Baş ağrıları günlük işkence olmaktan çıkmış, şiddetini artırarak her gün üç dört kez tekrarlamaya başlamıştı. Korktuğu başına gelmiş, beyninde habis bir tümör olduğu anlaşılmıştı. Diğer yandan, boktan davranışlarını bir yığın kötü huylu hücreye bağlamak da bir bakıma rahatlatıcıydı.

Üzüntü verici olmaktan çok öte haber, Ted'in kaderini açıkça görmesini de sağlamıştı. İtiraf etmesi gerekirse Laura'nın ona çok yardımı dokunmuş, çok uzun zamandır kesin bellediği bazı şeylerden kurtulmasını sağlamıştı. Kızlarıyla ve Holly'yle olan ilişkisi düzelmişti. Ve Holly boşanmayı işte o zaman gündeme getirmişti. "Bununla ilgili uzun zamandır seninle medeni bir konuşma yapmak istiyordum." Konuşma oldukça düzeyli geçmişti. Holly tercihinin bu olduğunu, ilişkiyi başladıkları gibi dostça bitirmeyi hak ettiklerini söylemiş, Ted de ona katılmıştı.

Şimdi karısının neden bu şekilde davrandığını daha iyi anlıyordu.

"Merhaba Ted." Hattın öbür ucundan Holly'nin sesi duyuldu.

"Merhaba..."

Tatlım.

Ted göğsünde bir sızı hissetti. Ayağının dibinde Holly'nin, en sevdiği bikinisini olan kırmızı bikiniyi giymiş, plajda gülümserken fotoğrafı vardı.

Holly, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Cep telefonundan aradığım için kusura bakma."

"Önemli değil. Evraklarla ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır. Evraklar neredeyse hazır."

Sessizlik.

"Holly, ailenin evinde misin?"

Yoksa sevgilinin evinde mi?

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

"Kızlarım seninle birlikte olduğuna göre zorundasın."

Ted bu sözleri sarf eder etmez pişman oldu, geri almayı istedi.

"Özür dilerim."

"Ted, ne istiyorsun? Meşgulüm."

Kafası feci karışık. Holly onu gerçekten aldatıyorsa tehlikede demektir. Wendell her an tehlikeli bir adam haline gelebilirdi.

Wendell'i tanımıyorsun sen.

"Holly kendine iyi bak."

"Her zaman öyle yapıyorum. Ne demek istiyorsun, Ted? Bilmem gereken bir şey mi var?"

Ted aramasına bir bahane göstermesi gerektiğini biliyordu.

"Eve garip telefonlar geliyor; o yüzden endişeliyim biraz."

"Garip telefonlar mı? Ne gibi telefonlar? Polise haber verdin mi?"

"Gerekli olduğunu sanmıyorum. Adın geçiyordu; bu yüzden endişelendim."

"Adım mı geçiyordu?" Holly şimdi tüm dikkatini vermiş gibiydi.

"Seni endişelendirmek istemem ama arama ihtiyacı hissetmemin nedenini anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Evet, anlıyorum."

"Sadece... Dikkat et kendine."

"Edeceğim. Sağ ol."

Ted bu minik minnettarlık gösterisi karşısında gülümsemekten alamadı kendini.

"Hoşça kal, Holly."

"Cumaya görüşürüz."

TED gayet doğal bir ses tonuyla, “Az daha intihar ediyordum,” dedi.

Laura Hill’in muayenhanesinde her zamanki koltuğuna oturmuş, sehpanın üstündeki plastik su bardağına bakıyordu. Başını kaldırdı.

Yüzünde hafif bir gülümseme, “Pek endişelenmişe benzemiyorsun,” dedi terapistine.

Laura gülümsemesine karşılık vererek, “Hâlâ buradasın,” dedi.

“Çılgın bir sabahtı. Nerden başlayacağımı bilemiyorum.”

“Zamanımız var.”

Ted, Laura’yla birkaç dakikadır konuşuyordu ama öylesine tedirgindi ki kadının görünüşündeki değişikliğe dikkat etmemişti.

“Saçlarını açmışsın,” dedi.

Laura’nın yüzü kızardı. Başını geriye atarken yanağına sürünen saçlarını, öncekine kıyasla bir ton daha açık renge boyatmıştı.

“Dün yaptırdım. Biraz tarz değişikliğine gitmeye karar verdim.”

Laura, Ted’in son zamanlardaki sanrılarında kuaföre gitmemişti. Anlaşılan tümörler kozmetik detaylarla pek ilgilenmiyordu.

O sanrı değildi ki! Lynch beni bu sabah görmeye geldi.

Ted’in yüzündeki gülümseme kayboldu. Şu son birkaç günün gerçekten yaşandığına dair daha fazla kanıtı ihtiyacı varsa işte, cebinde duruyordu. At nalını, hayatında hiç orada bulunmamış olsa da son derece iyi hatırladığı bir yerde, Wendell’in evinin yakınlarında bulmuştu.

“Ted, bu sabah ne oldu?”

“Evde çalışma odamda, Browning’i tam kafama dayamıştım ki biri ön kapıyı çılgınca çalmaya başladı. Nerede ve ne yapmak üzere olduğumu işte o an anladım.”

Laura’nın yüz ifadesinden bir şey anlamak olanaksızdı.

“Silahı aldığını hatırlamıyor muydun?”

"Daha da kötüsü, son birkaç günü hiç hatırlamıyordum. Hâlâ da hatırlamıyorum. Hepsi birbirine karışmış ufak tefek şeyler sadece, kısmen. Şey, açıklamak biraz güç... *Başka şeylere* dair hatıralarım var. Tümör her şeyi alt üst etmiş gibi sanki."

"Bu sabah neler olduğunu anlatmaya devam et. Çalışma odandaydın, on kapıda o sesleri duydun; sonra ne oldu?"

"Masanın üstünde Holly'ye hitaben el yazımıyla yazılmış bir not vardı. Ve bir de çalışma odamın kapısının üstünde çocukları oradan uzak tutmasını söyleyen bir not daha... Anlaşılan her şeyi planlamıştım. Ben o detayları keşfederken, geçmişe ait bilgi kırıntıları beynimde belirginleşmeye başlıyordu sanki."

"Tetiği gerçekten çekecek miydin, böyle mi düşünüyorsun?"

Ted başını eğip şakaklarını ovuşturdu. Laura eğilip omuzlarını hafifçe sıktı.

"Ted, bana bak... İşte, böyle... Kapını çalan kimdi?"

Ted, "Lynch adında biri," dedi. "Bir şey satmaya geldiğini düşünerek başımdan savmaya çalıştım ama çalışma odamda ne yapmak üzere olduğumu bildiğini söyledi; ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama silahımla ilgili özel bir şeyler de söyledi. İşin en çılgınca tarafı, tüm o olan biteni daha önce yaşadığımı hatırlıyor olmam. Lynch'in bana ne söyleyeceğini, bana ne önereceğini tamamen biliyordum. Daha önce izlediğin ve ezbere bildiğin bir filmi izlemek gibiydi."

"Peki, sen daha önce o anları yaşadığına inanıyor musun?"

Ted, "Hayır," dedi. "Laura... Her şey o tümör yüzünden. Dr. Carmichael benimkine benzer tümörlerin halüsinasyonlara neden olduğunu söylemişti. Beyne baskı yapıyor, bu da..."

"Ted, dur bakalım. Daha sonra gerekirse Dr. Carmichael'a danışırız. Şu anda bilmek istediğim, Lynch'le daha önceleri bir şekilde karşılaşma ihtimalinin olup olmadığı... Geçmişte, delikanlılık günlerinde belki..."

"Bunu sorman çok tuhaf..."

"Neden?"

"Çünkü sana sözünü ettiğim fantezide Lynch'i birkaç gün sonra bir daha gördüm. Yaşlanmış gibiydi; onu ilk gördüğüme kıyasla on, on beş yaş daha yaşlıydı." Ted parmaklarını şaklattı. "Aynen böyle... İnsanların görünüşünün birden değiştiği rüyalarda olduğu gibi, bir anda yaşlanmıştı."

Ted'in aklına bir şey geldi o an. Başını iki yana sallayarak güldü.

Laura, "Ne oldu?" diye sordu.

Ted etrafını çevreleyen duvarlara bakarak, "Burada seninle birlikte oturduğumu hatırlıyorum," dedi. "Saçların eskisi gibiydi. Tümörümün, saçlarını yaptırdığını bilmesine imkân yoktu tabii. Ama... Bazı önemsiz detayları hatırlıyorum. Sence böyle bir şey mümkün mü? Yani böyle bir şeyi hayal etmek?"

"Neden söz ediyorduk? Seans esnasında, demek istiyorum."

Ted ellerini cebine soktu ve at nalının yarı dairesel şeklini hissetti.

"Satrancı neden bıraktığımdan," diye cevap verdi.

Laura şaşırmış görünüyordu.

"Cebinde ne var?"

Ted at nalını çıkardı cebinden. İki eliyle tutarak, karmaşık bir problemi çözmeye çalışan birinin ifadesiyle, uzun süre inceledi. Laura sakın bir sesle hitap etti ona.

"Miller, satrancı bırakmadan önce bunu sana vermişti, değil mi?"

Ted hemen başını kaldırdı. Laura'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı.

Laura, "Hafızam iyidir; yapabileceğim bir şey yok," dedi. "Bana Miller ve at nalından söz ettiğinde senin için önemli olduğunu anlamıştım. Nalın hâlâ sende olduğunu bilmiyordum."

"Oh, Miller'ın bana verdiği nal değil bu. Ama çok benziyor. Onu... Onu nerde bulduğumu tam hatırlamıyorum." Yalan söylüyordu.

Wendell'in gölünün yakınlarında!

"Biraz önce Lynch denen o adamın sana bir öneride bulunduğunu söyledin. Neydi o öneri?"

"Tanrım, son derece çılgınca bir şeydi... Bana, benim gibi adaleti sağlayacak, suçlularla hesaplaşacak insanları toplayan bir organizasyonun parçası olduğundan bahsetti. Birtakım teknik detaylar veya onun gibi şeylerden ötürü ceza almaktan kurtulmuş katillerle hesaplaşacak insanları... Karşılığında beni, Lynch o şekilde adlandırmasa da, bir tür intihar zinciri gibi bir şeye dâhil edeceklerdi."

Laura şaşkınlığını gizlemeden "Ve böylece ailen ve diğer tanıdıkların, intiharın yol açacağı sorunlarla cebelleşmek zorunda kalmayacaktı," dedi.

"Aynen."

"Çok parlak bir fikir değil diyemem. Ama aynı zaman tüyler ürpertici de. Böyle bir şeyi ilk kez mi duyuyordun?"

"Tabii."

"Kimi öldürmeni istediler? Yani kiminle hesaplaşmanı, demek istiyorum."

"Edward Blaine adında bir adam. Kız arkadaşını öldürmüştü ve ceza almadan kurtulmuş."

"Evet, doğru ya... Haberi televizyonda izlemiştim. Ölen kadının kız kardeşi, dedektiflerin yaptığı hata yüzünden yeniden yargılama istiyordu."

Ted, Tricia Pendergast'ın, Arthur Robichaud'nun evinde olaydan söz ettiğini hatırladı.

"Anlaşılan, kadının yaşadığı dairenin altında ticari bir çamaşırhane varmış ve kurutma makinelerine bağlı havalandırma boruları sayesinde ceset sıcak kalmış."

"Ted, fantezinde ne yapıyordun?"

"'Fantezi.' Gülünç geliyor."

"Biliyorum."

"Laura, o hatıraların gerçekten de geçmişimden geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Hatıralarında geçmişe ait bazı unsurların bulunması olası tabii... Ama biz neleri hatırlayabildiğine odaklanalım. Blaine hakkında ne hissediyordun?"

"Onu öldürmem gerektiğini... Şu an bana dünyanın en saçma fikriymiş gibi geliyor ama diğer gerçeklikte onu öldürmek son derece makul bir hareketti. İntihar etmek kadar makul... Böylece adamın evine gittim; orada daha önce hiç bulunmadığıma emin olmama rağmen evin içindeki her detayı hatırlıyorum. Bir dolaba saklandım ve adamın uyumasını bekledim, sonra yatak odasına gidip onu öldürdüm."

"Öldürdün... Soğukkanlılıkla öldürdün, öyle mi?"

"Hayır. Blaine orada olduğumu fark etti ve işimi zorlaştırdı. Ama yine de onu öldürdüm."

"Sonra ne oldu?"

"Şey, sonrası rüya gibi... Öldürmem gereken diğer adamın evine gittim. Adı Wendell'di ve beni bekliyor olacaktı; sözüm ona o da intihar zincirinin bir parçasıydı... Wendell ormanlık alanın ortasında, çevrede

başka hiçbir yerleşim yeri bulunmayan, özel bir gölün yanındaki büyük bir evde oturuyordu. Hesapta bekârdı ve hiç çocuğu yoktu; en azından Lynch bana böyle söylemişti. Gel gör ki birkaç dakika sonra bir kadın ve iki kız çocuğu çıkageldi.”

“Ama Wendell’in çocuğu yoktu.”

“Ben de öyle düşündüm. Lynch teklifini kabul etmeyebilirim düşüncesiyle benden bu bilgiyi bilerek saklamıştı.”

“Bunu nerden biliyorsun?”

“Lynch daha sonra bana söyledi.”

“Yani onu bir daha gördün.”

“Evet. Bana oyun oynadığından şüphelenince eski bir okul arkadaşım-dan yardım istedim. Arthur Robichaud adında bir avukattan... Yıllardır görmemiştim onu. Okuldayken diğerleriyle pek arkadaşlık kuramayan, utangaç bir çocuktur; ben de onunla alay eden ve ona eşek şakaları yapan kabadayılardan biriydim. Bu tür şeyleri insan hayatı boyunca unutmuyor galiba. Neyse, onu evinde ziyarete gittim ve doğum günü partisinin ortasına düştüğümü anladım. Diğer sınıf arkadaşlarımı gördüm orada; hepsi de Arthur gibi, zamanında itilip kakılan tiplerdi ama onları tanımam kolay olmadı.”

Laura, “Bir dakika,” diyerek araya girdi. “Şirketinde birçok avukat çalışıyor olmalı. Neden onlardan yardım istemedin?”

Ted, “Arthur vasiyetimi yazmamda bana yardımcı olmuştu,” dedi. Hemen ardından bu sözlerin, biraz önce söyledikleriyle bağdaşmadığını fark etti. Fantezisinde yıllardır görüşmemiş olduklarına bel bağlamış ve Robichaud da bu şekilde davranmıştı. Ama...

“Lynch’i Robichaud’nun yardımıyla mı buldun?”

“Laura, tüm bunların ardında ne var?” Ted başını yine ellerinin arasına aldı. “Ayakta rüya görüyorum sanki. Şimdi düşünüyorum da, Robichaud’nun evindeki doğum günü partisinde... Orada bir de hayvan vardı; bir sıçan... Bir görünüp bir kaybolan bir sıçan...”

Laura telaşlanmış gibiydi; oturduğu yerde doğruldu.

“Sıçan mı?”

“Evet. Birkaç kez gördüm o hayvanı. İlk gördüğümde evin arka bahçesindeki verandada, piknik masasındaydı. O anı zar zor hatırlıyorum. Sonra onu Arthur’un evinin bahçesinde eski bir araba lastiğinin içinde

saklanırken gördüm; en son olarak da Lynch'in bürosunda, sonunda onunla görüşmeye gittiğimde."

"Bürosunda mı?"

"Bir dosya dolabına girmişti." Ted başını iki yana sallayarak güldü. "Tanrım, ne aptal bir rüya... Keşke sadece bir rüyaymış gibi hissedebilseydim."

"Ted, neyse, aynen o şekilde kabul etmiş gibi yapalım. Lynch'in bürosuna gittiğinde neler oldu, anlat bana."

"Lynch ihtiyarlamıştı. Benim yaşlarımda, belki biraz daha yaşlıydı. Onu tehdit etmem gerekti. Wendell'in gerçekten bir karısı ve iki kızı olduğunu itiraf etti. Tabii hepsinden kötü bir başka şey vardı."

"Ne?"

"Wendell gerçekte intihar etmek filan istemiyordu. Wendell, Organizasyon'un bir parçasıydı" –o esnada Ted'in bakışları plastik su bardağına sabitlendi– "ama... Yoldan çıkmıştı."

"İnsanları kendi kafasına göre mi öldürüyordu, yani?"

Ted hayretler içinde kaldı. Laura'nın sözleri kulağa çığınca gelse de doğrudu.

"Evet. Durdurulması gerekiyordu."

"Peki, bu işi neden sen yaptın?"

Meselenin özüne inmenin zamanı gelmişti. Ted'in hezeyanlarıyla gerçeklik arasında herhangi bir bağlantı varsa her şey Holly'nin kendisini aldatmasından kaynaklanıyor olabilirdi; Ted bundan korkuyordu. Gerisi, bilinçaltının, karısının ihanetini ürkütücü biçimde yıkıcı bir geçekliğe sarmalayıp gizlemesinden başka bir şey olmayabilirdi.

"Lynch Wendell'ı izlemiş ve bir sevgilisi olduğunu öğrenmiş..."

Ted sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi. At nalını her iki eliyle sıkıca tuttu; ne yaptığının tam farkında olmadan, nalı sanki düzleştirmek istiyormuşçasına iki ucundan çekiştirdi.

"Sevgilisi Holly'ydi, değil mi?"

Ted sessizce salladı başını.

"Ted, biraz su içmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Bugün Holly'yle konuştun mu?"

"Evet. Ama dostça bir konuşmaydı. Bunlardan ona bahsetmedim."

“Bugünlük burada bıraksak iyi olacak.”

Ted onu duymamış gibiydi.

“Laura, nedir tüm bunlar? Bunları biliyor olmam mümkün mü? Holly hakkındakileri yani. Şimdi düşününce, bazı işaretler gördüğümü hatırlıyorum, belki...”

“Bugünlük yeter. Gerisini yarına bırakalım.”

“Peki.”

“Ted, her gün bir araya gelmemiz gerek.”

“Anlıyorum.”

“Biraz dinlenmeye çalış.”

Ted ayağa kalktı. Onun ardında Laura da...

“Ted?”

Ted terapistte baktı.

“Evden ayrılma, anlaşıldı mı?”

Ted, “Anlaşıldı,” dedi ve o an bir şey hatırladı. O tuhaf gerçeklikten bir detayı... “Oğlun izci, değil mi?”

“Evet.”

“O fantezide oğlunun kamp gezisiyle alakalı bir şey vardı; gezi için izin almakta bir sorun yaşanmıştı. Bunu biri sana, seansın ortasında gelen telefonda söyledi.”

Laura gülümsedi ve Ted seanslara başladığından beri tek bir kere bile çalmamış olan telefonu işaret etti.

Laura, “Neyse ki hiçbir şey olmadı,” dedi.

Ted kapıya yöneldi. At nalını hâlâ sıkı sıkı tutuyordu elinde.

“Carmichael terapinin bana yardımcı olacağı konusunda haklıydı,” derken, terapistten çok kendisine hitap ediyor gibiydi.

TED at nalını bulduğu yere bakıyordu. Wendell'in evine çıkan toprak partikadaydı. Ev uzaktan, çalılarının arasındaki boşluktan gözüne ilişmişti; daha iyi görebilmek için başını kaldırdı. Daha önce orada bulunmuştu, emindi. Lüks eve yaklaşır, içine girer ve etrafta dolaşırsa hatıralarının gerçeklikle karışacağını ve ikisi arasında ayırım yapamaz hale geleceğini biliyordu.

Laura'ya evde kalacağına dair söz vermiş ama gerçeği öğrenme ihtiyacı baskın çıkmıştı. Gözlerini kapatıp birkaç kez derin nefes aldı ve hatırlayabildiği tüm detayları, iskeleyi, panoramik göl manzarası olan büyük salonu, evin arkasındaki oyun alanını hayalinde canlandırdı. Sözüm ona ilk kez ayak basıyordu buraya.

Tabii ki daha önce geldin buraya! Wendell'i öldürdün! Holly'nin sevgilisi olduğunu öğrenince çılgına döndün ve onu öldürdün. Bu kadar basit... Sonra gerçeklerle baş etmek zorunda kalmamak için deliler kulübüne katıldın.

Eğer bu doğruysa kısa bir süre sonra öğrenecekti. Wendell'in evine sadece yüz elli metre uzaklıktaydı. Browning'i özellikle evde bırakmıştı; sağ eline, olur da gerekirse diye, kendini savunabilmek için at nalını almıştı ama nalı şimdilik cesaretini toplamak için tutuyordu.

Lamborghini eski yerinde duruyordu; bu ona Wendell'in göle açılmış, huzurlu bir ortamda balık avlamaya çıkmış olabileceğini düşündürdü. Ama öyle değildi. Ted sahilde, iskelenin başında durdu ve turuncu can yeleğini görme beklentisiyle dikkatle göle baktı. Wendell ortalarda görünmüyordu. Ted, belki tekneyle gölün diğer tarafına açılmıştır, diye geçirdi içinden. Çevresine bakındı, birçok güvenlik kamerasından birini gördü. Gülümsedi.

Ön kapıya gitti; önceki ziyaretinden farklı bir başka şey de kapının kilitli olmasıydı. Pencerelelerden birine yaklaştı. Cam koyulaştırılmıştı, içeriyi görebilmek için ellerini yüzünün iki yanına koyarak bakmak zorunda kaldı. Wendell'ın kendisini orada dururken görmesini umursamıyor bilakis görmesini umuyordu. Salondaki, Wendell'ın düşüp kan kaybindan öldüğü halıya büyülenmişçesine baktı. Ama halıda kan izi filan yoktu. Bu sinirini bozan türden detaylardan biriydi. Göl evinde daha önce bulunduğu gerçeğini, buraya geldiğini hatırlamasa bile kabullenebilirdi ama Wendell'ın halının üstünde ölü yattığı görüntü aklına nasıl girmişti?

Başka bir giriş yolu bulabilmek amacıyla evin etrafında dolaştı. Kapıyı tıklatabilir veya zili çalabilirdi ama Wendell'la yüzleşmeden önce biraz çevreye bakınmak istiyordu. Lynch doğruyu söylüyorsa Wendell tehlikeli bir katildi; Ted, âşığının kocasıyla yalnız ve silahsız bir biçimde karşılaşması halinde adamın neler yapabileceğini kafasında canlandırmakta zorluk çekmedi. Bir an için Browning'i evde bırakmaktan pişmanlık duysa da, bu kararı uzun uzun düşündükten sonra almıştı. Katil değildi Ted.

Wendell gölün diğer ucunda da değildi; teknesi iskeleye bağlı duruyordu. Ted arkadan dolaşıp birkaç araba alacak büyüklükteki garaj kapısını denedi. Ama şansı burada da yaver gitmedi. Aklından at nalıyla pencerelerden birini kırmak geçiyordu ki gözleri evin arka tarafındaki hafif eğimli tepede duran oyun alanına kaydı. Orada bir servete mal olduğu anlaşılan, sağlam ahşaptan yapılmış, çocukların içine girip oynayabileceği boyutta, pembe renkli, pek şirin bir şato vardı. Sınırları taşlarla çizilmiş çakıl bir yol şatoya çıkıyordu. Ted tepeyi tırmanırken gözü şatonun üstündeydi. Her köşesinde kuleleri, duvarlarında Ted'in tanıdığı Disney prensesleri Belle, Tiana, Ariel'in resimleri olan iki buçuk metre yüksekliğinde bir yapıydı bu. Ted şatonun açık penceresinden içeriye bakma isteğine karşı koyamadı. İçeride plastik küçük bir masa ile iki küçük iskemle vardı.

"Kimsin sen?" Arkasından biri seslendi Ted'e.

Ted sesi duyduğunda şatonun penceresinden bakıyordu. Bu, Wendell'dı. Daha önce sesini hiç duymamıştı ama şaşılacak ölçüde tanıdık geldi ona. Bu son derece anlamlı bir gerçektir. Ted niyetinin kötü olmadığını bir işareti olarak ellerini havaya kaldırdı ve yavaşça pencereden uzaklaştı.

Arkasına dönerken, “Ben, Ted,” dedi. Bunu söylemesine hiç gerek yoktu; Wendell onu görür görmez tanıyacaktı nasılsa. Tabii onu çoktan tanımadıysa ve oyun oynamak gibi bir niyeti yoksa...

Ama Wendell telaşa kapıldı; kaşları çatıldı. Üzerinde Ted’in hatırladığı kot pantolon, mavi gömlek ve turuncu can yeleğiyle ormanın kenarında duruyordu. Ormandayken neden can yeleği giymişti, peki?

“Arazimde ne yapıyorsun? Yalnız mısın?” Yüzündeki telaşlı ifade belli ki numara değildi; sesinde de bir şeyler vardı.

Bana neden bu kadar tanıdık geliyorsun?

“Evet, yalnızım.”

Wendell’in yüzünde bir kez daha telaşlı bir ifade belirdi. Adam sürekli etrafını kontrol ediyordu.

“Seni Lynch mi gönderdi?”

Ted gülümsedi. Sonunda bir yere varıyorlardı, anlaşılan.

Wendell, “Bak, Ted,” dedi. “Kimin nesisin bilmiyorum. Lynch seni, beni öldürmen için gönderdiyse aptalın teki, demektir. Sen karıncaya bile zarar vermezsin.”

O an Wendell’in elinde, sihir yapmışçasına bir silah belirdi. Ted adamın yüzüne odaklanmıştı; eline baktığındaysa silahı gördü.

Ted, “Holly benim karım,” dedi, kendini savunurcasına.

Wendell’in yüz ifadesi anında değişti. Boştaki eliyle çenesini ovuşturdu.

“İlginç... İçeri gelsene.”

Ted şatoyu işaret etti.

“Buraya mı?”

“Elbette. Seni evime alacak değilim. Ve bu” –Wendell silahı işaret etti– “benim sigortam. Anlaşırsak buradan rahatça çekip gidersin. Kızlarımın şatosunu mahvetmeni istemem.”

Şatonun iki küçük kızın başlarını eğmeden rahatça içeriye girebileceği büyüklükte çifte kapısı vardı ama Ted neredeyse emeklemek zorunda kaldı. Zemin kauçukla kaplanmıştı. İçeride plastik masa ve iskemlelerin yanı sıra, üstünde çay takımı bulunan bir de raf vardı. Wendell Ted’in arkasından içeriye girdi. Şatoyu işgal etmiş iki dev gibi küçük iskemlelere yerleştiler. İçerisi dışarıya kıyasla birkaç derece daha sıcaktı ve havasızdı. Wendell otomatik silahını masanın üstüne koydu.

"Çok gülünç," dedi Ted.

"Demek Holly senin karın." Wendell biraz öncekine benzer şaşkın ses tonuyla söylemişti bu sözleri. "Ve Lynch beni öldürmen için seni buraya volladı. Dur, tahmin edeyim: Sana karınla sevgili olduğumuzu söyledi, değil mi?"

"Evet ama başka şeyler de söyledi."

"Anlıyorum."

Wendell kısa bir süre düşündü.

"Bana Lynch'in hakkımda söylediği her şeyi anlatacaksın."

"Böyle bir şey olmayacak."

Wendell, "Komik," dedi. "Bir an, burada silahlı kişinin ben olduğumu unuttum sanki."

Ted iç çekti. Başı fena zonkluyordu. Wendell'in ölmediğinden emin olmak için göl kenarındaki evine kadar gelmişti ama şimdi ne yapacağını bilmeksizin karşısına geçmiş oturuyordu. Kafasında net olan tek şey, Holly'nin iyiliği için adamın gerçekten tehlikeli biri olup olmadığını öğrenmesi gerektiği idi.

"Lynch bana Organizasyon'dan, sistemin hatalarının düzeltilmesinden ve adaletin sağlanmasından bahsetti. Senin yoldan çıktığını ve kuralların dışında, kendi kafana göre hareket etmeye başladığını söyledi. Ve benden seni öldürmemi istedi."

Wendell başını iki yana salladı. Yüzü öfkeden çarpılmıştı.

"Kahrolası pislik," dedi kendi kendine.

"Neden?"

Wendell öfkeyle, "Ted, ortada Organizasyon diye bir şey yok," dedi. "Lynch'i üniversiteden beri tanıyorum, bu onun aptalca fikirlerinden biriydi sadece. O zamanlar çok samimiydik ama bu, yirmi yıl, hatta daha da önceydi. Arada bir görüşmeye devam etsek de birbirimizden yavaş yavaş koptuk. Sonra birkaç ay önce Lynch, geçmişte yaşanan bir şeyle bana şantaj yapmaya kalktı. Ne olduğunun önemli yok; bir sürü kirli çamaşırı olan Lynch açısından son derece aptalca bir hareketti bu. Zeki biridir aslında ama kendi kışını kollamayı beceremez. Anladın mı?"

"Hayır."

"Karının sevgilisi Lynch, ben değilim."

"Ne?"

Wendell, "Lynch'in kirli çamaşırlarını ortaya çıkarsınlar diye iki adam tuttum," diye açıkladı. "Evli bir kadınla ilişkisi olduğunu öğrendiler ve bir sürü fotoğrafını çektiler. Fotoğrafları ona yollayarak, bir daha bana şantaj yaptığı takdirde işlerin çok daha çirkinleşeceğini söyledim. Bu onunla son temasım oldu."

"Fotoğraflardan bahsetsene."

"Neden?"

"Rica ediyorum."

"Bilmiyorum; çok detaylı incelemedim."

"Aralarında restoranda çekilmiş olan da var mıydı?"

"Evet. Restoran camının dışından, art arda çekilmiş fotoğraflar vardı. Karşılıklı olarak bir masada oturmuşlardı ve Lynch kadına yemek tattırmak üzere çatalı uzatmıştı."

Ted fotoğrafı hatırladı ama fotoğrafta adamın kim olduğu belli değildi. Wendell doğruyu söylüyorsa o fotoğrafta Holly ile birlikte olan adam Lynch'in kendisiydi.

Wendell, "Anlamıyor musun?" diye sordu. "Lynch seni buldu ve bir taşla iki kuş vurmak için Organizasyon denen saçmalığa inanmanı sağladı."

Wendell'in sözleri kulağa mantıklı geliyordu ama Ted körü körüne inanmak istemedi. Lynch'e körü körüne inanmış, sonrası pek hayırlı olmamıştı.

Ted küçük, rahatsız iskemlesine yerleşmeye çalışırken, "Ölmeni neden istiyor peki?" diye sordu.

"Evli bir kadınla ilişkisini ortaya çıkarabilirim korkusu dışında mı? İzin ver de açıklayayım. Justin Lynch tanıştığımız andan beri beni kıskanmaya başlamıştı; aradan geçen yıllar kıskançlığının daha da büyümesine ve küstahlaşmasına neden oldu. Bana hıncı arkadaşlığımızın yıpranmasına, sonra da tamamen bitmesine yol açtı. Nerede yaşadığıma bak; arabama, aileme bak. Şirketimden yılda yüzlerce milyon kazanıyorum. Ya onun nasıl çalıştığını gördün mü? Yıkılmaya yüz tutmuş bir binada, pislik içinde bir büroda, kocalarını aldatan kadınlar benzeri boktan vakalarla uğraşıyor. Başlarda ona yardım etmeye çalıştığımı kimse inkâr edemez ama benim yaptığım her bir doğru seçim karşısında o iki yanlış seçim yaptı. Sence bu birini öldürmek için yeterli bir neden değil mi? Ama o

korkak bu işi kendi yapmaya bile cüret edemedi, bu yüzden Organizasyon dediği bir saçmalıkla senden medet umdu.”

Ted bir süre düşündü. Cevaplanması gereken bazı önemli sorular vardı hâlâ. Lynch intiharını nasıl öğrenmişti? İntihar zinciri diye bir şeyi oracıkta uydurmasının imkânı yoktu; intiharı daha önceden öğrenmiş olmalıydı ama nasıl? Ve bunu önceden biliyorsa Ted’in planladığı şeyi yapmasına ve Holly’yle ilişkilerinin yolunun açılmasına neden izin vermemişti?

İntihar etmek istemedin.

Wendell, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Aklım çok karıştı.”

“İnan bana, her şey son derece basit aslında. Justin karşıma çıkıp tetiği çekmeye asla cesaret edemezdi. Onda öyle bir yürek yok. Kendi adına bu işi yapacak bir başkasını bulmalıydı ve karşısına sen çıktın. Senin böyle bir işin altında kalkabileceğini düşünmesi beni şaşırttı aslında; adam seçmeyi hiç bilmiyor anlaşılan.”

Ted gücendi; biliyordu, aptalca bir histi bu ama yine de gücenmekten alamadı kendini. Oysa fantezisinde Blaine ve Wendell’ı profesyonel bir katılmış gibi öldürmüş, Blaine’in köpeğine uyuşturucu bile vermişti!

Ama maalesef bu gerçeklikte Ted’in ateş edip vurduğu tek şey, atış poligonundaki karton hedeflerdi. Wendell haklıydı: Ted kimseyi öldüremezdi.

Wendell’ın hikâyesinde tek bir çatlak vardı. Birbirlerini gerçekten tanımıyorlarsa nasıl oluyordu da Ted daha önce burada bulunduğunu hatırlıyordu?

Hatırlamıyorsun. Buraya ilk gelişin.

Bir kez daha bu sinir bozucu düşünce peyda olmuştu zihninde. Bura-ya gelip de eve çıkan toprak yolda yürüdüğünde hissettiği şeye, o büyük eve ait tüm detayların, daha eve gelmeden zihninde son derece net bir biçimde belirlediği o ana sıkı sıkıya tutunmaya çalıştı. O his, o düşünce gerçektir; onlara sıkı sıkıya sarılması gerekiyordu. Birden at nalı geldi aklına; onu parmaklarımın arasında sıkıca tutabilirsem tüm şüpheleri ortadan kaldırabilirim, diye düşündü. Ve elini cebine attı.

O sırada Wendell alarma geçti. Şimşek hızıyla silahını eline aldı.

Ama Ted, Wendell'in tepkisinin, cebindeki at nalını alma teşebbüsüy-
le alakalı olmadığını anladı. Wendell silahı ona doğrultmuştu ama bakış-
ları şatonun penceresinden dışarıya yönelmişti.

"Buraya yalnız geldiğini sanıyordum!" Wendell gözünü pencereden
almadan suçladı onu.

"Yalnız geldim."

"O zaman takip etmişler seni."

Ted oturduğu yerden Wendell'in kimden söz ettiğini göremedi. Dı-
şarıya bakmak için hafifçe öne doğru eğildi ve dondu kaldı. Evin yan ta-
rafında, üzerinde beyaz bir laboratuvar önlüğü olan bir zenci yürüyordu.
Bu, Ted'in Blaine'in evindeyken gördüğü garip adam Roger'dı.

"Tanıyor musun onu?" Wendell'in silahının namlusu Ted'e yönelikti
hâlâ. "Evimde ne işi var?"

"Tanıdığımı emin değilim."

"Emin değil misin?"

Roger elleri cebinde, kayıtsız tavırlarla yürüyordu. Evin köşesine va-
rınca döndü ve onlardan uzağa, göle yöneldi.

Ted, "Gidiyor galiba," dedi.

"Nereye gidiyor? Her iki yönde de üç kilometre boyunca hiçbir şey
yok. O adamın burada ne işi var?"

WENDELL'İN ARAZİSİNDE dolaşan Roger'ın görüntüsü, Ted'in 'fantezi' (hoşlanamasa da bu ifadeyi umursamıyordu artık) ile şimdiki zaman arasındaki ikinci direkt bağlantıydı. Diğeriyse at nalıydı... Ve masanın üstünde bulduğu o not...

Wendell şatodan dışarıya çıkardı onu.

"O adamı tanıyor musun, tanımıyor musun?"

"Evet, onunla bir yerde karşılaşmıştım."

Wendell Ted'in neden böyle davrandığının cevabını gökte bulacakmış gibi, başını kaldırdı, içini çekip gözlerini devirdi. Sonra yakasına yapıştı.

"İyi düşün!" Wendell yüzünü Ted'in yüzüne yaklaştırıp gözünün içine baktı. "O adam seni takip mi etti, yoksa seni arıyordu da yolu öylesine mi buraya düştü, ha?"

"Galiba yolu öylesine düştü buraya."

Wendell ellerini çekti. Çenesini ovuştururken şatonun yan tarafına doğru şöyle bir baktı, sonra oyun alanındaki beyaz çakıllara dikti gözünü.

"Benimle gel."

Birlikte ormanlık alana yürüdüler.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana arabamda duran bir şeyi göstermek istiyorum. Ama o adam bizi görmemeli."

Gözden kaybolacak kadar uzağa yürüdüler, sonra özel yola çıkıp evin etrafından dolaştılar. Roger o zamana dek evin uzak tarafında kalmış olmalıydı; yani onları görmesinin imkânı yoktu. Birlikte arabaya yürüdüler. Bagaj, Wendell dokunmadan önce otomatik olarak açıldı.

Bagajda özenle düzenlenmiş dosya kutuları duruyordu. Wendell kutulardan birini alıp kapağını açtı, içinden çıkardığı dosyayı Ted'e verdi.

"Ne bu?"

"Haydi, gidelim." Wendell kutuyu sallayarak ona yürümesini işaret etti. "Evimin etrafında dolanan bir adam var. Zaman kaybederemeyiz."

Ted'in elindeki, Lynch'in verdiği dosyanın bir benzeriydi. Dosyayı açtı. Gördüğü ilk şey, restorandaki fotoğraf oldu. Wendell yalan söylememişti. Fotoğrafta Holly'ye çatalını uzatan kişinin Lynch olduğunu açıkça görebiliyordu. Holly'nin açık renkli ve kısa saçlarından anlaşıldığı üzere, fotoğraf yeni çekilmişti. Ted bir sonraki fotoğrafa baktı. Lynch ve Holly kaldırımında yürüyordu, hem de el ele! Üçüncü fotoğraftaysa...

Wendell dosyayı çekip aldı elinden.

"Daha fazla görmene gerek yok."

Ted görünmez bir dosya tutuyormuş gibi, elleri iki yana açık halde kalakaldı; kılını bile kıpırdatamıyordu.

"Şimdi ikna oldun mu? Ortada Organizasyon diye bir şey yok; her şey bundan çok daha basit. Lynch gözünü boyuyordu. Beni sana öldürtecek ve suç üstüne kalınca da senden kurtulacaktı. Zamanı gelince Lynch'le hesaplaşacağız. Ama henüz değil."

Ted hiçbir şey söylemedi. Wendell, kendine gelebilmesi için omuzlarından tutup silkeledi onu.

"Dinle beni. Şu yoldan yürüyüp ormanlık alandan geç, otoyola çıkar-sın. Ada şeklinde bir kavşak göreceksin; o adamın seni görmesini istemiyorum. Adını biliyor musun?"

Ted, "Roger," diye mırıldandı. "Roger, galiba."

"Tamam. Dostumuz Roger'la ben ilgileneceğim." Wendell silahını çekti.

Ted'in gözleri büyüdü.

"Ne yapacaksın ona?"

"Arazimde dolaşıyor." Wendell gülümsedi. "Meraklanma, biraz korkutacağım o kadar. Sonra ararım seni."

Ted ağaçlara doğru yürüdü. Omzunun üstünden son bir kez baktığında Wendell'in uzaklaşmakta olduğunu gördü. O an Wendell'in kendisini arayacağını söylediğini fark etti ama ona telefon numarasını vermemişti. Sonra kendi kendine yüksek sesle güldü. İçinden bir ses, Wendell'in bu konuda sorun yaşamayacağını söylüyordu.

ESKİDEN verandaya çıkan kapının olduğu yerde şimdi yalnızca ahşap panelli bir duvar vardı. Ted odanın içinde küçük, tek bir pencere görse de duvarın dışarıdan pembeye boyandığını ve Disney prensesleriyle süslediğini biliyordu.

Karanlıkta neredeyse hislerine göre hareket etmek ve ilerlemek zorunda kalmıştı. Gece olmuştu ve dik açılı bir ışık ona yön veriyordu; duyabildiği tek şey, bahçeye vuran dalgaların insanı hipnotize eden *sesiydi*. Pencereye uzandı, dışarıya bakmak için tıpkı Wendell'in evinde olduğu gibi öne doğru eğildi.

Arkadaki tepeye okyanusun köpüklü suları püskürüyordu. Engin su kütesinde kabaran beyaz dalgalar ay ışığında parıldıyordu. Ted açık pencereden uzandı, hareket sensörü tarafından fark edilinceye dek elini salladı; verandanın tek ışığı yandı sonunda. Sıçan ortalarda yoktu, Holly de. Ama ahşap satranç kutusu hâlâ mangalın dibinde duruyordu.

Ted kolunu olabildiğince, parmaklarıyla ahşap kutunun kapağına değebilecek kadar ileriye uzattı. Ancak kutuyu almaya çalıştığında, bu hamlesi, kutunun birkaç santim daha ileriye kaymasına neden oldu. Çömeldi ve pozisyonunu düzeltti; bir omzunu, pencerenin çerçevesi boynuna ve kaburgalarına batana dek pencereden dışarıya uzattı. Sonra bir kez daha denedi ama yüzü duvara yapıştığı ve ancak karanlıkta kalan oturma odasını görebildiği için bu kez el yordamıyla aramak zorunda kaldı. Sağ, solu araştıran parmakları kutunun kenarına rast geldi; kutuyu tırnaklayarak biraz daha yakınına çekmeyi başardı. Bir an o satranç kutusuna neden bu kadar ilgi gösterdiğini merak ederek durdu; ama o kutuyu eline alıp açması son derece acil bir ihtiyaç haline gelmişti. Kutu şimdi biraz daha yaklaşmış olmalıydı, ancak parmaklarının ona her dokunuşunda kutu hep aynı yerde duruyormuş gibi hissediyordu. Kafasında kutunun

uzaklaştığına ve engin okyanusta yüzdüğüne dair çılgınca bir hayal peşine düştü. Ve kutuya değdiği her defasında kolunu manulmaz biçimde uzatıyordu, şato penceresinden dışarıya çıkan ve ta kutuya kadar erişen elastik bir uzantı olarak canlandırdığı gözünde. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kolunu ne kadar ileriye uzatırsa uzatsın, kutu hep biraz daha önde oluyor ve ona ancak değebiliyordu.

Kurbağalama antrenmanı yapan çılgına dönmüş bir yüzücü gibi, birkaç kez güçlü biçimde vurdu kutuya; parmakları pençeye dönüşmüş, kutunun kenarını yakalamaya çalışıyor ama her defasında başarısız oluyordu. Kendini aciz hissetti; pencerenin çerçevesi ağrıyan bedenine batıyordu.

Bitkin düşerek kolunu indirdi ve kolu anında normale döndü. Bir süre pencereden aşağıya sarktı, bedeni bir tarafta, kolu diğer tarafta biraz nefeslendi. Sonra bir kez daha dışarıya baktı. Satranç kutusu mangalın yanındaki eski yerinde, el değmemiş halde duruyordu.

Ses Ted'in başını kaldırıp bakmasına neden oldu. Okyanustan koyu bir cisim fırlamıştı; Ted sıırıslık iskeleti tanıdı hemen: Bu, çocukluktan hatırladığı, babasının kırmızı Mustang'iydi. Arabanın arka kısmı yavaşça çıktı sudan; yıpranmış, her yeri yosunla kaplanmış olsa da tanı- nabilir haldeydi. Yarisına kadar su üstüne çıkıp durdu, sonra sanki biri sihir yapmışçasına bagaj kapağı açıldı ve Ted derinden bir yerden bir sızı hissetti. O bagajdan ne çıkacağını görmek istemedi.

Ted evin köşesinden Roger'ın geldiğini gördü. Roger Mustang'in bagajına gidip sanki birini dansa davet ediyormuş gibi elini öne uzattı; bir el uzanıp elini tuttu. Ted, Holly'nin bagajdan güçlükle dışarıya çıktığını gördü. Doğal olarak bir bacağı yoktu; karısı Ted'in beğendiği, buzdolabının üstünde duran fotoğraftaki o kırmızı bikinisini giymişti ama bikini şimdi solmuş, matlaşmıştı. Holly'nin cildi solgun ve kaygan görünüyordu; bezgin yüzünde insanlıktan iz kalmamış gibiydi. Normal hareket edememesinin nedeni, muhtemelen bir bacağının olmamasıydı. Roger ona yardım etti.

İkisi birlikte verandaya geldiler ve güçlükle basamakları tırmandılar. Holly tam o sırada karşısındaki pembe duvarı tanımış gibi göründü. Prensesleri tek tek tanırken, dudaklarında hafif bir gülümseme uçtu. Ted'i gördüğündeyse ayıplarçasına, suçlarcasına bir ifadeyle baktı.

Gözleri öyle alev saçıyordu ki Ted kaçıp bir yere saklanmak istedi. Tabii bu onun verebileceği bir karar değildi. Holly gözlerini ondan ayırmıyor, kınarcasına bakmayı sürdürüyordu. Sonra, yanında ona yardım eden Roger'la mangala doğru hareketlendi. Roger Ted'le hiç ilgilenmiyordu; Holly'ye refakat etmeye odaklanmıştı.

Holly satranç kutusunu Roger'a gösterdi. Roger eğildi, iki eliyle, büyük bir dikkatle kutuyu yerinden kaldırdı ve ciddi, ağırbaşlı bir tavırla Holly'ye verdi. Holly kutuyu aldı ve yeni doğmuş bir bebek gibi göğsüne bastırdı. Birinden kışkırtılmışçasına, sıkıca sarıldı ve Ted'e bir kez daha, uyarırcasına baktı: *Bu kutu benim!* Arkasını döndü ve Roger'ın dikkatli bakışları altında evden yavaş adımlarla uzaklaşmaya başladı. Ted onu bir deri bir kemik görmekten ötürü içinin sızladığını hissetti; hatırladığı o güçlü, kaslı bedeninden o kadar farklı görünüyordu ki.

Holly ve Roger okyanusa geri döndüler. Holly hâlâ aynı yerde duran, ağzını açmış teneke bir canavara benzeyen Mustang'in bagajına girdi. Bagaj kapağı kapanmadan önce Ted'e döndü ve son bir acımasız bakış daha attı.

Ve sonra Ted'in saklanmaktan başka çaresi kalmadı. Ve sonra da uyanmaktan...

LAURA, “Kızların şatosuna mı?” diye sorarken, son derece şaşırdığı belli oluyordu.

Ted, “Evet,” dedi, bu detayın terapistinin dikkatini çekmesine şaşıarak. “Oraya gittim; neden bilmiyorum, şato dikkatimi çektiği ve kızları-
mın böyle bir şeye bayılacaklarını düşündüğüm için herhalde. Wendell
birden ortaya çıkıp bana içeriye girmemi söyledi. Bu sana neden ilginç
geldi?”

Laura güldü.

“Bilmiyorum. Wendell, orada ne aradığına emin olana dek seni evine
almak istemedi sanırım.”

“Evet.”

“Şatoyu bana tarif edebilir misin?”

Ted’in alnı kırıştı.

“Bu önemli mi?”

“Öncelikle şatodan söz etmen ilginç geldi bana. Anlattığın kadarıyla
evden uzakta bir yerdeymiş.”

“Evet; yaklaşık kırk metre diyebilirim. Ormanlık alanın hemen yanı
başında bir oyun alanı var. Şato, Disney prenseslerinin resimleriyle kaplı
canlı pembe duvarlarıyla hemen dikkat çekiyor. Her biri bir köşede ol-
mak üzere dört kulesi, sivri damları, pencerelerinde saçakları, her türlü
hoş detayı var.”

“Biraz önce kızlarının öyle bir şatoya bayılacaklarından söz ettin, şa-
toya doğru yürürken aklından onlar geçiyordu. Kızlarının neden öyle bir
şatoya sahip olamadıklarını düşünüyorsun?”

“Eh, kızlarımdan birçok şeyi var. Hiç de kötü bir baba olmadım.”

“Ama o şato gibi bir şeyleri yok, değil mi? Neden?”

Seanslar normalde bu yönde ilerlemezdi; Ted’in kafası karıştı.

Laura, "İzin ver de şu şekilde izah edeyim," dedi. "Rahat bir hayatın var. Cindy ve Nadine'e eminim her türlü oyuncaktan almışsındır. Ancak bu şatoyu gördüğünde düşündüğün şey, onların hiç böyle bir şeye sahip olamadıklarıydı."

"Bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Şatoyu gördüm ve kızlarımı düşündüm. Onları özliyorum; o şatoya gitmek, onu görmeleri durumunda ne diyeceklerini hayal etmek, onlara yakınlaşmanın bir yoluydu herhalde. Bunun gibi bir şey işte. Son derece makul bir düşünce bence..."

Laura hiçbir şey söylemedi.

Ted, "Bilmiyorum. Ben diğer bölümden, Lynch ve Holly'yle alakalı bölümden konuşuruz sanıyordum," diyerek başını iki yana salladı. "Anlamam için yardımına ihtiyacım var."

"Evet, haklısın. Onlar hakkında konuşalım." Laura'nın yüzünde insanı çarpan o gülümseme belirdi. "Demek Wendell sana Organizasyon'un çılgınca bir fikir olduğunu, Lynch'in bunu üniversitedeyken uydurduğunu ve arkadaşlıklarının zaman içinde bozulduğunu söyledi."

"Evet. Anlaşılan Lynch bir konuda -ne olduğunu bilmiyorum- ona şantaj yapmaya çalışmış, bunun üzerine Wendell da onu araştırmaya başlamış. Holly'yle ilişkisi olduğunu bu şekilde öğrenmiş."

"Ve sen ona inandın, öyle mi? Oysa bana anlattıklarından, Wendell'in pek güvenilir biri olmadığı anlaşılıyordu."

"Ona inanmak zorunda değildim. Şatodan çıktıktan sonra fotoğrafları görmeye götürdü beni. Her şeyi anlatıyor o fotoğraflar."

"Evine girmene izin mi verdi?"

"Hayır. Fotoğraflar arabasında duruyordu."

Laura hiçbir şey söylemedi. Bir süre sonra, "Ted, bu konuda kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Eğer kastettiğin şey buysa öfkeli değilim. Evliliğimizin çatırdaması benim suçum... Dün gece onunla alakalı yeni bir rüya gördüm."

Ted sonraki iki dakika boyunca evin arka verandasıyla alakalı gördüğü rüyadan söz etti ona. Pembe şatodan bahsederken Laura hemen dikkat kesildi; gözlerindeki parıltı şimdi haklılığı konusunda emin olduğunun bir göstergesiydi. Özellikle o şatoyla alakalı önemli bir şey vardı. Ted'in

gördüğü rüyayla ilgili sakladığı tek detay, Holly'nin denizden çıkmasına vardım eden adamdı. Roger'dan söz etmeye henüz hazır değildi.

Laura, "Satranç kutusunun yine ortaya çıkması ilginç," dedi. "O kuru geçmişinle yakından bağlantılı. Bana Holly'nin kutuyu aldığını ve sanki onu korumaya çalışır gibi yaparak, güvensiz bir ifadeyle sana baktığını söylüyordun."

"Evet. Kendimi çok kötü hissettim."

"Tam olarak neydi hislerin?"

"Satranç kutusu sanki ona aitti ve sanki onu kendime mal etmeye çalışırken yakalamıştı beni. Holly o kutuyu daha önce hiç görmedi. Benim de onu son gördüğümünden beri aradan yıllar geçti. Ama evet, sanırım kutu geçmişimi, bir zamanlar olduğum kişiyi temsil ediyor. Holly o kutunun benim için ne kadar çok şey ifade ettiğini gördüğünde strese girdi sanırım. Tabii bunlar eski rüyalar; bugünün gerçekliği çok daha farklı maalesef."

Ted konuşmaya kendini öyle kaptırmıştı ki Laura'nın odasında etrafına ilk kez o an bakındı. Güneşli bir gündü; sabah güneşi bütün pişkinliğiyle pencereden içeriye doluyor, odanın ortasına ışıktan, geniş bir dikdörtgen düşürüyordu. Laura perdeleri kapatmamıştı bugün. Ted gözünü pencereden dışarıya dikti. Camdan kırılan güneş ışınları gözünü kamaştırıyordu. Bakışlarını kaçırınca, Laura'nın yüzüne binmiş siyah bir karenin yavaşça görünmez hale geldiğini fark etti.

"Sonra? Satranç kutusundan söz ediyordun bana."

Ted başıyla evetledi.

"Büyükbabam Edwin'indi o kutu. Şu boyutlarda dikdörtgen bir kutu..." Ted kutuyu gerçekten kucagında tutuyormuş gibi ellerini iki yana açtı ve boyutunu tarif etti. "Tropik ağaçtan yapılmış, iyi cilalanmış, koyu renk bir kutu... Her iki tarafına yarımşar satranç tahtası işlenmiş. Kitap gibi açılıyor ve açıldığından tam bir satranç tahtası şeklini alıyor."

Ted tüm bu detayları hoş bir rüyanın içine dalmış gibi hatırlıyordu.

"Taşlar içinde saklıydı," diye devam etti. "Her taşın kalın astar içinde oyulmuş kendi yuvası vardı, yani hafifçe bastırıldığında kutu rahatça kapanırdı. Hatırlıyorum, o yuvalardan biri zaman içinde genişledi; beyaz piyonlardan birinin yuvası... Beyaz taş altta kalsın diye kutuyu belli bir

vontemle açmam gerektiğini biliyordum. Her zaman ilk önce o piyonu çıkartırdım. Sağdan ikinci piyonu...”

“Satrançtan söz ederken yüzün aydınlanıyor.”

“Elbette. Kutuyu çocukluğumla, mutlu olduğum günlerle ilişkilendirdiğim içindir herhalde. Miller ölünce oynamayı tamamen bıraktım; annemin hastalığının gittikçe kötüleşmesi, babamın ona sürekli kötü davranmasıyla ev hayatı benim için tam bir işkenceye dönüştü. Sonra babam sevgilisiyle yaşamak üzere evi terk etti. Ben annemle evde kaldım; hastalığı o dönemde kötüleşmeye başladı. Yalnızdım ve zor bir yaşıyordum. Değişim benim için acımasızdı.”

“Baban seni de mi terk etti?”

“Öyle sayılır. Başlarda benimle arada bir iletişim kuruyordu ama ben onu görmeyi reddediyordum. Dünyaya öfkeli, asi bir delikanlıydım. En kötüsü de evde, öfkeliymişim, değilmişim hiç umursamayan bir annemin olmasıydı. Kendi dünyasında yaşıyordu. Annem de farklı nedenlerden dolayı isyan etti; babamın ihanetinin annemin pes etmesinde, hastalığının ilerleyip hayatının kontrolünü eline almasında önemli bir rolü olduğunu düşünmüşümdür hep. Korkunç yıllardı. Annem daha sonra başkasının sorumluluğunda yaşamak durumunda kaldı.”

Ted durakladı ve gizemli bir ifadeyle gülümsedi.

Dostça bir ses tonuyla, “Laura, işinde iyisin,” dedi. “İnsanı konuşturmak için hangi damarına basılması gerektiğini çok iyi biliyorsun.”

Laura da gülümsedi.

“Onca yıldır kutu neredeydi?”

“Önceleri evde bir yere kaldırıldığını biliyorum. Bir keresinde okuldan eve geldiğimde sokağın hemen bitişiğindeki ön bahçemizde bir yığın hurda görmüştüm. Satranç kutusu da oradaydı. Yığının içinde iyi durumda olan birçok şey vardı ama annem o eşyalardan kurtulmayı aklına koymuştu bir kere. Bu tür şeyleri sık yapardı; içlerinde böceklerin yuvalandığını filan söylerdi. Kutuyu atılmaktan kurtarmış ve odamda, annemin bulamayacağı bir yere saklamıştım. Daha sonra annem bir şekilde ona rastlamış olmalı, çünkü bir daha hiç görmedim.”

“Annenin başkasının sorumluluğunda yaşadığını söyledin.”

“Evet. On sekizinci yaş günümden hemen önceydi. Kötü çocuk tavırlarını bir kenara bırakmış, topluma, geleneklere uymayan karakteri

oynamaktan vazgeçmiş ve üniversiteye yazılmışım. Evden uzakta o korkunç yılların etkisinden kurtulma, kendimi derslerime verme, hatta annemle barışma şansı yakalamışım. Onu bakımevinde ziyaret etmek bambaşka bir şeydi tabii. Orada onu sürekli kontrol altında tutuyor ve ilaçlarını almasını sağlıyorlardı.”

“O satranç kutusunu daha önce rüyada gördüğünü hatırlıyor musun?”

“Hayır, açıkçası hatırlamıyorum. Ama onunla alakalı, ilkinin neredeyse bire bir aynısı bir başka rüya daha vardı. Evimin arka verandasında hatırlayamadığım bir şey oldu herhalde.”

Ted esrarengiz bir ses tonuyla konuşuyordu. Aklında tekrarlanan o rüya yoktu sadece; daha derin bir başka şey vardı.

“Böyle düşünmene neden olan şey nedir?”

“Laura, hafızamda bir boşluk var. Hafızam tekrarlanan bir dizi hatırayla, şimdiye ait ufak tefek şeylerle dolmuş gibi. Bilmiyorum.” Ted başını ellerinin arasına aldı. Kendini güçsüz hissediyordu. “Evimin arka verandasında bir şey oldu ve ben bunun Wendell’la alakalı bir şey olması gerektiğini düşünüyorum. O evde daha önce bulunmuştum, eminim. Bana gereken şey...”

“Sakin ol, Ted. Hatıralarını belli bir düzene sokman için sana yardım edeceğim.”

Ted ürperdiğini hissetti. Başını kaldırıp büyük bir şaşkınlık içinde Laura’ya baktı.

“Ted, ne oldu? Ne dedim ben?”

Ted, “Hatıralarımı belli bir düzene sokmak,” diye tekrarladı. “İhtiyaç duyduğum şeyin tam da bu olduğunu düşünüyordum. Sence tümör...”

Laura saatine baktı.

“Bugünlük bu kadar yeter.”

TED, Wendell’i ucsuz bucaksız otoparkta bekledi. Yaklaşık kırk yıl önce burası, seri üretimle binlerce daktilo imalatı yapan, işleri yolunda bir fabrikaydı; şimdi geriye boş bir bina iskeletinden başka bir şey kalmamıştı.

Wendell onu karşısında görünce kalakaldı. “Ne işin var burada?”

Ted omuzlarını silkti. “Seninle konuşmam lazım.”

“Beni nasıl buldun?”

“Buranın sahibi sensin, öyle değil mi?”

İşin gerçeği, Wendell fabrikayı paravan bir temsilci aracılığıyla almıştı. Daha sonra arazinin çevresini birkaç metre yükseklikte duvarla çevirmiş, duvarın üzerine dikenli tel çekirmiş ve kapılara asma kilit taktırmıştı. Fabrika kuş uçmaz, kervan geçmez bir yerdeydi ama otoparka kırık şişe parçaları saçılmış, duvarlar grafitiyle kaplanmıştı.

Wendell, “Ted, burada ne yapıyorsun?” diye sorarken durumu kabullenmiş gibiydi. Üstü açılır arabasının yanında duruyordu.

“Dedim ya. Seninle konuşmam lazım.”

Wendell sağına soluna bakındı.

“Laboratuvar önlüklü adam da seninle mi?”

“Yalnız geldim.”

Wendell başını sallayıp binanın köşesine yürüdü.

“Gel.”

Ted birkaç saniyelik tereddüdün ardından söyleneni yaptı. Köşeyi döndüğünde Wendell’i metal bir kapıya eğilmiş, elindeki yirmiden fazla anahtarın bulunduğu büyük anahtarlığı yoklarken gördü. Wendell anahtarlardan birini denedi, kapı açılmayınca tekme sallayıp küfür etti; bu hareketi Ted’e, küçüklüğünde garaj kapısını tekmeleyen babasını hatırlattı. Wendell sonunda doğru anahtarı bulup kapıyı açtı, içeriye girdi ve kapıyı aralık bıraktı.

Ted içeri baktı. Önce Wendell'in yüzünü zar zor seçebildiği dik dörtgen şeklinde karanlık bir mekândan başka bir şey görmedi. Gözleri karanlığa alışınca buranın tuvaletten hallice bir alet bölmesi olduğunu anladı. İçerde ufak tefek malzemeye dolu bir çalışma tezgâhı vardı, duvarlara parmak kalınlığında toz kaplı şişelerin, boya kutularının ve diğer hurdaların istiflendiği raflar sıralanmıştı. Ted içeriye adımını atmadan, çok uzun zamandır havasız kalmış odanın boğuculuğuyla, çözücülerin ağır kokusu karşıladı onu; neredeyse bayılacaktı. Wendell bir düğmeyi çevirip tavandaki tek ampulü yaktı.

"İçeri gir," diye emretti.

Nesi var bu adamın; son derece rahatsız, saçma sapan yerlerde konuşma takıntısı da nedir böyle? Bu bölmede insan ayakta bile zor duruyor!

Ted, "Kapıyı kapatacak mısın?" diye sordu.

Wendell cevap olarak eğilip kapı tokmağına yapıştı. Dikdörtgen doğal ışık gittikçe daraldı ve sonunda tamamen yok oldu. Loş ampul ışığının bölmeyi aydınlatması birkaç saniye sürdü.

İnsanın içine işleyen çözücü kokusunun yanı sıra, bir de sıcakla baş etmek zorundaydılar. Wendell deri ceket giymişti, sıcaktan pişiyor olmalıydı.

Wendell, "Ted, ne öğrenmek istiyorsun?" diye sorarken, dudakları zar zor oynadı; yüz ifadesi taşa oyulmuş gibi görünüyordu.

Birbirlerinden yarım metre kadar uzakta, ayakta duruyorlardı. Ted her an bayılmaktan korkuyordu ve sırtını rafa yaslamıştı.

"Sadede geleyim. Bana yalan söylediğini biliyorum ve nedenini öğrenmek istiyorum. Dün evinde, beni tanıımıyormuş numarası yaptın. Ama birbirimizi daha önce gördüğümüzü biliyorum."

"Ah, gerçekten mi? Nerede görmüşüz?"

"O sorunun cevabını veremediğimi sen de biliyorsun. Kendi bildiğini okumak için beni tanıımıyormuş numarası yaptın."

"Kusura bakma ama yanılıyorsun."

Ted, "Hayır, yanılmıyorum," dedi. İşin aslı, suçlamalarını destekleyecek somut hiçbir şey yoktu elinde ama Wendell'ı sınamak adına bazı riskleri göze alması gerekiyordu. Satrançta bazen, size büyük bir avantaj mı sağlayacağını yoksa mahvolmanıza mı yol açacağını bilmediğiniz bir hamle yaparsınız. Burada önemli olan, rakibinizin ne yapacağınızdan emin olmadığınızı bilmemesidir. "Bazı şeyleri hatırlamaya başladım."

Wendell'in yüz ifadesi değişti; yüzüne artık kararsızlık ve şüpheler hâkimdi.

"Dinliyorum." Wendell bir adım geri atınca çok da sağlam olmayan bir rafa çarptı. Raftaki malzemeler sallandı ama devrilmeydi.

Ted, "Daha önce evine geldiğimi biliyorum," diyerek şansını denedi.

Wendell her an tetikte bekliyor gibiydi.

"Ve evimin arka verandasında bir şeyler olduğunu da biliyorum," diye devam etti Ted.

Wendell'in tepkisi bu kez aşikârı: Duyduğu memnuniyetsizlikle yüzü buruştu, dudakları gerginleşti, burun delikleri genişledi. Ve hemen ardından patladı adeta: Çalışma tezgâhına hırsla yumruğunu indirerek, "Kahretsin!" dedi. "Ted, her şeyi mahvediyorsun!"

"Wendell çıkar şu baklayı ağzından. Oyun oynamaktan bıktım. Sana dürüst davranıyorum; hafızamda bir boşluk var. Belli başlı bazı olaylar birbirine karışmış durumda."

Wendell başını iki yana salladı.

"Bunu sana kim söyledi? Dr. Hill mi?"

Şaşırtma sırası şimdi Ted'deydi.

"Onu tanıyor musun?"

"Ted, lütfen, bir şeyleri kurcalayıp durmayalım, olur mu? Senin için en hayırlısı, şu kapıyı açıp gitmek... İnan bana, iyiliğın için söylüyorum bunu. Bunca zamandır seni korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmadım."

Bir süre birbirlerine baktılar.

Ted titrek bir sesle, "Ne düşündüğümü söylememi ister misin?" diye sordu.

Wendell hayır demenin ne faydası olacak dercesine ellerini iki yana açıp bir an için tavana baktı.

"Bence Organizasyon diye bir şey var," diye devam etti Ted. "Ve ben de onun bir parçasıyım. Lynch'in beni çok uzun bir süre önce, ben daha delikanlıyken Organizasyon'a aldığını ve..."

"Bırak şu Organizasyon saçmalığını!" Wendell'in sesi küçük odada çınladı. "Sana söyledim; bu, Lynch'in üniversitede yaratıcı yazarlık der-si için yazdığı saçma hikâyeden çıkma bir fikirdi. Bizimle hiçbir alakası yok."

Ted duvara, aletlerin asılı olduğu tahtaya baktı. O aletlerden birini alabilir ve Wendell'ı bildiği her şeyi söylemeye zorlayabilirdi.

"Ne o, boynuma tornavida mı saplayacaksın yoksa?"

Ted homurdandı.

"Wendell bana bildiklerini anlat. Oyun oynamaktan vazgeç ve sözüm ona beni neden koruyormuşsun, söyle."

Wendell başını iki yana salladı.

"Anladım, vazgeçmeye niyetin yok. Kolay pes eden biri olsaydın buraya gelmezdin zaten," dedi ve durakladı. "Dün evimdeki adamı hatırladın mı?"

"Roger."

"Seni sürekli takip ediyorlar, Ted... O ve Doktor Laura Hill... Ve sen Hill'le konuşacak, ona her şeyi anlatacak kadar aptalca davrandın. Ama seni suçlamıyorum; kandırıldın çünkü."

"Dur bir saniye; anlamıyorum. 'Onlar' dediğin de kim? Ve Laura'yı nerden biliyorsun?"

"Laura Hill ve Carmichael onların görünen yüzü."

"Carmichael mı?"

"Evet. Ted, bak, hafıza kaybın ya da her neyin varsa senin için bir nimet. Haklısın; seninle daha önce tanışıyorduk, evime binlerce kez geldin. Lynch de. Her şey öyle veya böyle yolunda gidiyordu; ta ki salak Lynch, Holly'ye bulaşana dek... İşte o zaman sorunlar başladı."

Wendell başparmağıyla arka tarafını işaret etti. Ted kendini Wendell'ın sözlerine o kadar kaptırmıştı ki bu hareketini fark edemedi bile.

"Biz ve Lynch... Ne yaptık?"

"Bunun o aptal Organizasyon'la hiçbir alakası yok. O konuyu düşünmekten vazgeç artık. O zavallının bunun gibi birçok aptalca fikri vardı, inan bana. Yediği tek nane karına bulaşmak değildi."

"'Vardı' dedin. Geçmiş zamandan bahsettin."

"Lynch benim için ölmüştür."

Ted başıyla evetledi.

"Bak, Ted. Şurada..." -Wendell öne doğru eğilip Ted'in alnına işaret etti- "başının belaya girmesine neden olacak bazı bilgiler var. Tabii benim de başımı belaya sokacak bilgiler... Bunu inkâr etmiyorum. Her şey yolunda gidiyordu, merak edecek hiçbir şey yoktu. Ama sonra Holly seni

Lynch'le aldattı, sen de durumu öğrendin... Ve bu durum vidalarından birinin gevşemesine neden oldu."

Ted, itiraz etmeden dinlemeyi seçti.

"Ve bir an geldi, intihar etmeyi düşünmeye başladım," dedi "ama bunun nedeni Holly'nin aşk macerası değildi. Wendell, beynimde tümör var. Vidalarından birinin gevşediğini söyledin; ama esas neden beynimdeki tümör."

Wendell şaşırdıysa da duygularını saklamakta son derece başarılıydı.

Wendell fısıltıyı andıran bir sesle, "Laura Hill işte beynindeki o bilgiyi ortaya çıkarmaya çalışıyor," diye devam etti. "Her seansta bunu yapıyor. Ve o bilgiyi tek başına keşfetmenden korkuyorlar; seni sürekli izlemelerinin nedeni de bu."

"Madem öyle, sözünü ettiğin şeyin ne olduğunu söylesene bana. Bilmem beni onlara karşı koruyacaksa, böylesi daha mantıklı olmaz mı?"

"Ben biliyorum demedim."

Karşılıklı gözlerini birbirlerine diktiler. Sonunda konuşan Wendell oldu.

"Ted, böylesi daha iyi. Öğüdümü dinlemen senin için hayırlı olacak. Laura Hill'le sakın konuşma; bir saniye bile güvenme ona. Ondan şüphelendiğini tahmin ettiği an ne yapar biliyor musun? Lavender Memorial'da seni delilerin yanına kapatır. Elinde bunu yapacak güç var. Beni buraya kadar takip ederek yeterince risk aldın zaten. Hatta fazlasıyla ileri gittiğini bile söyleyebilirim."

"Onun hakkında bu kadar çok şeyi nasıl öğrendin?"

"Ted, kafadaki o gizli bilgi Lynch'i de, beni de mahvedebilir. O kadar ileriye gitmemen için elimizden geleni yaptık... Ama başarısız olduk."

Ted alnına dokundu. Baş ağrılarının gerçek olduğunu düşündü. Tam bir şey söyleyecekti, tiz bir fren sesi onu durdurdu. Yüzlerindeki şaşkınlık, her ikisinin de misafir beklemediğinin açık bir ifadesiydi. Wendell kapıyı açtı ve içeriye güneş ışığı doldu. Kollarıyla gözlerini kapatarak odadan dışarıya çıktılar ve koştular. Ama Wendell iki araba kapısının neredeyse aynı anda kapandığını duydukları yere, binanın ön tarafına gitmedi. Birkaç metre ilerde, bodruma dış taraftan girilmesine olanak veren bir kapak vardı. Wendell anahtarlığından doğru anahtarı buldu. Misafirler doğrudan binaya girmek yerine etraftan dolaşmaya karar verirlerse Ted

ve Wendell'la kapağın bulunduğu yerde burun buruna geleceklerdi. Ama öyle olmadı; aradan bir dakika bile geçmemişti ki Ted ve Wendell kapağı kaldırdılar ve bir kez daha karanlığın içine dalıp her an çökecekmiş gibi duran merdivenlerden aşağıya inmeye başladılar.

BODRUM, bazıları masalara ve raflara yığılmış, tozla ve örümcek ağlarıyla kaplı olsa da hâlâ sağlam, bazılarıysa çürümenin farklı aşamalarında, köşelere tepeme yığılmış daktiloların mezarlığıydı adeta. Torna tezgâhları, teraziler ve eski zamanlardan kalma diğer makineler vardı. Tavanın hemen yanındaki dar, uzun pencereler öylesine pisti ki neredeyse hiç ışık geçirmiyorlardı.

Hurda labirentinde yollarını el yordamıyla buluyor, önlerine çıkan örümcek ağlarını bir kenara iter, tozdan hapşırırlarken, arada bir kırık, dökük eşyalara takılıp tökezliyorlardı. Ted, Wendell'in itirazlarını duymazlıktan gelerek duvara dayalı bir masaya tırmandı ve pencerelerden birine uzandı. Pencereyi gömleğinin koluyla elinden geldiğince temizlemeye çalışsa da pek başarılı olamadı; ancak pisliğin içinde, binaya paralel yürümekte olan iki kişiyi görebilecek kadar bir delik açmayı başarabilmişti. İkisnin de üzerlerinde laboratuvar önlükleri vardı; önde yürüyen ve lider gibi duran adam siyahiydi.

Ted, "Roger," diye mırıldandı.

Wendell, "Ne dedim sana ben?" diyerek kolunu çekti. "İn aşağı ve sakın bir daha böyle bir şey yapma."

Pis koridorlarda ve tuhaf görünümlü havasız, tozlu ortamlarda yaptıkları uzunca ve zorlu yürüyüşün ardından ahşap merdivenlere geldiler.

Basamakları ilk Wendell tırmandı. Çok kısa bir sürede bulduğu anahatarla kapıyı açtı ama kapı ağzından geçmeden önce arkasına döndü ve kolunu öne uzatıp Ted'i durdurdu.

"Sen burada kalsan daha iyi. Benim içerde halletmem gereken bir iş var, sonra seninkilerle ilgilenirim."

Ted alet odasında Lynch'in adı geçtiğinde Wendell'in yaptığı hareketi hatırladı; başparmağıyla fabrikanın iç tarafını işaret etmişti.

Wendell kapıyı kapatmadan önce, "Sakin pencereden dışarıya bakma," diyerek hatırlatmada bulundu.

Ted kapı mandalının kapandığını duydu. Kapıyı açmak veya dışarıya çıkmasına izin vermesi için Wendell'a seslenmek zahmetine girmediydi bile. Döndü ve tırabzana tutunarak ağır adımlarla basamaklardan inmeye başladı. Bir an bir şey dikkatini çekti ve yarı yolda durdu.

Bodrumun bir köşesinde duran hurda yığını, kulakları sağır eden bir gürültüyle beton zemine düştü. Ted yanılmamıştı; gölgenin içinde hareket eden bir şey vardı.

Basamakları iner, merdivenin sonuna gelirken, gözünü hurda yığınının düştüğü yerden hiç ayırmadı. Zemine ayak basıp ileriye doğru birkaç adım atarken her an bir şey olmasından korkuyordu. Eski zamanlardan kalma torna tezgâhına benzer bir şeye rast geldi ama arkasında ne olduğuna bakmak için eğilmeye cesaret edemedi. Korkuyordu; bir adım geri çekilip kaçınılmaz olan gerçekleşene dek bekledi. Sıçan sivri kafasını tezgâhın bir tarafından uzatıp havayı kokladı ve kalın bedeniyle Ted'e doğru yürüdü.

Hayvanın gözleri bodrumun çevresinde gezinirken, kuyruğu arkasında yılan gibi kıvrılıyordu.

Ted bir adım geri çekildi ve biraz önce dışarıya bakmak için üstüne çıktığı masaya çarptı. Sıçan yerden sabırla gözledi onu.

Ne var?

Ted arkasına dönüp masaya çıktı. Pencereden dışarıya bakınca Roger ve diğer adamı gördü; şimdi daha önceki yerlerinde değil, birbirlerine çok daha yakındılar. Konuşuyorlardı. Bir şey bekliyor gibiydiler. Sonra Ted, Wendell'ın başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan vücut hatlarını gördü. Herkes birbiriyle el sıkıştı, aralarında kısa bir konuşma geçti. Wendell iki adama binayı gösterip eliyle bir işaret yaptı.

Roger ve ortağı başlarını salladılar.

Ted çöktü kaldı. Bacaklarını göğsüne bastırıp başını ellerinin arasına aldı ve ciğerlerini parçalarcasına haykırdı. Sıçan yere oturmuş, dikkatle onu izliyordu. Ted artık tahammül sınırlarını aştığını hissediyordu. Gözlerini kapattı.

Çalışma odasını gördü. Browning'in ağırlığını hissetti, kapının tıklatıldığını duydu.

Gözlerini açtı.

Yine karanlık bodrumdaydı. Sıçanla birlikte...

Elini cebine attı. At nalını çıkardı, iki eliyle sıkıca kavrayıp dikkatle baktı.

Kapı açıldı. Roger ve ona eşlik eden bir hemşireyi gördü. Roger'ın elinde bir şırınga vardı. Sıçan iki adamın içeriye girmesi için yana çekildi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BOSTON BÖLGESİ psikiyatri hastanesi Lavender Memorial'ın modern C kanadında bulunan koğuşa kapatılmış son derece tehlikeli kırk hasta vardı. Ted McKay'i tekerlekli sandalyede, başı yana düşmüş, ağzının kenarından salyası akar halde oraya getirdiler. Tekerlekli sandalyeyi başhemşire Roger Connors itiyordu; hemen yanında ince yapılı uzun boylu, sert ifadeli bir kadın olan güvenilir yardımcısı Alex McManus vardı. Odalar koridorun uzak ucundaydı ve oraya gidebilmek için başında güvenliğin beklediği bir kapıdan geçmek zorundaydılar.

"Bu kim?"

Roger, "Theodore McKay," diye karşılık verdi.

Güvenlik görevlisi okuduğu gazeteyi bir kenara bırakıp başının üstünde duran güvenlik monitörüne baktı; odasından ayrılmadan önce uyması gereken kurallardan biriydi bu. Yeni gelenlerin yanına yaklaşp kapıdan onlara baktı.

"Kabul evraklarını göremedim Roger," dedi, tedirgin bir ifadeyle. Görevli bir yıla yakın bir süredir hastanede çalışıyordu ve kuralları hiç istisnasız uygulardı.

"Dr. Hill Marcus'la konuşuyor şimdi."

Marcus Grant C kanadının sorumlusuydu.

Güvenlik görevlisi ne diyeceğini bilemedi. O gün vardiyasında birkaç hasta kabulü olmuş, hepsi de günler öncesinden bildirilmişti.

"Özür dilerim, evraklar olmadan geçmenize izin veremem."

"Bekleriz o zaman."

Durumdan rahatsız olmuşa benzeyen güvenlik görevlisi başını sallayarak başı hâlâ bir yana düşmüş, gözkapakları yarı açık, çenesinin hemen altından salyası akmakta olan Ted'e daha yakından baktı. Üstünde talimatnamelere uygun biçimde gri üniforma vardı, elleri ve ayakları

bağlanmıştı. Gözbebekleri kısa bir an için güvenlik görevlisinin gözlerine odaklanır gibi olsa da, verilen sakinleştirici belli ki onu trans halinden birkaç saat daha çıkarmayacaktı.

Güvenlik görevlisi, “Olayı nedir?” diye sordu.

Hastanenin bu kanadındaki hastalar katil, tecavüzcü veya her ikisiydi ve bazılarının adı medyada duyulmuştu. Theodore McKay adıyla görevli hiç tanıdık gelmemişti.

Keyfinin kaçtığı bariz McManus, “Bari odasına götürsek, ha?” dedi. Kadın ilk kez konuşmuştu. Tekerlekli iskemlenin ucundan sıkı sıkıya tutan Roger bu sözleri hiç de tasvip etmeyen bir ifadeyle baktı ona.

Roger, “Dr. Hill’in hastalarından biri,” diye açıkladı, güvenlik görevlisine.

Görevli Ted’in iki eliyle sıkıca tuttuğu at nalına işaret ederek, “O şey burada kalacak,” dedi.

“Bakacağız.”

MARCUS GRANT, C kanadının sorumlusu olan doktordu; elli yaşındaki adamın bir gün aday gösterilip hastanenin başhekimliğine seçilmesine muhakkak gözüyle bakılıyordu. Grant'in her gün büyük bir hırsla çalışmasının nedeni buydu. İlerde çocuk sahibi olmak gibi bir planı bulunmayan, bekâr, çocuksuz adam için Lavender Memorial hastanesinin başına geçmek, maalesef ki gerçekçi tek hedefti. Evlenmeye değer bir kadın bulma olasılığını tamamen dışlamamış olsa da, bunun, geçen zamanla birlikte kendisinden gittikçe uzaklaşan bir hayal olduğunu biliyordu.

Marcus'un yanlış kadınlarla uzun süreli ilişkileri olmuştu. Mesela, Carmen'le... Kendisinden bir yaş küçük Carmen, üniversitede okuyan iki erkek çocuk sahibi, boşanmış, zeki, hayat dolu ve özgür ruhlu bir kadındı. Çocuklarının büyüyüp evden ayrılmış, evinin ipotek borcunun ödenmiş olmasının yanı sıra, kuaförlük gibi yorucu olmayan bir işe sahip orta yaşlı Carmen, bu ve benzeri daha birçok nedenle hazır, istekli ve her anın tadını çıkarabilecek, 'yeni şeyler denemeye açık' biriydi.

Ancak Marcus'un cinsellik ve arada bir sosyalleşme dışında, kadına samimi bir ilgisi yoktu. Carmen hiçbir hırsı olmayan, sığ bir kadındı; en kötüsü, Marcus'un hayatında işinin neden bu kadar önemli bir yer kapladığını bir türlü anlayamamasıydı.

"Tatlım, çok fazla çalışıyorsun! Benim güzellik salonunda yaptığım şeyi sen de yapmalısın; işimi belli bir düzene koydum, bu sayede kendime ayıracak bol bol zamanım oluyor."

Geleceği olmayan bir ilişkiydi.

Laura Hill başını Marcus'un kapısından odasına doğru uzatarak, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Marcus bütün sıkıntılarını üzerinden attı o an ve yüzü aydınlandı.

"Ne güzel bir sürpriz! Gelsene."

Ayağa kalkıp masasının çevresinden dolaştı. Laura'yı yanağından öperek karşılamak niyetindeydi ama kadın öyle bir tavır aldı ki yapabildiği tek şey, oturması için iskemle çekmek oldu. Rahatsız edici bir an değildi bu – Marcus oldum olası bir beyefendiydi – ama Laura tarafından gönderilmiş net bir sinyal olduğu da açıktı.

Laura, "Öğle yemeği yedin mi?" diye sordu.

Marcus tekrar yerine oturmak üzereydi.

"Hayır, henüz değil," derken yine umutlandı. "Gidip bir şeyler yiyelim mi?"

"Hayır, bugün öğle yemeğini es geçeceğim. Şey... Sana söylemem gereken bir şey var ve bunun için bekleyemem."

Morali bozulan Marcus başını sallayıp yerine oturdu. Laura'yla hep böyle oluyordu zaten. Kadın havucu sallıyor ve hemen geri çekiyordu. Bunu Marcus'a yüzlerce kez yapabilir, Marcus da her defasında oltaya gelirdi. Belki de sorun Marcus'taydı, belki de o havuç en başından beri hayalinin bir ürünüydü.

Son zamanlarda aralarındaki gerilim biraz artmıştı. Marcus'un Laura'ya ilgisi, konuyu hiç açmamış olmasına rağmen, su götürmez cinstendi. Ama kadın benzer duygulara sahip değilmiş gibi görünüyordu.

Carmen'le ilişkisi kötüye gittikten sonra, kız arkadaşıyla aralarının bozulduğundan söz edip kurnazca Dr. Hill'e yanaşmaya çalışmış ve bir gün Laura ona bazı işaretler göndermeye (havucu sallamaya) başlamıştı: gülümseme, kalçaların hafifçe oynaması, sırtında her zamankinden biraz daha uzun oyalanan eli... Marcus birkaç kez bu işaretleri daha ileriye götürme teşebbüsünde bulunarak kadına akşam yemeğine gitmeyi veya mesai sonrası buluşmayı önermiş ama Laura açıkça reddetmese de her defasında bir mazeret bulup kaçmayı bilmişti. Marcus, Laura'nın bu davranışlarını, kadının eski kocasını unutma çabalarına vermişti.

Ancak işin Marcus'un görmek istemediği bir başka yönü daha vardı; o da Laura'nın Marcus'la olan iyi ilişkisinden faydalandığıydı. Marcus'u ikna ederek, kendisi için hastanenin başhekimini Dr. McMills'ten ricacı olmasını sağlamış ve bu sayede birkaç terfi almıştı.

Laura gözünün içine bakarak konuştu.

"Marcus, senden çok büyük bir ricam olacak."

Laura daha önceleri de birçok kez iyilik yapmasını istemişti Marcus'tan ama *çok büyük* bir rica ilk kez gündeme geliyordu.

"Yapabileceğim bir şeyse, tabii."

Laura hemen konuya girerek, "C kanadına aldırmanın gereken bir hastaya var," dedi.

Marcus rahatladığını hissetti.

"Sorun değil. Boş beş odamız var. Şimdi Sarah'ya söyler ve gerekli cvrakların..."

"Ama bu işi hemen, *şimdi* yapmalıyım."

Laura, Medusa bakışıyla baktı Marcus'a.

"Ne demek 'şimdi'?"

Yeni bir hastanın kabul süreci normalde birkaç gün alırdı. Marcus üzerine düşeni olabildiğince kısa bir zamanda yapabilirdi ama öyle olsa bile...

"Başhemşirem şu anda hastayla birlikte C kanadında. Senden hasta kabulünü hemen onaylamamı rica ediyorum."

Marcus, sakın çuvallama. Sakın yanlış bir cevap verme.

Yoksa seni taş a çevirir.

"Laura, sen aklını mı kaçırdın? Şu anda C kanadındalar da ne demek?"

"Kabul odasındalar. Benim adıma hareket ettiklerini söyleseler bile güvenlik elemanın içeriye girmelerine izin vermeyecek."

"Tabii ki vermeyecek!" Marcus ayağa kalktı. "İnanamıyorum. Şu anda orada olmaları bile beni zor duruma düşürmeye yeter. Lütfen hemen oradan çıkmalarını söyle."

Marcus uzun adımlarla ikinci kattaki odasındaki tek pencerenin önüne yürüdü ve hastanenin avlusuna baktı. Avlu şu anda boştu, bir hademe tırmıkla yerdeki yaprakları temizliyordu. Şakaklarına masaj yaptı. İçinden arkasını dönmek gelmiyor, Laura'yla göz göze geldiği takdirde yelkenleri suya indireceğini biliyordu. Kadının istediği şey, insanın kariyerini yerle bir edecek türden, akıl almaz bir şeydi. Laura'nın ayağa kalktığını duydu, parfümünün tatlı kokusunu aldı; sonra da kulağına fısıldayan sesi geldi.

"Marcus, bana bak. İzin ver de açıklayayım."

Marcus arkasına döndü.

İşte o derin bakışlar, elinin üstünde gezinen parmaklarının yumuşak teması, başparmağının belli belirsiz algılanabilen sürtünmesi... Hepsisi yeniden başlamıştı.

Laura, "Çok şey istediğimi biliyorum," derken sesi son derece yumuşaktı. "Tek umudumun sen olduğunu düşünmesem bu iyiliği istemezdim."

Marcus ondan biraz uzak durabilmek için aceleyle odanın diğer tarafına seğırtip masasının arkasına geçti. "Laura, lütfen." Laura onu gözleriyle takip etse de yaklaşmadı ve yüzünde, Marcus'un neredeyse yanına gelip onu teselli etmesine neden olacak mahzun bir ifadeyle pencerenin yanında durdu. Göz açıp kapayınca dek flört eden ayartıcı kadından, çaresiz mahcup kadına geçivermişti.

"Bana güvenmediğin için çok üzgünüm."

"Güvenmek mi? Hasta kim, en azından onu söyle. Bu kadar kısa zamanda odaya almak istemenin nedeni ne?"

"Özel bir hasta."

"Anlamıyorum. Tanıdığın biri mi?"

"Hayır." Laura oturup arkasına yaslandı. "Sana her şeyi anlatamam, en azından şimdi... Çok uzun zaman alır ve dediğim gibi, Roger şu an onunla birlikte C kanadında. Hastanın oraya kabul edilmesi tedavisi için çok önemli; aksi takdirde büyük bir çöküntü yaşayabilir."

"Tanrım, Laura..." Marcus da yerine oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp gözlerini kapattı ve ellerinin arasına aldığı başını ileri geri salladı.

Başını kaldırıp baktığında, Laura'nın dudaklarında bir anda kaybolu- veren bir gülümseme fark etti.

"Laura, komik olan nedir?"

"Yaptığın şu hareket... Boş ver. Kişisel bir şey..."

"Hastanın yaptığı bir hareket gibi mi?"

"Kesinlikle."

Marcus gittikçe kıvama geliyordu artık.

"Hastan genel kanatta kalamıyorsa –bu yöndeki profesyonel görüşünden asla şüphem yok tabii– Sarah'nın durumu anlayacağına eminim. Haydi, gidip onunla konuşalım, durumu açıklayalım. Sana tüm desteğimi veririm ama daha fazla yapabileceğim bir şey yok, bilesin."

Laura duraklayıp baştan aşağı süzdü adamı.

"Sarah tıp kurulunun değerlendirmesi olmaksızın hastanın C kanadına girişine asla izin vermez. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Elim kolum bağlı."

Laura ciddi bir tavırla, "Ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi. "Kabul formuna imza atıp bana ver. Formu ben doldurur ve C kanadına bizzat götürürüm. Bir şikâyet olursa formu bürondan aldığımı söylerim."

Marcus şaşkınlıktan küçükdilini yutacak gibi oldu.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?"

"Buradaki konumumla alakalı ne hissettiğimi biliyorsun, Marcus. Bürokratik saçmalıklar da, bu rezil hastanede bir mevkie gelmek de umurumda değil. Benim tek derdim hastalarım; özellikle bu hasta. Onu bugün C kanadına yerleştiremezsem bugüne dek kaydettiğimiz tüm ilerlemeleri tuvalete atıp üstüne sifonu çekeceğim. Ama kararlıyım, öyle olaması için elimden geleni yapacağım."

"Hasta benim kanadımda olacaksa eğer, bana onunla alakalı bilgi vermelisin."

"Vereceğim. Bana birkaç saat zaman tanı, o zaman ne istersen anlatacağım."

"Sarah ile ne zaman konuşacaksın?"

"En kısa zamanda. Kabul formları nerde?"

Birlikte odadan çıktılar. Şanslarına, Marcus'un sekreteri öğle yemeği molasındaydı.

Dosya dolaplarından birinden aldığı formu Laura'ya uzatan Marcus, "İşte," dedi, "nereden aldığımı gördün."

Laura başıyla onayladı. Masaya oturdu sonra.

"Marcus, formu imzalaman gerekiyor."

"Ne? Biraz önce imzamı taklit edeceğini söyledin ya!"

"Hayır, daha sonra, form için bir mazeret öne sürmem gerektiğinde diğerlerine bunu söyleyeceğim. Şu an için aşağıda kimsenin bir şeyden şüphelenmemesini sağlamalıyım. İmzanı taklit etmeyi bile deneyemem. Sen imzanı at, yeter..."

Marcus bir kez daha kapılmıştı ona.

"El yazısı uzmanı..."

"Marcus, dedim ya; imzanı taklit ettiğimi söyleyeceğim! Burada kendini riske atan benim. O kadar çok istiyorsan daha sonra sana tüm detayları anlatacağım ve onlara formu çaldığımı söyleyeceğim. İşin elden gitmesin diye öylesine endişelisin ki tam bir bürokrata dönüşmüşsün."

Fena vurmuştu.

"Tamam, imzalayacağım." Marcus sekreterin masasından bir kalem aldı.

İmzaladığı formu Laura'ya verdi.

Laura yine belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Sana güvenebileceğimi biliyordum," dedi. Yüzünü Marcus'un yüzüne yaklaştırdı; iyice... Yoksa öpecek miydi? Marcus'un yüzünü incelerken, Laura'nın gözbebekleri heyecan içinde oynadı.

Adamı öpmeden dönüp gitti.

LAURA HILL formu güvenlik görevlisine teslim ederken telaşı her halinden belliydi. Görevli, formu idari büroya götürmesi gerektiğinden bahsetmeye başlamıştı ki cümlesini tamamlayamadan Laura, bu işi daha sonra yapacağını ama şimdi önemli olanın hastayı odasına götürmek olduğunu söyledi. Görevli fazla üstelemedi.

Laura, Roger ve Hemşire McManus, hastaların kaldığı odalara doğru hareketlendiler. Oraya varmak için iki güvenlik noktasının yanı sıra, birkaç hastanın onları ilgiyle izledikleri dinlenme odasını geçmeleri gerekiyordu. Orada C kanadının başhemşiresi Robert Scott'la buluştular. Robert onları resmi bir tavırla selamlayarak hiç oyalanmadan, odalarının hazır olduğu bilgisini verdi; durumdan haberdardı ve hiç soru sormayacaktı. Anladığı kadarıyla Dr. Hill ve Direktör Grant birkaç kuralı ihlal etmek üzere aralarında anlaşmışlardı ve olaya bulaşması için hiçbir neden yoktu.

Bunlar modern odalardı. Her odanın bir duvarı tamamen camla kaplanmıştı. Kapılar hem uzaktan kumandayla hem şifre girerek açılabilirdi. Scott kimlik kartını çıkardı, kart yuvasından geçirdikten sonra şifreyi girdi. Kapı yumuşak bir ses çıkarıp açıldı. Laura tekerlekli sandalyeyi iterek içeri girdi. Roger ve McManus Ted'i koltukaltlarından tuttular, kaldırıp yatağa yatırdılar. Ted'in kucığında duran at nalı karo zemine düştü. Laura eğilip nalı aldı, bir an düşündükten sonra Ted'in parmaklarının arasına sıkıştırdı. Sakinleştirici etkisini yitirmek üzereydi; Ted parmaklarını at nalının bir ucuna dolamayı başardı.

"Bizi biraz yalnız bırakın."

Roger ve McManus bir an tedirgin bir ifadeyle bakışsalar da doktorun emrine uymayı kabul ettiler. Ted'in elleri ve ayakları zincirlendiği gibi, parmağını kımıldatacak hali de yoktu.

İkisi koridora çıkıp Scott'a katıldılar. Scott hasta odasındaki cam duvardan dikkatle onları izliyordu. Doktorun herhangi bir şekilde zor durumda kalması halinde sorumluluk ona ait olacaktı; dahası, belki numara yapan ve cline geçirdiği ilk fırsatta doktoru boğmaya çalışacak bu hasta hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hastanenin bu bölümünde bu şekilde tepki verebilecek, hatta gardınızı bir an indirmeniz durumunda daha da kötüsünü yapacak hastalar vardı.

Cam duvarın diğer tarafında Laura, Ted'e yaklaştı.

"Yarın konuşacağız," dedi. "Şimdi biraz dinlenmeye çalış. Burada gayet rahat edeceksin."

Ted'in gözleri yarı kapalı ve odaklanmamış haldeydi. Laura ayağa kalkıp odadan ayrılırken bakışları hafifçe ona kaydı.

Bir süre sonra McManus geri döndü ve bir başka hemşirenin yardımıyla Ted'e yeni gri üniformalarını giydirdi. Ted bir ara yana doğru döndü. Yatak nispeten rahattı.

Gece birkaç kez uyandı; aklı karışmıştı. Yattığı yerden karanlık koridoru ve karşısındaki odayı gördü. Odada elli yaşlarında bir adam, nefret ifadesiyle çarpılmış yüzüyle gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"HEY, HEY! Kahretsin, hemen gelin buraya!"

Ted avucunun içiyle bir kez daha vurdu cama. O an aklına, benzer biçimde şiddetle kapısına vuran Lynch geldi.

Arkasına döndü. At nalı yatağının üstündeydi; en sevdiği oyuncak ayısıyla uyuyan bir çocuk gibi, nal elinde uyumuştı. Nalı, kurşungeçirmez olduğunu tahmin ettiği camı kırmak için kullanamayacağını biliyordu ama nalla, camı tokatlamaya veya bağırmaya kıyasla daha çok gürültü çıkarabilirdi. Nalı almaya yatağa gitti, geri dönüp cama vurmak üzereydi ki koridorun karşısındaki odada kalan adam, o ana dek kitabına gömdüğü kafasını hafifçe kaldırıp konuştu.

"Çok iyi bir fikir değil," dedi, sakın bir tavırla. Sesi, aralarındaki iki cam duvar nedeniyle zor duyuluyordu.

Ted, "Demek konuşabiliyorsun," dedi. Sesini duyurmak için tüm bu saçmalıklara katlanmadan önce denediği ilk şey komşusunun dikkatini çekmek olmuş ama adam onu görmezden gelmişti.

Adam yine o uzaktan gelen sesle, "On beş dakika içinde burada olacaklar," diye karşılık verdi.

Yüzünde nefret dolu ifadeyle camın ardında duran adamın görüntüsü, Ted'in bir akşam önce üstüne çöken kâbusun hatırlatıcısı gibiydi; şimdiki sakın hali ve yüzünde beliren gülümsemesi ise o görüntüyle son derece büyük bir tezat teşkil ediyordu. Özenle biçim verilmiş sakalı gibi aklar düşmeye başlamış kısa saçları ve bronz cildiyle yakışıklı bir adamdı. Dünyanın en mülayim ve güvenilir insanı gibi görünüyordu.

"On beş dakika, ha? Nerden biliyorsun?"

Adam bir elinde kitabı tutarken, diğeriyle boştaki kolunu uzattı. Gri gömleğinin kolunun sıyrılmasıyla bir kol saati ortaya çıktı.

"Saate bakmayı biliyorum."

"Çok komik."

"Yedi, yıkanma saatidir. Onlar gelmeden önce bu bölümü bitirmeyi umuyordum ama senin heyecanlı sabah muhabbetini hesaba katmamıştım." Kitabı bir kenara koydu. "Adım Mike Dawson."

"Yıkanma saati yedi mi? Benim işemem gerek! Bu yatak odasında bir tuvalet bile yok."

Mike güldü.

"Komik bir şey mi dedim?"

"Yatak odası dedin; tıpkı onlar gibi. Gerçek odalar binanın diğer tarafında. Bizi yaramazlık yaptığımız için getiriyorlar buraya."

Bir sessizlik çöktü. Camla kapla bir başka hücrede kısa boylu, kel bir adam Ted'i izliyordu. Ted onu fark edince adam geri çekildi.

"Ben, Ted."

"Lavender'a hoş geldin, Ted. Ha, sakın meraklanma; ben yaramazlık filan yapmadım. Akşamları biraz tedirgin oluyorum, o kadar."

"Beni getirdiklerinde sen burada değil miydin?"

"Hayır. Ben geldiğimde sen çoktan yatağındaydın."

"Dr. Hill'i tanıyor musun?"

Dawson cevap vermeden önce bir süre düşündü.

"Evet ama buraya pek sık gelmez. Zamanının büyük bölümünü ana binada geçirir."

"Bugün gelmek zorunda; bundan emin olabilirsiniz."

"Öyle diyorsan..."

Ted at nalını düşündü, bir anlık tereddüdün ardından yatağa fırlattı.

"O nedir?"

"Önemli bir şey değil. Bir hatıra."

"O tür şeyler buralarda işine yarayabilir ama sana bir nasihat vereyim: Fazla ortalarda bırakma. Diğer taraftaki adamlar o şeyin senin için önemli olduğunu anladığında, onlar için de önemli hale gelir. Burada işler böyle yürür. Onu kaybedersen asla geri alamazsın; inan bana *o adamlar sakladığın şeyleri bulmakta çok ustadır.*"

Mike Dawson parmağıyla şakağını işaret edip küçük bir daire çizdi.

"Derdiklerini aklımda tutacağım. Yani o şey çok önemli olduğundan filan değil. Diğer taraftaki adamlarla haşır neşir olmak gibi bir planım yok. Bugün çıkıyorum buradan."

İYİ ADAM

Mike ayağa kalktı. Yatağının yanında durdu, ayaklarını ve kollarını açıp gerindi, vücudunu arkaya doğru esnetti. Esnedikten sonra cama yaklaştı. Tavandaki ampul yüzünü şimdi daha çok aydınlatıyor, Ted'in o akşam rüyasında gördüğünü hatırladığı adama daha çok benziyordu.

Pek ciddi bir ses tonuyla, "Ted, kimse buradan ne zaman çıkacağına kendi karar veremez," dedi Mike.

SAAT TAM YEDİDE iki hemşire geldi. Kapılar açıldı ve hastalar, cama vuran ve açıklama taleplerine asla cevap alamayan Ted'in şaşkın bakışları arasında, hemşirelerle birlikte sessizce odalarından ayrıldılar. Koğuş arkadaşları ilgiyle izledi onu; aralarında ayakları ve elleri zincirlik tek hasta olan ufak tefek, kel adam da vardı. Dawson başını sallayarak Ted'le vedalaştı.

Ted sessiz ortamda tek başına kaldı. Belki bağırıp çağırması ve camı yumruklaması tam da bekledikleri şeydi. Yatağa oturup buruşuk çarşaf-
ların arasında at nalını buldu. Bekleyiş sonsuza dek sürmüştü gibiydi; dolu mesanesini tutuyor, bağdırmamak için kendine engel oluyordu.

Ted tekrar yatağa yattıktan bir süre sonra bir hemşire geldi odasına.

"Günaydın."

Ted doğruldu.

"Kimsin sen?"

"Alex McManus. C kanadında kaldığın süre boyunca senden ben sorumluyum. Şimdi sana bir soru sormam gerek; sence bunlara gerek duyacak mıyım?"

Kadın kelepçeleri havaya kaldırdı.

"Dr. Hill nerde?"

"Daha sonra seninle konuşmaya gelecek; sana söylememi istedi."

"'Daha sonra' dediğin ne zaman?"

"Bilmiyorum."

Ted cam duvara yürüdü. Konuşurken sesi fısıltı halinde çıkıyordu.

"Alex, burada yolunda gitmeyen şeyler var. Alex'ti, değil mi? Ne olduğunu bilmiyorum. Beni takip ettiler ve rızam dışında buraya getirdiler. Karım ve kızlarım bugün seyahatten dönüyor. Buradan çıkmam gerek."

McManus eğilip kelepçeleri yere bıraktı. Kapının yanındaki panoya bir şifre girdi, sonra beline zincirli anahtarla kapının kilidini açtı.

Koridorun diğer tarafından bir ses duyuldu ve McManus o yöne doğru işaret etti. Kapı açıldı.

"Dr. Hill bugün seninle konuşacak, muhtemelen öğleden sonra..."

Ted, "Benim daha önce..." diyordu, McManus araya girdi.

"Sana söylediğim hiçbir şeyi sorgulamaya kalkma. Durumu daha da kötü hale getirmekten başka bir işe yaramayacağı gibi, sana faydası da olmaz. Şimdi duşlara gidiyoruz. Sonra seni diğerlerinin yanına götüreceğim. Dr. Hill birkaç saat içinde gelip görecektir seni; o zaman istediğin soruyu sorarsın. Bana boşuna nefes tüketme."

Ted başını salladı.

Birlikte koridorun diğer tarafına yürüyüp kilitli bir kapının önüne geldiler. McManus kapıyı açarken sırtını bariz biçimde Ted'e döndü. Kapıdan geçip dinlenme odasına vardılar. Odada kapalı bir televizyon, birkaç masa, kitaplar ve etiketli kutularla dolu raflar vardı. Dört büyük pencereden içeriye dolan doğal ışık ve birkaç ev bitkisi mekâna samimi, hoş bir hava veriyordu.

"İnsanlar nerde?"

McManus komik bir ifadeyle baktı ona.

"Kahvaltı ediyorlar."

Ted kitap raflarından birine dikti gözlerini.

"Odada bir şey unuttum," derken, endişeli olduğu her halinden belliydi.

"Merak etme. Döndüğünde orada olur nasılsa."

Ted, Mike Dawson'ın Lavender'da eşyaların ne kadar kolayca kaybolduğuna dair sözlerini hatırladı.

Duşlara geldiler. Yeşil üniformalı bir adam karşıladı onları. Ted'e havlu ve temiz giysiler verdi. McManus duş bölmelerinin alçak duvarının üstünde Ted'e göz kulak olabileceği ahşap bir banka oturdu.

"Her yere peşimden gelmen şart mı?"

McManus omuz silkti.

Ted sessizce soyundu, giysilerini özenle katlayıp temiz giysi yığınının yanındaki ahşap bankın üstüne koydu. Bölmelerden birine girip suyu açtı. Suyun sıcaklığı idealdi.

Su yüzüne akarken Ted, "Roger seninle birlikte mi çalışıyor?" diye sordu.

"Hi hi. Daha sonra gelir o da."

"Günlerdir beni takip ediyor."

McManus hiçbir şey söylemedi. Ted sabunlanmaya başlamıştı. Hem şireye bakmadan konuştu.

"Bunu bilmiyordun, değil mi?"

"Neyi?"

"Roger'ın beni takip ettiğini. Peşimdeyken iki kez yakaladım onu. Evime de geldi galiba."

Hemşireden yine ses seda çıkmadı.

Ted, "Bu bile tek başına onu dava etmeme neden olabilir," diye devam etti. "Avukatlarım bu işe bayılacak. Haklarımı biliyorum; beni buraya sürüklemesi, gecenin bir yarısı zorla getirmesi açık bir yasa ihlali. Dr. Hill'i beklemeyi ve onunla konuşmayı kabul ettiysem yaptığı şeyi neden yaptığını yüzüme karşı söylemesini duymak istediğimdendir." Ted bir an duraladı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum, ahbap. Bana, burada geçireceğin ilk birkaç saatte sana göz kulak olmam söylendi. Kişisel bir şey söz konusu değil. Tüm hastalar için uygulama aynı."

"Ben hasta değilim."

"Nasıl istersen... Buraya kabul edilen herkes için geçerli standart uygulamadır bu. Bazıları değişime ayak uyduramaz. Yeni yüzler demek, alışkın oldukları dünyada bir değişim anlamına gelir. Şimdi kahvaltı etmeye gideceğiz; sen de yeni arkadaşlarınla tanışırsın."

Duvarı ilginç bir şampuan muhafazası vardı. Duvara gömülü, dolayısıyla sökülüp alınması ve birine zarar vermek için kullanılması zor, yarım küre şeklinde bir muhafazaydı. Ted düğmeye bastı, pembe renkli ince bir şampuan kitlesi aktı eline.

Ted şampuanla saçlarına masaj yaparken, "Odamın karşısındaki odada kalan adamla tanışma şerefine nail oldum," dedi.

"Kimmiş o?"

"Dawson."

"Ah... On yıldan fazladır burada. Onunla iyi geçinirsen diğerleriyle de sorun yaşamazsın."

"Burada kalacakmışım gibi konuşmaya devam ediyorsun."

Ted suyu kapattı. Aceleyle banka yürüyüp havluya sarındı.

"Beni burada kilit altında tutacaklarına ikna olmuş gibisin, değil mi?"

"Biraz önce söyledim ya... Hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Anlaşıldı."

Ted hiçbir şey söylemeden giyindi. İşi bitince banka oturdu. McManus da ondan beş metre ötede bir başka banktaydı.

Hemşire, "Hazır mısın?" diye sordu.

Ted kirli giysileri işaret ederek, "Bunları ne yapacağız?" diye sordu.

McManus boş çamaşır sepetini gösterdi.

Ted duştan çıktıktan sonra at nalını almak için McManus'tan kendisini odasına götürmesini istedi.

TED dinlenme odasına girince herkes bir anda sustu; yüzlere şaşkınlık ve kuşku ifadesi yerleşti. Ortamın gerginliğini görmezlikten gelerek gülünç sorular sormaya devam eden tek kişi, televizyondaki eğlence programının sunucusuydu.

C kanadının başhemşiresi Robert Scott, Ted'i diğer hastalarla tanıştırdı ve herkese kesinlikle sorun istemediğini söyleyip çıktı. McManus yan odadaki telle takviye edilmiş camlı pencereden onları izlemeye devam ediyordu. Yanında bir başka hemşire daha vardı.

Dinlenme odasında üç farklı grup vardı. En kalabalık grup televizyonun etrafında toplanmış, diğer iki grupsa masalara dağılmıştı: Biri kâğıt, diğeriye satranç oynuyordu. Tek başına zaman geçiren tek hasta, kuytuda, geniş bir pencerenin yanına oturmuş, kitabını okuyan Mike Dawson'dı. Ted'i görünce eliyle selam verdi, sonra o orada değilmiş gibi tekrar kitabına geri döndü. Ted odanın ortasına yürüdü. İçinden satranç oynayan gruba katılmak geliyordu ama bunun iyi bir fikir olduğuna emin değildi.

Diğerlerinin dikkatlerini Ted'den başka şeylere yönlendirmesiyle oda yine eski gürültülü haline geri döndü. Kâğıt oynayanlar hiç durmadan konuşuyorlardı; televizyon izleyenler de birden konuşmaya, televizyonda sorulan sorulara cevap vermeye ve kendi aralarında tartışmaya başladılar. Ted rafa doğru yürüyerek kitapları incelemeye başladı; aynı anda kimseye belli etmeden oyuna odaklanmış, yan gözle satranç oyuncularının hamlelerini izliyordu. Masadan üç metre uzaktaydı ve tahtayı birkaç saniyeliğine inceleme fırsatı buldu. Oyun yeni başlamıştı, Ted, oyuncuların standart açılışlardan herhangi birine uymadıklarını görünce hiç şaşırmadı. Kitapların adlarını okuyormuş gibi yaparken, oyunu kafasında oynadı ve siyahlar kazandı.

Kâğıt oynayanlardan uzun boylu, gergin bir tip Ted'in kiraplara ılgısını fark eden ilk kişiydi. Titreyen parmağıyla Ted'i gösterirken, masada oturan diğerleri dönüp Ted'e baktılar, oyunlarına geri dönmekten önce birkaç saniye boyunca küçümser bir ifadeyle onu baştan aşağı süzdüler ve güldüler.

Aradan yirmi dakika geçmişti ki Ted'in odasında gördüğü, daha sonra adının Lester olduğu anlaşılan ufak tefek adam, yanında bir başka hastayla bahçeden odaya girdi. Adamın elleri ayakları zincirli değildi ve Ted'in odada olduğunu görünce çılgına döndü.

Ciğerlerini patlatırcasına, "Bu adam aletlerimi çaldı!" diye bağırmaya başladı.

Ted arkasını dönünce Lester ona doğru koşmaya başladı. O sırada Mike Dawson kuytu pencerenin yanındaki iskemlesinden kalkıp yolunu kesti ufak tefek adamın. Bitişikteki küçük odada bekleyen hemşireler hemen hareketlendiler. Bazı hastalar gülüyor, kavgaya etmeleri için iki adamı teşvik ediyorlardı. Lester suçlamalarını art arda tekrarladı ama deli gibi kıvranıp dursa da Ted'e daha fazla yaklaşmadı. Mike'ın Ted'le Lester'ın arasına girmesi, çelimsiz adamı durdurmaya yetmişti.

Mike sakın bir sesle, "Lester, kimsenin senden bir şey çaldığı yok," dedi. "Git buradan."

"Onu öldüreceğim! Aletlerimi çaldı o!" Lester'ın yüzü kıpkırmızı olmuş, boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı; ringde rakibinin etrafında dans edip kollarını sallayan bir boksör gibiydi.

McManus'ın yanındaki hemşire arkasını dönüp küçük odadan çıktı, ağır adımlarla dinlenme odasına girdi. Kollarını kaldırıp herkesi susturdu. Vikingleri andıran, dev gibi bir kadındı; çelimsiz Lester'ı, ne kadar zıvanadan çıkmış olursa olsun, tek eliyle zapt etmeyi başardı. Ancak durumu kontrol altına alan kişi Dawson'dı.

"Sakin ol," dedi.

Lester kafeslenmiş vahşi hayvan gibi bir ileri bir geri gidip gelirken, "Dün akşam geldi," dedi. "Onu gördüm. Aletlerimi çaldı; artık hiçbir şekilde iletişim kuramayacağım."

Bütün gözlerin kendisinde olduğunu fark eden Ted kitapların yanından ayrılmadı. Elini cebine götürüp at nalını yoklamasına neden olan, 'çaldı' kelimesiydi belki. Lester bunu fark edip bir kez daha patladı.

"İşte, orada, cebinde! Ceplerini kontrol edin!"

Hemşire başını iki yana sallayarak hayır dedi. Mike Lester'a doğru bir adım attı, parmağını göğsüne bastırıp azarladı onu.

"Kimse aletlerini çalmadı," dedi, sert bir sesle. "Şimdi izin ver de kitabımı okumaya devam edeyim; tabii sorun çıksın istemiyorsan..."

Gözdağı işe yaradı. Lester kıvranmaya devam etse de, nedeni sinirleliydi. Sesi çatlak çıkıyordu artık.

"Ama Mike, aletlerim olmazsa rapor gönderemem. Raporuma ihtiyaçları var, biliyorsun."

"Umurumda değil. O kadar ihtiyaçları varsa *Millenium Falcon*'ı göndersinler. Şimdi hemen bahçeye geri dönüyorsun. Artık seni burada görmek istemiyorum, anlaşıldı mı?"

Lester başıyla evetledi. Sınırsız öfkesinden iz kalmamıştı. Mahzun bir ifadeyle çıktı odadan.

Mike hemşireye bir el işareti yaparak gülümsedi. *Bu iyilik için bana borçlu değilsin...* Sonra Ted'e göz kırparak okumaya devam etmek üzere iskemlesine yöneldi.

Ted satranç oyununun neredeyse bitmek üzere olduğu ve ilginç olmaktan iyice çıktığı masaya gitti. Beyaz taşlarla oynayan ve zor durumda olduğu açıkça belli olan adam, taşlara, zihin gücüyle yerlerinden oynatabilecekmiş gibi dikmişti gözünü. Rakibi ise rahatlamış, sırasının gelmesini bekliyor, gözleri tahtayla oyunu seyreden az sayıda seyirci arasında gidip geliyordu. Ted'in varlığı onu rahatsız etmiş gibi görünse de hiçbir şey söylemedi.

"Haydi, Sketch. Bütün gün seni bekleyemem! Scott'a şu ikili kronometrelerden almasını söyleyeceğim; böylece seni daha çabuk alt edebilirim."

Hâlâ oyuna dalmış olan Sketch onu duymamış gibi yaptı. Ted onun bu oyun tarzıyla hiçbir oyuncuya karşı şansı olmadığını düşünüyordu; ama atı f5'ten h6'ya taşıması durumunda biraz umudu olabilirdi.

Oyunu izleyen seyircilerden biri konuşmaya başladı.

"Şimdi onu kısıkrak yakaladın, değil mi Lolo?" Yumruk yaptığı eliyle avucuna vurdu. "Sketch, seni bir sinek gibi ezecek."

Diğer seyirci, "Kes sesini," diye çıkıştı. "Taşların nasıl hareket ettiğini bile bilmiyorsun. Bu satranç, tamam mı?"

Şaka konusu adam ve Sketch dışında herkes güldü bu lafa. Sketch ovuna odaklanmıştı, sonunda hamle yapmak üzere elini havaya kaldırdı. Parmakları f5'teki ata gitti. Atla yapabileceği iki hamle vardı: ya h6'a oynayacak ve biraz umutlanacak ya da h4'e oynayıp oyunu kaybedecekti.

Atı h4'e oynadı.

Lolo, "Sketch, sen benim dengim değilsin!" derken, şahı almak üzere piyonuyla tehlikeli bir hamle yaptı. "Bakalım bundan paçayı nasıl kurtaracaksın."

Sketch bir kez daha düşünceye daldı.

Ted masadan uzaklaştı. Laura'nın gelip onu görmesi için daha ne kadar bekleyecekti?

Kapıya doğru yürüyordu ki Dawson'ın kitabını bir kenara koymuş, gözünü ona diktiğini fark etti. Ted, akıllıca bir hamle miydi, bilmiyordu ama Lester'ı zapt ettiği için teşekkür etmek üzere Dawson'ın oturduğu köşeye yöneldi.

Dawson, "Biliyordun, değil mi?" diyerek şaşırttı onu. "Atı h4'e oynayacağını..."

Ted bir an için ne dediğini anlamadı. Jeton düşünce omuz silkti.

"Gençken biraz satranç oynamıştım."

Dawson, "Ben de... Profesyonelce bir şey değildi tabii," dedi. "Belki bir gün karşılıklı oynarız."

Dawson sınıyordu onu.

"Tabii." Ted tekrar kapıya yönelmişti, Dawson, "Dur," dedi.

Baştan aşağı süzdü Ted'i.

"Ben de seninle geleyim. Lester hâlâ dışarıda."

Ted o anda dinlenme odasına bir kez daha sessizlik çöktüğünü fark etti. Televizyon sunucusu dışında herkes Mike Dawson'la sohbetine kulak kabartmıştı. Aklına McManus'ın bu sabah duştayken söylediği geldi aklına. *Dawson'la iyi geçinirsen diğerleriyle de bir sorun yaşamazsın.*

Çiçek tarhları, yapraklı ağaçlar ve ağaçların arasından geçen patikalarla oldukça büyük bahçenin keyfini günün o saatinde çok az hasta çıkarıyordu. Lester basketbol sahasının bir köşesinde, bazıları bankta oturan, bazıları ayakta küçük bir gruba katılmıştı. İki adamın yaklaştığını gören herkes hemen o tarafa doğru döndü.

Mike, "Demek burada bulunma nedenini bilmiyorsun, ha?" dedi.

Ted duyduklarına inanamıyormuş gibi baktı ona. Dawson sabah güneşi altında hâlâ dünyanın en akli başında insanıymış gibi görünüyordu. Bu gece önce onun dengersiz, delice bir ifadeyle gözünü kendisine diktiğini görmemiş olsa Lavender'da ne işi olduğunu anlamakta zorluk çekerti.

Tipki senin gibi ve işte sen de buradasın.

Daha sakın bir yere, büyük bir çam ağacının altındaki bir banka yürüdüler.

Banka oturduktan sonra Dawson, "E?" diye üsteledi.

Ted durumu kabullenmişçesine, "Bilmediğimden değil, aslında," dedi. "Dr. Hill birkaç haftadır tedavi ediyor beni. Bende... Ameliyat edilemez türden bir tümör var ve doktor bu durumla başa çıkabilmem için psikolojik tedavinin uygun olacağını düşündü. Açıkçası, haklıydı da... Dr. Hill'le konuşmanın bana bir faydası olacağını tahmin etmiyordum ama oldu. Ancak şimdi işi fazla ileri götürdü."

Lester ve diğerleri şimdi basketbol oynuyorlardı. Top her sekişte beton zemini dövüyordu.

"Dr. Hill seni buraya rızan olmadan mı kapattı?"

"Ya, öyle."

Mike elini cebine atıp bir paket sigara çıkardı. Ted'e ikram etti, Ted geri çevirdi.

"Ben de içmezdim," dedi Mike ve altın kaplama bir çakmakla sigarasını yaktı. Derin bir nefes çekti, parmakları arasındaki sigarayı inceleyip esrarlı bir şey söyledi: "Bazen bunu kendimi, oradaki, eskiden olduğum kişiden ayırmak için yaptığımı düşünüyorum."

Ted hâlâ çakmağa bakıyordu. Bunu fark eden Mike, "Sana güvenmelerini sağladığın sürece işler yolunda gider. Benim buradaki günlerim oldukça huzurlu; sorun, işkence çektiğim akşamlarda..."

"Sen neden buradasın?"

"Sana söylemediler mi?"

Ted başını iki yana salladı.

Mike bakışlarını yere indirdi, daha ağzını açmadan duygulandığı belli oluyordu.

"En iyi arkadaşımın ailesini öldürdüm."

Uzakta, basketbol topu zeminde yüksek sesle sekmeye devam ediyordu.

Mike, "Hastaydım," diye devam etti. Kollarını dizlerinin üstüne dayamış, gözlerini yere dikmişti; çökmüş ve sinmiş görünüyordu. "Burada toplu firar gibi bir şey olsa ya da akla ziyan bir nedenden ötürü beni serbest bıraksalar, ayrılmayı reddederdim." Sonra acı acı ekledi. "Arkadaşımın kızı kurtuldu. Kendimi şu ağaçta sallandırsam o kız için adalet yine yerine gelmez."

Ted sessiz kaldı.

Mike, "Ne var biliyor musun? Deli olmak işleri pek fazla değiştirmiyor," diye devam etti. "Zor durumdan kurtulmanı sağlamıyor, demek istiyorum. Hapishane yerine, buna benzer bir yere kapatıyorlar. Ama kişiliğinin bir bölümü, diğer bölümüne engel olmadığı için daima sorumlu. Çünkü kişiliğinin o bölümü *biliyor*. Her şeyi *biliyor*."

Ted'in aklına terk edilmiş fabrikanın bölmesindeki Wendell geldi.

Burada, kafanda, başının belaya girmesine neden olacak bazı bilgiler var.

Mike düşünceli bir tavırla duraksadı; belli ki şimdi, geçmişe ait, ona huzur vermeyen bazı detayları hatırlıyordu. Şakağına dokunup iri iri açılmış gözleriyle, ürkütücü bir bakış attı Ted'e.

"İnsan zihni sihirli bir kutu... Bir sürü numarası var. Ne yapıp ediyor, seni uyarmanın bir yolunu buluyor. Sana çıkış yolu da gösteriyor. Bir kapı..."

Aç kapıyı. Tek çıkışın bu.

Ted üzerlerine gölge düşüren çam ağacını düşündü; Mike Dawson'ın bedenini ağacın dalından sarkar ve hafif rüzgârla sallanırken gözünün önüne getirdi.

"Galiba haklısın."

Mike gülümsedi. Yine o dostça, anlayışlı ifade hâkimdi yüzüne.

"Belki dediğin gibi yarın burada olmayacaksın. Belki olacaksın ve biz yine bu bankta oturacağız. Ama er veya geç hepimizin o kapıyı açması gerekecek."

LAURA ONU değerlendirme odasında bekliyordu. Ted elleri kelepçeli halde, odanın dışında, McManus'ın kapıyı açması için doğru anahtarı bulmasını bekledi.

Odanın içinden bir ses, "Kapı açık," dedi. Ted hemen tanıdı sesi.

Laura Hill belli belirsiz gülümsedi. Yanında oturan Roger'sa tersine, son derece ciddi görünüyordu. İri iri açılmış gözlerinde soğuk bir ifade vardı.

Ted, "Dr. Hill, şükür kavuşturana," dedi.

"Bana Laura diye hitap edebilirsin hâlâ."

"Laura; tabii ya. Dün akşam beni buraya, Hilton'a yerleştirdiğin için sağ ol. Çok cömertsin doğrusu."

McManus onu Dr. Hill'in oturduğu masaya yönlendirdi; Ted oturmadan önce bileklerindeki kelepçeleri gösterdi doktora.

Laura, "Ted, lütfen otur," derken, kelepçelerle ilgili yorum yapmadı.

Ted çevresine bakındı ama görececek çok fazla bir şey yoktu: İç karartıcı, donuk yeşil duvar karoları, oturdukları formika kaplı masa, her gölgeyi silen altı flüoresan lamba ve ardında bir kameranın olduğu şüphe götürmez, karartılmış bir cam... Ted camda yansımasını izlerken McManus'ın başıyla bir şeye işaret ederek odadan ayrıldığını gördü.

"Ted, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bırak bu, 'Ted, kendini nasıl hissediyorsun?' muhabbetini. Bok gibi hissediyorum, tamam mı? Burada ne işim var, bilmek istiyorum. Hemen."

Laura birkaç saniye boyunca bakışlarını yere çevirdi, önünde duran dosyayı düzeltip boğazını temizledi.

"İnan bana, birazdan açıklayacağım ama öncelikle bilmem gereken bir iki şey var. Roger'la tek amacımız sana yardım etmek ve..."

"Ya, ya... Kes palavrayı. Ne söylememi istiyorsun?"

Laura derin bir nefes aldı.

"Dün Roger'a seni Lavender Memorial'a hapsedeceğimizi ama zaten her şeyi bildiğini söylemişsin. Ne demek istedin?"

"Açıklanması gereken çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Oyle değil mi? Kastettiğim buydu." Ted bir kez daha kelepçeli ellerini gösterdi.

"Sana kim söyledi?"

"Kimin söylediği ne fark eder? Gerçekti."

"Wendell miydi?"

Sessizlik...

Ted terk edilmiş fabrikanın alet odasında Wendell'la yaptığı konuşmayı hatırladı.

Lavender Memorial'da seni delilerin yanına kapatır. Elinde bunu yapacak güç var.

"Laura, yeter artık. Konuşma sırası sende."

Laura ve Roger, Ted'in anlam veremediği bir biçimde bakiştılar. Laura başını sallayıp önündeki dosyayı açtı ve Ted'in görebileceği şekilde çevirdi; tıpkı Lynch'in Ted'in oturma odasında yaptığı gibi... Ancak bu bir suç dosyası değil, Ted'in beyninin MR görüntüsüydü. Ted Carmichael'in, muayenehanesinde gösterdiği görüntüleri tanıdı hemen; adı her fotoğrafın bir köşesinde yazılıydı.

"Bunları tanıdın mı?"

"Tabii. Tümör burada." Ted görüntünün diğer kısımlarına göre biraz daha koyu çıkmış bölgeyi işaret etti.

"Ted, sende tümör yok."

Niye şaşırmadın acaba?

Laura arkasını dönüp karanlık pencereyi işaret etti. Kısa bir süre sonra kapı açıldı.

"Merhaba, Ted."

Kapı ağzında elleri cebinde, yüzünde sanki birazdan kötü bir haber verecekmiş gibi keder veya pişmanlık ifadesiyle Dr. Carmichael duruyordu.

Carmichael da işin içinde.

Carmichael yerinden kıpırdamadan, "Dr. Hill doğru söylüyor," dedi.

Sonra ağır adımlarla yürüdü, masanın çevresinden dolaşıp oturdu. Ted şimdi üç kişiye karşı savaşıyordu.

Laura durumu, "Carmichael'dan Lavender'a gelip haberi sana bizzat vermesini istedim," diye açıkladı.

Carmichael ciddi bir tavırla başını salladı.

Carmichael soğukkanlı bir tavırla, "Ortada hiçbir zaman bir kırılma olmadı," dedi. "İlk görüntü geldiğinde, beyninin son derece sağlıklı olduğunu, baş ağrılarına başka bir şeyin neden olması gerektiğini ve nereden kaynaklandığını geçmiş yıllardaki çeşitli hastalıklarında olduğu gibi birlikte ortaya çıkaracağımızı söylemiştim sana. Tabii o an çok üzüldün ve sana MR'ı tekrarlayalım dediğimizde sakinleşebildin ancak. Böylece biraz zaman kazanacağımı düşündüm çünkü beyninde tümör olduğuna dair en ufak bir iz bile yoktu ve bir dahaki sefere yine aynı sonuçları elde edeceğimizi biliyordum."

Ted karşısında oturan insanlara bakarken tedirgin ve telaşlı görünmeye çalıştı.

Laura, "Bunların hiçbirini hatırlamıyor musun?" diye sordu.

"Test sonuçlarını sen değiştirdin. O görüntülerin benim beynime ait olduğunu nerden bileyim?"

Carmichael, "Üzgünüm," diyerek özür diledi.

"Peki, ya baş ağrıları? Akıl karışıklığı yaşadığım dönemler?" Ted ilk kez çaresizlik belirtileri gösteriyordu. "Belki küçük bir tümördür, belki beynin, MR'ın tespit edemediği bir tarafındadır. Konu hakkında biraz bir şeyler okudum ve bilgi sahibi oldum; sakın beni kandırmaya çalışmayın."

"Tedaviyi devam ettirip, sana yardımcı..."

"Bana yardımcı olacaksınız öyle mi? Laura, anlamıyorsun. Son seanslarımız... Benim orada olmam bile mucizeydi. Her şey planladığım gibi gitmiş olsaydı şu anda çalışma odamda beynimde kurşun, iki seksen yatıyor olacaktım." Ted güldü. "Çok saçma. Lynch olmasaydı kurşunu çoktan sıkmıştım."

Ted tabanca şeklinde kıvrıdığı parmaklarını şakağına götürdü. Sonra patlayan tabanca sesini taklit etti.

Doktorlar birbirlerine baktılar.

Sabırının taşıtığını hisseden Ted, "Neler oluyor?" dedi. "Bana deli muamelesi yapmaktan vazgeçin!" Ayağa fırladı, iskemlesi arkaya devrilirken kimse gözünü kırpmadı. Odada bir ileri bir geri dolanırken onu izlediler.

Ted, "İnanamıyorum," diye söylendi kendi kendine. Elleri midesinde, gözleri muşamba zeminde yürüdü.

Laura, "At nalı sende mi?" diye sordu.

Ted birden durdu ve çılgıncasına pantolon ceplerini aradı. At nalı oradaydı. Cebinden çıkarıp parmakları arasında tuttu ve güçlü bir tılsım-mış gibi inceledi.

Laura, "Bana ondan söz ettiğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye devam etti. "Satranç hocan Miller'dan, Buenos Aires'teki Capablanca ile Alehin arasındaki maçtan."

Roger Ted'in yanına gelip iskemlesine oturttu. Ted'in bilinci tam anlamıyla yerinde değilmiş gibi görünüyordu; gözleri hâlâ at nalına sabitlenmişti.

Büyük bir şaşkınlık yaşıyormuş ve demir parçasından hipnotize olmuş gibi, "Wendell'in evinin yakınında buldum," dedi.

"Ted, bana bak," dedi Laura.

Ted başını kaldırdı.

"Burada kurallar çok sıkıdır, elindeki o at nalı gibi metal cisimlerin bulundurulması kesinlikle yasaktır. Ama ben o nalı yanında taşımaya izin veriyorum. Aklının karıştığını hissettiğinde o nala odaklanmanı, Miller'ı ve satrancı düşünmeni istiyorum, tamam mı?"

Ted, "O günler iyi günlerdi," diye mırıldandı.

Laura halinden hoşnut bir tavırla, "Aynen," dedi. "İyi günleri düşünmeni istiyorum."

Ted'in infialinden eser kalmamıştı. Bakışlarını kucağında duran ve hâlâ parmaklarının ucunda hissettiği at nalından uzağa, bir kez daha yere çevirdi.

"Holly yüzünden miydi?" diye sordu. "Onun... Onun Lynch'le ilişkisi vardı... Wendell'la değil, Lynch'le. Fotoğrafları gördüm. Restoranda birlikteydiler."

"Şimdi onları düşünme, Ted. İntihar etmeye neden karar verdiğini bilmiyorum. Ama nedenini bulacağız."

Ted azar ısıtmış bir çocuk gibiydi. Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi yüz ifadesi değişti. Laura'ya bakarken gözlerinde gerçek bir dehşet ifadesi vardı.

"Holly ve kızlar iyi mi?"

"İyiler. Holly'nin Florida'daki ailesinin yanındalar."

"Cuma günü döneceklerdi. Bugün günlerden ne?"

Laura cevap vermedi. Masanın üstünde duran dosyayı kapattı. Dr Carmichael ilgilenmesi gereken işler olduğunu söyleyerek izin istedi ve çıkarken Ted'e bakıp başını salladı. Onu görmeye geleceğini belirterek, o zamana dek kendisine iyi bakmasını ve iyi ellerde olduğunu söyledi.

Ted'in gözlerindeki dehşet ifadesi kaybolmamıştı.

"Laura, tüm bu hatıralar nedir?"

"O meseleyle daha sonra ilgileniriz. Korkarım ki her şeye verecek bir cevabım yok. Şimdi kendine fazla yüklenmeni istemiyorum. Sana söylediğim her şeyi anlıyor olman önemli. Öbür gün seni görmeye geleceğim ve konuşmamıza devam edeceğiz. Bir dahaki sefere, eski günlerdeki gibi sadece ikimiz olacağız."

Laura merhametli bir tavırla gülümsedi.

"Beni buraya Holly mi kapattı? Ben aptal değilim. Bunun için Holly'nin rızasının gerektiğini biliyorum. Holly'nin haberi var mı? Çalışma odamda neye kalkıştığımı biliyor mu?"

"Bilmiyor."

"Böylesi daha iyi..."

"Ama birkaç gün burada kalman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Galiba."

Hayır, buna inandığın filan yok ama çıkarın için inanıyormuş gibi yapıyorsun. Her şey Wendell'in tahmin ettiği gibi oluyor. Sana karşı dürüst davranan tek kişi o; önüne gerçek delilleri koyan tek kişi...

"Geceyi yüksek güvenli odada geçireceksin ama yarın seni çok daha rahat edeceğin normal bir odaya nakletmelerini söyleyeceğim. McManus Dawson'la iyi anlaştığınızı söyledi ki bu harika bir haber. Dawson çok seçici biridir."

"İyi anlaşmak' doğru bir ifade mi, bilmiyorum. Bahçede biraz dolaştık. Bana neden burada olduğunu anlattı; hepsi bu."

"Başkalarına bir ömür boyu anlatmadığı şeyi, sana bir günde anlatmış."

Ted omuzlarını silkti. Adam öldürmeye meyilli bir manyakla iyi anlaşmak, önem verdiği en son şeydi.

GEÇ OLMUŞ, yüksek güvenli alandaki koridora çoktan sessizlik çökmüştü. Ted elleri başının arkasında, gözlerini tavana dikmiş, ranzasında dinleniyordu. Lavender'dan bir an önce çıkmak konusunda endişe yaşamıyordu artık. Laura'nın kendisine karşı tamamen dürüst davranıp davranmadığını bilmese de –muhtemelen davranmıyordu– açıklığa kavuşturması gereken çok fazla bilinmeyen vardı. Beyninde tümör olduğunu gerçekten de kendisi mi uydurmuştu? Zihninde parçalanmış iki gerçeklik aynı anda var oluyordu: Bir tanesinde Wendell'ı öldürmüştü; diğerinde onu öldürmemekle kalmamış, onunla konuşmuştu da... *Hem de pembe bir şatonun içinde!* Birtakım sıkıntıları olduğu aşikârdı; inkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Blaine'i de unutma. Adamın evine saklandın ve onu bekledin. Seni fark etti ama çevik bir hamleyle işini bitirdin.

Biraz uyumalı ve yaşananları soğukkanlılıkla sindirmeliydi. Göğsündeki at nalının huzur veren ağırlığını hissetti. Uykunun alıp götürmesine hazır, gözlerini kapattı... Ama birden tekrar açtı. Doğrulup yatağının kenarına oturdu. At nalı göğsünden kaydı ve sessizliğin içinde, çınlayan çan misali, uzun uzun tangırdadı. Koridorun diğer ucunda biri sessiz olmasını söyledi ona. Ted cam duvara yürüdü. Lester, Mike Dawson'ın yanındaki odadan onu izliyordu.

Ted, çelimsiz kel hastayı şaşırtan bir hamleyle, “Lester, sen hiç uyumaz mısın? Git yatağına!” diye çıkıştı. “Mike, uyanık mısın?”

Yine birisi susmasını söyledi ona.

Karanlık koridordan birileri, “Kes sesini be, aptal!” diye bağırdı.

Mike'in odasında, yatağın hemen yanında loş bir ışık yandı. Mike yatağından kalktı. Onu da henüz uyku tutmamış gibi görünüyordu.

“Alçak sesle konuş,” dedi.

Ted başıyla evetledi.

"U'vuyor muydun?"

Mike başını iki yana salladı.

"U'vkusuzluk hastalığı var bende; yani cevabım, hayır. Ne oldu?"

"Sana bir şey sormam gerek."

"Sor."

"Dinlenme odasındaki şu satranç seti... Oldukça yeni görünüyor, özellikle de katlanır tahtası."

Mike, "Altı ay önce filan getirdiler," dedi. "Bir yıl önce başka bir tane vardı ama ona ne oldu bilmiyorum."

Altı ay önce!

Carmichael'a gittiği tarihten bile önce...

Ted satranç setinin oraya özellikle kendisi için konulduğuna ikna oldu. Onu evinde hissettirmek için bir satranç setinden daha iyi ne olabilirdi? Hâlâ yerde duran at nalına baktı.

"Dr. Hill mi getirdi onu buraya?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Merak ettiğin şey bu muydu? Sabaha bırakılmayacak kadar önemliydi herhalde."

Mike yatağına dönüp lambayı kapadı.

Ted de kısa bir süre sonra aynı şeyi yaptı; ama artık bir sonuca varmıştı. O satranç seti onun için getirilmişti oraya. *Altı ay önce...*

ERTESİ SABAH McManus Ted'i yeni odasına götürdü. Oda C kanadının ikinci katındaydı. Oraya varmak için yüksek güvenli bölgenin cam kaplı, soğuk koridorundan farklı, halı kaplı bir koridordan geçtiler. Ted kendisine verilen gri pantolon ve ceketini giymişti ama artık kelepçeli değildi; işler düzelmeye başlamıştı. Bir yan kapıdan Sketch –Ted onu bir gün önceki satranç maçından hatırlıyordu– yüzünde çözemediği bir ifadeyle ona baktı.

Koridorun sonuna varmadan önce McManus, “Sana bir tavsiyede bulunayım,” dedi. “Bunu fırsat gör ve aptalca bir şey yapma. Zeki bir adama benziyorsun.”

Kadının tavsiyesi samimi geldi Ted'e. Karşılık olarak ciddi bir ifadeyle başını salladı. Odaya girdiklerinde hemşirenin ne dediğini biraz daha iyi anladı. Burası son iki geceyi geçirdiği boş yatakhaneyle kıyasla bir Hilton odasıydı adeta. Laura'ya yaptığı espriyi hatırlayıp gülümsedi.

Oda genişti. Büyük bir pencereden insanın içini açan güneş ışığı doluyordu. Her birinin masası ve küçük bir rafı olan iki yatak vardı içerde; banyoya açılan iç kapı haricinde, her şey simetrik yerleştirilmişti. Odanın, yeni oda arkadaşı Mike Dawson'a ait olan yarısı kitaplarla, duvara iliştirilmiş kupürlerle, fotoğraflarla, bir odanın insanı rahat hissettirebilmesi için gerekli her şeyle doluydu. McManus, Mike'ın odayı yıllardır kimseyle paylaşmadığını söylemişti.

Çıplak şiltenin üstünde, siyah keçeli kalemle Ted'in adının yazılı olduğu karton bir kutu duruyordu.

“Harika! Eşyalarını getirmişler bile.”

Eşyalarım mı?

McManus'ın ayrılmasıyla odada yalnız kaldı. Dawson'ın yerleşik ve renkli dünyasını, içinde ne olduğunu bilmediği karton kutudan başka

hiçbir şeyinin olmadığı kendi çorak dünyasından ayıran hayali sınır boyunca yürüyerek pencerenin yanına geldi. Farklı evrenleri birbirine bağlayan tek şey güneş ışığıydı. Ted parlak güneş karşısında gözlerini kısınca, basketbol sahasını ve bahçenin içinden geçen patikaları seçebildi. Bir süre, gezintiye çıkmış hastaların farklı yürüyüş yollarını takip etti.

Pencereden uzaklaşıp yeni oda arkadaşının eşyalarına baktı. Masanın üstündeki tahtaya bantlanmış gazete kupürleri dikkatini çekti. O yöne doğru yürüdü ama sonra durdu ve banyo kapısına yöneldi.

“Mike?”

“Ne var?” Ses diğer taraftan geldi.

“Benim, Ted. Benim adıma bırakılan kutuyu açabilmem için bandı kesecek kalem benzeri bir şeye ihtiyacım var. Masandan bir kalem alabilir miyim?”

Sessizlik.

“Mike?”

“Tabii ki alabilirsin. Bırak da rahatça sıçayım ve kitabımı okuyayım.”

“Kusura bakma.”

Cevap gelmedi.

Dawson herkesin söylediği gibi kötü biri değildi belki. Ted masaya yürüdü. Bu kez kupürlerden birine göz atmaktan alamadı kendini. Kupürün başlığı şöyleydi:

ANDREA GREEN VENEDİK BİENALİNDE ÖZEL MANSİYON ÖDÜLÜ ALDI

Ted masadan bir kalem alıp yatağına geldi. Kupürü okuduğu sırada Mike banyodan çıkmış ve onu görmüş olsaydı iyi başlamış görünen ilişkilerine mutlaka büyük zarar gelirdi. Kalemin ucuyla kutunun bandını deldi ve kapaklarını açtı. İçinde özenle katlanmış giysiler, kitaplar, ağzı bantlanmış birkaç plastik torba, görür görmez tanıdığı bir masa lambası ve... Bir anlığına kıpır kıpır edip ortadan kaybolan pembe bir dokunaç vardı.

Ted yerinden sıçradı. Kutuyu yere bırakıp geriye doğru sendeledi ve sonunda Mike'ın yatağına çarpıp üstüne düştü. Gözünü kutudan alamadı. Kutunun içinde hareket eden bir şey vardı; onu görmekle kalmamış,

kutudaki diğer eşyalara çarparken çıkardığı gürültüyü de duymuştu. Ted bunun nedenini biliyordu; o pembe şey, bir dokunak değil, sıçanın kuyruğuydu.

Nefes alırken zorlandığını hissetti. Bu imkânsızdı. O sıçanın görünüşü kâbustan çıkmış olmalıydı.

Emin misin? Arthur Robichaud'nun evinde de mi öyleydi?

Tam o sırada Mike banyodan çıktı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı hemen.

"O kutuda ne var?" diye sorarken, kutuya doğru hareketlendi. Kutuya dokunmak üzereydi, son anda vazgeçti. "Fare mi?"

Ted, "Hayır," dedi. Kutu artık hareket etmiyordu.

Mike seri bir hareketle kutunun kapaklarından birini açarken, kutuyla arasındaki mesafeyi korudu. Sonra büyük bir dikkatle yaklaştı, elini içine atıp önce masa lambasını, sonra plastik torbayı, ardından bir başka torbayı çıkardı.

"Burada hiçbir şey yok." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Ted'e döndü.

"Kuyruğunu gördüm. Kutu hareket ediyordu."

Mike bir kaşı havaya kalkmış halde Ted'e baktı.

Ted başını iki yana sallayarak ayağa kalktı.

"Yemin ederim, o kutunun içinde..."

Mike elini havaya kaldırıp susturdu onu.

"Ne gördün?"

"Hiçbir şey."

"Ne gördün?"

Ted bir an düşündü.

"Sıçan gördüğümü sandım ama belki de sadece hayal etmişimdir."

"Bu onu ilk görüşün mü?"

Ted soruyu şaşkınlıkla karşıladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Basit bir soru sordum."

Ted sonunda, "Evet," dedi.

Mike çenesini ovuşturdu.

"Demek bir sıçan," diye düşündü.

"Ne oldu? Yoksa sen de mi gördün onu? Daha önce demek istiyorum."

FEDERICO AXAT

"Hayır ama öğlen yemeğinden sonra, seninle o sıçan hakkında konuşmak istiyorum."

Mike'in yüzündeki gizemli ifade kayboldu. Banyodan çıktığında yatağına bıraktığı kitabını alıp uzandı ve tek kelime etmeden okumaya başladı.

TED balık pane ve bezelyeden oluşan yemeğini alıp en uzaktaki masaya oturdu. C kanadının yemekhanesi çok ferah bir yer değildi, o yüzden aradığı sakinliği bulamadı. Yandaki masada oturan dört hasta bir süre onu dikkatle izledikten sonra, dostça sayılabilecek bir sohbet başlatmak istediler. Ted adamlara pek sohbet havasında olmadığını söyleyince üs-telemediler. İşin aslı, Ted'in düşünmeye ihtiyacı vardı. Lavender'da kalmayı çabucak kabullendiğini fark etti ve bu durum biraz öfkelen-dirdi onu; kalbinin derinliklerinde bir yerde, bir yere kapatılmaya gerçekten ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibiydi sanki. Peki, ya bu gerçekse? Zihni anlamsız bir yapbozdan farksızdı. Olmayan bir tümör yüzünden az daha intihar edecekti. İki kişiyi öldürmüş bile olabilirdi! C kanadına kapatıl-masının nedeni bu muydu yoksa? O da Dawson gibi bir katil miydi? Bir yere kapatılması fikrine boyun eğmemek adına cevaplanması gereken çok fazla soru vardı. Holly ve kızlarını görmek için yeterince mücadele ede-cek gücü bile yoktu. Onları çok özlemişti, özellikle Cindy ve Nadine'i; her şeyden çok onları düşünmek acı veriyordu ona. İyi de ne diyecekti kızlarına? Holly'ye durumu nasıl açıklayacaktı? Beyninde tümör yoksa davranışlarının arkasındaki neden neydi?

Kafasında bin bir düşünce, pencereden dışarıya boş boş bakarken ses-sizce yedi yemeğini. Yandaki masadan bir başkası onunla konuşmaya ça-lışsa da adamı duymadı bile; odadaki olaya takılmıştı kafası. Bu ne zaman sona erecekti? Kutudaki sıçanı görmüş, Mike dikkatini ona yöneltene dek gözünü kutudan almamış, sonra sıçan ortadan kaybolmuştu. O baş belası, Robichaud'ların bahçesindeki lastik salıncağın içine saklandığın-da da aynı şey olmuştu. O tiksindirici hayvanı ne zaman görse, gerçek olduğunu düşünmüş ama daha sonra kendini, gördüğü şeyin sadece bir

haval. daha da kötüsü bir sanrı olduğuna ikna etmişti. Şimdi ne düşünmesi gerekiyordu?

İçini çekti. Kabullenmiş bir ifadeyle kalan balığına, sonra da kırık bıçağına baktı.

Kalkmak üzereydi ki birden Lester karşısında bitiverdi ve yanına oturdu. Daha önceki huzursuz halinden eser yoktu.

Lester gönlünü almak istercesine, "Aletimle bir alakan olmadığını biliyorum," dedi. "Buldum onu."

"Umurumda değil."

Lester'in Gollum'unakilere benzer iri ve kurnaz ifadeli gözleri vardı. Ted o gözlerle baktıkça sanki daha da büyüyorlardı. O patlak gözlerinden birine bıçağının kırık parçalarından birini saplasa ne olurdu acaba?

Lester, "Dün akşam Dawson'la konuştuklarınızı duydum," diye devam etti. "Ona satranç takımını soruyordun."

Ted kalkmak üzereydi ki vazgeçip oturdu.

Ufak tefek adam, "Sizi odamdan duyabiliyorum," dedi. "Satranç setini ne zaman getirdiklerini soruyordun ona. O da sana altı ay önce getirildiğini söyledi."

Mike gerçekten de öyle demişti. Yalan söylüyor olabilir miydi?

"Doğru mu peki?"

Lester çenesini ovuşturup, aklından hesaplamalar yaptı.

"Evet, doğru. Ama onu kimin getirdiğini biliyorum."

"Kim?"

"Şey, aslına bakarsan..."

Ted yakasına yapışıp Lester'ı kendisine doğru çekti. Hastalardan bazıları dönüp onlara bakmaya başladılar. Başhemşire Robert Scott oturduğu masadan başını kaldırıp o tarafa döndü, Ted dostça sohbet ettiklerini belirten bir işaret yapana dek bakmayı sürdürdü.

Ted bir kez daha, "Lester, satranç takımını getiren kimdi?" diye sordu.

Ted'in gözlerinde bir şey görmüş olmalıydı ki küçük adamın bir gün önce sergilediği taşkın halinden eser kalmamıştı.

"Dr. Hill'di. Bir gün o ve siyahi hemşire gelip satranç takımını Scott'a verdiler. Gördüm onları."

Ted uzunca bir süre Lester'ın yüzünü inceledi.

"Sana inanmıyorum. Bu olay olduğunda sen neredeydin?"

"Koridorda. Satranç takımını orada verdiler, herkesin görebileceği bir yerde. Yani, herkesin değil belki çünkü orada benden başka kimse yoktu ama onlar da hiç dikkat etmediler. Dr. Hill buraya sık gelmez, geldiğinde de yanında, adı Roger'di galiba, daima o hemşire olur. Dr. Hill satranç takımını Scott'a verdi; tabii ben önce onun satranç takımı olduğunu bilmiyordum. Scott'ın peşinden dinlenme odasına gittim ve hemşirenin satranç takımını rafa, diğer oyunların yanına koyduğunu gördüm."

"Ve bu olay altı ay önce oldu, öyle mi?"

Lester hızla salladı başını. Sonra, "Ben de şüphelendim," diye ekledi.

"Neden şüphelendin?"

"Dün Dawson'a sorduğun diğer şeyi duydum. Altı ay öncesinden seni buraya getireceklerini nasıl bilebildiklerini..."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tabii ki ilgilendirir. Onlar birçok şey biliyor. Minik kameraları ve mikrofonları var."

Ted başını iki yana salladı. Bu deliyle konuşmaya devam etmenin hiçbir anlamı yoktu. Ayağa kalkmak üzere ikinci kez hamle yaptı ama bu kez Lester onu kolundan yakaladı. Ondan rahatlıkla kurtulabilirdi ama Lester'in yüzündeki hüznü ifadeyi görünce adamın içini dökmesine izin verdi.

"Sence satranç takımına dinleme cihazı mı yerleştirdiler?"

"Hayır, Lester. O satranç taşlarında mikrofon filan yok."

Lester'in şaşkınlık ve dehşeti yansıtan yüzü buruştu.

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Konuşmaya devam etmenin hiçbir anlamı yoktu.

MIKE onu çam ağacının altındaki bankta bekliyordu. Yeni oda arkadaşı bu kez ne sigara içiyor ne de kitap okuyordu; yanına oturana dek Ted'i gözleriyle takip etti.

"Lester'la sorun mu yaşıyorsun? Seni bir daha rahatsız ederse..."

Ted, "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diyerek sözünü kesti. "Benim de bildiğim birkaç numara var."

"Ya, ben de öyle duydum."

Basketbol sahası boştu. Sahanın dökülmeye başlamış mavi boyalı kısımları, öğleden sonrası güneşi altında su birikintisi gibi görünüyordu. Mike potalardan birini işaret etti. Şişman bir hasta pota direğini tutmuş, etrafında hızla dönüyordu.

"Espósito. O da onları gördü."

Ted bir an için oda arkadaşının neden söz ettiğini anlamadı. Çevresine bakınırken, şişman adamın özel birini gördüğünü kastettiğini düşündü.

"Kimi gördü?"

"Hayvanları." Mike bunu, pota direğinin çevresinde son hızla dönmeye devam eden Espósito'ya bakarak son derece ciddi bir ifadeyle söylemişti. Yüz ifadesi, Timothy Robichaud'nun süpersonik atlıkarıncayı döndürürkenki yüz ifadesinin aynısıydı.

Mike, "Sen hangi hayvanı gördün?" diye sordu.

"Söylemiştim ya; sıçan. Ama eminim rüyaydı o. Yatağıma uzanmış ve gözlerimi kapatmıştım ve bir an için..."

"Ted, rüya olmadığını ikimiz de biliyoruz. Sıçan olduğuna emin misin?"

"Sıçan ya da ona benzer bir şey. Sen de gördün mü?"

"Benim gördüğüm sıçan değildi; ben fare ve çekirge gördüm. Şurada son sürat dönmekte olan dostumuz Espósito ise sırtlan ve vaşak gördü."

Burada daha önce bulunmuş birkaç kişi de başka hayvanlar gordüler ama sıçan goren olmamıştı."

Mike çözülmöz bir problem üzerinde düşünüyormuş gibi basketbol sahasına bakmaya devam ediyordu.

"Mike, o hayvanların var olmadığının farkındasın, değil mi?"

"Bana öyle bakma. Hayvanların burada olduklarını biliyorum." Mike kafasına hafifçe vurdu. "Ama bu, var olmadıkları anlamına gelmez."

Ted dilini şaklattı. Ayağa kalkıp oradan uzaklaşmak üzereydi, Mike hafifçe dizine vurdu.

"Bekle."

"Mike, kahrolası o sıçanı unutmak istiyorum; gerçekten... Düşüncelerimi bir düzene sokmalıyım. Dün Dr. Hill'le konuştum; her şey gittikçe daha da karmaşıklaşıyor. Şu an ihtiyacım olan en son şey, daha fazla akıl karışıklığı."

"Anlıyorum. İzin ver de sana bir şey söyleyeyim. Dr. McMills hastanesinin başhekimini ve en başından beri benim vakamdan sorumlu doktordur. Buraya kapatıldıktan birkaç yıl sonra ona hayvanlardan söz ettim. Güldü; bana çok fazla soru sormasa da, onunla zaman zaman bu konuyu konuştuk. Çok zeki kadındır; başhekim olmadan önce birçok hastayı tedavi etmişti. Emin olduğum bir şey varsa o da, onun hayvanların gerçek olduğunu bildiği... Bense iki üç yıldır görmüyorum o hayvanları."

"Hayvanları tam ne zaman görmeye başlamıştın? Şey... Yaptığında mı?"

"Onları öldürdüğümde mi? Evet..."

Peki, sen kimi öldürdün Ted? Wendell'i mi? Blaine'i mi? Yoksa ikisini birden mi?

Mike, "Çekirge neredeyse en başından beri vardı," dedi. "Normal bir çekirgeden çok daha büyük ve çok daha cesurdu, kendinden emin havalarda üstüme yürümekten hiç çekinmezdi. O zamanlar tuhaf bir duyguya kapılmıştım; birden sıçrayıp ağzımdan içeri girecekmiş gibi gelirdi. Düşüncesi bile midemi bulandırırdu. Başlarda ona pek dikkat etmemeye çalıştım ama daha sonra, ne zaman *kontrolümü kaybedecek olsam* çekirgenin ortaya çıktığını fark ettim. Bir tür gardiyandı sanki. Fare de öyle ama o daha korkutucuydu."

Ted ürperdiğini hissetti. O da sıçandan korkuyordu.

Mike, "Basketbol sahasına bak," diye devam etti. "Sahanın iki bölümü var, bölümler çizgilerle açık bir biçimde tanımlanmış ve ortadaki çizgiyle net olarak birbirinden ayrılmış. Aynı şey gerçek dünyayla, cinnet dünyası için de geçerli. Akıl sağlığın ya yerindedir ya da değildir; ortası yoktur. Ya o takımda oynarsın ya da diğerinde. Buraya kapatılmışsan şanslısın demektir; ilaç tedavisi işe yarar, doktorlar hastalığına teşhis koyar ve tedavini doğru yaparlarsa belki bir takımdan diğerine geçiş yapma şansını elde edersin... En azından belli bir süreliğine. Ama yapamayacağın şey, iki takımda birden oynamaktır, anladın mı?"

"Ben bunun cinnet geçirmek olduğunu düşünmüyorum."

"Düşünmelisin ama. Çünkü öyle. Bir anlamda, başka boyut gibi; kendi yasaları olan bir dünya... Tıpkı rüyalar gibi. Sen hiç rüya görmez misin?"

"Hayvanların sözünü ettiğin diğer dünyaya ait olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, pek öyle sayılmaz. Basketbol sahasının ortasındaki daireyi görüyor musun? İşte orası orta alandır. Paralellik kurmayı, örnekleme yapmayı işte bu yüzden seviyorum; şu an aklıma gelen bir şey değil bu. Burada oturur ve sık sık bu tür şeyleri düşünürüm. O daire iki dünyayı birleştiren kapı, insanın olmaması gereken yerdir; çünkü biraz önce dediğim gibi, aynı anda iki takımda birden oynayamazsın. Ama sen, ben, Espósito gibi orada, *kapı ağzında*, kalmaları gerekenden daha uzun süre kalan insanlar var ve bu da iyi bir şey değil tabii." Mike meşum bir ses tonuyla devam etmeden önce durakladı. "O daire tehlikeli bir yer çünkü iki dünyanın aynı anda var olduğu yer olası."

Espósito pota direğinin etrafında dönmekten vazgeçmişti; şimdi ileri geri gidip geliyor, baş dönmesinin keyfini çıkarıyordu. Kollarını her iki yana açmış, yüzünü gökyüzüne çevirmiş haliyle havada süzülen tombul bir uçak gibiydi.

Mike, "Ted, hayvanların var olma nedeni, bizi korkutup o dairenin dışına çıkarmak," derken, yine dünyanın en akli başında adamı gibi konuşuyordu.

"Neden bazılarımızın başına geliyor bu olay?"

"Bilmiyorum."

"Mike, bunu kötü anlamda algılamamı istemiyorum ama bana dairenin kötü olduğunu söylüyorsun. Diyelim ki öyle; peki, akıl sağlığını tamamen yitirmekten daha kötü ne olabilir?"

"İzin ver de sana bir şey sorayım. Sıçanı ne zaman gördün?"

"Birkaç kez."

"Birini anlat bana."

"Rüyamdaydı. Evde oturma odasıdaydım ve arka bahçede bir şey dikkatimi çekti. Veranda kapısından dışarıya baktım ve karımın mayo giymiş halde, hiç olmayacak bir pozisyonda kımıldamadan durduğunu gördüm. Bir bacağı da yoktu. Arka verandadaki masanın üstünde duran sıçan, karımın kesilmiş bacağına kemiriyordu."

Ted rüyayı hatırlayıp ürperdi.

Mike, "Boktan bir rüyaymış," dedi. "O zamandan beri karını hiç gördün mü?"

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Pek de iyi bir örnek olmadı belki."

Sabrı taştan Ted, Mike'ı kolundan yakaladı.

"O zamandan beri karımı gördüm mü diye neden sordun? Bildiğin bir şey mi var?"

Mike serinkanlılığından hiçbir şey kaybetmedi. Ted kolunu bırakana dek bekledikten sonra ölçülü bir ses tonuyla konuştu.

"Bak, bu konuda uzman filan değilim, tamam mı? Bildiğim tek şey, kendi tecrübelerim ve burada yaşamaktan dolayı öğrendiklerim... Espó-sito'dan önce başka biri vardı. Adı, Ricci'ydi. Beş yıl önce çıktı buradan." Mike başıyla gökyüzünü işaret etti. "Hayvanlar ve daire hakkında ilk konuşan kişi oydu ama onlardan bu şekilde söz etmezdi. Şimdi nasıl sen bana inanmıyorsan ben de o zamanlar Ricci'nin söylediklerinin tek kelimesine bile inanmamıştım. Ama sonra bir nedenle unuttuğum çekirgeyi düşündüm ve birçok şey anlam kazanmaya başladı. Anlatabiliyor muyum? Sonra arkadaşımın... Şeyiyle yaşanan olaylardan sonra..." Mike'ın yüzü karardı bir an. "Yaptığım şeyi... Yaptığımda, her şey zihnimde karmakarışık oldu. Aradan aylar geçtikten sonra bile gerçek olanla olmayanı ayırt etmek benim için zordu. Oysa kanıt tam önümde duruyordu. Ama ben görmeyi reddetmiştim. Bir kanıt parçası, arkadaşımın ev

işlerini vapan, uzun süreden beri tanıdığım, küçük bir çocuğu olan Rosalia adında harika kadını öldürdüğümü işaret ediyordu. O kadını ne zaman düşünsem kötü oluyorum. Polis cesedini odasında buldu; yaşadığım bu çılgınlık anında onu öldürdüğümü biliyorlardı. Kendimi bunun doğruluğuna ikna ettim. Öyle ya, her şey mantıklıydı. Ama birden o zamana ait bir şey hatırladım; bu derinlere gömülmüş ve birdenbire ortaya çıkmış bir hatıraydı. Evimde verandada oturmuş, kendi başıma bira içiyordum ki kahrolası çekirge aniden ortaya çıkıp dizime kondu. Korkudan ölecektim neredeyse. Elimin tersiyle ittim onu; kapının yanına düştü. Sonra gayet yavaş hareketlerle evin içine girdi; onu takip etmem gerektiğini biliyordum. Şu acayıplığe inanabiliyor musun? Orada durmuş bir çekirgenin peşinden evime giriyordum çünkü kahrolası ufak şeyin bana bir şey göstermek istediğini biliyordum.” Mike güldü ve başını iki yana salladı. “Böylece boş bir yatak odasına vardık ve çekirge orada durdu. Tüm bunları hatırladığımda, senin gibi düşünmüş, bir rüya olduğunu sanmıştım. Oda kapısı normal bir kapı gibi görünmüyordu; kapının gözetleme deliği vardı, tabii ben delikten baktım hemen. Ve orada tüylerimi diken diken eden bir şey gördüm: tanıdığım küçük bir çocuk, Rosalía’yı vahşice bıçaklıyordu. Gözümü o görüntüden alamadım bir türlü; zamanın uzayıp gittiği bir rüyadaydım sanki.”

Mike sustu. Numara yapıyor olamazdı.

Hikâyenin sonunu getiren Ted oldu. “Kadın bıçaklanarak öldürülmüştü.”

Mike başıyla onayladı.

“O zamana ait hatıralarım asla net değil ve o kadını öldürmüş olabileceğim ihtimalini tamamen yadsıyamıyorum. Ama içimden bir ses, o kadını öldüren kişinin ben olmadığımı söylüyor.”

“Yani demek istediğin, çekirgeyle evinde olan o olayın...”

Ted cümlesinin devamını getirmedi. Aklı şimdi evin arka bahçesinde bir bacağı kesilmiş, kendinden geçmiş haldeki Holly’deydi.

Mike, “Biraz önce aklını yitirmekten daha kötü ne olabilir diye soruyordun,” dedi. “İşte sana cevabı... Delirdiğinde, her şey burada, kafandadır. Ama her iki dünyanın da aynı anda var olduğu dairenin içindeyken...”

Ted yeni oda arkadaşının ne demek istediğini düşündü çabucak.

"Yani, karımı bir bacağı kopmuş olarak rüyamda gördüğümde, o sihirli bir biçimde..."

"Bu şekilde ifade edince kulağa aptalca geliyor tabii. Benim önerim şu: O sıçanı bir daha gördüğünde uzaklaş ondan. Dediğim gibi, hayvanlar o dairenin çevresinde, iki dünya arasındaki sınırda dolanıyor."

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Derken Espósito basketbol sahasından ayrıldı, yerine Lester, Lolo, Sketch ve birkaç kişi geldi.

Mike, "Seni gördüğüm andan beri, o hayvanları senin de görebildiğini biliyordum," derken, Ted'den çok kendisiyle konuşuyormuş gibiydi. "Çok tuhaftı."

LAURA onu değerlendirme odasına bekliyordu. Yanında dizüstü bilgisayarını ve not defterini de getirmişti.

Ted kelepçelerini göstererek, “Bunlar gerekli mi?” diye sordu. Henüz girmişti odaya.

“Maalesef.”

Ted iskemlesine bıraktı kendini. McManus odadan sessizce ayrıldı.

“Ted, konuştuklarımızı düşündün mü? Şimdi tümörün olmadığına ikna olmuş durumda mısın? Bana gerçeği söyle.”

“Tümör hakkında pek fazla düşünmedim.”

Laura gözlüğünü çıkarıp sinir bozucu bir kaşıntıdan kurtulmak istemesine burnunun ucunu kaşıdı.

“McManus, diğer hastalarla kaynaşmak adına iyi bir iş çıkardığını söyledi bana.”

Ted sessiz kaldı.

“Ted, bana söylemek istediğin bir şey var mı?”

“Var aslında. Dinlenme odasındaki satranç takımı... Onu sen mi getirdin oraya?”

Laura’nın yüzündeki gülümseme titreşti. Gerçeği bir an için gözlerinden okumak mümkündü.

“Kendini evindeymiş gibi hissetmene yardımcı olur diye düşündüm,” diye itirafta bulundu. “Diğerleriyle arada bir oynamalısın.”

Ted başını iki yana salladı. Bir süre gözünü tavana dikti.

“Satranç takımını altı ay önce getirmişsin,” dedi, sakın bir sesle.

Laura ağzını açtı.

“İnkâr etme sakın. Gerçeği biliyorum; bilmek istediğim şey, sonunda buraya kapatılacağımı altı ay öncesinden nasıl bildiğin.”

"Ted, sakın ol"

"Sakinim. Hem de çok... Sen sadece, daha benimle tanışmadan o süman takımını buraya neden getirdiğini söyle bana. Carmichael'in ısı mıydı? Bunu sana o mu söyledi? Tüm bu olan bitenler onun planının bir parçası mı? Bir kez olsun kahrolası gerçeği söyle bana."

Laura durumun el verdiği ölçüde ona yakın olabilmek için masada öne doğru eğildi. Gözlerindeki ifade her şeyi anlatıyordu. Dehşete kapılmıştı.

Laura yumuşak bir sesle, "Seninle yedi ay önce tanıştık," dedi. "Onca zamandır hastanedeydin."

Ted uzun uzun baktı ona; elini açık edecek bir jest, bir mimik arasa da başarılı olamadı. Ayağa kalktı, zincirli ayaklarının izin verdiği ölçüde odada dolaşmaya başladı.

"Kafanda halletmen gereken çok şey var, biliyorum ama bugün sana bunu söyleyecektim."

Ted, "Ben buraya üç gün önce geldim," dedi ısrarla.

"Gel, otur yerine. İzin ver de sana bir şey göstereyim. Bilgisayarımı bunun için getirdim." Laura bilgisayarı açıp ekranın aydınlanmasını bekledi. Gözlüğünü takıp bir dosya buldu. Bu esnada Ted yerine oturmuş bekliyordu. Derin iç sıkıntısını yatıştırmanın tek yolu, cebinden at nalını çıkarmak ve sıkı sıkı kucağında tutmaktı.

Laura gözünü ekrandan ayırmadan ve Ted'in erişemeyeceği bir mesafeden, "Bugün on sekiz nisan perşembe, iki bin on üç," dedi. "Buraya geçen yılın eylül ayının yirminci günü geldin. Eh, buraya değil, benim baş sorumlusu olarak görev yaptığım B kanadına. Vakanla ben ilgilendim."

Laura ekranı ikisinin de görebileceği şekilde ayarladı. Ekranda Ted'in kaldığı tecrit koğuşundakine benzer ama cam duvarın bulunmadığı odanın bir köşesine yerleştirilmiş kamerayla çekilmiş görüntüler vardı. Elleri ve ayakları zincirli Ted bir banka oturmuş, sürekli ileri geri sallanıyor, elleriyle birtakım hareketler yapıyor, arada bir başını sallıyordu. Üstünde mavi gömlek ile mavi pantolon vardı. Ekranın bir köşesinde tarih görünüyordu. Sahte olabilirdi tabii ama Ted neden bunların hiçbirini hatırlayamıyordu?

"Geldiğinde işte bu haldeydin Ted. Ve başlarda durumunda pek bir düzelme olmadı."

Ted gözünü ekrandan alamıyordu.

Ekrandaki ikinci kişiliğini kastederek, "Kimle konuşuyorum?" diye mıldandı.

"Kim bilir? Belki de Lynch'le..."

Ted bakışlarını kaçırdı, yalvarırcasına bir ifadeyle Dr. Hill'e baktı.

"Kesinlikle hatırlamıyorum."

"Biliyorum. Sana bir şey daha göstereceğim. Birazdan anlarsın."

Laura videoyu kapatıp bir pencerede dosyalardan oluşan uzun bir liste açtı. Birinin üstüne tıklayınca ekranı bir başka video kapladı. Ted mekânı tanıdı bu kez; burası Laura'nın muayenehanesiydi. Masası, kitap rafı, üstünde hiç dokunmadığı plastik su bardağı olan sehpa, hepsi oradaydı. Ted mavi üniforma giymişti, elleri zincirliydi. Birden kendi sesini duyup irkildi. Bu görüntülerde ses de vardı.

Videodaki Ted, "Laura benimle görüşmek için zaman ayırdığın için teşekkürler," dedi. "İş ortağımınla balık tutmak için çıkacağımız gezi iptal oldu."

Laura, "Üzüldüm," diye karşılık verdi. "Seni gördüğüme sevindim."

"Dün akşam bir kâbus gördüm."

Kısa bir sohbetin ardından Laura, ondan gördüğü rüyayı anlatmasını istedi.

"Oturma odasıdaydım, teras penceresinden verandaya bakıyordum. Masaya tünemiş bir sıçan vardı ve Holly'nin bacağına yiyordu. Holly orada değildi, sadece bacağı vardı ama bacağın ona ait olduğunu biliyordum..."

Köşedeki tarih, görüntülerin 2012 yılının Eylül ayında kaydedildiğini gösteriyordu. Laura bilgisayarın tuşuna basarak videoyu durdurdu. O dosyayı kapatıp aynı klasörden bir başka dosyayı seçti. Bu görüntülerde tek farklılık, Laura'nın giysileriydi; burada, üstünde, Ted'in belli belirsiz hatırladığı kırmızı bir süveter vardı.

Videodaki Ted, "Laura benimle görüşmek için zaman ayırdığın için teşekkürler," dedi. "İş ortağımınla balık tutmak için çıkacağımız gezi iptal oldu."

Görüntüleri izlemekte olan Ted gözlerini iri iri açtı. Çaresizce görüntünün köşesine baktığında korkusunun gerçek olduğunu gördü.

Görüntüler 2013 yılının Ocak ayına aitti; bir önceki videodan dört ay sonrasına yani...

Videodaki Ted, "Dün akşam bir kâbus gördüm," dedi ve aynı detayları anlatmaya başladı.

Ted, "Yeter," dedi.

Laura videoyu duraklattı.

"Bu B kanadındaki muayenehanem. Son yedi aydır günaşırı seansımız vardı seninle ve ilk üç ayı, benim ilk döngü diye adlandırdığım şeyin etrafında cereyan etti. Zihnin paranoyak sanrılar yaratıyordu ve her şey Lynch'le tanışmana, onun intihar kulübüne katılma teklifine, zincire dâhil olman için önce Blaine'i, sonra da anlaşmanın bir parçası olarak Wendell'i öldürmene hapsedilmişti."

Ted tüm bu detayları Laura'ya açıkladığını hatırlayamadı ama açıkladığı gün gibi ortadaydı işte. At nalını elinden bıraktı; nal şimdi unutulmuş halde kucağında duruyordu.

"Ted, iyi misin?"

Ted başıyla evetledi.

"Tamam. Bu ilk döngüde Blaine'i öldürdün, sonra Wendell'in evine gittin. Onu da göl kenarındaki evinde öldürdün ama sonra Lynch'in, Wendell'in ailesi konusunda seni kandırdığını fark ettin. Böylece onun izini sürmeye karar verdin ve bunu yapmak için liseden eski bir tanıdığın olan Robichaud'ya başvurdu. Ted, bunları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Lynch aslında bilinmeyen bir avukattı ama sen onu buldun ve bürosunda onunla yüzleştin. Sana Wendell'in gerçekten de Organizasyon'a mensup tehlikeli bir adam olduğunu ve bu yüzden öldürülmesi gerektiğini söyledi. Lynch'in seni kullandığını bu şekilde anladın ve işler çığırından çıktı..."

"Laura, son derece çılgınca bir şey bu. Bana küçücük bir hücrede olduğumu ve tüm bunları o hücredeyken uydurduğumu söylemeni istiyorum, bilmiyorum. O insanları gerçekten öldürdüm mü? O yüzden mi buradayım?"

"Ted, izin ver devam edeyim."

"Hayır! Söyle bana. O insanları öldürdüm mü?"

Laura, "Hayır," dedi.

Ted başını salladı.

"Demek bunların hiçbirisi gerçek değildi?" diye sordu, umutla.

"Maalesef durum bundan biraz daha karışık."

Ted durumun bundan daha karışık nasıl olabileceğini tasavvur edemedi.

Laura, "İlk üç ay boyunca," diye devam etti, "seni ilk döngüden çekip çıkarmak imkânsızdı. Senden bir şeyler öğrenmek bazen bir hafta, bazen sadece iki gün sürüyor, sonra her şeyi sıfırlamışçasına, çalışma odanda intihar etmek istediğin ana geri dönüyordun. İlk seferinde nasıl bir tepki vereceğimi bilemedim ve maalesef tepkim pek iyi değildi. Ama sürekli tekrar etmesiyle birlikte kendimce bir yöntem belirleyip sana daha belirli sorular sormaya başladım ve bu sayede yavaş yavaş detayları ortaya çıkarabildim. İlk döngü on beş kez, belki daha fazla tekrarladı; bazen diğer zamanlara kıyasla daha konuşkandın. Sonra, bir gün bu oldu."

Laura dosyalarının arasında bir başka video buldu. Görüntüler 19 Aralık'ta yaptıkları seanstan alınmaydı. Görüntüleri bir süre ileri sardıktan sonra oynat tuşuna bastı. Videodaki Ted konuşmaya başladı.

"Adam ön kapımda belirdi. Onu daha önce hiç görmemiştim ama buna rağmen adının Lynch olduğunu biliyordum. Daha da garibi, tüm o anları bir kez daha yaşadığımı hatırladım. O adamın bana söyleyeceği her şeyi biliyordum..."

Laura videoyu durdurdu.

"Döngüyü kırmıştın artık," dedi. "İnan bana, önce bunun nedenini ve bu durumun kalıcı olup olmadığını bilemedim. Daha sonra kalıcı olmadığı anlaşıldı. Her şey bir kez daha sıfırlandığında en başa döndün ve ilk döngüye yakalandın."

"Tanrım, Laura... Neler oluyor?"

Laura'nın yüzünde şefkatli, umut dolu bir gülümseme belirdi.

"Dr. Carmichael beni görmeni söylediğinde çok ciddi şeyler oluyordu. Çok büyük ihtimalle intihar girişiminde bulunmuştun ama nedeni tümör değildi tabii. Nedenini gerçekten bilmiyorum. O hatıraları bloke edip yerine, tekrar tekrar yeniden yaşadığın başkalarını koydun."

"O hatıraları bulup ortaya çıkarmalıyım."

"Bu anlamda önemli gelişmeler kaydettiğimizi sanıyorum. İkinci döngü sırasında bir önceki döngünün bilincindeydin, yani işler daha farklıydı. Kandırıldığını fark etmiştin ve Wendell'in evine gittiğinde onu gözünü kırpmadan öldürmek yerine onunla konuştun. O konuşmayı ne dede yaptığınızı hatırlıyor musun?"

"Tabii. Kızının pembe şatosunda..."

Laura düşünceli bir tavırla başını salladı.

"O detay her zaman düşündürdü beni. Wendell orada sana, Lynch'le üniversitede tanıştıklarını ve şu meşhur Organizasyon'un asla var olmadığını, bunun Lynch'in kendisini ortadan kaldırmak için başvurduğu bir hile olduğunu söylemişti."

Ted birçok detay arasında özellikle birini hatırlayarak, "Wendell bana bazı fotoğraflar gösterdi," dedi. "Holly ve Lynch bir restoranda birlikteydiler. O hatıra gerçek olmalı."

Laura başıyla onayladı.

"Muhtemelen... Her döngü gerçekliğin çarpıtılmış görünümünü temsil eder. Bir uyarlamadır; gerçekliği..."

Cümlelerin sonunu Ted getirdi. "Daha az acılı kılmak için yapılan bir uyarlamadır."

"Maalesef öyle."

Ted başını iki yana salladı.

"Anlamadığım bir şey var. Holly beni o adamla aldattıysa onu suçlayamam; sonuçta ilişkimiz pek iyi gitmiyordu. Düşündükçe o fotoğrafın tüm bunları uydurma nedenim olamayacağını anlıyorum ama..."

Ted birden sustu.

"Ne oldu?"

"Laura, Holly'yle konuştun mu hiç? Yani bunca zamandır, aradan... Aradan geçen yedi aylık süre içinde onunla konuşmuş olmalısın. O bunu doğruladı mı? İlişkiyi demek istiyorum..."

"Bu konuyu daha sonra konuşmayı tercih ederim. Döngüleri nihayet kırdığına ve döngülerin tekrarlanmayacağına emin olsam da bunu riske edemeyeceğimizi anlamamı istiyorum. Ayağımızı yere sağlam basmalı, gerçeğe yavaş yavaş yaklaşmalıyız. İlk günler bu yüzden çok önemli. Seni bir anda bir sürü bilgiyle boğmak istemiyorum. Burada konuştuklarımız

uzununda düşünmen senin için önemli. Daha sonraki sahnelerde önceki günlerde yaşadıklarını irdelleyeceğiz.”

Ted beklenmedik biçimde, “Ailemi görebilir miyim?” diye sordu. “Özledim onları.”

“Sanırım görebilirsin, Ted. Ben de bir anneyim ve ne hissettiğini biliyorum.”

“Tabii şey de var... Yani aradan o kadar uzun zaman geçtiyse, belki...”

“Seni temin ederim ki endişelenecek hiçbir şey yok.”

Ted başını salladı. Tam o sırada yapbozun parçalarından biri yerine oturdu. Ted ilk kez Roger’ı düşünüyordu.

“Şu hemşire... Roger... Onu birkaç kez gördüm. Hem Blaine’in, hem de Wendell’in evinde...”

“Söylemiştim; başlarda biraz endişelendim; iyi bir şey mi, kötü bir şey mi bilemedim çünkü. Sanrılarına, B kanadında geçirdiğin günlerden tanıdığın bir tek Roger dâhil olmuştu; zannederim nedeni, aranızda güçlü bir bağ olmasıydı. Burada McManus neyse B kanadında Roger oydu. Birkaç günlüğüne seninle ilgilenmesi için başka bir hemşireyi görevlendirsem de bir değişiklik gözlemlemedim. Roger, zihninin o hatıraları inşa etmek için kullandığı unsurlardan biri galiba.”

Ted yaşananlara inanamıyormuşçasına, “Laura, o hatıralar o kadar gerçekti ki” dedi. “Bunu hazmetmek çok güç...”

“O hatıraların çoğu gerçeğin önemli birer bileşeni. Sen onları dönüştürdün ve zihnine uyacak şekilde yeniden düzenledin.”

“Wendell’la ikinci buluşmamda bana, sizin beni buraya tıkmak isteğinizi söyledi.”

“Ve bu da bizim için çok hayırlı oldu.”

“Anlamadım.”

“Açıklayayım.” Laura dizüstü bilgisayarını kapatıp bir kenara koydu. “İkinci döngüye erişebilmeyi sadece birkaç kez başarabildin. Çoğunlukla ilkinde geri dönüyor ve her şeye yeniden başlıyordun. Çok moral bozucuydu. Seni ikinci döngüye taşıyan şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu; ta ki bir gün ben şans eseri ona rastlayana dek... Anahtar, geçmişinden bir şeydi, Ted. Galiba ikinci döngüye, biz geçmişinle, çocukluğunla, özellikle de Miller’la olan satranç dersleriyle uğraşırken geçmiştin. Geçmişinden bir şey seni ileri itiyordu sanki. Cinayetlerin olduğu o ilk

dengeyi kaybeden ve artık bir katil olmadığını, evliliğinde sorunlar yaşadığını ama durumunu kabullendiğini ikinci döngüye geçmen için seni itekliyordu. Anlayabiliyor musun?”

Ted, Miller’ı düşündü. Eski satranç hocasını düşünmenin onu mutlu ettiği kesindi.

Laura, “Seni Miller hakkında konuşmaya teşvik ettim,” diye devam etti. “Ve bir gün sana ders verdiği garajda muhafaza ettiği at nalından ve onu turnuvalarda şans getirsin diye nasıl kullandığınından bahsettin. Buenos Aires’teki, Alehin’le Capablanca arasındaki dünya şampiyonluğu maçından da söz ettin. Bütün bunları öyle büyük bir tutkuyla anlattın ki geçmişe sıkı sıkıya tutunmanı sağlayabildiğim takdirde, belki o döngülerden ebediyen çıkabileceğini düşündüm.”

Ted kucağındaki at nalını aldı ve Laura’nın da görebileceği şekilde masanın üstünde tuttu.

Laura, “Satrancın önemi en başından beri ortadaydı,” diye açıkladı. “Ama ben görmeyi becermedim. Bana anlattığın rüyaların içinde hep vardı.”

“Bu at nalını Wendell’in evinin orada buldum.”

“Hayır, onu sana Roger verdi. Ve sen onu fantezilerinle birleştirdin çünkü bir kenara koyamayacağın kadar önemliydi senin için. İşe yaradı da... Geriye, bir sonraki aşamada ne olacağını, ikinci döngüyü nasıl kıracağını görmek kalmıştı. Sonra, bir gün Roger seni akşam yemeğine götürmek için odana gitti ve sen ona her şeyi bildiğini, bizim seni kandırmaya çalıştığımızı ve Lavender Memorial’a kapatacağımızı bildiğini söyledin.”

Ted gülümsemekten alamadı kendini.

“Düşününce, insana komik geliyor.”

Laura da gülümsedi.

“Roger durumu hemen anlattı bana ve o an fantezinle gerçeklik arasında bağ kurma şansımız olduğunu gördük. Birkaç kişiden iyilik istemek durumunda kaldım; bu kanadın başındaki doktor arkadaşımıdır, o sayede çok fazla açıklama yapmak zorunda kalmadan birkaç engeli aşabildim. Seni buraya aldırıldık ve böylece iki dünya bir araya gelmiş oldu.”

İki dünya.

Mike Dawson’ın tuhaf teorisini fazlasıyla andırıyordu bu.

“Ted, at nalı anahtardı. Sana tavsiyem, onu sürekli yanında taşıman.”

“Sonra ne oldu?”

“Psikolojik baskı ve inkârın tehlikeli sarmalından kurtuldun ama hâlâ gidecek çok yolun var. Hayatının o son günlerini tekrar hatırlamanı sağlamalı, gerçekte neler olduğunu bulmalı ve neyi unutmak istediğini öğrenmeliyiz.”

Ted bir an sessiz kaldıktan sonra, “Bunca zamandır nerde kaldığımı görmek isterim; tabii muayenehaneni de...” dedi.

Laura şaşırdı.

“Videoları mı demek istiyorsun?”

“Hayır, bizzat o yerleri kastettim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Oraları kendi gözlerimle görmem gerek.”

MARCUS, Carmen'den ayrılmıştı. Durumu telefonda anlatmış, kadınsa onu anladığını, bir sorun olmadığını söylemişti. Ne zaman isterse araya-bilir ve bir araya gelip bir şeyler yapabilirlerdi. Carmen, üzülmemeli ya da olayları bu kadar ciddiye almamalı; esas olan hayatın tadını çıkarmaktır, demişti. Kısacası, bu haberi iplememişti.

Marcus en sevdiği dizi olan *Breaking Bad*'in iki bölümünün DVD'sini almıştı. Öğle saati yaklaşıyordu; mikrodalga fırında patlamış mısır hazırlamış, buzdolabından bira almış ve ağzı kulaklarında, sinema odasına geçmişti.

Işıkları kapatıp perdeyi açtı. Gümüş dikdörtgen perde rahatlatıcı bir vızıltı eşliğinde yavaşça aşağıya indi. Perde yere kadar uzamış ve tamamen açılmıştı, cep telefonu çaldı.

Keyfi kaçtı ve sinirlendi ama telefonda Laura'nın adını görünce o ruh halinden hemen sıyrıldı.

"Ne büyük bir sürpriz!"

"Selam, Marcus."

Ardından gelen kısa sessizlik Marcus'un endişelenmesine neden oldu.

"Lavender'da her şey yolunda mı?"

"Evet. Ben sadece... Meşgul müsün?"

"Hayır, kesinlikle."

"Öğle yemeği yiyelim mi?"

Marcus sınırsız heyecanını biraz olsun bastırmak için beklemek zorunda kaldı.

"Tabii."

"Ted McKay vakası hakkında seninle konuşmak istediğim birkaç şey var; sonra benimle birlikte küçük bir maceraya atılmanı istiyorum."

"Hiç sorun değil; ama meraklandırın beni."

"Çok iyi... Randevumuzdan kaçmayacaksın demektir."

Randevumuz.

"Seni bir saat sonra evinden alayım mı?" diye sordu Marcus.

"Çok iyi olur."

Marcus telefonu kapattıktan sonra on dakika boyunca boş ekrana bakakaldı.

Laura'nın Evine evine giderken dört bir yanını saran düşüncelerle boğuluyordu Marcus.

Seninle öğle yemeği yemek istedi ve 'Randevu' kelimesini kullandı!

Dikiz aynasından kendine bakarak, "Ama bunu alaycı söyledi," dedi. "Farkındasın, değil mi?"

Senden hoşlandığının farkında bir kere. Seni aradıysa nedeni, son zamanlarda ona yakın ilgi göstermemen. Evliliğinin kesinlikle bittiğini kendi söylememiş miydi sana?

Bu doğrudu.

Laura'nın evine öğleden biraz önce vardı. Laura onu içeriye davet etmedi ve saat ikide başka bir yerde olması gerektiğini belirterek hemen çıkmalarının daha iyi olacağını söyledi. Bir an evvel yola koyulmalı ve yemeklerini yemeleri gerekiyordu. Yanağına ruhsuz bir öpücük kondurduktan sonra Marcus'u kapı ağzında öylece bırakıp arabaya yürüdü. Marcus ona çiçek veya benzeri başka bir şey getirmek gibi bir danga-baklık yapmadığına sevindi. Üzerindeki kıyafet –beyaz yünlü pantolon, gök mavisi keten gömlektan oluşan vazgeçilmez kombinasyonu– bile, Laura'nın kot pantolon ve ekose bluzunun yanında fazlasıyla resmi kaçırıyordu. Laura saçlarını topuz yapmıştı, makyajı her zamankinden daha hafifti.

İşaret mi arıyordun? Al sana işaret. Bu randevunun romantizmle yakından uzaktan alakası yok, ahbap. Laura seninle McKay hakkında konuşmak ve bir yere giderken ona eşlik etmeni istedi, o kadar.

Newtonville yolu üzerinde, Charles Nehri'ni kuşbakışı gören Romanelli'nin Yeri adlı bir restoranda öğle yemeği yediler. İkiisi de ton balıklı salata siparişi verdi.

Marcus, "McKay ilerleme kaydediyor demek?" dedi. Gelirken araba da tatlı sohbet konuları açmaya çalışmış ama hiçbirisi işe yaramamıştı. Laura sadece saplantı haline getirdiği vaka hakkında konuşmak istiyordu.

"Evet! Sana anlatacak çok şey var. McKay'in döngüleri kırdığına hemen hemen eminim. Hatırlamaya başlaması artık an meselesi. Eminim."

"Videoyu gösterdin mi? Hani şu şeyin bürosundaki..."

Marcus adamın adını unutmuştu.

"Lynch'in bürosundaki mi? Hayır, henüz değil. Onu göstermek için doğru zaman olduğuna inanmıyorum. Ona Lavender'daki odasında çekilen videolarla, bazı seanslarımızın videolarını gösterdim. Onun için kolay olmadı tabii; yemin ederim, bir an için her şeyin sıfırlanacağını ve yine en başa döneceğimizi düşündüm. Ama neyse ki öyle olmadı. McKay her şeyi gayet güzel özümsemiş gibiydi."

"Sevindim. Yemeğini ye, Laura. Salatana dokunmadın bile."

Laura orada olduğundan haberi yokmuş gibi baktı tabağına. Sonra çatalına bir parça ton balığı alıp yavaşça ağzına götürdü.

"Laura, kızma ama kendini bu vakaya fena kaptırdığını düşünüyorum."

Laura güldü ve omuzlarını silkti.

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi, neşeyle. "Bununla ilgili bir kitap yazabilirim diye düşünüyorum."

Marcus şüpheli bir ifadeyle baktı ona.

"Gerçekten mi?"

Laura ciddileşti birden. Etrafa bakındıktan sonra hafifçe öne doğru eğildi.

"Bir itirafta bulunabilir miyim?"

Marcus gerildiğini hissetti.

İşte geliyor.

"Seni eve davet etmememin nedeni, zamanımızın kısıtlı olması değildi. Yani, aslında öyle tabii, çok fazla zamanımız yok gerçekten de ama bir dakikalığına bile olsa seni içeriye alabilirdim. İnan bana, öyle olmasını isterdim. Seni aradıktan sonra oturma odasını derleyip toparlamam gerektiğini düşündüm; her yere Ted'in dosyaları saçılmıştı. Fotoğraflar, evraklar, gazete kupürleri..." Laura yine afacan bir kızmış gibi kahkaha attı.

"Yine de girmeme izin verebilirdin."

"Biliverim; yabancı değilsin. Ama oturma odam gerçekten de afer bölgesi gibi. Walter gün boyu babasıyla birlikte olacak; galiba kendimi kaptırdım biraz, bilirsin... Koca ev bana kalmıştı, tadını çıkarayım istedim."

"Neler peşindesin, anlatacak mısın?"

"Tabii! Bu yüzden buradayız."

Laura salatasından birkaç çatal daha aldı ve iki yudum Pellegrino'yla midesine indirdi. Heyecanlı görünüyor, hikâyesini bir an evvel anlatmak istiyordu.

"Ted bir satranç dâhisiydi. Delikanlılık çağındayken satrancı bıraktı ama galiba satranç oyuncularını asla kaybetmedikleri bazı düşünce tarzlarına sahipler." Laura durakladı. Yaptığı açıklamadan pek de tatmin olmuşa benzemiyordu. "Son zamanlarda birkaç belgesel izledim, hatta birkaç biyografi okudum. Dün yine Bobby Fischer hakkında bir belgesel seyrettim. Fischer'in kim olduğunu biliyorsun sanırım, değil mi?"

"Tabii. Sen o zamanlar bebektin ama Fischer bin dokuz yüz yetmiş ikide şu Rus'la dünya şampiyonluğu için karşı karşıya geldiğinde medyada kıyametler kopmuştu."

"Spasky."

"Evet; adı aklımdan çıkmış. Soğuk Savaş'ın ortasında çok büyük bir olaydı; Sovyetler Birliği Amerika'ya karşı... Oyunları izlemedim ama maçın haberinin başında, televizyonda nasıl yer aldığını çok iyi hatırlıyorum. Fischer bir tür ulusal kahraman haline gelmişti. Sonra ne oldu ona?"

"Kısaca anlatayım. Aslında inanılmaz bir hikâye bu... Bin dokuz yüz yetmiş ikide Fischer dünya şampiyonluğu maçına çıktığı günlerde paranoya belirtileri gösteriyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı; o zamana dek kendisine uçuk bir dâhi gözüyle bakılmış ama zaman içinde bariz yapısal ve fonksiyonel değişiklikler yaşamıştı. Şampiyonluk maçına çıkmayı kabul etmeden önce aşırı talepleri oldu, oyunlardan birine gelmedi ve sürekli tuhaf şikâyetlerde bulundu. Mesela televizyon kameralarının kendisine zarar vermek için bir tür radyasyon yaydığını iddia etti. Rusların, konsantrasyonunu bozmak için özel bir teknoloji kullandığını öne sürerek kameraların kaldırılmasını bile istedi. Maç haftalar sürdü; sonunda dünya şampiyonluğunu kazanan Fischer oldu tabii. Ve sonra... Ortadan kayboldu."

"Ortadan mı kayboldu?"

"Yirmi yıl boyunca hiç satranç oynamadı! Resmen kayıplara karıştı. Kalabalıklardan uzak durdu, تنها yerlere kaçtı ve hiç kamuoyunun karışmasına çıkmadı. Hayatta olup olmadığı bile konuşulur oldu. Unutma ki o zamanlar formunun ve ününün doruklarındaydı; dediğin gibi, Amerika'da ulusal bir kahramandı. Satranç onun hayatıydı, oyunu takıntı haline getirmişti ve başka hiçbir şey yapmıyordu. Dünya şampiyonu oldu ve bu anda satrancı bıraktı."

"Onu bilmiyordum. Ve sonra dediğin gibi yirmi yıl sonra geri döndü, öyle mi?"

"Evet ama bir milyoner, Spassky'yle 1992'de Yugoslavya'da bir maç daha yapması için para teklif ettiğinde... Fischer o maçı da kazandı. Onunki çok kısa süreli bir geri dönüştü. Dünya şampiyonluğu unvanını korumakla hiçbir şekilde ilgilenmiyormuş gibiydi. Dünya satranç birliğinin belirlediği koşullarda maç yapmayı reddedince, ceza olarak şampiyonluk unvanı elinden alındı. O zamana dek öfke dolu bir Yahudi karşıtı haline gelmişti; radyo röportajlarında Yahudiler ve Amerika Birleşik Devletleri hakkında korkunç sözler sarf etti. Spassky'yle rövanş maçının Yugoslavya'da yapılacağı duyurulduğunda Amerika hükümeti ona, orada maç yapmasının ticari ambargoyu delmek anlamına geleceğini ve bu konuda ısrarcı olması durumunda hapse atılacağını belirten bir mektup gönderdi. Fischer hiç dikkate almadı mektubu. Bir basın toplantısı düzenleyerek her koşulda maça çıkacağını ilan etti ve hükümetin tebliğini tam anlamıyla aşağıladı. Sonra baş aşağı gitti; Yahudi ve Amerikan karşıtlığını saplantı haline getirdi."

"Ne kadar acıklı... Peki, sonra hapse mi girdi?"

"Hükümet pasaportunu iptal etti ve bu nedenle bir gün, Japonya'da kaldığı sırada tutuklandı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu. Ona kucak açan, Spassky'yle ilk şampiyonluk maçını oynadığı yer, İzlanda oldu. İzlanda ona acıyıp vatandaşlık verdi. Reykjavik'e gittiğindeki görüntüleri hatırlarsın... İki bin sekizde orada öldü."

"Hiç tedavi olmadı mı peki? Dediğine bakılırsa akut psikozluymuş."

"Bilmiyorum. İşin ilginç yanı, satranç ustası tek paranoyağın o olmadığı. Onun gibi birkaç vaka daha var. Satranç oynamaktan kaynaklanan bir şey değil tabii ama bu kişilerin zihinsel yapılarının bu tür bir hastalıkla baş edebilecek ideal yapıda olmamalarıyla alakalı." Laura asabi bir

cahlaavla ekledi: "Satranç kendi içinde paranoyaya neden olan bir oyun. Sürekli olarak, belki de asla gerçekleşmeyecek tehditleri ve neredeyse sonsuz sayıda olası varyasyonları tahmin etmek zorundasınız. Dâhi satranç oyuncularının zihni, her biri sınırsız alt bölünmeleri olan bu varyasyonları, olası hamleleri birbiri ardına analiz eder. Aynı yapıyı satranç tahtasına uyguladığında, ortaya çıkacak sonuç felakettir."

"Tam anladığıma emin değilim. Anlattıklarına benzer bir şeyin McKav'in de başına geldiğini mi söylüyorsun?"

"Fischer gibi oyuncuların belirgin özelliği, bir gün aniden bu oyunu oynamaktan vazgeçmeleridir. Diğer oyuncular emekliye ayrılırlar bile gösteri maçları ve benzeri etkinliklerde amatör olarak oynamaya devam ederler. Ama şizofren veya paranoyak davranış belirtileri gösterenler satrancı birdenbire bırakırlar. Ben bu kişilerde bir tür aktarmanın gerçekleştiğinden şüpheleniyorum. Zihin, varyasyonları hesaplamaya devam eder; birden duramaz, bu işi yapmaktan vazgeçemez. Ne de olsa o güne dek hep bunu yapmıştır! Bu dâhiler satranca küçük yaşlarda başlamışlardır; artık oynayacak bir oyunları kalmadığında, oyunu satranç tahtasından çıkarırlar. Ted'in vakasında tuhaf olan şey, satrancı delikanlılık döneminde bırakmış olması... Süreç birden ortaya çıkana dek, yirmi yıl boyunca normal bir hayat sürmüştü."

"Belki hastalık bir süre gizlendi, gerçeklik onu aynı mantığı kullanmaya teşvik ettiğinde, eski düşünce yapıları yeniden faal hale geldi. Ted'in sorunu her neyse, mekanizmayı harekete geçiren şey o olmuş olmalı."

"Büyük olasılıkla, evet... Ted son birkaç ayda birbirinden farklı iki döngü yaşadı. Bunlar birbiri içine geçmiş döngülerdi ve her biri birkaç kez tekrarlandı. 'Döngü' belki de yanlış kelime; 'varyasyon' demek daha doğru olabilir."

"Buna benzer, belgeye dayalı vakalar buldun mu?"

"Küçük bilimsel kanıtlarla desteklenen teoriler sadece." Laura yarısı yenmiş salatasına baktı. Öylesine coşkulu konuşuyordu ki önünde tabak olduğunu bir kez daha unutmuştu.

"Ve sen at nalının, gerçeklikte bir çapa misali, Ted'i o döngülerden çekip çıkaran şey olduğunu düşünüyorsun."

"Kesinlikle. Ted ilk döngüden çıktığında, ikincisinin, yani yeni bir varyasyonun üstünde düşünmeye başladı. Bu döngü gerçekliğe biraz

daha yakın olsa bile o da gerçek değildi. Örneğin ilk döngüde Ted karısının ihanetinin farkında değildi. İkinci döngüde karısıyla ilişkilerinin iyi olmadığını fark etti.”

Laura saatine baktı.

“Gitmemiz mi gerekiyor?” diye sordu Marcus.

“Yarım saat sonra bizi bekliyorlar; ama gideceğimiz yer uzak değil.”

“Kim bekliyor bizi?”

“Görürsün. Şimdiye dek Ted’in bildiklerinin hep bir adım önünde gittim ve henüz onun ortaya çıkarmadığı birkaç şey biliyorum. Diğer yandan anlamadığım bir sürü detay da var, bunlardan biri Edward Blaine’in bu işte oynadığı rol.”

“Ted’in televizyon haberlerinde duyduğu bir olayı kullanmaktan öte bir şey yaptığı düşüncesinde misin? Yani, bütün kamuoyunun bildiği bir olaydı o. Ted’in zihni o bilgiyi, sözüm ona öldürmesi gereken kişinin profilini şekillendirmek için kullanmış olabilir.”

Laura başıyla onayladı.

“Evet, ben de aynen böyle düşünmüştüm. Ama bugün Ted’le yaptığımız seansların yazılı dökümünü okurken dikkatimi çeken bir şey oldu. Olayın, senin biraz önce söylediğin gibi olduğunu mu, yoksa ortada daha karmaşık bir bağlantı mı bulunduğunu anlamamıza yardımcı olacak cinsten bir şey...”

“Ne gibi mesela? Haydi ama beni merakta bırakma!”

Laura ayağa kalktı.

“Gel. Yolda açıklamam.”

TED'İN Blaine vakasına dair detayları, herkes gibi, gazete ve televizyon haberlerinden öğrendiğini düşünmek son derece makul bir yaklaşımdı. Amanda Herdman cinayeti haftalarca manşetlerden inmemişti. Kurbanın reklam peşinde koşan Melissa Hengeller adındaki kız kardeşi *Boston Star* gazetesinden bir gazeteciyi ayarlamış, olayı sıcak tutması adına yazılar yazmasını sağlamış ve bu sayede olay çabucak yayılmıştı. Haberde ilgi çekici bir hikâyede bulunması gereken her türlü içerik mevcuttu; dehşet verici bir cinayet (polis başlarda cinayet silahının bir çekiç olduğunu söylemişti) ve beklenmedik bir gelişme gibi görünen, Blaine'in suçsuz olduğuna dair mahkeme kararı... Kararın açıklanmasından sonra Hengeller, kız kardeşinin ölümünü araştırması, yeni bilgiler toplaması ve var olan delilleri gözden geçirmesi için özel dedektif tutmuştu. Adamın buldukları insanın tüylerini diken diken edecek cinstendi. Amanda'nın dairesinin altından geçen çamaşırhanenin havalandırma borularının kadının cesedinin sıcak kalmasını sağladığına ve bu durumun ölüm saatinin yanlış tespit edilmesine yol açtığına dair varsayımın ardında bilimsel hiçbir dayanak yoktu ancak söz konusu keşfin vakanın beklenmedik bir yöne sapmasına neden olduğu da kesindi. Bu keşif, Hengeller'in tuttuğu uzmanla, Blaine'i aklamaya çalışan savunma avukatlarının ve tek amaçları kendi paçalarını kurtarmak olan savcılar arasında büyük bir savaşın yaşanmasına neden olmuştu. Kamuoyu ikiye bölünmüştü ama çoğunluk, kurbanın kız kardeşinin varsayımına inanıyordu.

Blaine'in evi satışa çıkarılmış, Laura evi görmek için emlakçıyla randevu ayarlamıştı. Laura içinden gelen sese kulak vererek bu sabah emlakçıyı aramış, adam da ona şanslı gününde olduğunu söylemişti: o civarlardaydı ve öğleden sonra evi seve seve gösterebilirdi. Laura, emlakçının o

civarlarda olduğu konusunda yalan söylediğinden kuşkulansa da randevu konusunda onunla anlaşmıştı.

"Merhaba! Ben Jonathan Howard." Emlakçı evin ön bahçesine çakılmış tabelanın bir köşesinde yer alan fotoğrafındakine benzer bir gülümsemeyle tanıttı kendini.

Laura adamla el sıkıştı.

"Merhaba. Ben Laura Hill, bu da Marcus, eşim." Laura yüzünde o yaramaz kız gülümsemesiyle Marcus'a döndü.

"Harika!" Howard hemen eve doğru seğırtti. "Bu ev, sizin de birazdan göreceğiniz üzere, tam bir fırsat. Çocuğunuz var mı?"

Laura hemen atılıp, "Evet, bir tane," diye cevap verdi.

"Çok güzel. Buralı mısınız?"

Kötü polisi oynamaya karar veren Marcus, "Hayır ama evin geçmişinden haberimiz var," dedi.

Howard'ın yüzü bir an için asılsa da gülümsemesi yeniden ortaya çıktı.

"Ha, şu olay... Evet, adamın evden ayrılması gerekti. Ama burada uzun süre yaşadığını söyleyemem, zaten kiracıydı. Neyse ki insanlar çok anlayışlı ve ev oldukça ilgi görüyor. Sonuçta, şey... O talihsiz olay burada yaşanmadı, değil mi?"

Laura tansiyonu düşürmek için araya girdi.

"Tabii ki öyle... Ben de eşime bunu söyleyip duruyordum."

Howard bir konuda haklıydı: Ev gerçekten güzeldi. Tamamen boşken bile bunu anlamak kolaydı. Blaine gibi iğrenç bir kişiliğın bu evde yaşadığını tasavvur etmek ise zordu. Laura bir an için zihinsel bir çaba göstererek kendi mobilyalarını evin içinde hayal etti. Üçü birlikte evin içinde hızlı bir tur attılar; Laura ve Marcus'un doğruladığı ilk şey, birinci katta gerçekten de bir misafir odasının bulunmasıydı. Bu durum Ted'in burada bulunduğuna dair hikâyesini doğrular mıydı? Muhtemelen...

İkinci kattaki yatak odasına geldiler. Laura dikkatini emlakçıya yöneltti; adam oldukça büyük bir dolaba doğru yürürken peşinden gelmelerini söyledi. Dolabı evin satışını kolaylaştıracak ve Laura'yı tavlayacak önemli bir unsur saydığı açıktı. Gösterişli ve dramatik tavırlarla dolabın yanına gelip Laura'dan ayakkabılarını raflara dizilmiş, elbise ve diğer giysilerini farklı bölümlere asılmış, mücevherlerini aynanın altındaki kutuya

tanımış haval etmesini istedi. Adamın yaptığı her yorumda Laura'nın esleni buyuyordu ama Howard'ın düşündüğünden farklı bir nedenden dolayı. Ted seanslardan birinde Laura'ya ilk kattaki misafir odasına gizlendiğini çünkü yatak odasında saklanacak bir yer olmadığını söylemişti. Ama burada Blaine'i beklemek üzere kusursuz bir gizlenme yeri, devasa bu dolap vardı. Laura zaten kuşkulandığı bir şeyin doğrulandığını gördü. O an Ted bu yatak odasına asla girmemişti.

Heyecanla, "Birkaç fotoğraf çekmemin bir sakıncası var mı?" diye sorarken, çantasından cep telefonunu çıkardı. "Bunlara bakınca, kız kardeşimin yüzünün alacağı şekli görmek istiyorum."

Howard, "Ne demek, buyurun!" diye teşvik etti onu.

Yürüyerek içine girilebilen dolaptan çıkmaya hazırlanan Marcus meraklı bir bakış attı Laura'ya.

Tekrar aşağı kata indiklerinde Laura Marcus'u misafir odasına sürükledi.

"Kocamla bir dakika yalnız konuşabilir miyim?"

"Tabii!"

Howard dışarıya çıktı.

Marcus Laura'ya dikti gözlerini.

"Laura fotoğraf çekmek de neyin nesiydi? Benimle konuşmak istediğin şey de nedir?"

Laura dolabın yanına geldi, kapağını açtı, diz çöküp rafın altına baktı. Ve dondu kaldı.

"Ne oldu?" Marcus meraklanıp yanına geldi.

Buzz Lightyear'ı gördüler orada. Ted'in seanslar esnasında tarif ettiği *Toy Story* çıkartmasıydı bu; şu karanlıkta parıldayan çıkartma...

Laura, "Kapıyı kapat," dedi.

Marcus denileni yaptı. İkisi birlikte saklambaç oynayan çocuklar gibi diz çökerek dolabın arka duvarına yaslandılar. Marcus emlakçının o sırada içeriye girmesi ve onları bu halde görmesi durumunda ne düşüneceğini merak edecek zaman bulamadı bile.

Tamamen karanlık olan dolapta Buzz'ın dış hatları hafifçe parlıyordu. Laura dolabın kapağını açtı.

Dışarıya çıkarken, "Anlayamıyorum," dedi.

Marcus doğrulup Laura'nın peşi sıra geldi.

"Anlayamadığın şey nedir?"

Aklı karıştığı her halinden belli olan Laura, "Şu çıkartma... Tam ted'in tarif ettiği gibi," dedi. "O çıkartmayı görene dek, Ted'in Blaine'le ilgili anlattıklarının, paranoyasının bir ürünü olduğuna, bu eve aslında hiç gelmediğine ikna olmuştum. Yukarı kattaki yatak odasının detayları, Ted'in anlattıklarıyla çelişiyor, ama bu çıkartma... Onun gerçekten burada olduğunu ve dolabın içine saklandığını ispat ediyor."

"Bana, anlattığı hikâyede Blaine'i öldürdüğünü söylemiştin. Böyle bir şeyin asla olmadığı ortada..."

Laura boş odada ileri geri yürürken düşündü.

"İlk döngüde onu öldürürken, ikincisinde öldürmüyordun."

Marcus, "Belki sadece öldürmek istedi," diyerek tahminde bulundu.

Laura, "Ama bu çok anlamsız," dedi, alçak bir sesle. "Ted'in bu evde bulunması, yapbozun diğer hiçbir şeyle uyuşmayan bir parçası..."

Kapının tıklatıldığını duyup irkildiler.

"Mr. ve Mrs. Hill! Her şey yolunda mı? Evle ilgileniyorsanız, mal sahibinin pazarlığa açık olduğunu söyleyebilirim. Dilerseniz kendisiyle konuşup..."

Laura kapıyı açtı. Sinirlenmiş gibi yaparak ateş saçan gözlerle emlakçıya baktı.

"Kocam ikna olmadı," diye homurdandı. "Anlaşılan burada geçerli tek fikir, onun fikri."

Emlakçının yanından dolanıp büyük bir öfkeyle ön kapıya yöneldi.

Marcus, "Çok üzgünüm," dedi. Ve bunda da son derece samimiydi.

"Emin olmadığınız konular varsa, halledebiliriz. Satıcı oldukça istekli..."

Marcus elini emlakçının omzuna koydu.

"Zamanını boşa harcadığımız için üzgünüm. Gerçekten."

TED'İN ODAYI Dawson'la paylaşacağı ilk akşamıydı. O an için yalnız olduğuna memnundu; yatağına uzanmış, bu bilinmeyen diyarın gri hatlarına, özellikle de biri odanın tek penceresinin yanında duran iki masaya bakıyordu. Kendi masasının üstünde Holly ve kızlarla birlikte görüldüğü fotoğraf vardı. Üç Noel önce, evliliklerinin gayet iyi gittiği bir dönemde çekilmişti fotoğraf. Ay ışığı sadece çerçeveyi doğru düzgün görebilmesine olanak verse de Ted fotoğrafın her detayını hatırlıyor ve çekildiği an gözünün önüne geliyordu. Fotoğrafta herkes gülümsemişti; yüzünde dehşet ifadesiyle bir şeye işaret etmekte olan Nadine haricinde tabii. Kamera otomatiğe ayarlanmıştı; Ted kamerayı programlamış, sonra koşup yerini almış, tam o sırada Nadine komşunun bir şeyler çöplenk için evlerini sık sık ziyaret eden kedisinin, Holly'nin akşam yemeği için pişirdiği balık filetolarından birini kaptığı gibi kaçtığını fark etmişti. Kediye Nadine'den başka gören olmamış, hayvanın ani baskısıyla şok olan kızının yüz ifadesi olduğu gibi kameraya yansımıştı. Ted o günden beri fotoğrafı çalışma odasında saklamıştı.

“Demek senin de sonun burası oldu,” dedi fotoğrafa.

Ted hastanede olduğuna bir türlü inanamıyor, kuşkuyla etrafına bakınıyordu. Ama buraya kesinlikle ait olmadığını hissettiği önceki günlerden farklı olarak, şimdi doğru yerde olduğu düşüncesindeydi. İtiraf etmek gerekirse Laura'nın değerlendirme odasında gösterdiği videolardan son derece etkilenmişti. Kendi zihninin hazırladığı tuzağa düşmüştü; bunun için kendini suçlayamazdı. Ama şimdi iyiye gidiyordu, değil mi? Laura ona o videoları bu yüzden göstermişti.

Belki o görüntüleri sana daha önce otuz kez izletti.

Ted yine fotoğrafa hitap etti. “Hayır, onları bana ilk kez gösteriyordu.”

Ted'in tutunacak bir şeylere ihtiyacı vardı.

Doğru yerde olduğunu kabullenmek önemli bir adımdı. Ve şimdi bunu hissediyordu; daha iyi olmak, zihninin o farklı gerçeklikleri neden uydurduğunu anlamak istiyorsa Lavender'da kalması gerektiğini hissediyordu.

Döngüler:

O döngülerin ardında ne saklanıyordu?

Kızlarının onu aylardır görmediğini düşünmek... Bu da alışması gereken bir başka şeydi. Kendi hayatına son verme fikri aklına nasıl düşmüştü? *Onları öylecene ardında bırakmak...* Akıl almaz bir şeydi bu; Ted bunu şimdi açıkça görebiliyordu.

Hafifçe öne doğru eğilip fotoğrafa bakarken, "Babanızın başına her ne geldiyse, bu durumu aşacak ve iyileşecek," dedi. "Sizin için yapacak bunu."

Gülümsedi.

Ama gülümsemesi birden kayboldu. Dehşet içinde yatağından kalktı. Bir kapak açılmıştı... Kapıdan dışarıya, koridora attı kendini. Işıklar söndürölmüş, her yer sessizliğe bürünmüştü. İçinden avazı çıktığı kadar McManus'a seslenmek geldi ama sonra onun o akşam izinli olduğunu hatırladı. Koridorun sonuna, bir hemşirenin televizyon izlediği yere yürüdü. Bu hemşireyi daha önce görmemişti ya da görmediğini düşünüyordu; gerçekten de kadın onu karşısında görünce gözle görülür biçimde tedirgin oldu. Masanın üstünde duran dâhili telsizi alıp her an konuşmaya hazır halde düğmesine bastı.

Ted onu rahatlatmak için boş ellerini gösterip, "Hayır, hayır," dedi. "Her şey yolunda... Dr. Hill'le görüşmem gerekiyor sadece. Önemli bir konu..."

Hemşire telsizi masaya bıraksa da Ted'e kuşkuyla bakıyordu hâlâ.

"Onunla yarın konuşabilirsin," dedi. "Şimdi, yatağına geri dön."

"Bekleyemem. Bana böyle söyledi; onunla konuşmak istediğim her zaman onu arayabileceğimi söyledi. Gerçekten... Bana böyle söyledi."

Ted'in gözlerinde, hemşirenin Lavender Memorial'da geçirdiği onca sene boyunca görmediği, yakarışla dehşet karışımı bir ifade vardı.

LAURA'NIN oturma odasına bomba düşmüş gibiydi; yemekte evin dağınık-
lığından söz ederken yalan söylememişti. Marcus halının dört bir yanına
sarılmış dosyalara, gazete kupürlerine ve yarısı boşalmış kahve fincanı-
na hayretle baktı. Onun bu halini gören ve eğlenmişe benzeyen Laura
gülümsedi.

"Sana söylemiştim. Walter babasıyla birlikte... Ve ne zaman onunla
birlikte olsa..." Laura eliyle oturma odasını işaret etti.

"İyi de neden yerde çalışıyorsun?"

Laura güldü.

"Çocukluktan kalma bir alışkanlık. Ablamla aynı odayı paylaşırdık.
Odada tek masa vardı ve ablam ders çalışma bahanesiyle hep orada otu-
rur, ben de yerde çalışırdım. Hoşuma giderdi; üniversitede bile aynı alış-
kanlığı sürdürdüm."

Laura evrakların bir kısmını toparlayıp oturma odasındaki masanın
üstüne koydu.

"Vaka seni resmen eline geçirmiş."

"Kahve ister misin?"

"Evet, tabii."

Birkaç dakika sonra masaya oturmuş kahve içiyor, şekerli çöreklerden
yıyorlardı. Laura derin düşüncelere dalmıştı.

"Laura, hastanın Blaine cinayetini nasıl kurguladığını anlatsana. Şu
ana dek anlattıkların içinde anlam veremediğim tek şey o oldu."

Laura, "Blaine'in evindeki çıkartmayı görene dek, Ted'in onu öl-
dürdüğüyle alakalı rüyasının gerçeklikle hiçbir bağlantısı olmadığına
eminim," diye açıkladı. Masaya getirdiği dosyaları karıştırdı. "O cinayet
vakasıyla ilgili kaç tane gazete kupürü toplamışım, bak; hepsi de Ted'in
hastaneye kabulünden önceki döneme ait. Bu durumda en mantıklı

tahmin, Ted'in zihninin haberlerde gördüğü, duyduğu olayı papağan gibi tekrarlıyor olmasıydı."

"İyi de, bu olayı sanrılarıyla nasıl birleştirdi?"

"Ted bir intihar kulübüne, intihar etmek isteyen insanlar için kurulmuş bir organizasyona katıldığını düşünüyordu. Organizasyonun amacı, intiharları cinayet gibi göstererek, o insanların yakınlarının acılarını hafifletmekti. Her üye listedeki bir sonraki ismi öldürüyordu. Bu zincire dâhil olmanın bedeli, adil olmayan bir ölümün intikamını almaktı."

Marcus yüzünü buruşturdu.

"Çok karmaşık ama bir o kadar da ilgi çekici."

"Kesinlikle öyle. İlk döngüyle gerçekte yaşananları ilintileyen üç ayrıncı nitelik var. Birincisi intihar. Ted'in bir noktada hayatına son vermeye niyetlendiğine eminim; intihara kalkışmış bile olabilir. Sonra ailesinin yaşayacağı üzüntü var. Bu noktayı o kadar sık vurguladı ki olası intiharının sonuçlarını düşünmenin onu nasıl etkilediğini açıkça ortaya koyuyor. Üçüncü unsur ise ki içlerinde an akıl karıştırıcı olanı bu, Blaine'in evine yaptığı ziyaretler. Bir türlü yerine oturmayan şey de bu."

"Ben de onu söyleyecektim; şu organizasyondaki adam... Adı neydi?"

"Lynch?"

"Lynch intiharı cinayet olarak kamufle etmeyi önerseydi o zaman hepsi anlamlı olurdu. Ama neden Ted'den birini öldürmesini istesin?"

"Bilmiyorum. Şimdi Ted'in ilk döngüde dediği gibi, Blaine'in evine gerçekten gittiğini ve muhtemelen orada saklandığını öğrendikten sonra... Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bir nedenden dolayı o eve gitmiş olduğu açık."

"Anlattıklarından anladığım kadarıyla bu döngüler, Ted hastaneye yatırılmadan önce yaşanmış gerçek olayların değiştirilmiş versiyonları."

"Öyle. Her bir olayın gerçeklikle bağlantısı var; Ted'in, artık bildiğimiz üzere Blaine'in evine yaptığı ziyaret de dâhil."

"Ya Ted Blaine'i gerçekten, intikam amacıyla öldürmek istediye? Ya onu evinde beklemiş, tıpkı sana anlattığı gibi orada gizlenmiş ve sonunda öldürememişse?"

Laura bir süre düşündü. Kahvelerinin kalanını içtiler.

"Pek mantıklı gelmiyor. Öylesi çok şeyi değiştirirdi." Laura burnunun ucunu kaşıdı. "Şimdiye dek aşağı yukarı her şeyi anladığımı sanıyordum."

"Belki şu çıkartma olayını abartıyorsunuzdur. Ted onu çok uzun zaman önce başka bir yerde görmüş, detay hafızasında yer etmiştir belki. Evin şu sahipleri hakkında bir şey biliyor muyuz?"

Laura, "Keşke emlakçıya sormayı akıl edebilseydim," diye hayıflandı. Yine arayıp sorabilirim tabii ama o küçük tiyatrodan sonra benimle iş birliğine yanaşacağını sanmıyorum. Diğer yandan, cevabın burnumuzun ucunda olduğunu hissediyorum."

Marcus sessiz kalırken, Laura gözünü tavana dikti.

"Scanslarımız sırasında Ted'in bana anlattığı her detayı içeren bir dosya derledim. Sorularımı her defasında, bir tür yapboz oluşturacak şekilde farklı açılardan sormuştum. İlk döngüyü kısa bir süre önce bitirdim. Okumak ister misin?"

"Tabii. Aradığın şey, o notlara taze bir bakış açısı olabilir."

Laura ona baktı; gözlerinde tuhaf bir yoğunluk vardı.

Marcus, "Ne oldu?" diye sordu.

Laura aynı esrarlı ifadeyle bakmaya devam etti ona.

Marcus, "Ne var?" diye sordu, tekrar. "Dudağımda çörek kırıntısı mı kalmış?"

Marcus elinin tersini ağzına götürdü.

Laura, "Hayır, şapşal," diyerek uzandı ve elini çekti ağzından. "Bunları seninle konuşmanın bana çok yardımı dokunuyor; hepsi bu."

"Sevindim."

Marcus biraz daha yaklaştı Laura'ya. Bu durumu hiç de rahatsız edici bulmuyordu. Sesini biraz alçaltarak konuşmaya devam etti.

"Bunu yarına bırakalım istersen. Belki o zaman bazı şeyler kafamızda daha netleşir. Belki de düşündüğümüzden daha basit bir şeydi: Ted karısının bir adamla ilişkisi olduğunu öğrenmiş ve kontrolünü kaybetmiştir. Bu arada, adam ne durumda?"

"Lynch hâlâ komada. Gidişatı pek de ümit verici değil."

"Ted biliyor mu?"

"Hayır. O hâlâ Wendell'in yaptığını sanıyor."

"Wendell demek..." Marcus gülümsedi. "Komik, bir bakıma..."

Laura sahte bir öfkeyle, "Sakın gülme," diye azarladı onu. "Durumu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden çok endişeliyim. Açmamız gereken en son kapı bu. Ve en tehlikelisi."

"Onu kanadına geri almayı düşünüyor musun?"

"Şimdilik, hayır. İlerleme kaydetmeye devam ediyor; sürece sekreterlik rolünü istemiyorum. Dahası, Dawson dâhil, o kanattaki birçok hastayla kavnaşmış görünüyor."

Marcus derin bir nefes alıp kaşlarını çatı.

"Ne oda arkadaşı ama..."

"Marcus?"

"Efendim?"

"Geldiğine çok sevindim. Gerçekten."

Laura elini Marcus'un elinin üzerine koydu. Marcus ne yapması gerektiğine karar verememiş halde eline dikti gözlerini.

Eğilip Laura'yı öpebileceği bir fırsat vardı ama telefonun çalmasıyla kayboldu. Laura koşup cevap verdi telefona; geri döndüğünde yüzünde bambaşka bir ifade vardı. Eski kocasıyla konuşmak, Marcus'un çok iyi bildiği gibi, moralini bozmuştu. Kimin aradığını söylemesine bile gerek yoktu.

Başını iki yana sallayarak, "Walter birazdan burada olacak," dedi sık-kın bir sesle.

Marcus ayağa kalktı. Bu sözleri evden ayrılması yönünde bir rica olarak değerlendirmişti. Laura onla değil, kendi kendine konuşuyormuş gibiydi.

"Sözde babasıyla birlikte olacaktı; ne yaparsam yapayım, adam çocuğuyla tek bir günü bile birlikte geçirmiyor. Neredeyse yalvaracağım. Bugün sözde onu maça götürecektik, sonra günün kalanını parkta kuzenleriyle birlikte geçireceklerdi. Ama şimdi arıyor ve işi çıktığını söylüyor bana. Pazar günü işi çıkmış!"

"Sinirlenme Laura."

"Anlamıyorum; gerçekten de... *Tek bir gün...* İnsanın oğlunu görmesinden daha önemli başka ne olabilir?"

Marcus tam kalıp küçük Walter'la zaman geçirmeyi önermek üzereydi, bunun için erken olduğunu hatırlattı kendine. Laura'yı sakinleştirmeye, komik yorumlarla aklını dağıtmaya, hatta dikkatini Ted'in vakasına çekmeye çalışsa da hiçbir işe yaramadı.

"Bazen bunu bilerek yaptığını düşünüyorum. Walter'a ilgi göstermediğinde beni çileden çıkaracağını çok iyi biliyor. Beklenmedik bir şeyin çıktığını haber vermek için beni aramaktan zevk alıyor sanki. Piç..."

WALTER ZEKİ, hassas ve epey utangaç bir çocuktur. Laura hafta sonları kokulu banyo hazırlar, en sevdiği banyo oyuncaklarını verir ve kuvetin kenarına ilişip oğluyla konuşurdu. Birkaç yıl öncesinin lastik ördekleri verilerini savaş gemilerine, uzay gemilerine, Transformers oyuncaklarına bırakmış ve Walter birkaç ay önce, son derece ciddi bir tavırla annesine, o yakınlardayken bir daha çıplak dolaşmayacağını, banyo yaparken mutlaka mayosunu giymesi gerektiğini söylemiş, Laura da aynı ciddiyetle onunla aynı fikirde olduğunu belirtmişti.

Laura oğlunun saçlarını şampuanlar ve şampuanın çocuğun gözüne kaçmaması için dikkat ederken, Walter coşkuyla o gün babasıyla neler yaptığını anlatıyor, ondan güçlü bir kahramanmış gibi söz ediyordu. Babasının beklenmedik şeyler yüzünden hep işe gitmek zorunda kalmasının çok kötü olduğundan bahsederken, Laura eliyle ağzını kapatmak zorunda kaldı. Walter'ın babasından hayranlıkla söz etmesi dokunaklı ama bir yandan da üzüntü vericiydi; çocuk, babasının onu birçok kez yüzüstü bırakmış olmasını, programlarını iptal etmesini, okul piyeslerine gelmemesini veya verdiği sözleri tutmamasını umursamıyordu. Walter her zaman anlayışla karşılıyordu babasını. Laura bu durum yüzünden Scott'la birçok kez tartışmıştı ama Walter'ın bu duruma anlayışla yaklaştığı gerçeği, aralarında ne zaman bir tartışma çıksa, Scott için koz oluyordu: "Walter'la konuştum, durumu gayet iyi anlıyor." Laura eski kocasına, yedi yaşındaki çocuğun babasını idolleştirdiği ve aptalca tüm bahanelerini kabul ettiği gerçeğinin, ona sorumsuz bir ahmak gibi davranma hakkı vermediğini söylemişti. Ama aralarında buna benzer birçok konuşma geçse de hiçbir şey değişmemişti. Scott kollarını iki yana açarak bakışlarını gökyüzüne çeviriyor ve "Psikolojik zırvalardan söz etme bana. Çocuk zeki, tamam mı? Durumu gayet iyi anlıyor," diyordu. Bu tür konuşmaların sonunda

Laura'nın aklına düşen şey hep aynıydı: *Kahretsin... Onunla evlenen sen
din. Bir dahaki sefere motosikletli asilere âşık olmazsın.*

Ama bir dahaki sefere diye bir şey olmayacak.

"Anne, su soğudu."

"Çıkma zamanı geldi demek."

Walter küvetin tapasını çekti; anne oğul köpüklü suyun giderden akıp kaybolmasını izlediler. Laura duşu açıp Walter'ın vücudunu duruladı, ıslak bitince havluya sardı, saçlarını kuruladı ve sarıldı ona.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi.

"Hangi konuda?"

Baban olacak adamdan şikâyet etmediğin için...

"Her konuda."

Bir saat sonra Walter uykuya daldı. Laura bir Robin Cook romanına dalmıştı ki cep telefonu çaldı. Gözü içgüdüsel olarak saatine gitti; onu geçtiğini biliyordu. Mutfak masasına koşup hemen açtı telefonu. Hastaneden arıyorlardı. C kanadındaki nöbetçi hemşire, yorgun argın bir sesle hastalarından birinin kendisiyle konuşmak istediğini, dosyasında da yazdığı gibi...

"Evet, evet, lütfen verin telefona."

Ted, "Laura," diye mırıldandı. "Öldüler, değil mi? Holly, Cindy ve Nadine... Hepsi öldü, değil mi?"

"Ted, ne oldu?"

"Olayı çözdüm. Odamdaydım ve birden gerçeği anladım. Her şey bir anda netlik kazandı. Onlar öldü."

Laura, "Karın ve kızların ölmedi," diye rahatlamaya çalıştı onu. "Ted, beni dinliyor musun? Sana böyle bir konuda yalan söyler miyim hiç?"

"Bilmiyorum."

"Hayır, asla yalan söylemem."

"Ama o zaman..."

"Hepsi gayet iyi durumda..."

Birkaç saniyelik sessizlik yaşandı.

"Ted?"

"Onları görmem gerek."

"Bu meseleyi yarın konuşabilir miyiz?"

"Hayır. Onları şimdi görmeliyim."

"Ted, sana söz veriyorum, yarın ilk iş Holly'yle konuşacağım. Daha iyi olduğunu, onu ve kızları görmek istediğini söyleyeceğim. Bakalım ne diyecek."

Bir süre daha sessizlik yaşandı.

"Beni neden görmek istemesinler?"

Laura o bir kadch şarabı içtiği için pişman oldu. Alkolle yorgunluk arasında, durumu istediği gibi idare edemiyordu.

Laura, "Holly, kızları görmeden önce tamamen iyileşmeni istiyor," dedi. "Bunca zamandır... Sana gösterdiğim videoları hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"İlerleme kaydediyorsun Ted. Güçlü olman gerek. Holly'ye durumu açıklayacağım; bakalım ne diyecek. Kızları görmenin senin için iyi olacağına ikna etmeye çalışacağım onu. Kızların da seni görmeye can attıklarına eminim. İyileşmenin onlar için ne kadar önemli olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Laura cevap alamayınca üsteledi. "Ted, anlıyorsun, değil mi?"

"Seni evinden rahatsız ettiğim için kusura bakma. Ama emindim..."

"Hiç dert değil. Endişelenme. Yarın Holly'yle konuşacağım ve ne diyecek, göreceğiz. Tamam mı?"

"Teşekkürler, Laura."

Telefonu kapattılar. Laura bir süre mutfakta oturup düşündü. Bu anın er veya geç geleceğini biliyordu.

VERANDA KAPISI geri dönmüştü ancak bu kez pembe şato yoktu. Ted'in artık neredeyse alıştığı uçsuz bucaksız su kütlesi dışında her şey normal görünüyordu. Satranç kutusu bile mangalın yanında değildi. Ted son gördüğü rüyada Holly'nin Roger'la birlikte sudan çıkıp kutuyu aldığını ve suyun derinliklerinde kaybolmadan önce kendisine öfke dolu bir bakış attığını hatırladı. Şimdi, son seferde olduğu gibi yüzü cam kapıya dönük durmuş, kapının mandalını açmak üzere uzanmıştı. Bunu hiç de inanarak yapmamıştı aslında; rüyalarının kaprisli olduğunu ve kendi oturma odasının anlamsız sınırlarının ötesine geçemeyeceğini biliyordu çünkü. Ancak kapı kolayca yana kaydı ve açıldı. Hareket sensörü arka verandanın ışığını açtı. Ted durup etrafına bakındı. Deniz dalgalı değil, sakindi, hafif esen rüzgârda tuz kokusu yoktu; tam tersine, alabildiği tek koku, ormanlık arazinin rutubetli kokusuydu.

"Hâlâ anlamadın mı?"

Sesle irkildi. Sağına döndü. Veranda o yöne doğru uzadıkça uzuyordu. Katlanan plaj sandalyesinde oturan Roger'ı gördü; üstünde yine beyaz laboratuvar önlüğü, yüzünde göz kamaştırıcı gülümsemesi vardı.

"Neyi anlamadım mı?"

Hemşire başını çevirip denize baktı; yüzü, geceye karışmış karanlık bir maskeydi. Cevap vermedi.

Ted, "Neyi anlamadım mı?" diye tekrarladı.

Tek cevap, hemşirenin eliyle uçsuz bucaksız okyanusu işareti oldu.

"Hâlâ anlamadın mı?"

Veranda ışığı söndü. Ted sensörü yeniden harekete geçirmek için elini sallayacakken okyanusta gri bir leke dikkatini çekti. Önce bunun devasa bir gemi olduğunu sandı ama gözleri karanlığa alışınca ne olduğunu anladı. Gördüğü, bir gemi veya suda yüzen herhangi bir şey değil, *karşı sahil*di.

"Hâlâ anlamadın mı?"

Bu kez dalgaların, deniz rüzgârının olmamasının nedeni buydu işte. Bu bir okyanus değil, göldü. Bunu düşünürken, upuzun verandanın aslında iskele olduğunu fark etti. Daha önce gördüğü bir iskele tabii... Wendell'in evindeydi. İskelenin sonuna doğru yürüyüp aşağıya baktı. Orada Wendell'in teknesi bağlıydı; adamı ilk kez orada otururken görmüştü.

Daha önce dalgaların bahçeyi dövdüğünü görmüştü, emindi.

"Geçen sefer ben..." Ted, Roger'a döndü.

Ama Roger orada değildi, sadece boş iskemlesi vardı. Ted iskemleye yaklaşmak yavaşça döndüğünde Wendell'in son derece modern evine ilk kez baktı. Sonra kendisini oturma odasından alıp hakkında çok az şey bildiği bu adamın evine getirmekten sorumlu veranda kapısına dikti gözünü. Plaj iskemlesinin yanına gelince, üstünde bir şey olduğunu fark etti. Önce, Roger'ın, kim bilir nereye ışınlandığında geride bıraktığı beyaz onlugu sandı ama değildi. Holly'nin kırmızı bikinisiydi. Bikiniyi almak üzere eğildi; eski karısı üstünden henüz çıkarıp oraya bırakmışçasına ıslaktı bikini.

Eski karısı...

Kalbi deli gibi atmaya başlarken, Holly'yi görmek umuduyla göle baktı; çıplak yüzerken canlandırdı gözünde...

Ama Holly orada değildi, sadece bikinisi vardı. Ted iskemleye bıraktı kendini ve bikiniyi avucunun içine alıp sıktı. Bikiniyi göz hizasına kaldırdı ve karısının aşına kokusunu almak umuduyla burnuna bastırdı.

Eski karısı...

Hâlâ anlamadın mı?"

Uzunca bir süre o halde oturup ağaçların arasında uğuldayan rüzgârın, cırcırböceklerinin keyfini çıkardı. Ormanlık arazide aşına gelen ve güven duygusu aşılayan bir şeyler vardı. Bir süre sonra ayağa kalktı, ahşap gezinti yolunun sonuna gelip göle inen tatlı eğimli yamaca ilerledi. Evin etrafından dolaştı, ön kapıdaki uyuyan, sessiz, iri bir canavarı andıran siyah Lamborghini'yi gördü.

Sonra evin penceresinde bir hareketlilik sezinledi. Göz ucuna ilişiveren, hızlı bir gölge... Belki Roger hâlâ buralardaydı.

Ön kapıya yürüdü; hemşireyle karşılaşmak istediğine pek emin değildi. Tutamağı şöyle bir yoklayınca ağır kapı ardına kadar açıldı.

Ve o anda kendini gördü. Evin içinde onu bekleyen Ted, Hint halısının ortasında durmuş, şakağına Browning'i dayamıştı. Çok kısa bir an göz gözce geldiler. Silahın patladığı ve kurşunun Ted'in alnının ortasını deklediği an, içlerinden birinden şaşkınlık nidası koptu. Ted haliya kapaklandı. İşin ilginç yanı, kurşunun etkisiyle yere devrilmiş olmasına rağmen, alnında hafif bir sızıdan başka bir şey hissetmemişti. Alnına dokunmaya çalıştığında, kollarının, vücudunun her iki yanında iki gevşek, halsiz dokunaçtan başka bir şey olmadığını fark etti. Akan kan yüzünden sağ gözü görmez oldu ama o halde bile diğer Ted'in bir o yana bir bu yana hızlı adımlarla yürüdüğünü görebiliyordu.

Göğsü titredi. Durumu fark eden diğer Ted ona doğru eğildi ve telefonunu bulana dek cebini karıştırdı. Telefonu çıkardığında, saniyenin binde biri kadar bir sürede ekran gözüne ilişti ve Holly'nin yüzünü gördü.

Diğer Ted birden ona baktı.

"Holly kim? Wendell, planlarımı bozar mı bu?"

Holly'nin, elinde top olmuş ıslak bikinisini hissetti. Gerçekliğe, hatıralarına tutunmasına yardımcı olabilirmiş gibi sıkmaya çalıştı onu. Ama parmakları itaat etmedi. Yapabildikleri tek şey, hissetmekti.

Diğer Ted adeta çıldırmış gibiydi, endişeden ne yapacağını bilemiyordu. Telefona gelen mesajı okuyordu ve şimdi yüz ifadesi tamamen değişmişti.

Gelmek üzereyiz. Bugünlük balık avına son vermenin zamanı geldi.

Dışarıda, aşına bir motor sesi, minibüsün geldiğinin habercisiydi. Diğer Ted pencereye gidip dışarıya baktı.

"Kahretsin!"

Araç birkaç saniye sonra durdu. Halının üstünde sere serpe yatmakta olan Ted, gözlerini olabildiğince açsa da içeriye girerken kullandığı kapıyı göremedi. Ama diğer Ted'in salonu kat edip mutfığa doğru gittiğini ve yan kapıdan dışarıya çıktığını gördü. Artık kapının diğer tarafından gelen ve Cindy ile Nadine'e ait olduğunu kesinlikle bildiği sesleri duyabiliyordu. Onların içeriye girmelerini, kendisini, alnında bir kurşun yerde yatarken görmelerini istemedi. Gergin bir an yaşandı sonra.

Cindy, "Kapıdaki kâğıt parçası nedir?" diye sordu.

Ablası, "Bir not," diye cevap verdi. "Üstünde annemin adı yazıyor."

Ted, beyninde kurşun, kapının diğer tarafındaki konuşmaları açık sesle duyabiliyordu.

"Anne, kâğıtta ne yazıyor? Biz de bilmek istiyoruz."

Duraklama...

"Anne, neden ağlıyorsun?"

TED HER ZAMAN oturduğu bankta oturuyordu. Kahvaltısını çabucak bitirmişti ve şimdi yalnızdı. Dışarıya çıkıp ona ilk katılan hasta Mike oldu. Oda arkadaşı, Ted'in moralinin bozuk olduğunu gördü.

"Anlaşılan en sevdiğim bankı paylaşmak zorunda kalacağım." Mike yanında kitabını getirmişti.

Ted karşılık vermedi. Bakışları basketbol sahasına kilitlenmişti.

Mike yanına otururken, "Şimdi tutup bana, hayat çikolata kutusu gibidir, falan demeyeceksin, değil mi?" dedi. "Konuşma havanda değilsin galiba." Mike kitabını açıp okumaya başladı.

Bir süre sonra dizine hafifçe vurulduğunu hissetti. Ted'in bakışlarını, Lavender'in bahçe kapısından Roger'in durduğu ve yanına gelmesi için eliyle işaret ettiği yere kadar takip etti.

Oda arkadaşının tepkisine anlam veremeyen Mike, "Ne oldu?" diye sordu.

"Onu göremiyor musun?"

Mike, "Kimi? Orada kimse yok ki Ted," diye şaka yaptı. Ama Ted'in yüzünün karardığını görünce şaka yapmak için doğru bir zaman olmadığına karar verdi. "Tabii ki görebiliyorum! Şu senin doktorunla takılan, B kanadının erkek hemşiresi Roger bilmem kim."

Ted kendini toparladı.

"İyi misin dostum?"

"Evet, evet." Ted ayağa kalktı. "Görüşürüz."

Roger'a doğru yürüdü. Dün akşam gördüğü rüya onu derinden etkilemişti.

Hâlâ anlamadın mı?

Laura onları değerlendirme odasına bekliyordu. Ted başı önde, ayaklarını neredeyse sürüyerek girdi odaya. Laura karşısında, ailesinden

abırsızlıkla haber almayı bekleyen bir adam görmeyi bekliyordu ama ted, o adam değildi.

Roger Laura'nın dikkatini çekmek için elini salladı.

"İstemediğinden emin misin?" Roger kelepçeleri gösterdi ona.

Laura başını iki yana salladı. Artık yola onlarsız devam etmenin zamanı geldiğine karar vermişti.

Roger, "Kalmamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, gerek yok."

Hemşire ikna olmamış görünüyordu ama sonunda odadan ayrıldı. Ted her zamanki yerine oturdu.

"Ted, bak bana. İstersen daha sonra konuşalım, ha ne dersin?"

"Hayır, hayır. Bugün seninle konuşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Düşüncelerimi bir düzene oturtmaya çalışıyorum."

"Bugün ilaçlarını aldın mı?"

Ted, "Tabii. Arkadaşların bana seçme şansı bırakmıyorlar ki," diyerek espri yaptı.

Laura gülümsedi.

"Sana bir tür yatıştırıcı mı verdiler, diye merak ettim. Dosyanda böyle bir şey görmüyorum."

"Yatıştırıcı vermediler."

"Holly'yle konuşmak istiyordun sanmıştım ve belki..."

Holly'nin adını duyunca Ted'in yüzünde ister istemez umut dolu bir gülümseme belirdi.

"Ona ulaşabildin mi?"

"Evet. Holly benden özellikle, kızları babalarından uzak tutmak gibi bir niyetinin olmadığını söylememi istedi; senin onları, onların da seni ne kadar çok sevdiğini bildiğini söyledi. Cindy ve Nadine seni özlemişler ama hastanede tedavi gördüğünü de anlıyorlar."

"Dün söylediklerinde haklıydın belki; bir süre beklemek daha iyi olabilir. Ben sadece iyi olduklarından emin olmak istemiştim."

"Bence birkaç gün beklemek en iyisi... İlerleme kaydediyor, iyileşme yolunda dev adımlar atıyorsun. Peki, fikrini değiştirmene ne neden oldu Ted?"

"Dün akşam aynı rüyayı gördüm; şu evimin verandasındaki... Ama bu kez başka bir şey oldu. Verandayı geçip okyanusa doğru gelebildim ama okyanus, okyanus değil, göldü."

Laura taşınabilir kayıt cihazını çıkarmak için çantasını karıştırdı. Ted daha önce rüyalarında evinden dışarıya hiç çıkmamıştı. Bunun anlamı...

Laura içinde artan bir heyecanla kayıt cihazını masaya koydu ve ona rüyasını olabildiğince detaylı biçimde anlatmasını söyledi. Ted anlatmaya başladı. Uyandığında hiçbir şey kaybolmamıştı; her şey zihninde, biraz önce izlediği bir film gibi capcanlıydı.

Alakasız gördüğü ve ona özellikle acı verdiği için anlatmadığı tek detay, Holly'nin plaj iskemlesindeki ıslak bikinisiydi.

Ted rüyasını anlatmayı bitirince Laura kayıt cihazını kapatıp tekrar çantasına koydu. Sonra bazı notlar almak üzere defterine uzandı.

"Laura, bunca zamandır Holly'yle, Dr. Carmichael'la ve herhalde benimle bağlantısı olan birçok insanla konuşmuşsundur; Wendell'ın yerini respit edebildin mi?"

Laura yutkundu. Soru gafil avlamıştı onu.

"Ted, dün akşam gördüğün rüya, gerçeği kavramana yardım edecek."

"Anlamadım."

"Bunu başka türlü açıklamanın bir yolu yok: Wendell sensin."

LAURA, WENDELL'IN gerçek bir kişi değil, Ted'in kendi kendine var ettiği bir yansıma olduğunu en başından beri biliyordu. Holly, göl evinin kendi evleri olduğunu, hemen hemen bütün hafta sonlarını o evde geçirdiklerini ama son zamanlarda, evliliklerinin kötüye gitmeye başlamasıyla evi genelde Ted'in kullandığını doğrulamıştı. Balığa çıkmaktan hoşlanan kişi de, çocuğu gibi baktığı Lamborghini'nin sahibi de, seansları esnasında sık sık sözünü ettiği Disney prensesleri şatosunu yapan da Ted'di.

Lynch'le üniversitede tanışan kişi de bizzat Ted'di; o yıllarda ve sonraki birkaç yıl boyunca aralarından su sızmamıştı. Daha sonra birbirlerini daha az görmelerine rağmen aralarındaki bağ hiçbir zaman tümden kopmamıştı. Holly, Laura'ya, Lynch'le birlikte olmaya başladıklarında Ted'le evliliklerinin çoktan yıkıldığını ve ilişkisinin, Ted'le boşanma karar almalarından sonra başladığını özellikle belirtmişti. Henüz boşanmadılarsa nedeni, kızlarına durumu anlatmak için doğru zamanı beklemeleri idi.

Holly ve Lynch son derece tedbirli davranmalarına rağmen restoranda yemek yerken kameraya yakalandıkları o anda tek hatalarını yapmışlardı. Dışarıda, etrafta gizlice dolanmadan normal bir akşam geçirmenin keyfini çıkarmak istemişler ve on beş kilometre uzaklıktaki Beverly'ye ayrı arabalarla gitmeye karar vermişlerdi. Kendilerini tamamen özgür hissetmek istedikleri için pencere kenarına oturmakla aptallık etmişlerdi. Holly, Laura'ya, caddeden ne zaman biri geçse fark edilecekleriyle alakalı şaka yaptıklarını anlatmıştı, pişmanlıkla. Boston'dan beri peşlerinde olan özel dedektifi ne Holly fark edebilmişti ne de Lynch...

Holly Ted'den, onun kendisinden uzaklaşmasından çok sonra umudu kestiğini iddia ediyordu. Ted oldum olası çekingen bir tipti; Holly'yle birlikte olduğu zamanlar haricinde münzeviydi biraz. Ancak son zamanlarda mesafeli davranmaya, duygularını gizlemeye başlamıştı. Ted ne kadar

gizlemeve çalışsa da, içine kapanmıştı barizdi. Gittikçe daha az paylaştıkları cinsellik, sonunda tam anlamıyla yok olmuştu. Ted Holly'yle yatmayı istediğine dair en ufak bir belirti bile göstermemiş, Holly'nin inisiyatifle alması içinse aradan aylar geçmesi gerekmişti. Holly sönmekte olan cinsel isteğin, sönmekte olan ateşin çıra atılarak son anda canlandırılması misali, yeniden canlandırılabilceğine inanıyordu. Diğer yandan, birkaç dakikalık mekanik bir çılgınlık adına dil dökmek de onu yıpratıyordu.

Holly kendini kandırmaya ve Ted'in akşamları öne sürdüğü yorgunluk, kızların henüz uyumamış olması gibi bahanelere inanmaya çalışmış ama sonunda gerçeği gördüğü, *hissettiği* bir an gelmişti. Ted onu arzulamıyordu. O an Holly, gözlerindeki bağın çözüldüğünü hissetti. Ted şirketin başkanı olarak *bizzat* görmesi gereken önemli müşterilerini ziyaret etmek için ayda bir, bazen iki kez şehir dışına çıkıyordu. Ted, Holly'ye, bunların gerçekten özen gösterilmesi ve yatırımları konusunda doğrudan bilgilendirilmesi gereken milyon dolarlık müşteriler olduklarını söylüyordu hep. Evden en az üç gün, sık sık da bir hafta boyunca uzakta kalıyor, mutlaka kızlara aldığı hediyelerle ve moralli dönüyor, yine eski Ted oluyordu. Hatta dönüşünün ertesindeki bir iki gece Kaptan Ereksiyon bile lütfedip arzı endam eyliyordu.

Ama çok geçmeden her şey eski haline dönüyordu. Ted yine konuşmaktan hoşlanmayan, dakikası dakikasına uymayan kişiliğine bürünüyor ve bulduğu ilk fırsatta göle kaçıp balığa çıkıyordu. Holly kocasının hayatında bir başka kadın veya kadınlar olup olmadığını bilmiyordu; bildiği tek şey, kocasının, evden uzaklaştığında dünyanın en mutlu kocası olduğuydu.

Holly açısından kocasının sözünü ettiği o seyahatlere gerçekten çıktığını doğrulamak, gurur verici bir olay olmasa da zorunluluktan. Şirketi arayıp Ted'in sekreteriyle, iş ortağıyla konuşmuş, her detayı kontrol etmişti; Ted ya her şeyi son derece titiz planlamıştı ya da onu aldatmıyordu. İş gezisi için kimin koca bir haftaya ihtiyacı olurdu? Ted o gezileri balığa çıkmak için fırsat saydığını söylemişti ona; Holly bunu da Denver'daki bir balıkçılık kulübüyle görüşerek doğrulatmıştı. Ted onu aldatıyorsa bile birkaç hafta sonra âşığıyla birlikte bir restoranın pencere kenarına tüm dünyanın onları görebileceği şekilde oturacak olan Holly'den çok daha dikkatli davrandığı kesindi.

Holly sonunda havlu atmıştı. Sonuçta Ted'in kendisini aldatıp aldatmamasının çok da önemi yoktu. Şimdi bambaşka bir şey vardı; Holly neredeyse farkına varmadan Lynch'e âşık olmaya başlamıştı. Aradan bir kaç hafta geçtikten sonra, kocasının ilgisiz tavırlarını seve seve kabullenir olmuştu. Bu arada, keşke bir başka kadın olsa diye umut ediyordu; böylelikle her şey çok daha kolaylaşacaktı.

Bir gün Justin Lynch onları ziyarete gelmişti. Ted evde değildi, kızlar da... Holly Justin'le iyi anlaşırdı, o yüzden onu içeriye davet etmişti. Birlikte şarap içip sohbet etmişler ve Holly iki saat içinde ona her şeyi anlatmıştı. Her şeyi... Justin, evliliklerinde bu denli büyük sorunlar yaşadıklarını bilmiyordu. Holly'yi o konuda rahatlatmak şöyle dursun, yangına körükle gitmiş ve Ted'in bir sevgilisi olup olmadığını bilmediğini söylemişti. O konularda hiç konuşmazdı. Ne de olsa içine kapanıktır, demişti Lynch, özür dilercesine. Diğer yandan Justin'le Holly arasındaki karşılıklı çekim âşikârdı ve Lynch çok geçmeden Holly'nin en yakın sırdaşı haline gelmişti.

Holly, evliliği artık tahammül edilemez boyutlara geldiğinde, Ted'le konuşmaya ve zaten ortada olan durumu açıkça ifade etmeye karar verdi. Boşanmak en iyisiydi. Ted en başından beri bu konuda aynı düşüncüyü paylaşıyordu zaten. O günlerde Ted şiddetli baş ağrıları çekiyor, vücudu başkaldırıyordu. Holly ve Justin birer sırdaş olarak görüşmeye devam etseler de birbirlerini daha çok arzular hale gelmişler, yakınlaştıkça birlikliliklerinden daha çok keyif almaya başlamışlardı. Holly ve Ted arasında yapılan boşanmayla ilgili ön anlaşma duygularını serbest bırakmalarına yetmişti. Ted'in de bir sevgilisi olabileceğinden şüphelendikleri gerçeği, suçluluk duygularını azaltmak için kendilerine söyledikleri bir yalandı.

Holly'nin o günlerde Ted'in aklında intihar etmek gibi bir düşüncenin yavaş yavaş şekillendiğini bilmek şöyle dursun, beyinde habis bir tümör olduğu inancıyla Dr. Carmichael'ı görmeye başladığından bile haberi yoktu.

Holly'nin daha sonra öğreneceği bir başka şey de, peşine özel bir dedektifin takıldığı ve restoranda yemek yerken fotoğraflarının çekildiğiydi. Ted bu konuda ne Holly'yle ne de Lynch'le yüzleşmişti. Böyle yapmak yerine fotoğrafları bir zarfa koyup duvardaki kasasına kilitlemiş ve hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam etmiş, kızlar ve aile yakınlarını ilgilendirmesinden ötürü boşanma sürecini nasıl yürüteceklerini kararlaştırana

dek, geçiş dönemindeki bu belirsizliğe göz yummuştı. Mantığa aykırı görünse de o günler, Ted ve Holly'nin en iyi anlaştıkları günler olmuştı.

Holly fotoğrafları çok daha sonra bulduğunu söyleyecekti Laura'ya Kasayı açma şansı yoktu ve zorla açtırmak durumunda kalmıştı. Ama bu, o olaydan sonra yaşanan bir gelişmeydi! Ted koca bir ay boyunca, sanki kendisi için hiçbir önemi yokmuş gibi, bu konuda tek kelime bile etmemişti.

Peki, Ted neden bir ay beklemişti? Bir ay önce Lynch'i görmek üzere bürosuna gitmiş, Lynch dışında hemen herkes binadan ayrıldıktan sonra içeri girip piriç bir lambayla ona girişmişti. Alt kattan sesleri, çığlıkları duyan birileri polisi aramıştı. Binaya gelen polis, üstü baş arkadaşının karnına bulanmış Ted'i elinde lamba, binanın girişinde otururken bulmuştu. Polis memuru adını sorduğunda, bilmediğini ifade etmiş ama kısa bir süre sonra Wendell demişti. Onu tutuklamışlar, daha sonra gerçek adının Theodore McKay olduğunu öğrenmişlerdi.

Lynch komadaydı; hastanede yatıyordu. Doktorlar ilk günlerde iyimser konuşmuşlardı; hasar görmüş atardamarı düzeltmek için ameliyat etmişler ve ozmoterapinin* de yardımıyla beyindeki basıncın azalacağını, iltihaplanmanın geçeceğini ve gözlerini açacağını ummuşlardı. Ama bekledikleri gibi olmamıştı.

Holly her hafta Lynch'i ziyaret ediyordu. Justin'in çok az yakın akrabası vardı; onu her defasında hastane yatağında yanında kimseler yokken yatar, asla gerçekleşmeyecek bir mucizeyi bekler halde görmek korkunçtu. Holly ona  şık olduğunu söyleyemezdi ama işin o yöne doğru gittiğine emindi. Ve tabii Lynch'in durumundan kendini sorumlu tutuyordu. Neden daha dikkatli davranmamıştı? Laura'nın önerisiyle terapiyi denemiş ve gerçekten faydasını görmüştü. Diyaloga açık, mülayim bir insan olan Ted'in, karısının ihanetini koca bir ay boyunca gizli tutacağını ve sonra Vezüv misali patlayacağını kimse tahmin edemezdi.

Zaman ve mekân kavramını yitiren Ted, Lavender Memorial'a kaldırılmıştı. Onunla Dr. Hill ilgilenmiş ve zaman geçirmeden, o güne dek onu tedavi eden Dr. Carmichael'la bağlantı kurmuştu.

* Damardan serum verilerek yapılan tedavi (.n.)

TED, LAURA'YI sözünü hiç kesmeden dinledi. Lynch'i öldüresiye dövdüğünden söz ettiğinde çok şaşırılmış göründü, o kadar.

"Hâlâ komada mı?"

"Maalesef öyle."

"O işi benim yaptığıma şüphe yok, değil mi?"

Laura başını iki yana salladı.

Ted, "Bunun bir açıklaması olmalı," dedi. "Neden bir arkadaşımı öldüresiye dövüp komaya sokayım? Karımın da rızasıyla yaşadıkları duygusal ve gayri ihtiyari ilişki, yaptığım şeyin mazereti olamaz. Ben asla böyle bir şey yapmam. Beni gerçekten çok öfkelen-dirmiş olabilir, bunu inkâr etmiyorum, ama onu öldürmek isteyecek kadar değil... Bundan daha farklı şeyler olmalı."

"Cevap senin zihninde; tabii Lynch'in de... Ama Lynch şimdilik bize hiçbir şey anlatamaz."

"Tanrım."

"Onu öldüresiye döverken belli ki kendinde değildin. Aynı şey, o olayı izleyen günler için de geçerli. Holly o restoranda çekilmiş fotoğrafları bir ay boyunca sakladığını, bunun da hiç sana göre bir davranış olmadığını söylüyor. Normalde ona bu konuda mutlaka bir şey söylemişsin."

Ted başıyla onayladı.

Mutlaka başka bir şeyler olmalıydı. Ted'in hiçbir şekilde hatırlayamadığı arkadaşı Lynch hakkında tahminde bulunması güçtü. Belki Lynch, Ted hakkında Holly'yi incitecek bir şeyler biliyordu...

Laura, Ted'in endişeli olduğunu fark etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Holly sana Lynch hakkında herhangi bir şey söyledi mi? Yani ondan yana birtakım şüpheleri olduğundan filan bahsetti mi? Onunla bir ilişkisi

olduysa iyi bir adam olduğunu düşündüğü içindir ama bilirsin, bazen insan yanlış kişiye de kapılabiliyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum. Bak, sana karşı dürüst davranmamışım. Holly Lynch’in sakın, iyi huylu ve düşünceli bir adam olduğunu söyledi bana. Birbirlerine karşı bazı şeyler hissetmeye başlamış olmalarına rağmen, Holly’yle sen boşanma konusunda sözlü anlaşmaya varana dek ilişkiyi daha ileriye götürmeyi reddeden Lynch olmuş. Lynch seninle konuşmak ve her şeyi açıklamak istemiş. Bu, ortada başka şeylerin olmadığı anlamına gelmez tabii; ben sadece Holly’nin onun hakkında ne düşündüğünü söylemek istedim.”

“Holly sezgileri güçlü bir kadındır. Böyle söylediyse büyük bir ihtimale doğrudur.”

Laura, “Ben senin için de aynı şeyi düşünüyorum,” dedi. Plastik zarflarla dolu bir dosyayı karıştırmaya başladı. “Bir şey, Lynch’e karşı o şekilde tepki vermene yol açmış olmalı. Belki onu gizlice takip ederken keşfettiğin bir şeydir. Tuttuğun özel dedektifle henüz konuşmadım ama Holly konuşmuş. Adam yaptığı tek şeyin Lynch’i izlemek ve fotoğrafları çekmek olduğunu söylemiş.”

“Dedektifin adı Peterson’dı değil mi?”

“Onu hatırlıyor musun?”

“Wendell bana ondan söz etti. Tanrım, onca zamandır var olmayan biriyle konuşuyormuşum. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Lynch’le arkadaşlığın, Holly’yle ilişkin, göl kenarındaki ev... Hepsi Wendell’in bir parçası. Zihnin o bilgiyi bölümlere ayırmış ve şimdi o bilgi Wendell’a ait... Bir anlamda, senin o bilgiye erişiminin olmadığını söyleyebilirsin. Kafanda kilitli bir oda varmış gibi görünüyor.”

Kapıyı aç.

Laura kelimelerini ölçe biçer konuşuyor, sanki her kelimesiyle Ted’in bilgiyi sindirmeye devam etme kapasitesini sınıyordu.

Ted, “Ne var orada?” diye sordu. Laura dosyadan bir fotoğraf çıkardı. Yıllar önce çekilmiş, küçük bir fotoğraftı bu.

Fotoğraf delikanlılık yaşlarındaki Ted’le Lynch’in üniversitede öğrenci yurdunda verdikleri partide, *Pulp Fiction* filminin Uma Thurman’lı posterinin yanında çekilmişti. Poster Ted’in hatıralarının canlanmasına neden oldu. Öğrenci yurdundaki odasının dışında, koridorda asılıydı o poster.

Örne sıvah saçlarıyla kıskırtıcı bir tavırla sigara içiyordu. Fotoğrafta, omuzlarına kadar gelen saçlarıyla zayıf, yakışıklı bir genç olan Ted gülümsüyordu. Başına Axl Rose gibi bir bandana bağlamıştı, elinde plastik bir bardak vardı. Yanında duran Lynch'in yüzüne de benzer, keyifli bir gülümseme yayılmıştı; Ted'in hayalinde evinin kapısını çaldığı andakine benzer bir gülümseme... Lynch yakışıklılığıyla insanı miknatis gibi kendisine çekiyordu.

"O posteri çok iyi hatırlıyorum. Ama Lynch'i hayır... Samimiymişiz gibi görünüyor."

Laura başını salladı. Fotoğrafı dosyaya kaldırdı.

Ted, "Rüyamda, göl kenarındaki evle ilgili yeni bir şey vardı," dedi. "O yere aşına olduğuma dair bir his. Bir de, bugün uyandığımda bir şey fark ettim; Wendell'in yüzünü hatırlayamıyordum. Gözleri ne renkti emin değilim, yüz hatları da zihnimde bulanık. Zayıf biri miydi, gözlüğü var mıydı, tam söyleyemiyorum."

Laura, "Wendell hakkında sana sormak istediğim bir şey var," dedi. "Adı sana bir şey ifade ediyor mu?"

Ted bir süre düşündü.

"O isimde birini tanıyıp tanımadığımı soruyorsan cevabım, hayır. En azından şimdiye kadar... Ki bu koşullar altında çok uzun bir süre sayılmaz."

Laura sessizce onayladı.

Ted başını ellerinin arasına alıp sürekli iki yana sallarken, "Bir adamı komaya soktuğuma inanamıyorum," dedi.

"Ted, bunu düşünme. Psikoza halinin Lynch'le yaşadığın olayın öncesinde, hem de çok daha öncesinde başladığına inanıyorum. Sana Wendell diye birinin var olmadığını, gerçekte senin kılık değiştirmiş bir parçan olduğunu açıklamadan önce bu konu hakkında çok düşündüm."

"O döngülerden birine geri dönmekten mi korkuyorsun?"

"Hayır. Çok ileri gittik çünkü."

"Çok ileri mi gittik?"

"Kesinlikle. İlk döngüyü bir düşün. Orada, beynindeki tümör yüzünden hayatına son veriyordun. Sonra Wendell'ı öldürmek zorunda kaldın, kişiliğinin bir bölümü –ki Lynch'in dövülmesinden sorumlu olan bu bölümüydü– Holly'nin ilişkisiyle alakalı gerçeği biliyordu. Bir bakıma kusursuz bir döngü oluşmuştu. Benim teorim, intiharını Lynch'le karşılaştıktan

sonra planladığın yönünde. Ama sonra diğer faktörler başka bir şey düşünmene yol açtı ve yapmadın. Sonra zihnini, Wendell'ı ve temsil ettiği her şeyi öldürdüğün bu döngüyü tasarlayarak sürekli tekrar etti."

Ted, "Lafı nereye getirmeye çalıştığını anlıyorum," dedi. "O döngüde Holly'yle hiçbir sorun yaşamıyordum."

"Kusursuz bir intihardı."

"Peki, ya Blaine? O nerede devreye giriyor?"

Laura'nın korktuğu ve Buzz Lightyear çıkartmasını keşfettiğinden beri cevap veremediği tek soru buydu. Çıkartmadan henüz söz etmek istemediğinden, Ted'e daha iki gün önce verdiği cevabın aynısını vermekle yetindi.

"Wendell cinayetini haklı çıkarmanın bir yolunu bulmak zorundaydın ve zihnini, birbirlerini öldüren intihara meyilli insanlarla alakalı zekice planı tasarladı. Bir düşün: Bir adamı intihar etmekten vazgeçirmenin en iyi yolu nedir? İntiharının ailesini ne denli kötü etkileyeceğine dair farkındalığına hitap etmektir tabii... İşte anahtar bu... İntihar fikrini değerlendirenken aynı sorular eminim senin de kafanda dolaşıyordu. İlk döngünün kusursuz bir intihar olduğunu neden söylediğimi anlıyor musun? O döngüde, intiharının sevdiklerini nasıl etkileyeceğiyle alakalı sorunu bile çözüyordun. Her şey tıkır tıkır işliyordu. Blaine vakası hakkındaki haberler sen Lavender'a yatırılmadan önce gazete ve televizyonlardaydı; o vakaya ait onlarca gazete kupürü topladım. Sen o haberleri çok büyük bir ihtimalle döngüyü inşa etmek için kullandın. Bu arada önemli bir başka unsur da unutmamak gerek: Lynch senin için bir yabancıydı; sadece Wendell tanıyordu onu."

"Seanslarımız döngü için neden önemliydi? Lavender'da geçirdiğim ve hiçbir şekilde hatırlamadığım hayata neden benzemiyordu?"

"Eh, seanslar başlarda döngüye dâhil değildi. Geçmişini keşfetmeye başladığımız zaman seanslarımız da döngülere dâhil olmaya, kilidini açmaya başladı. At nalı yanında mı?"

Ted başıyla evetledi. Cebinde duran nalın ağırlığını hissedebiliyordu.

"İlk döngüde çatlak ilk kez o zaman belirdi. Göl evindeki yolda koş-turan kızlarının anısı, mesela... Bu senin Wendell'ın maskesini düşürmenin, o mutlu sonu paramparça etmenin bir yolunu bulmaya çalışan bilinçaltındı."

Ted şaşkınlıkla başını salladı. Anlıyordu.

"Onu ikinci döngüde öldürmememin nedeni buydu."

"Kesinlikle... İkinci döngüde Wendell ve Lynch'in birbirlerini tanıdıklarını, üniversiteden arkadaş olduklarını zaten biliyordun. Bu *senin* geçmişindi Ted! Yaptığın tek şey, Lynch'le bağlantını keşfetmekti. Ama Wendell maskesinin düşürülmesini istemedi çünkü bu, *senin* kişiliğinin o bölümünün dışarıda bırakılması anlamına gelecekti. O yüzden diğer başka şeylerin yanı sıra, restoranda çekilen fotoğrafları göstermek suretiyle seni Lynch'e karşı kıskırtmaya çalıştı. Hatırlarsan, ikinci döngüde Holly'yle sorunlarınızı da biliyordun. Her döngüde gerçekliğe biraz daha vaklaştın."

"Wendell bu yüzden beni, sana ve Roger'a karşı kıskırtmaya çalıştı. Tanrım, o adam gerçekten varmış gibi düşünüyorum hâlâ."

Bak, Ted, kafanda –Wendell öne doğru eğilip Ted'in alnına işaret etti– başının belaya girmesine neden olacak bazı bilgiler var. Tabii benim de... Bunu inkâr etmiyorum.

Ted, "Holly'nin beni neden görmek istemediğini şimdi anlıyorum," dedi.

"Aslına bakarsan Holly seni görmek istiyor."

"Gerçekten mi?"

"Normal koşullar altında Lynch'e asla zarar vermeyeceğini biliyor. Burada gördüğün tedavinin seni eski haline kavuşturacağına emin."

"Demek onunla konuşabildin?"

Laura başıyla evetledi.

"Sana söz verdiğim gibi, bugün ilk işim onu aramak oldu. Artık bu kadar ilerleme kaydettiğimize göre, kızlarını görmenin gerçekten de iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Holly biz ne zaman istersek kızları buraya getirmeye hazır olduğunu söyledi."

Mutluluk ve kaygı karışımı bir duygu sarmaladı Ted'i ama baskın çıkan, kızlarıyla yaşadığı mutlu anlar, Nadine ve Cindy'nin okuldaki görüntüleri, birbirlerine sarılırken, birbirlerini öpücüğe boğarken, onlara masal anlatırkenki görüntüler oldu. Gözyaşları gelmekte gecikmedi; Ted yedi ay önce Lavender'a geldiğinden beri ilk kez ağladı.

MARCUS SEKRETERİNE odaya kimsenin alınmaması ve rahatsız edilmemesi için talimat veriyordu ki –gider raporlarının üzerinden geçmesi ve genel müdürlüğe yollaması lazımdı– Laura’nın holde görünmesiyle bütün önceliği değişti.

Onu görünce, “Bu ne hoş bir sürpriz!” dedi.

Marcus’u kendi annesinden bile daha iyi tanıyan sekreteri, yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin üstünden bakarken, yüzünde sitem ve acıma dolu bir ifade vardı.

Laura büroya girerken, “Meşgul müsün?” diye sordu.

Marcus arkasından gelirken, “Her zamanki gibi... Keyfin yerinde görünüyor; bir şey mi oldu?” dedi.

“Çok mu belli oluyor?”

“Eh, biraz.”

Laura, “Memnunum,” dedi. “Ted’le, Lynch’e yaptıkları, Wendell ve diğer konular hakkında konuştum. Dün akşam anlamlı bir rüya görmüştü. O anın doğru an olduğunu düşündüm ve yanılmadığımı gördüm.”

“Çok sevindim.” Marcus masasını kaplayan evrakları bir kenara itti.

“Meşgul olmadığına emin misin?”

Marcus sesini alçaltarak, “Hayır, kesinlikle,” dedi.

“Marcus, sona çok yaklaştığımı düşünüyorum.”

“Senin adına sevindim.”

Laura, “Artık sen de hikâyenin bir parçası oldun. Benden kaçamazsın,” derken gözünü kırptı.

Marcus güldü.

“Bu iyi mi, kötü mü bilmiyorum. Ama bu vakayla ilgili kitabını yazarken bana bir iyilik yap ve McKay’in sorumlu olduğum kanada nakledilmesi olayıyla alakalı detaylara değinme.”

"Konu açılmışken, bunun için sana ne kadar teşekkür edersem azdır. Seni çılgın planlarımın bir parçası yaptım ve sen her zaman yanımda oldun. Teşekkür ederim."

"Dediğim gibi, yardım edebildiğime sevindim."

"Şey, buraya sadece bunu söylemeye veya sen gider raporlarını incelerken işini bölmeye gelmedim." Laura, Marcus'un bir kenara yığıldığı evrakları işaret etti. "Yarın akşam bana yemeğe gelir misin?"

"Tabii."

"Harika. Yedi iyi mi?"

"Yarın yedide senin evinde olacağım."

"Kız kardeşimden gelip Walter'ı almasını isteyeceğim. Walter kuzenleriyle zaman geçirmeye bayılıyor; onlar da onu şımartmaya."

Marcus ani bir tepki vermekten kaçındı. Bu bir randevu muydu yoksa?

Laura ayağa kalktı. "Yarın görüşmek üzere," dedi. "Seni çalışmandan daha fazla alıkoymayayım."

Marcus kapıyı kapatmadan önce Laura'ya son bir kez gülümsedi. Laura lobiye çıktığında kahkahasını zor bastırıyordu. Biliyordu, Marcus'u eve bu şekilde davet etmek zalimceydi. Marcus ondan, işle ilgili bir başka iyilik talebi duymayı beklemişti, akşam eve yemeğe davet edilmeyi değil.

Marcus'un sekreteri Claudia bekçi köpeği misali Laura'nın yüzündeki fesat ifadeyi fark etmiş, alev saçan gözlerle ona bakıyordu. Dr. Hill hemen toparlandı ve baş selamıyla veda etti.

WALTER YANINDA sırt çantası ve bir torba dolusu özenle seçilmiş oyuncakla oturma odasında bekliyordu. Teyzesi onu almaya altıdan önce gelmeyecek olsa da, o çok daha önce hazırlanmakta ısrar etmişti. *Deedee Teyze ya daha erken gelirse*, demişti. İşin gerçeği, Walter, Deedee teyzesi ve onun kızları, yani kuzenleri Grace ve Michelle'in evi dışında daha önce başka hiçbir evde uyumamıştı ki buna, oğlu için doğru dürüst bir yatak odası hazırlamaya üşenmiş babasının evi de dâhildi.

Laura aşağı inince oğlunu sırt çantasını ve torbasını sıkı sıkıya kavramış, kapı zili çalar çalmaz dışarıya fırlamaya hazır, sessizce otururken gördü. Kalbinin eridiğini hissetti o an. Walter genelde, planlarını son dakikada iptal etmeyi alışkanlık haline getiren ve bu yüzden oğlunun özsaygısının altını oyan babasını beklerken oturduğu yerde oturuyordu. Laura, eski kocamdan nefret etmek için bir neden daha, diye geçirdi içinden.

"Anne, teyzem gelecek, değil mi?"

Laura oğlunun yanına oturup yanağını okşadı.

"Tabii gelecek."

Walter başını sallarken rahatlamış görünüyordu. Tam o sırada annesinin üzerindeki giysiyi ve makyajı fark etti. Baştan aşağı şöyle bir süzdü onu.

"Marcus senin erkek arkadaşın mı?"

Laura soruyu gülünç buldu ama Walter'ın yüzündeki ciddi ifadeyi görünce toparlandı hemen ve hafifçe gülümsedi.

"Marcus benim arkadaşım. Birlikte çalışıyoruz ve ortak birçok yönümüz var."

Walter başını salladı.

"Elbise giymişsin."

"Beğendin mi?"

"Evet." Walter devam etmeden önce ne diyeceğini düşündü. "Babanın kız arkadaşları var. Marcus erkek arkadaşın olabilir. Grace'in de erkek arkadaşı var ama bu bir sır. Deedee Teyze, Grace'in erkek arkadaşı olduğunu bilmiyor."

"Annenin şimdilik erkek arkadaşı yok. Bu durum değişirse sana haber veririm, tamam mı?"

Walter onaylamış göründü.

Deedee tam zamanında geldi. Arabanın sesini duyan Walter yerinden sıçayıp elinde eşyasıyla koştu ve kapıyı açtı. Deedee zili çalmaya fırsat bulamadan karşısında Walter'ı görünce şaşırdı.

"En sevdiğim yeğenim nasılmış bakalım?"

Deedee sıkı sıkı sarıldı Walter'a.

"Gelmeyeceksin sandım. Kuzenlerim burada mı?"

"Evde seni bekliyorlar. Benim dışarıda halletmem gereken bir iki işim vardı."

Deedee Walter'a sarılırken yeğeninin omzunun üstünden baktı. Laura'nın elbisesini görünce dudaklarını oynatarak, sessizce, "Vay canına," dedi. Bu hareketi ablasının gözünden kaçmadı.

Deedee, "Jessica Rabbit elbisesinin geri verilmesini istiyor," dedi.

Laura'nın kaşları çatıldı.

Walter, "Jessica Rabbit de kim?" diye sordu.

"Hiç kimse," dedi Laura. "Teyzen çokbilmişlik yapıyor."

İki kardeş kinayeli konuşmalarla birbirlerine takılırlarken, Walter, "Evet, o her şeyi bilir," dedi.

"Evet, Walter, tabanları yağlamanın zamanı geldi. Michelle bütün gün seni sorup durdu."

"Hoşça kal anne!" Walter gülümsemekten alamıyordu kendini. Laura'nın yanına gitti; annesi çömeliip yanağına bir öpücük kondurdu.

Deedee, Walter'ın sırtının kendisine dönük olmasını fırsat bilip Laura'nın elbisesini gösterdi ve parmağıyla beğendiğini ifade eden bir işaret yaptı.

Laura, "Kızlara benden selam söyle," dedi. "İyi eğlenceler!"

Deedee evden çıkarken, "Sana da!" diye karşılık verdi.

Laura bahçeye çıkıp el salladı. Kız kardeşinin arabası Embers Lane'de gözden kayboluncaya dek bir süre orada oyalandı.

1 ve günce yemek ne durumda diye kontrol etmek üzere mutfaka yöneldi. Hazırlaması kolay olduğu için pancarlı ve patatesli rozbif yapmaya karar vermişti. Yemeğin tek kusuru, fırında üç saatten fazla kalma gereği vardı ama neredeyse pişmişti.

Marcus dakikti. Getirmekte ısrar ettiği şarabı Laura'ya uzatırken, elbisesine övgüler yağdırdı. O da kumaş pantolonu, keten spor ceketini ve Laura'nın daha önce gördüğünü sanmadığı modern gri şapkasıyla oldukça şıktı.

"Harika kokuyor!"

"Seni uyarıyorum: bazı spesiyalitelerim olsa da, yemek konusunda pek iddialı değilimdir. Gel; yemek pişerken birer kadeh şarap içelim."

Masa hazırda ama oraya oturmak yerine oturma odasındaki kanepeye geçtiler ve bir süre havadan sudan, Walter'dan, hastaneden konuştular. Sohbet doğal olarak ortak ilgi alanları olduğunu bildikleri filmlere kaydı, sonra da Marcus'un görünürde son derece zararsız bir yorumu, konuşmayı, aslında onun uzak durmayı tercih edeceği bir konuya, Carmen'le ilişkisinin bitmesine getirdi. Aslında çok da önemli değildi; Laura'ya ilgisi uzun zamandır bilinen bir şeydi. Laura algısı güçlü, zeki bir kadındı. Bir şeyi görmezden gelmek, o şeyin ortadan yok olmasını sağlamıyordu.

Akşam yemeğini oldukça rahat bir ortamda, sohbet ederek yediler. Rozbif enfesti. Marcus yemeğin tadını çıkardı; Laura bir çatal dolusu eti ağzına götürürken sürekli onu düşündüğünü söyleyecek değildi nasılsa.

Marcus Laura'nın yolladığı e-postayı kastederek, "İlk döngüyle alakalı raporunu okudum," dedi.

Laura birden canlandı. "Ne düşündün?"

Marcus, "Dün bir oturuşta okudum," dedi. Uzmanlık alanına giren bir konudan söz açıldığında güveninin geri gelmesi inanılmaz bir durumdu. "Son derece ilginç buldum. Şimdi seni daha iyi anlıyorum; yani..."

"Vakaya takıntımı mı?"

Marcus güldü.

"Vakaya kendini adamanı ve coşkunu diyecektim. Ama bu işin seni biraz takıntılı yaptığı da doğru... İzin verirsen önce raporu hastanın bakış açısından sunma tarzına katıldığımı söyleyeyim. Noktası virgülüne doğru... Her döngü Ted için gerçikti; onların yerine, bir yabancıнын ağzından hastanede geçirdiği ilk ayları koymak, olayları onun bakış açısından

...lamak için çok etkili bir yöntem. Aslına bakarsan, sunumunun ilginç bu gerçeği görmemi sağladığını düşünüyorum.”

Laura'nın gözleri büyüdü.

“Nedir? Dur bir saniye, dur... Şunları mutfağa taşımama yardım et. Bir kahve alır, konuşmaya o şekilde devam ederiz. Kendimi biliyorum; sohbetle bir kapılırsam, hiç durmayacağım.”

Marcus tam da bundan korkuyordu.

“Tamam.”

Mutfağa sessizce iki sefer yapar ve bu sırada yolları kesişirken, kanık-sadıkları bir şeyi yapıyormuş gibiydiler. Marcus bu işi gün be gün yaptıklarını hayal edip heyecandan titredi; ne kadar da saftı...

Kahve hazır olunca oturma odasına döndüler.

Marcus, “İlk döngünün kusursuz, kapalı bir döngü olduğu konusunda sana katılıyorum,” dedi. “Wendell, Ted’in kendisinde nefret ettiği her şeyi temsil ediyor ve onu öldürmek mantıklı görünsün diye kendisini Wendell’dan ayırıştırıyor. Blaine’in evindeki çıkartmayı gördüğümüze göre, o döngüdeki her şeyin gerçeklikle bir bağı bulunduğunu varsaymak akla yatkın.”

Laura, “Doğru,” diyerek onunla hemfikir olduğunu belirtti.

“Döngünün üzerinden bir geçeyim, böylece her birinin gerçeklikten saptığı an konusunda aynı şeyleri mi düşünüyoruz, görebilelim. Çünkü analiz için elde edebileceğimiz en ilginç detaylar orada.”

Laura ellerini kahve fincanına kenetlemiş, dikkatle dinliyordu.

Marcus, “Önce intihardan başlayalım,” dedi. “Genç Lynch’in intiharı engelleyerek anlamlı teklifini yaptığı o bölüme... Anlaşılması zor bir şey yok burada; Ted bilmediğimiz birtakım nedenlerden ötürü bir noktada intihar etmek istedi ve isteğini tam hayata geçirecekken bir şey ya da biri onu durdurdu. Bu kişi, belki Ted’in hatırladığından bambaşka bir nedenden ötürü, Lynch’ti.”

“Ben Lynch olduğunu sanmıyorum ama Ted’in intihar etme noktasına geldiğine katılıyorum.”

“Bir sonraki kanıt, Blaine cinayeti... Ted adamın evine gitti, dolabına saklandı ve çıkartmayı gördü. Oraya Blaine’i öldürmek üzere gitmediği açık ama çıkartmayı kendi gözlerimizle gördüğümüze göre, o eve gitmiş olmalı. İşte, yerine bir türlü oturmayan parça da bu.”

"Bu meselevi sürekli düşünüyorum ve Ted'in çıkartmayı geçmişinde bir aralat. orneğin, o evde başka birileri yaşarken görmüş olabileceği ihtimalini bir kenara koymamız gerektiğine inanıyorum. Bu durumda Blaine'in daha sonra o evde yaşadığını nereden öğrenmiş olabilir? Mantıklı değil."

"İyi bir noktaya temas ettin. Çıkartmayı, Blaine hakkında gazetelerde çıkan haberlerle bağdaştırmak mümkün değil. Bu yüzden Ted'in son zamanlarda o evde olduğu ve o dolaba saklandığı sonucuna varabiliriz. Bu noktadan itibaren gerçeklik başka bir yöne sapıyor ve biz, hangi yön olduğunu bilmiyoruz. Peki, sen Ted'in Blaine'i öldürme kastıyla hareket ettiği olasılığını dışlıyor musun?"

"Hiçbir olasılığı dışlamıyorum. Ted'in Lynch'i lambayla dövmesi farklıydı. Ortada bir plan falan yoktu."

"Haklısın. Devam edelim. Bir sonraki bölüm, Ted'in çocukluk arkadaşı, avukat Robichaud'yu ziyarete gittiği bölüm. Onunla konuştun değil mi?"

"Evet. Ama raporda yazdığımdan daha fazla bir şey anlatmadı. Ted vasiyetini hazırlamak üzere gitmiş ona. Robichaud'ya yakın çevresine ait olmayan bir avukat istediğini söylemiş; tabii bu da söz konusu koşullar altında çok anlaşılır bir şey."

"Her durumda, Ted'in geçmişindeki insanların, daha önce hiç görmediği okul arkadaşlarının Robichaud'nun evinde bir araya gelmesi, Ted'in o yıllar hakkında ne hissettiğinin, o insanlardan bazılarının kötü davranmaktan ötürü duyduğu pişmanlığın bir göstergesi. Ted'i gerçekliğe döndürmek amacıyla geçmişine, özellikle de satranç oynamasına vurgu yapmak senin açısından akıllıca bir hamle olmuş."

"Teşekkürler. Satranç meselesi hep oradaydı, tüm rüyalarında yer alıyordu. Keşke daha önce görebilseydim."

"Bu pek bir şey değiştirmezdi; hatta işe bile yaramayabilirdi."

"Belki."

Marcus, "Zaman akışını takip ettiğimizde, Ted'in, Lynch'in bürosunu ziyaretine geliyoruz," dedi. "Benim de temas etmek istediğim yer burası aslında. Burada anahtar, gerçeklikle Ted'in paranoyasının arasındaki çizginin tam nerde durduğunu saptamak. Ted'in büroya gittiğini ve orada Lynch'in sekreteri Nina'yla tanıştığını biliyoruz. Kız o gün büroya geç geldiğini söylüyor, değil mi?"

"Evet."

‘Peki, va bu doğru değilse? Ya ilk döngüdeki diğer tüm olaylar dizisi gibi, bu ilk bölüm de gerçekten yaşanmışsa?’

Laura bir süre düşündü.

‘Polis, kızın anlattıklarının doğruluğunu kontrol etmiş midir sence?’

Laura başını iki yana salladı. ‘Kısa süren soruşturmanın görevlisi, Ted’in Lavender’a kaldırılmasının ardından kızla iki kez görüşen Carl Brater adındaki genç dedektif, sadece saldırıyı kimin gerçekleştirdiğine odaklanmış gibiydi. Ted’in Lynch’i ölesiye dövdüğüne şüphe yok. Polis Ted’i olay yerinde elinde lambayla buldu; her yerde onun parmak izi vardı. Polis sekreterin önemsiz bir detay hakkında yalan söyleyip söylemediğini neden araştıracaktı?’

Marcus, ‘Söylemek istediğim şey,’ dedi, ‘çıkartmanın ortaya koyduğu gibi, ilk döngüdeki her şeyin gerçeklikle bir şekilde bağlantısı varsa Ted’in o gün Nina’yı gerçekten görmüş olması mümkün. Aksi takdirde kızı neden hikâyeye dâhil etsin? Nina hiçbir kalıba uymuyor, en azından benim görebildiklerime... Ted’in Robichaud’nun evinde çocukluk arkadaşlarını görmesiye başka mesele.’

Laura, Ted’in Nina’yla bir araya gelmesine fazla kafa yormamış, bunu yapmak yerine Lynch’le daha sonraki konuşmasına odaklanmıştı. Şimdiyse bu noktayı ihmal etmekle yanlış yaptığını fark ediyordu. Kız o gün büroya geç gelmişse Ted neden ondan söz etmişti? Bunu anlatmakla neyi hedeflemiş olabilirdi? Laura’nın aklına, polisiye kitapların iflah olmaz hayranı babasının söylediği bir söz geldi: ‘Hikâyede önemsiz gibi görünen bir detay varsa mutlaka ona odaklan; bil ki o detay kesinlikle önemlidir.’ Nina’nın varlığı bu tür bir detay gibi görünüyordu.

Marcus, ‘Hikâyenin Ted’in anlattığı versiyonuna göre,’ diye ekledi, ‘Lynch’le konuşmaya başlayınca kıza gitmesi için izin vermiş. Kıza polisi aramamasını tembihleyen kişi Lynch’miş. Ted’in hezeyanının başladığı yerin burası olduğunu düşünmememiz için bir neden var mı?’

Laura evvelce bilinmeyen bir şeyin ortaya çıkmasına ramak kaldığını hissettiği zamanlarda olduğu gibi heyecanlanmış, gerilmişti. Marcus’un sözleri son derece mantıklıydı. Birden ayağa fırladı.

‘Ne oldu?’ diye sordu Marcus.

‘Bir saniye lütfen...’

Laura bir dakika sonra elinde mavi bir dosyayla geri döndü.

"Bu, polis raporunun bir kopyası," dedi. "Brater'a tedavi için önemli olabileceğini söylemiştim, o da verdi."

"Onun açısından ihmalkâr bir davranış."

Laura verine oturmadan önce saçlarını arkaya atarak, "Gerektiğinde ikna edici olabilirim," dedi ve dosyayı açtı. "Nina'nın adresi, ifadesiyle birlikte buralarda bir yerde olmalı."

Marcus gözünü Laura'ya dikmiş, evrakları incelemesini izliyordu. Laura, Lynch'in bürosunda çekilen fotoğraflara rastlayınca durdu. Geniş açıyla çekilmiş birkaç fotoğrafın yanı sıra, yerde yatan Lynch'e ait birkaç yakın çekim fotoğrafla, avukatın dövülmesinde kullanılan bronz lambayı, başındaki yarayı, yüzündeki darbeleri gösteren başka fotoğraflar da vardı. Hepsi de fotokopiydi ve kalitesizdi. Bunların arasında Laura'nın dikkatini özellikle bir fotoğraf çekti. Oturup dikkatle baktı. Marcus da eğilip baktı fotoğrafa ama özel bir şey göremedi. Nina'nın masasının durduğu, büronun kabul alanında çekilmiş bir fotoğraftı.

Laura masanın köşesini işaret ederek, "İşte," dedi.

Bu Dunkin' Donuts kutusuydu.

Laura, "Bunlar o gün Nina'nın büroya getirdiği şekerli çörekler," dedi. "Hatta bir tane de Ted'e ikram etmiş."

"Tabii ya! Bizi uyandırması gereken bir detay daha işte... Bu, Nina'nın Ted'le bir araya geldiğini gösteriyor! Lynch geldiğinde kız hiç şüphesiz oradaydı."

Laura yine ayağa kalkarken sakın halinden eser kalmamıştı.

"İnanamıyorum. Nina neden bir şey söylemedi?"

"Eh, olaylar bizim düşündüğümüz gibi gerçekleşmişse, Nina bürodan, Ted'in Lynch'i dövmesinden önce ayrılmış. Bu, arkadaşlar arasında özel bir meseleydi."

"İyi de Ted'in silahı vardı!"

"Lynch Nina'dan polise haber vermemesini istemişse kız belki de patronunun talimatlarına uyuyordu sadece. Ve polisin, patronunun komaya girdiğini ve sorumlusunu yakaladıklarını söylediği ertesi gün, belki de kendisinin de orada olduğunu söylemenin bir anlamı olmayacağını düşündü. Nina ifadesinde ne söylemiş?"

"Bazı özel işlerini halledebilmek için izin istediğini... Brater'ın, Nina'nın sözlerinin doğru olup olmadığını kontrol ettiğinden şüpheliyim." Laura

Akşamadaki evraklara baktı. "İşte burada. Tam olarak, göz doktoruyla randevusu olduğunu söylemiş. Kızın telefon numarası ve adresi var. Yarın sabah hastaneye gelmeden önce erken saatte onunla konuşmaya gideceğim."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Gerek yok." Laura oturdu; bu kez Marcus'a bayağı yakın oturmayı tercih etmişti. "Bunun ne anlama geldiğini tasavvur edebiliyor musun? Nina ikisi arasında geçen konuşmaları –gerçek konuşmaları– duymuşsa Ted'in Lynch'i neden öldüresiye dövdüğünü öğrenebiliriz. Marcus, sen bir dâhisin!"

Laura ellerini Marcus'un yanaklarına koyarken yaşadığı büyük sevinci gizleyemiyordu. Ancak gözlerinde beliren kısa ama yoğun ifadenin ardından, ellerini indirip kendi içine çekilir gibi oldu.

Akşamın geri kalanı üç aşağı beş yukarı benzer devam etti. Vaka hakkında konuştular, Laura'nın ertesi günkü Nina ziyaretinin nasıl geçebileceğine dair tahmin yürüttüler. Bu arada Marcus içindeki, zamanın gittikçe azaldığını, bir şeyler yapması gerektiğini, fırsatın parmaklarının arasından kayıp gittiğini ve duygularını açıklamasının gittikçe zorlaştığını söyleyen sesle mücadele etti. Laura'nın bile biraz canı sıkılmış görünüyordu. Aralarında birkaç kez huzursuz sessizlik ve durumu anlamaya çalışmakla ilgili gizliden gizliye bakışma yaşansa da hiçbirisi Marcus'a, bilinmeyen diyarlara adım atacak yeterli cesareti vermedi.

Sonunda Laura yorulduğunu, sabah erken kalkıp Nina'yı evinde bulmak ve onu salim kafayla görmek istediğini söyledi. Marcus da biraz yorgun olduğunu söyleyerek, Laura'dan ertesi gün kendisini aramasını ve Lynch'in sekreteriyle görüşmesinin detaylarını anlatmasını istedi. Laura, olur dedi, sonra sessizce ön kapıya yürüdüler.

Marcus dolaptan Laura'yı etkilemek üzere özellikle giydiği şapkasını aldı, başına oldukça yavaş hareketlerle yerleştirirken çok önemli bir soruyu düşünüyormuş gibiydi (gerçekten de öyleydi). Bu onun son şansıydı.

"Harika zaman geçirdim," dedi.

Yerinden kımıldamadı. Laura elinden geldiğince uzun bir süre bir şey söylemesini bekledi. Sonunda yanına gidip elini omzuna koydu ve yanından öptü.

"Ben de çok keyif aldım. Yarın ararım seni."

Marcus karanlık bahçede yürürken veda etmek ve el sallamak için iki kez arkasına döndü. Arabaya doğru attığı her adımda pişmanlık yaşıyor ve kendine kızıyordu. Laura şimdi karanlığa gömülmüştü ve görünmez yüzünde hayal kırıklığının çizgileri hâkimdi.

LAURA, NINA'NIN cumartesi sabahı işe gitmeyeceğini düşünüyor ama onu evde bulamama gibi bir durumla karşılaşmak istemiyordu; o yüzden sabah yedi buçukta kızın Merrimack'teki mütevazı dairesinin kapısına dayandı. Kısmen Marcus'la akşam yemeğinin umduğu şekilde sonuçlanmamasından, büyük ölçüde de Lynch'in sekreterinin söyleyeceği şeyler olduğuna inandığından, gözüne pek uyku girmemişti. Bu görüşmeyle bazı gerçekler ortaya çıkacaktı.

Pencerede uyuklu bir yüz göründü ve hemen ardından ortadan kayboldu. Birkaç saniye sonra somurtkan, pejmürde Nina, kapıyı Laura'yla o bet sesiyle konuşabilecek kadar araladı.

"Kim o?"

"Nina Jones musunuz?"

Genç kadın, "Siz kimsiniz?" dedi.

"Dr. Laura Hill. Ted McKay'in doktoruyum."

Laura genç kadından bir tepki gelmesini bekledi. Nina'nın sabahın erken saatlerindeki güneşten korunmaya çalışan kısık gözleri hafifçe açıldı.

"Ben o isimde birini..."

Laura, "Eski patronunuzu komaya sokan adam," diye ekleyip sol elindeki dosyayı salladı. "Dedektif Brater'a verdiğiniz ifadede McKay'i tanıdığınız yazıyor. Kendisi de durumu doğruladı zaten. İçeri girebilir miyim?"

Kapı açıldı.

Nina, "Saat sekiz bile olmamış," diyerek karşıladı onu. Üzerinde bol bir tişörtle şort vardı. Arkasını dönüp boş şişeler, plastik bardaklar ve tek kullanımlık tabaklarla dolu masaya yürüdü. Laura kızın peşi sıra eve girdi. Oturdular.

"Adınız neydi demiştiniz?"

"Laura"

Genç kadın başını salladı. "Mr. Lynch'ten haber var mı?"

"Hâlâ komada. Gidişatı pek umut verici değil maalesef."

"Üzgünüm, gerçekten üzgünüm." Nina genç kızlar gibi dizlerini göğsüne çekerek oturmuştu iskemleye. "Çok uzun zamandır çalışmıyordum vanında; daha yeni tanımaya başlamıştım. Çekingen ve biraz tuhaf olsa da iyi bir insandı. Onu döven adam hapiste mi?"

"Ted McKay şu anda Lavender Memorial Hastanesi'nin yüksek güvenlikle bölümünde kalıyor."

Nina başını salladı. Şaşkınlığı samimi görünüyordu.

"Nina o gün senin de orada olduğunu biliyorum. Bu durumu Dedektif Brater'a anlatmaya neden gerek duymadığını da anlıyorum. Şimdilik bunu ona söylemeye gerek olduğunu da sanmıyorum ama benimle konuşman çok önemli."

Nina hiç de inandırıcı olmayan bir tavırla orada olduğunu inkâr etti. Laura onu ikna etmeye çalışmak adına gerekli her şeyi yapmaya hazırlıydı; icabında durumu polise bildirmekle tehdit edecekti genç kadını. Ancak karşısında savunmasız, korkmuş bir genç kadın bulmuş ve hemen, tehdidin yanlış bir yaklaşım olacağını anlamıştı. Nina polisi yanlış yönlendirmekten ötürü kendini sorumlu hissediyordu, bu da görüldüğü kadarıyla yeterliydi. Laura devam etti.

"Polis raporunda, o sabah büroya getirdiğin Dunkin' Donuts kutusunu gösteren bir fotoğraf var. Dahası, Ted son zamanlarda önemli gelişmeler kaydetti ve o gün neler yaşandığına dair bazı şeyler hatırlıyor; büro kapısında seni nasıl beklediğini, seni içeriye girmeye nasıl zorladığını... Onunla birlikte Lynch'in gelmesini beklemiştiniz ve o seni bir tabancayla tehdit etmiş."

Bu kadarı yeterliydi. Nina çözülmek üzereydi.

Laura, "Meraklanma," diye rahatlattı onu. "Dediğim gibi, polis değilim ben; doktorum ve konuştuklarımız aramızda kalacak. Anlatacakların Ted McKay'in tedavisinde hayati bir rol oynayabilir. Ted'in böyle bir şeyi neden yaptığını anlamama yardımcı ol. O ve Lynch üniversiteden arkadaşılar, biliyor muydun?"

"Hayır."

"Nina, o gün neler yaşandığını anlat bana lütfen."

"Sız hemen hemen her şeyi söylediniz zaten."

"Lynch büroya geldikten sonra olanlara dair bir şey bilmiyorum. Her detayı hatırlaman benim için çok önemli."

Nina yüzünü ovuşturup içini çekti.

"Kendime biraz kahve hazırlayabilir miyim? Dün akşam pek uyuyamadım."

Laura başını salladı.

"Siz de ister miydiniz?"

"İyi olur aslında. Ben de uykumu aldığımı söyleyemem."

Su ısınırken Nina banyoya koştu, dişlerini fırçalayıp saçlarını taradı. Geri geldiğinde tamamen ayılmış, bambaşka bir insan olmuştu. Kahveleri doldurup fincanları masanın köşesine koydu, şişe ve plastik bardakları topladı.

"Dağınıklık için kusura bakmayın. Oda arkadaşımın doğum günüydü de..."

"Sorun değil. Kendine başka bir iş bulabildin mi?"

"Evet, yine bir avukatın yanında sekreterlik işi..."

"Güzel." Laura sadede geldi. "Nina lütfen bana o gün neler yaşandığını anlat."

"Öncelikle, polise o gün orada olduğumu söylemedim çünkü Lynch söylemememi istemişti. Daha sonra, polisten adamı zaten yakaladıklarına dair haber geldi zaten. İşin gerçeği, dedektif benim söyleyeceklerimle pek ilgili görünmüyordu."

"Anlıyorum."

"Adamın adı ne demiştiniz?"

"Ted McKay. Onu daha önce büroda hiç görmedin, öyle mi?"

"Hayır, hiç görmedim. Karanlıkta bir yere saklanmış beni bekliyordu. Silahı vardı ve dengesiz biri gibi görünüyordu. Gerçekten korkuttu beni. Bana zarar vermeyeceğini söyleyip diğer büroları sordu. Lynch'i bekleyecekmişiz çünkü onunla konuşması gerekiyormuş, öyle dedi. Bir süre bekledik; birkaç dakika galiba, tam bilmiyorum... Neyse, bildiğim şey, McKay'ın o süre zarfında değiştiği... Beni korkuttuğu için üzgün olduğumu, başıma kötü hiçbir şeyin gelmeyeceğini söyledi. Başta, yüzünü bile görmek istemedim."

"'Değişti' derken ne demek istiyorsun?"

"Yani, bir an için kaybolmuş gibi göründü, ortaya birden o şekilde çıktığı için özü diledi. Siz adamın deli olduğunu söyleyince durumu daha iyi anladım tabii. Bana şekerli çörek yiyebileceğimi bile söyledi."

"Ted sana asla zarar vermezdi."

Nina bundan pek emin değilmiş gibi görünüyordu.

"Belki... Neyse, sonuçta zarar vermedi zaten. Büroya girip Lynch'i bekledik. Lynch gelip beni masada otururken görünce bir şeylerin yolunda olmadığını anladı. Dosya dolaplarından birinin yanında, ayakta dikilen McKay'i gördüğünde yüzü değişti; taş kesti sanki. Hayalet görmüş gibi oldu. Ben o zamana kadar biraz rahatlamıştım ama Lynch'in o tepkisini görünce hepten paniğe kapıldım. Lynch gözünü McKay'den alamıyordu."

Nina fincandaki kahvenin yarısını içti, fincanı tabağına koyduktan sonra konuşmaya devam etti.

"Sonra Lynch orada oturduğumu unutmuş gibi baktı bana. Ted'le arkadaş olduklarını, o nedenle endişe etmememi söyledi. O an bunun doğru olmadığını, sakinleşmem için uydurduğu bir yalan olduğunu düşündüm. Lynch beni serbest bırakmasını istese de McKay başta kabul etmedi. Hatta Lynch'in ne dediğini duymuyormuş gibi bir hali vardı. Lynch onu sakinleştirmeye çalışırken kollarını açmış ona doğru yaklaşıyor, her şeyin yoluna gireceğini, sonradan pişman olacağı bir şey yapmaması gerektiğini, Holly adında bir kadınla birlikte er veya geç durumu ona anlatacaklarını, bunun için de doğru zamanı beklediklerini söylüyordu."

Laura şaşkınlığını gizleyemedi.

"Evet," dedi Nina. "Durumu hemen anladım tabii. Lynch ile McKay'in karısı aşk yaşıyordu ve McKay durumu yeni öğrenmişti. Konuyla alakalı daha net bir şeyler söyledi mi hatırlamıyorum ama o an hiçbir şey net olamazdı zaten. Siz de öyle düşünüyorsunuz, değil mi?"

Aslında Laura'nın hissettiği şey hayal kırıklığıydı, çünkü Ted'in büroya gitme nedeninin, Holly'yle yaşadığı ilişki konusunda Lynch'le yüzleşmek olmadığını umuyordu. Ted'in bu durumdan haftalardır haberi vardı; o noktada neden böylesine büyük bir infiale kapılmıştı?

Nina, "Ama McKay Lynch'e büroya onunla bunu konuşmaya gelmediğini söyledi," dedi.

İşte!

Genç kadın kahvesinin kalanını çabucak bitirip devam etti.

"Lynch çok sinirliydi; onu daha önce hiç öyle görmemiştim. McKay'den gitmeme izin vermesini, benim olayla hiçbir alakam olmadığını söyleyince, McKay kabul etti. McKay polise gitmemin işleri daha da kötüleştirmekten başka işe yaramayacağını söyledi. Aslında ben yine de polise haber verebilirdim ama Lynch de benden aynı şeyi istedi. Onu yeni yeni tanımaya başlamıştım ama o sözlerinde samimi olduğunu söyleyebilirim; McKay'ın tersini düşünmesi için yaptığı bir numara değildi yani. İkisi birlikte pis bir işe mi karıştılar bilmiyorum, açıkçası bilmek de istemiyorum ama Lynch polise haber vermememi istedi, ben de dediğini yaptım. Benim... Benim sonrasında olacakları bilmem imkânsızdı."

"Sen Lynch'in istediğini yaptın. Polisi aramış olsaydın Lynch kesin ölürdü."

"McKay de bana aynısını söyledi! Polisi karşımda görürsem Lynch'i anında vururum, dedi."

"Nina, Ted'in orada olmasının nedeninin karısının yaşadığı ilişkiyle bir alakası olmadığına emin misin?"

"Eminim. Bürodan ayrılmadan önce çantamı almak üzere masama gittiğimde, McKay'ın kapının diğer tarafında sesini duydum. Adam son derece öfkeliydi."

"Ne diyordu peki?"

"'Seni gördüm; beni Blaine'in evine kadar takip ettin,' dedi. O ismi çok iyi hatırlıyorum, çünkü erkek arkadaşımın o isimde bir kitabı vardı. İsim aklıma kazınmış..."

TED O CUMARTESİ ilk kez satranç oynadı. Geri çekilip açılışı rakibinin yapmasına izin verdiği zamanlarda bile tek bir oyun bile kaybetmedi tabii. Rakiplerinden hiçbirisi oyuna stratejik bakış açısına sahip değildi, sadece temel hamleler ve birkaç taktik biliyorlardı, o kadar. Ted hepsini kolaylıkla yendi. Üstün yetenekleriyle onları gücendirmemek için başlarda ihtiyatlı davrandı ama yarattığı etki tam tersi oldu. C kanadının yenilmez oyuncusu Sketch büyük bir hayranlık ve saygı sergiledi. Oyunlar arasında Ted onlara satranç dâhisi olarak çocukluğundan, katıldığı turnuvalardan söz etti ve isterlerse onlara ders verebileceğini söyledi. Uzaylı halüsinasyonlarının esiri olmadığı zamanlarda son derece makul bir insan haline gelen Lester dâhil hepsi Ted'in teklifini kabul etti.

Ertesi gün Sketch duşlarda, B kanadındaki hastaların da satranç oynadığından bahsetti. Bir keresinde onlarla bir araya gelip maç yapmışlar ve hezimete uğramışlardı. İri kıyım Sketch sabunlanırken, ağzı kulaklarında, bir başka turnuva düzenlenmesi ve Ted'in de C kanadı adına yarışması durumunda karşı tarafı kolaylıkla alt edebileceklerini söyledi. Sketch o olasılığı hayalin kurmuş ve heyecanlanmıştı.

Ted Lavender'a çabucak uyum sağlamıştı. Kaldığı yerde birbirinden farklı üç grup olduğunu anlamaya başladı. Satranççıların dışında Çatlaklar vardı; bunlar yıllar boyu ilaç tedavisi görmekten ve dört duvar arasına hapsedilmekten ötürü güçleri tükenmiş, yaşlı hastalardı. Bazılarının ciddi sorunları vardı ve zamanlarının büyük bölümünü televizyon karşısında geçiriyor veya kuytu bir köşeye geçip boş gözlerle etrafa bakınıyorlardı. Üçüncü grup ise dışarıda, ya basketbol sahasına ya da büyük bahçenin herhangi bir yerine gidip normalde ikişerli olarak yürümeyi tercih eden Yürüyüşçülerdi.

Mike gruplardan hiçbirine ait değilmiş gibi görünüyordu; hepsinin üstünde bir konumu vardı sanki. Ted en başından beri neden Mike'ın çekim alanına girdiğini merak etmeye başlamıştı. Örneğin, adam daha önce odasını kimseyle paylaşmamışken, şimdi...

Mike, merhaba, dedi. Her zamanki bankında oturmuş, sayfaları lime lime olmuş bir kitap okuyordu; o sabahın erken saatlerinde okuduğundan farklı bir kitaptı bu.

"Sen tam bir kitap kurdusun."

Mike okuduğu sayfanın köşesini kıvrıp kitabı yana koydu. Asla kitap ayırıcı kullanmazdı.

"Buradan çıkmanın tek yolu," dedi.

Ted Mike'ın yanına oturdu. Birkaç hasta onları izliyor, birbirlerini daha yakından tanımak için bir araya gelen ve bunu alışkanlık haline getiren iki adamı dikkatle gözlemliyor ama hiçbiri onlara katılmıyordu.

Mike ciddi bir ses tonuyla, "Satranç arkadaşlarıyla bugün oyun oynamıyor musun?" diye sordu. Ted adamın iğnelemeli espri anlayışına alışmaya başlamıştı.

"Hayır, bugün oyun yok. Satrancın seni bir yere taşımak, zihnini tamamen oyuna odaklamak gibi özelliği vardır ve ben bugün başka şeylere odaklanmak istiyorum."

"Hâlâ arkadaşını mı düşünüyorsun?"

"Evet." Ted elini cebine atıp Lynch'le Uma Thurman posterinin önünde çektiği fotoğrafı çıkardı. "Öğrenci yurdunu, odayı, kahrolası posterini, hepsini hatırlıyorum. Ama onu... Hayır."

"O kapak er veya geç açılacak, inan. Aynı şeyi ben de yaşadım. Buradaki hemen hemen herkes yaşadı. Beynin o kapağı baskıya dayanamadığı için kapalı tutuyor. İyileştiğinde ve hazır olduğunda tekrar açılacak. Birdenbire."

"Korkutuyor beni. Bir arkadaşı öldüresiye dövüp onu komaya sokmayı haklı çıkaracak ne olabilir?" Ted başını iki yana salladı. "Lisedeyken başım sürekli beladaydı, kafası karışık bir çocuktum herhalde. Zamanla o asi karakteri terk edip mülayim bir adam oldum. O gün neler yaşanmış olabileceğini anlayamıyorum."

"Belki karın olayın aydınlanmasına yardımcı olabilir. Yarın geliyor, değil mi?"

"Evet. O ve kızlarım... Aptalca belki ama çok gerginim. Senin çocuğun var mı?"

Mike başını iki yana sallarken boş bir ifadeyle baktı.

"Vaftiz oğlum var."

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

Ted, "Ama ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?" diye üsteledi. "İnsan kendi ailesini görecektir diye gergin olur mu? Kızlarımdan söz ediyorum! Dünyada onlardan çok görmek istediğim başka bir şey yok."

"İnsanların bizi böyle dört duvar arasına kapatılmış görmeleri, bizim için kolay bir şey değil."

"Kesinlikle. Oysa ben onlarla birlikte olmalı, büyüdüklerini görmeli, onları korumalıyım."

"Her şey düzelecek. Göreceksin."

Ted, belki de hayatında bir kez olsun kırılğan görünmenin zamanı bu zamandır, diye düşündü.

"Hey Mike. Şu sıçan..."

Mike ona baktı. "Yine onu mu gördün?"

"Hayır."

"Ted, bak... Biraz önce söylediğim şey doğrudur. İyileşeceksin ve zamanı geldiğinde o kapı açılacak. Arkadaşını, onu neden öldüresiye dövdüğünü hatırlayacaksın. Bana sözünü ettiğin tüm o 'döngüler', zihninin seni korumak için yarattığı sanrıların bir sonucu. Tiyatrolarda kullanılan arka perdeler gibi. Ama perdeler er veya geç iner ve sen arkalarında ne olduğunu görürsün. Oysa sıçan seni, sen daha hazır olmadan o perdenin arkasına götürebilir. Ve bu da çok tehlikeli olabilir."

MARCUS'UN GÖZÜNE uyku girmemiş, bütün gece Laura'yla randevusunun detaylarını düşünüp kendine işkence etmiş ve elinden kaçırdığı fırsat yüzünden büyük pişmanlık yaşamıştı. Öğle olduğunda kafeteryaya gitmekten başka seçeneği yoktu. Mutfak kapısının hemen yanında durduğu için insanların rağbet etmediği dört kişilik masayı seçti. Rahatsız edilmek istemediği açıkça anlaşılсын diye de yanında, aslında okumak niyetinde olmadığı kalın bir patoloji kitabı getirmişti. Kitabı salata tabağının kenarına dayayıp yemeğini rekor bir zamanda mideye indirmeyi planlıyordu.

Tam o sırada, öğle yemeğini diğerleriyle aynı zamanda yemek gibi bir alışkanlığı olmayan Laura içeriye girip etrafına bakındı. Marcus'u görünce el sallayıp alelacele yanına geldi.

"Seninle konuşmam lazım."

Marcus, Laura'nın heyecan dolu yüz ifadesinden, bunun kişisel bir mesele olmadığını anladı.

Aman, daha iyi...

"Sana yiyecek bir şeyler söyleyeyim mi?"

"Hayır, hayır, böyle iyiyim. Zamanım da yok zaten. Bu sabah Nina'yı görmeye gittim ve..."

Nina mı? Marcus ismi hatırlamaya çalışırken bir an yaşadığı akıl karışıklığını saklamaya çalıştı. Tabii ya, Lynch'in sekreteri...

"Ah, gerçekten mi? Önemli bir şey söyledi mi bari?"

"Evet." Laura heyecanını gizleyemiyordu. "Dunkin' Donuts kutusunun olduğu fotoğrafı gösterdikten sonra gerisi çorap söküğü gibi geldi. Her şey Ted'in ilk döngüde anlattığı gibi olmuş. Nina, gitmesine izin verilene dek bürodaymış. Ama sonra neler olduğuyla alakalı bir şeyler duymuş."

Laura one doğru eğildi; yüzü Marcus'un yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydı. Marcus bir ara çevresine baktığında meslektaşlarının kendisini izlediğini fark etti.

"Ne olmuş?"

"Nina bürodan ayrılmadan önce kapıdan Ted'in Lynch'e, kendisini Blaine'in evine kadar takip ettiğini söylediğini duymuş."

Marcus bu parçayı yapbozdaki yerine yerleştirmeye çalıştı. Yavaş yavaş vakanın içine çekilmeye başladığını fark ediyordu. Nina'nın bu sözleri onlara çok şey anlatıyor olabilirdi. İlk olarak, Lynch'in de Blaine'i tanıdığını mesela... İkinci olarak da, Ted'in Blaine'in evine gidişinin, iki arkadaş arasında bir yüzleşmeye, sonrasında da Ted'in saldırısına yol açtığını...

Laura, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Eh, artık hiç şüphe kalmadı: Ted, Blaine'in evine gerçekten gitmiş. Fikrimi sorarsan oraya pek dostane amaçlarla gittiğini düşünmüyorum. Adamı öldürmeye gitti demiyorum ama en azından hırpalama niyeti vardı..."

"Marcus, sonuca gittikçe yaklaştığımızı düşünüyorum. Ted'in o akşam Blaine'in evine gitme nedeni her şeyin anahtarı olabilir. Ted intihar etmeyi planlıyordu ama önce Blaine'le hesaplaşmak istedi. Niye peki? Lynch belki bir şeylerin olacağından şüphelenip Ted'in peşinden gitti ve onun planlarını bozdu. Makul geliyor mu?"

"Aşağı yukarı... Mesele, Ted'le Blaine arasında nasıl bir konuşma geçtiğini öğrenmek."

"Sonuca çok yaklaştığımız fikrindeyim."

Keşke...

"Ailesi birkaç gün içinde Ted'in ziyaretine gelecekti, değil mi?"

"Evet, yarın... Biraz gerginim doğrusu."

"Her şey yolunda gidecek."

Laura başıyla evetledi. Öylesine duygusal bir karşılaşma olağanüstü düzeyde verimli olabileceği gibi, ciddi bir gerilemeye de yol açabilirdi. Laura ayağa kalktı.

"Ne yapacaksın şimdi?"

"Öğrendiklerimi bir sonraki seansta kullanmanın zamanı geldi sanırım. Bütün kartlarımı masaya koyacağım."

Marcus bu sözlerini onaylarcasına salladı başını.

Laura :

Evet :

Marcia, "Elin harika bir şeydi," dedi. Korkaklığından ne büyük
 bir şey olduğunu itiraf etmeye ancak bu kadar yaklaşabilmişti.

Laura'nın bu sözlerine karşılık, Marcia'ı keder uçurumunun kenarına ite-
 rek bakarak merhamet ve acıma dolu bir gülümsemeyle geldi.

TED ZEVLİ DÖŞENMİŞ dinlenme odasında tek başına bekliyordu. Laura, ailesiyle C kanadındaki, her haliyle yedi yaşındaki bir kız çocuğunun hapisane imajına uyan, soğuk ve çirkin ziyaret odası yerine burada bir araya gelme ayrıcalığını tanımıştı ona. Ted kızlarıyla başka bir yerde bir araya gelmesi için rica etmiş, yalvarmış, o da hemen kabul etmişti. Laura onu bölümden dışarıya çıkarabilmesi için özel izin gerektiğini, bunun da biraz zaman alacağını ama işini görebilecek başka bir yer bildiğini söylemişti. Biri kapıda, diğer ikisi pencerede olmak üzere üç güvenlik görevlisi onu dışarıdan izleyecekti.

Ted kendini, hayatında hiç olmadığı kadar gergin hissederken, dışarıya parmaklıksız bir pencereden bakmak güzel, diye düşündü. Üstüne bol gelen mavi keten bir pantolonla, beyaz bir gömlek giymişti. Son zamanlarda kilo vermişti ama aradan belli bir zamanın geçtiğinin tek göstergesi zayıf hali değildi; böylesine sade bile olsa özene bezene giyinmek bile asabını bozuyordu. İki kişilik koltuğa oturup parmaklarını birbirine doladı, sonra ayağa kalkıp odayı ileri geri arşınladı, masanın çevresinden dolanıp bu kez ahşap iskemlelerden birine oturdu. Sonra tekrar ayağa kalktı. Köşede bir mini buzdolabıyla, üstündeki rafta birkaç kahve fincanı duruyordu. Ted oraya doğru yürüdü, ne yaptığının farkında olmadan fincan kulplarını hizaladı. Laura, Holly ve kızlarla geri dönmeden önce birkaç dakikalığına dışarıya çıkmıştı.

Kapı açıldı.

Laura elleri arkasında odaya girerken yalnızdı. Bir şey saklıyordu.

“Ted, üzgünüm ama kızların gelediler. Haklıydın; onları öldürdün. Buraya tıklılmanın nedeni de bu. Ama en azından seni görmeye gelen...”

Laura ellerini öne uzattı. Bir eli boştu, diğerindense tüylü bir çanta sarkıyordu; çantadan bir burun, hemen arkasından da bir kuyruk çıkıp

çalışmaya başladı. Sıçan çantadan çıkmak için kıvranıyor ama Laura baştaki eliyle onu engelliyordu. Sonra sıçan çocuk çığlığını andıran tiz bir sesle çığlık attı. Dr. Hill bir an titredi ve kendi içinde katlanıverdi; onun yerine güler yüzlü ve neşeli yeni bir Dr. Hill geldi.

“Ziyaretçilerine hazır mısın?”

Kızların sesleri neşe dolu çığlıklara dönüşürken, içine düşen korku Ted'i kanepeye itti.

Kızlar kusursuz bir uyumla, “Babaaaaa!” diye bağıldılar.

Cindy ve Nadine Ted'e sıkı sıkıya yapıştılar. Ted onları kollarına aldı; bir daha asla bırakmayacaktı.

Babasının kollarından ilk kurtulan, yanında getirdiği resmin buruşmasından endişelenen Nadine oldu. Nadine iki kardeşin, duygularını biraz gizleyen, daha sakin ve daha mantıklı olanıydı; Ted'in mizacına sahipti yani. Cindy'ye Holly'nin ete kemiğe bürünmüş haliydi; açık fikirli ve abartılıydı, adeta lideri oynuyordu.

Nadine, “Resmim!” dedi.

“O *senin* resmin değil... Baba, biz sana resim yaptık... Neden ağlıyorsun?”

Ted'in gözleri gerçekten de yaşla doluydu. Eliyle sildi gözyaşlarını.

“Çünkü sizleri çok özledim.”

“Biz de seni çok özledik!”

Nadine kucaklaşmaya katılmakta tereddüt etti. Elinde tuttuğu resme baktı ve sonunda beklemeye karar verdi. Ted, kız kardeşinin omzunun üstünde ona bakıp gülümsedi. Nadine'le aralarında özel bir bağ vardı; sadece bakışarak bile birbirlerine çok şey anlatabilirlerdi.

Cindy babasını kendisinin bırakmasına izin verdikten sonra, “Sana bir resim yaptık,” dedi. “Nadine resmi babama ver. Baba bak; hepimiz sahildeyiz. Bu annem, bu da biz...”

Nadine araya girerek, “Açıklamana gerek yok,” dedi.

Ted kızların yaptığı resme baktı. Resimde dördü okyanusun önünde görünüyordu. Ted'in elinde olta vardı, Holly kırmızı bikinisini giymişti, kızlarsa ellerinde yunus şeklinde birer deniz yatağı tutuyorlardı. Bu garipti aslında; çünkü gerçekte tek bir şişme yatakları vardı. Bir yıl önce satın aldıkları yatak, bir süre sonra aralarında kavga çıkmasına neden olmuştu. Ted ikinci bir yatak almayı önermiş ama Holly kızların paylaşmayı

öğrenmeleri gerektiğini öne sürerek bunu reddetmişti. Holly tabii ki haklıydı.

"Resme bayıldım. Teşekkür ederim."

"Nerde saklayacaksın onu?"

"Burada güzel bir odam var. Orada duvara asacağım ki her gün görebileyim."

"Baba eve ne zaman döneceksin?" Cindy lafı dolandırmaktan hoşlanmazdı. Annesinden aldığı bir başka özellik de buydu.

"Bilmiyorum ama kısa bir süre sonra."

Cindy kolay pes etmiyordu.

"Annem burasının büyükbabamın kaldığı hastane gibi olmadığını söylüyor. Burası insanın kafasını iyileştirdikleri yer mi?"

Ted gülümsedi.

"Doğru. Babanın baş ağrıları ve ani baş dönmeleri var. Ama burada tedavi oluyorum ve şimdiden kendimi iyi hissetmeye başladım bile."

Cindy rahatlamışçasına içini çekti.

"Nadine başından tüpler sarktığını söyledi."

"Söylemedim!"

Ted Nadine'e sarılıp onu yakınına çekti. Kendisini dışlanmış hissetmesini istemiyordu.

Ted, "Soru sormana sevindim," dedi. "İnsanın kafasında sorunlar olduğunda, bu sorunlar büyükbabanın, kalçası iyileşsin diye geçirdiği ameliyata benzer ameliyatla çözülmez. İlaç alman ve birçok konuşma yapman gerekir."

"Konuşma mı?"

"Evet. Buna terapi seansı diyorlar."

"Annemim televizyonda izlediği dizideki gibi!"

"Evet! Ama biz burada seansları karşılıklı bir araya gelerek yapıyoruz, annenin izlediği dizideki gibi internet üzerinden değil."

"Biz Dr. Hill'e seansları internet üzerinden yapmasını söylersek sen eve gelebilir misin?"

Ted güldü.

"Ama bu iş televizyondaki gibi kolay değil. Önemli olan, kısa bir süre sonra eve dönecek olmam."

Kızlar heyecanla yerlerinde zıplamaya başladılar: Ted onların bu görüntüsünü – babalarının onlarla birlikte evde olmasına duydukları ihtiyaç – yüzlerine yansıyan görüntüsünü – hafızasına kaydetti. Gerçekten de intihara mı teşebbüs etmişti? O an aklından neler geçmişti? Arkadaşına saldıran, yedi yaşında iki kızı anneleriyle yalnız bırakmayı planlayan, intihara meyilli Ted'i anlamakta gittikçe zorlanıyordu.

Artık o Ted değildi, emindi bundan. Lavender'dan çıkacak, işine ve hayatına geri dönecekti. Şanslıysa Lynch komadan çıkacak ve Ted kendisini affetmesi için ona yalvaracaktı.

Ted yarım saatten fazla bir süre kızlarıyla birlikte oldu. Kızlar okuldan, annelerinin onlara aldığı oyuncak bebeklerden (Ariel ve Alex), büyükanne ve büyükbabalarının oturduğu yerde tanıştıkları, onlardan iki yaş büyük yeni arkadaşlarından söz ettiler. Kızın adı Haley'ydi ve lise de okuyan bir ablası olduğu için bir sürü şey biliyordu. Makyaj yapmayı bile! Ve onlara öğretiyordu ama bu bir sırdı elbette; anneleri bilmemeliydi. Ted de annelerine söylemeyeceğine dair söz verdi. Bazı şeylerin asla değişmediğini ve muhtemelen değişmeyeceğini fark ettiğinde neredeyse ağlayacaktı. Holly her zaman kötü polis rolünü üstlenirdi.

Holly demişken, o neden kızlarla birlikte gelmemiști?

LAURA KIZLARI odadan çıkarırken, babalarını tekrar göreceklerine söz verdi. Sonra odaya Holly girdi. Bakışlarını Ted'den kaçırarak Holly saçlarını kısa kestirmiş ve her zamankinden birkaç ton daha koyu renge boyatmıştı.

"Merhaba, Holly." Ted iki kişilik koltukta oturuyordu. Holly'nin daha yakına gelmediğini görünce ayağa kalkıp masaya gitti.

"Merhaba, Ted. Seni daha iyi gördüğüme sevindim." Holly'nin yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. İskemlelerden birine oturdu, elinde taşıdığı çantayı abartılı bir dikkatle masanın üstüne koydu.

"Dr. Hill'le konuştun mu?" Ted aralarında boş bir iskemle bırakarak oturdu.

"Evet, geçen aylar içinde birkaç kez... Bugün de... Son zamanlarda çok büyük gelişme kaydettiğini söyledi bana."

"Son birkaç haftadır öyle. Zaman kavramım pek iyi değil gerçi, ama... Zihnim biraz bulanık... Ama Dr. Hill'in yardımıyla bazı şeyleri hatırlamaya başladım."

Holly başını salladı.

"Dr. Hill, sen ve ben... Biraz konuşursak faydalı olabilir dedi." Holly alnını ovuşturdu. "Kurbanı oynamak istemem ama benim için çok zor günlerdi. Kızlar sürekli seni sordular, ne cevap vereceğimi bilemedim."

"Tahmin edebiliyorum. Benim kabahatim, biliyorum. Verdiğim kötü kararların sorumlusu benim; burada olmamın nedeni de bu. Ama buradan çıkacak ve kızlara gerçek bir baba olacağım. Maddi sorunlar yaşadın mı?"

"Hayır, hayır." Holly'nin kaşları çatıldı; para onun için dünyada önem arz eden en son şey gibiydi. "Travis her şeyle ilgileniyor."

Holly Ted'in vereceği tepkiyi görmek için bekledi.

"Oh, evet. Travis'i hatırlıyorum," dedi Ted.

Holly başını salladı.

Bir süre hiç konuşmadan oturdular. Ama birinin bir şey söylemesi gerekiyordu ve Ted o sorumluluğun kendisine ait olduğunu hissetti.

"Lynch ne durumda?"

"Justin'i hatırlamadığına inanamıyorum. Ondan soyadıyla asla söz etmezdin."

Ted omuz silkti.

"Durumunda bir değişiklik yok."

"Ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin. Ben... Ben o gün neler olduğunu bilmiyorum. Zihnim o gün yaşananları tamamen silmiş."

"Evet, doktor da bana öyle söyledi."

"Bilmeni isterim ki bence, onunla senin aranda..."

"Ted, yapma lütfen. Sonuçta senin iznine ihtiyacım yok."

"Özür dilerim."

"Dr. Hill seninle konuşmamı istedi; yani... Aramızda yaşananlarla ilgili. Hatırlıyor musun?"

Ted başını eğdi.

"Oldukça kötüydü," diye fısıldadı. "Ben... Seninle arama mesafe koymuştum."

"En azından bu kadarını hatırlıyorsun." Holly bu sözleri azarlarcasına söylemese de Ted onu tanıyor, öfkeli olduğunu biliyordu. "Ted, kendini çalışma odasına kapatıyor, hep göl evine gidiyor, benden sürekli kaçıyor-dun. Senle konuşmaya başladığım zamanlar da monolog gibiydi Kısa bir monolog gibi; çünkü biliyorsun, lafı uzatmaktan hoşlanmam. Varlığım senin için can sıkıntısıydı. Bunu sen de gördün, ben de... Kızlar bile görmeye başlamıştı."

"Maalesef o kısmı hatırlıyorum."

"Sana dürüst davranacağım çünkü her şey bundan ibaret. O zamanlar bir başka kadınla ilişkin olduğunu düşünmüştüm. İş seyahatlerinin, göl evinde kaldığın o uzun zamanların bir ilişkiyle alakalı olduğunu sanıyordum. Mantıklı görünüyordu. Ve ne var biliyor musun? Gülünç ama gerçekten de bir ilişkin olmasını diledim. Beni artık sevmediğini biliyordum çünkü."

"Holly, ben..."

"Tuttun, izin ver de bitireyim. Başlarda, o seyahatlere gittiğin zamanlarda burona birkaç kez telefon açtım; Travis'le, bazen de sekreterinle konuştum. Onlardan aldığım bilgi kırıntılarını bana söylediklerinle karşılaştırdım. Yerler, zamanlar, müşteriler... Her şey akla yatkındı. Akla varkın olmayan, benim yaptığım şeydi. Bu hiç de bana göre bir davranış değildi. Daha sonra bana yaptığın gibi, özel dedektif misali seni gözetlemek istemiyordum..."

Holly durakladı.

"Ne yapacağımı bilemedim, Ted. Seninle konuşmaya çalıştığımda sanki hiçbir şey umurunda değil gibiydi. Senden boşanmayı istemek zorundaydım. Kendimi bu fikre alıştırmaya, cesaretimi toplamaya çalıştım. O günlerde Justin'le konuşmaya başladım. Başka bir kadınla ilişkin olup olmadığını bildiğini düşündüğüm için değil, seni en az benim kadar, hatta belki daha da iyi tanıdığını bildiğim ve aklımdan geçenleri, yani senin gerçekten değiştiğini doğrulamak için konuştum onunla. Sana bir şeyler olmuştu ve ben ne olduğunu bilmiyordum. Bu durumu bir şekilde doğrulamak ihtiyacı duydum çünkü ya böyle yapacaktım ya da..."

Ted, yüzünde gülümseme, Holly'nin cümlesini, "Delirecektin," diye tamamladı. "Meraklanma, o kadar da kötü bir şey değil."

Holly başını sallasa da gülümsemedi.

"Justin'le konuştum; uzun zamandır görüşmediğinizi, tıpkı bana yaptığın gibi onu da hayatından uzaklaştırdığını söyledi. Senin hakkında konuşmak dışında başka bir amacımız olmaksızın birkaç kez bir araya geldik; ilişkimiz öyle başladı. İdeal bir durum değildi tabii... İşlerin ciddileşmeye başladığını fark ettiğimiz günlerde seninle bir araya gelip doğru dürüst konuşamıyorduk. Ve sen kızlara karşı bile mesafeli davranmaya başlamıştın. Sonunda cesaretimi toplayıp konuştum seninle ve boşanmak istediğimi söyledim."

"Onu hatırlıyorum. Oturma odasındaydık. Sonra işler iyice gerginleşmeye başladı."

"O zamanlar değil Justin'le birlikte çekilmiş fotoğraflarımızı kasada sakladığını, doktora görüldüğünü, eski okul arkadaşından vasiyetin için yardım aldığını bile bilmiyordum. Ted, o fotoğrafları bir ay saklamışsın! Her şeyi biliyordun ve sana boşanmak istediğimi söylediğimde bana tek bir kelime bile etmedin."

Ted kollarını iki yana açarak, "Neden hiçbir şey söylemedim, bilmiyorum. Gerçekten," dedi.

Holly başını salladı.

"Sana inanmak istiyorum."

"Lynch'e neden saldırdığımı da bilmiyorum; Justin'e yani. Ama yemin ederim, seninle bir alakası yoktu. Yani ilişkinizle... O kadarına eminim. Holly, senin mutlu olmanı istiyorum, senin ve kızların."

Holly yine başını salladı.

"Dr. Hill beni gelişmelerden haberdar etti. Senin için kolay olmadığını biliyorum. Bana bir tür sanrı yaşadığını söyledi. Veya ona benzer bir şey."

"Ona benzer bir şey, evet... Ama korkunç. Buraya getirilmeden önce sanki birisi son anılarımı alıp karmakarışık etmiş gibi bir şey. Rüyada olmaya en yakın durum... Bir de isim var; Wendell... Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

"Hayır. Dr. Hill de aynı şeyi sordu. Ne diyeceğimi bilemedim. Wendell kim?"

"Anlaşılan, benim bir parçam. Zihnim bazı anılarımın kaldırıldığı bir depo sanki... Ve bende o deponun anahtarı yok. Depo da Wendell. O adamı birçok kez gördüm; sonradan ben olduğum anlaşıldı. Çok saçma geliyor, değil mi? Başlarda sürekli tekrarlanan o döngülerin içinde kapa-na kısılmıştım ama Dr. Hill sayesinde o döngülerden çıkmanın yolunu buldum. Gerçeğe yaklaştığımı hissediyorum; çok geçmeden Wendell'in maskesini tamamen düşüreceğim."

Ted, Holly'nin kendisine nasıl baktığının farkındaydı; deliymiş gibi bakıyordu tabii. Başka nasıl bakacaktı? Ve ona sıçandan söz etmeye niyeti yoktu elbette; ya da veranda kapısında gördüklerinden...

"Ted, ne oldu?"

Ted onu zar zor duyuyordu şimdi. İskemlesinden fırlayıp kanepeye gitti, Cindy ve Nadine'in çizdikleri resmi aldı eline. Plaj... Kırmızı mayo. Bunlar tesadüf olabilir miydi?

Ted, "Kızlar bizi neden plajdayken çizdi?" diye sordu.

Holly'nin kaşları çatıldı.

"Bilmem. Önemi var mı? Sana bir resim çizip getirmelerinin iyi bir fikir olabileceğini söyledim, onlar da odalarına gidip çizdiler. Tatilimi

onlar için mutlu bir anıydı sanırım, herhalde o yüzden böyle bir konu seçtiler.”

Ted gözlerini resimden ayırmadan yerine oturdu. Resimde ona bir şeyler anlatabilecek başka detaylar var mıydı? Başta, hayır... Olta, şırılsırlı deniz yatağı... Bir şeylerin açığa çıkmasını sağlayacak başka detay yoktu. Ted parmağını katlanan iskemlenin, güneşlenen insanların, birkaç palmye ağacının üstünde gezdirdi; oraya ait değilmiş gibi görünen hiçbir şey yoktu. Ne yere çömelmiş bir sıçan, ne pembe bir şato... Gördüğü rüyaları hatırlatacak hiçbir şey yoktu resimde.

“Ted, iyi misin? Plaj neden bu kadar önemli?”

“Önemli değil... Birkaç gün önce bir rüya görmüştüm, hepsi o. Sadece bir tesadüf. O rüyada üzerinde kırmızı bikini vardı.”

Holly sabık kocasının kendisini bikiniyle hayal etmesinden ötürü çok da rahat değilmiş gibiydi.

Ted resmi bir kenara koydu.

Birlikte birkaç dakika daha geçirip sıradan aile meseleleri hakkında konuştular. Ted sohbete bir türlü odaklanamadı. Kızlar vedalaşmak için geri geldiğinde masada duran resmi unutmayı başardı. Kızlara tek tek sarıldı, onlarla birlikte olabilmek için Lavender’dan kısa süre sonra çıkacağına söz verdi.

Asla vermemesi gereken bir sözdü elbette.

CINDY VE NADINE'İN çizdikleri resim Ted'in masasının üstündeki mantar ilan panosundaki tek şeydi. Ted resmi dört parça bantla tutturmuştu. Koridordan bahçeye doğru yürüyen Mike, Ted'in resme baktığını fark ederek yanına geldi. Boğazını temizledi.

"Burada raptiyeye izin vermiyorlar," dedi. "Neden duyuru panomuz olduğunu merak ediyorsan bil ki bunu merak eden ilk kişi sen değilsin."

Ted yüzünde donuk bir gülümsemeyle ona döndü. Raptiye aklındaki en son şeydi.

"Sahne perdesinin arkasında ne olduğunu görmem gerek Mike."

Mike'ın, Ted'in ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

"Ailenin ziyareti seni etkiledi, değil mi?"

"Olay o değil. Yani, tek şey o değil. Gerçeği bulmam, buradan çıkmam ve kızlarımla birlikte olmam gerek."

Mike aynı fikirdeydi.

"Mike, kahrolası o sıçanı nasıl bulabilirim?"

PERŞEMBE, ÖĞLEDEN SONRA... Bütün sabah yağmur yağmıştı, kalın bir bulut tabakası her an daha fazla yağmur indirebileceği tehdidini savuruyordu. İlkbaharın ortasında sonbaharın son günleri yaşanıyordu sanki.

Neredeyse bütün hastalar dinlenme odasında idi. Sketch ve Lolo, Ted'in gözetiminde satranç tahtası üzerinde kapışıyorlardı. Ted onların gözünde bir rakip değil, bir tür görünmez güç ya da bilgelik timsali gibiydi. Her oyundan sonra Ted, arkadaşlarının hayranlık dolu bakışları altında, oyunu baştan sona, tek bir hata yapmaksızın tekrar ederek her bir hamleyi analiz ederken, herkes bir sonraki turnuvada B kanadındakileri yenme olasılığının keyfini çıkarıyordu. Düşmanca hislerinden tamamen arındığı belli olan Lester da takıma katılmıştı.

Mike bir ara yanlarına gelip Ted'e kendisiyle birlikte dışarıya çıkmasını söyledi. Yanında hayvanları görebildiğini söylediği, çok ender konuşan hasta Espósito vardı. Ted hiçbir şey sormadı. Bazı hastalardan gruba katılmak isteyen olsa da Mike onları, önce tehditkâr bir bakış, ardından dışarıya gelmeyi düşünmemeleri konusunda yaptığı doğrudan uyarıyla engelledi. Mike'ın acımasız, otoriter yüzünü gösterdiği zamanlarda dehşet saçan biri haline geldiğini görmek Ted'i şaşırttı. Sketch, Lolo ve Lester başlarını sallayıp durumu sessizce kabullendikten sonra satranç masasına geri döndüler. Ted askıdan paltosunu alıp Mike'la dışarıya çıktı. Espósito, yerde kıpırdanıp duran devasa bir balon gibi arkalarından geliyordu.

Üçü dışında bahçede dolaşan iki hasta daha vardı. Mike onları yanına çağırıp içeri girmelerini söyledi; adamlar tek kelime bile etmeden dediklerini yaptılar. Mike pencereden kimsenin izlemediğine emin olmak için binaya baktı. Ted'e durumu açıklarken, şüpheli herhangi bir şey yapmayacaklarını ama yine de cama yapışmış bir grup izleyici istemediğini söyledi. Her zaman oturduğu bankın yolunu tuttular. Ted daha önce birçok

tez yaptıkları gibi orada oturacaklarını sandı. Bu operasyonun sıçanla alakalı olduğunu biliyordu ama ne yapacakları veya Espósito'nun neden vanlarında olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Bu esnada Espósito minik adımlarla yürüyor, hacimli göbeği ileri geri sallanırken, korku dolu gözlerle Mike'a bakıyordu. Bankın önüne geldiklerinde Mike Ted'den bir uyardan tutmasını çünkü bankı kaldıracaklarını söyledi.

Bankı kaldırırlarken Mike, "Acele et," dedi. "Birisi ne yaptığımızı görebilir; bizden biri değil, yetkililerden biri... Sonra güvenlik elemanlarından birine söyler. Tabii onlardan biri zaten bizi izlemiyorsa. Beni takip et ve durma."

Ted ve Mike bahçeyi geçip basketbol sahasının yolunu tutarlarken, Espósito peşlerinden geldi. Gerçekten de basketbol sahasının ortasına gelmek üzereydiler ki ana kapı açıldı ve bir hemşireyle bir güvenlik elemanı ellerini kollarını sallayarak ve bağırarak dışarı çıktı.

"Hey! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Mike, "Yürümeye devam et," dedi. Kat etmeleri gereken birkaç metrelik mesafe kalmıştı. "Güzel... Şimdi bankı buraya bırak ve otur. Espósito, sen de..."

Mike ve Ted her iki uçta, Espósito ortalarında olmak üzere üçü de banka oturdu. Sırtları binaya dönüktü, o yüzden bankın etrafında dolanıp karşılarına dikiline dek iki görevliyi görmediler. Hemşire, McManus'tı.

Güvenlik görevlisi, "Kahretsin, neyin peşindesiniz siz?" dedi.

Ortada gerçeküstü bir manzara vardı. Banktaki üç adam basketbol sahasının ortasında oturmak dünyanın en normal şeyiymiş gibi yüzleri ifadesiz, elleri ceplerinde, bakışlarını McManus ve güvenlik görevlisinden kaçırarak öylece durdular.

"E?"

Mike sessiz olun dercesine elini havaya kaldırdı. *Sorun yok, her şeyi açıklayacağım.* Parmağıyla ağaçlara doğru, bankın eskiden durduğu yeri işaret ederek başını hafifçe iki yana salladı.

Dehşete düşmüşçesine, "Orası korkunç bir yer," dedi. "Rüzgâr ağaç dallarını sallıyor, sanki üstümüze yağmur boşalıyormuş gibi. Korkunç! Değil mi çocuklar?"

Güvenlik görevlisi, "Haydi be!" dedi. "Sizi izliyordum. Oturmayı denemediniz bile."

Mike gulümseyip başını salladı. *İşte şimdi yakaladın beni! Bir kez daha elini kaldırıp adama sessiz olmasını işaret etti ve bir başka bahane denedi. Öne doğru hafifçe eğilip ellerini ağzının çevresine götürdü: Size bir sır vereceğim!*

Kendi kafasına dokunarak, "Bu iki arkadaşın kafası düzgün çalışmıyor," dedi. "Akıllarından ne geçiyordu, bilmiyorum."

"Tanrım Dawson; bırak bu işleri! Eşyaları istediğin yere taşıyıp duramazsın, bunu sen de biliyorsun. Bankı yerine kaldır; hemen..."

Mike, "Myers, dinle beni. Bank zaten buradaydı," dedi. Sesine yine tehditkâr bir ton hâkim olmuştu. "Bir süre burada oturacağız. Biliyorsun, *bizim gibi insanların kafası attığında...*"

Güvenlik görevlisi başını iki yana sallarken, McManus geldiğinden beri ilk kez konuştu.

"Boş ver. Ben içeriye giriyorum." Sesinden sinirlendiği belli oluyordu. Myers içini çekti.

"Umarım bu son olur, Dawson. Sen bir şey yapınca diğer herkes seni taklit ediyor. Bir sürü çatlağın eşyaları sağa sola taşımaya başlamasını istemiyorum."

"Anlaşıldı patron. Şimdi sakıncası yoksa güneşin tadını çıkarmak istiyoruz. Çocuklar, hanginiz güneş kremi getirdi?"

Güvenlik görevlisi pes edip yanlarından ayrıldı. Mike alaycı ses tonunu bir kenara bırakıp Ted'e döndü.

"Dostum, umarım buna değer."

Sahayı ikiye ayıran çizgi Ted'in ayaklarından sadece birkaç santim uzaktaydı.

Gerçek dünyayla delilik dünyası arasındaki sınır, demişti Mike.

"Mike, burada ne yapıyoruz?"

"Onu görmek istiyordun, değil mi?"

Espósito'nun ne konuştuklarını bildiği aşikârdı çünkü diken üstündeydi, huzursuzca sallanıyor, iki arkadaşına çarpıp duruyordu.

"Espósito rahat dur."

Ted, "Evet, görmek istiyorum," dedi. "Ama..."

Mike beyaz çizgiyi işaret ederek, "İşte çizgi burada," dedi. Su birikintisi altında kalmış çizgi belli belirsizdi. "Çizginin yakınında olursak, onu görme ihtimalimiz artar. Kahretsin, kitabımı unuttum."

Ted sinerek oturdu; daha fazla bir şey söyleyecek durumda değildi. Bu an için her şeyi net gördü; gerçek Mike'ı gördü... Kitapları ve uçuk teorileriyle bazen dünyanın en akli başında adamıymış gibi görünen tehditkâr adamı değil, Lavender Memorial'da yaşam boyu üyeliği olan kudurmuş, çılgın oda arkadaşını... Ted etrafına bakınırken her şeyin ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Espósito birden, "İnanmalısın," dedi. Ted onun sesini ilk kez duyuyordu.

Mike, "Espósito, kes sesini," diye emretti.

Ve bu şekilde sıçanı görecektlerdi, öyle mi? Ted aptalca bahçenin arka tarafına, ağaçların ve bankların olduğu yere bakarken, iğrenç hayvanı ararken buldu kendini. Hiçbir şey göremedi ama.

Ted, "Mike üzgünüm," dedi, "ama bu çizginin yanında durmak da dâhil, daha önce yüzlerce kez geldik buraya ve ben hiçbir şey görmedim. Neden bu kez farklı olacağını düşünüyorsun?"

Mike Espósito'nun sırtına hafifçe vururken, "Koca adam burada, bizimle birlikte," dedi. "Onları hep gördüğünü söylememiş miydin sana? Espósito ışıldak gibidir ama üzerine çektiği şey böcek değildir. Değil mi, Espósito?"

"Onlardan birini görmeyeli ço-çok zaman oluyor."

Mike yüksek sesle güldü.

"Kıçın kadar büyük bir yalan bu. Neyse, üçümüz de gördük onları. Görenlerin sayısı ne kadar fazla olursa o kadar iyi." Mike, Ted'i görmek için öne eğildi ve insanı sindiren bakışlarından birini attı. "Hey... Görmek istiyor musun, istemiyor musun? Bu işi senin için yapıyorum çünkü."

Ted başıyla evetledi.

"Haklısın. Özür dilerim."

Aman be... Kaybedecek neyi vardı ki? Balatayı sıyırmış iki tiple basketbol sahasının ortasında oturmak gerçeği bulmasına yardım edecekse denemenin ne zararı olurdu?

Ted inançlı bir sesle, "Ben hazırım," dedi. "Haydi Espósito. Aquaman* güçlerini kullanıp çağır onları. Söyle de buraya gelsinler."

* Aquaman: Bir çizgi roman kahramanı. (ç.n.)

Espósito tiz sesiyle, "O işler öyle yürümüyor," diye karşılık verdi.

O işlerin nasıl yürüdüğünü kimse sormamıştı.

Sessizce beklediler. Binadan son derece tuhaf görünüyor olmalıydılar. Basketbol sahasının ortasında, sırtlarını hastaneye dönmüş halde bankta oturan üç adam. Bir sinema afişi olabilirdi pekâlâ. *Üç Adam ve Bir Sıçan*, yakında sinemalarda...

Yirmi dakika sonrasında tek bir kelime bile etmeden oturmaya devam ediyorlardı. Ted birden gülümsedi. Sıçanı görmemişti ama kızlarını düşünüyordu. Bazen kız kardeşinin sürekli bir şeyler önermesinden, konudan konuya atlayarak sürekli dırdır etmesinden bıkan ve konuşmadan ne kadar durabileceği konusunda ona meydan okuyan Nadine'in ısrarıyla tıp oynarlardı. Ted üçünden ilk hangisinin konuşacağını merak ediyordu. O kişi hayatının her dakikasında tıp oynayan Espósito olamazdı elbette. Dawson da derin hayallere dalmış görünüyordu. Aralarında ne yaptıklarını sürekli düşünen yalnız Ted vardı. *Yaptıkları aptalca şeyi düşünen bir tek oydu.*

Üzerindeki kalın paltoya rağmen üşümeye başlamıştı. Banka iyice yerleşti ve bunu yaparken cebindeki at nalının ağırlığını hissetti. İşte! Tam o anda anladı durumu. At nalı yanındayken sıçan asla gelmezdi. Ayağa fırladı, arkadaşları görsün diye at nalını cebinden çıkardı. Hiçbir şey söylemese de diğerleri durumu anlamış gibiydiler. At nalını olabildiğince uzağa fırlatmak geçti aklından ama McManus ve diğer adamın geri gelip sorun çıkarmalarını istemediği için, sahanın kenarına kadar yürüyüp nalı oraya bıraktı.

Ted Espósito'nun, arkasından, "Üstünü ört," dediğini duydu.

Ted geri dönerken, "Neyle örteceğim?" diye sordu.

Mike, "Paltonla," diye araya girdi. "Ört üstünü."

Ted içini çekti. Harika. Tüm bunlar yetmezmiş gibi şimdi de üşütecek, hasta olacaktı. Ama yine de nalın üstünü örtmenin, çılgın bir nedenden ötürü gözüne dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi görüldüğünü itiraf etmek zorundaydı. Paltosunu çıkarıp nalın üstüne serdi. Bu kez kimsenin pencereden kendisini izlemediğine emin oldu. Koşar adımlarla banka geri dönüp ellerini ovuşturdu.

"Espósito, diğer tarafa kay. Ortaya ben geçeceğim."

İri kıyım adam hiç itiraz etmeden yana kaydı. Ve neredeyse aynı anda, "Geliyorlar," dedi. Sesinde en ufak bir tereddüt yoktu.

Ted çevresindeki her şeye dikkatle baktı. Tuhaf hiçbir şey hissetmedi ama aynı zamanda *bir şeylerin* değişmeye başladığını da fark etmiyor muydu? Ve sonra gördü onu. Sahayı ikiye ayıran çizginin hemen ilerisindeki su birikintisinde hareket eden bir şeyin yansıması çarptı gözüne. Kırmızı bir şey...

Espósito birden, “Kırmızı en sevdiğim renktir,” deyiverdi. Sesi şimdi sadece daha güçlü değil, daha da derinden geliyordu.

Ted, “Ne?” diye sordu.

Espósito cevap vermedi.

Başka bir şeyle karıştırılması mümkün olmayan o yansımayı gördü yine. Su birikintisinin içinde Holly’nin kırmızı bikinili ince vücudu belirdi, hafif rüzgârın su yüzeyini dalgalandırmasıyla birlikte titredi ve ortadan kayboldu. Ama oradaydı işte; Ted bundan emindi. Başını kaldırdığında dondu, kaldı.

Sahanın bir köşesinde Disney prenses şatosu duruyordu. Bir yansıma, ya da yarı şeffaf bir görüntü değildi bu; bizzat şatonun kendisiydi. Ted parmağıyla işaret etti.

Mike, “Görebiliyoruz,” dedi.

Ted titrek bir sesle, “Kızlarımın şatosu,” dedi.

Ayağa kalkıp tek başına şatoya doğru yürüdü. Yarı yolda durup arkasına döndü ve Mike’ı yüzünde endişeli bir ifadeyle, Espósito’yu ise devasa bedenini büzmeye, başını omuzlarının arasına gömmeye çalışırken gördü. Dünyanın en korkutucu lunapark hız trenine binmiş gibiydiler. Yine de Ted geri dönmek ve bankın güvenli ortamında onlarla birlikte oturmak için içinde büyük bir istek, neredeyse ihtiyaç duydu.

İki adamın ötesinde, Lavender binasının cam kapısının ardında McManus’ın silüetini gördü. Hemşirenin şatoyu görmemesi imkânsızdı. Ted yürümeye devam etti.

Şato, basketbol sahasıyla ağaçlar arasındaki sınırda duruyordu. Ted şatoya gelince yan pencerelerden birinden içeriye bakmak üzere çömeldi. İçeriye girmek gibi bir niyeti yoktu; dokunmak bile çok iyi bir fikirmiş gibi görünmüyordu. Bir nedenden ötürü sıçanı içerde görebileceğine ikna olsa da hayır, görmedi. Şato bomboştı. Başını kaşıyarak yanından uzaklaştı. Pamuk Prenses, Cinderella, Ariel ve Pocahontas şatonun yan duvarlarından birinden ona bakıyorlardı. *Şimdi ne yapacaksın?* Ted şatonun

ettatından dolandı. Ön duvarda Esmeralda'yı, onun yanında da Uyuyan Güzel'i gördü; gerçek adı bir türlü gelmedi aklına. Sonra gözünün önünde birden o görüntü belirdi. Bir Toys 'R' Us mağazasında Cindy'nin elini tutmuş, aynı şatonun çevresinde birlikte yürüyorlar, o sırada küçük kızı ona prenseslerin hikâyesini anlatıyordu.

Aurora!

Cindy'nin sesi aradığı cevabı verdi ona. Uyuyan Güzel'in adı Aurora'ydı. Ted bir ürperti hissetti. Bu, onun Wendell'dan çaldığı ilk hatıraydı. Şatonun çevresinde yürümeye devam etti.

"Bu, Belle," dedi Cindy.

"*Güzel ve Çirkin*'den," dedi Ted.

"Tabii. Bu Pocahontas, bu da Mulan."

Arka tarafta prenses resmi yoktu, sadece kontrplakla kaplı duvar vardı. Ted gözünü duvara dikti. Daha iyi görebilmek amacıyla bir iki adım geri gitmişti ki sağ ayağı sert bir şeye bastı. Sıçan! İstemsiz olarak sıçrayıp yana attı kendini. Ama bu sıçan değil, bir kasap bıçağıydı.

"Baba, o Lavender'da değil. Tıpkı şato gibi..."

Ted eğilip bıçağı yerden aldı. Dokunduğu anda kabzasındaki kırmızı lekeyi fark etti.

Kırmızı en sevdiğim renktir.

Bıçağın burada ne işi vardı? Uzaktan kendisine bir cevap verebilirlermiş gibi, Mike ve Espósito'ya baktı. Oysa ikisi ona cevap veremedikleri gibi, donmuş kalmışçasına, nasıl bıraktıysa o şekilde oturuyorlardı. Ted el sallamayı, aynı şekilde karşılık almayı düşünse de hiç zahmet etmedi. Karşılık alamayacağını biliyordu. Dahası, durduğu yerden birkaç metre ileride çimenlerin hışırdadığını duydu o anda. Bu kez ayaklarını sürüyerek, yamuk yamuk yürüyen sıçandı, biliyordu. Sıçan Ted'le ilgilenmiyormuş gibiydi, orayı burayı kokluyor, arada bir başını kaldırıyor. Ted hayvanın peşinden giderken, elinde, kaçak avcılar gibi kasap bıçağını tuttuğunun bilincindeydi.

Ted hiç tanımadığı Lavender korusuna girdi ve birkaç dakika içinde arkadaşlarını tamamen gözden kaybetti. Her iki yanı ağaçlı toprak bir yoldan aşağı yürürken, sıçan ona yol gösteriyor, rehberlik ediyordu.

Açıklığın kenarına geldiğinde sıçan yana çekildi; o an şeytansı yaratığın yüzünde sırtmaya benzer bir ifade belirdi. Kuyruğu kısa ve kalın

aynının arkasında sallanıp duruyordu. Ted birkaç metre daha iler-
 kince hayvanın neden sırttığını anladı. Açıklıkta bir ceset vardı. Ted
 yerde yatanın ölü olduğunu *biliyordu*. Kolları sere serpe iki yana açılmış,
 yüzüstü yatan cesedin üstünde Massachusetts Devlet Üniversitesi okul
 takımının kapüşonlu svetşörtü, başında MSU beysbol kepi vardı. Ted
 kıvafetleri anında tanıdı; üniversitedeki tüm arkadaşları gibi, kendisi de
 aynı svetşört ve kepi milyonlarca kez giymişti. Kurbanın yüzünü göremi-
 yor, açıkçası görmek de istemiyordu.

Sonra elindeki bıçak geldi aklına ve içgüdüsel olarak cesede daha ya-
 kından baktı. Boyunda bıçak marifetiyle açılmış bir yara vardı; yaradan
 akan kan çimleri kirletmiş, toprağı karartmıştı.

Kimsin sen?

Ted cesedin etrafında dolaşmaya başladı.

Cesedi yerinden oynatmalı, yüzüne bakmalıydı.

Arkasından bir ses, “Ted,” dedi.

Ted döndü.

McManus. Arkasında da Mike ve Espósito duruyor, üçü de endişeli
 görünüyordu. Ted zaten bildiğı şeyi doğrulamak üzere döndü; ormanda
 değil sırttan bir sıçan, ölü yatan bir Massachusetts Üniversitesi öğrencisi
 bile yoktu. Pes ediyorum dercesine ellerini havaya kaldırdı. Peki, biraz
 önce bulduğı bıçak nereye gitmişti?

Sessizce hastaneye doğru yürümeye başladılar.

Mike, “Sıçanı gördün mü?” diye sordu.

Ted hafifçe salladı başını.

“Ama sahne perdesinin ardında ne olduğunu gördüğüme pek emin
 değilim, Mike. Açıkçası ne gördüğüm konusunda en ufak bir fikrim bile
 yok.”

Ölü öğrencinin görüntüsü zihninde yer etmişti. *Kimdi o?*

LAVENDER MEMORIAL'IN değerlendirme odasında yarım saati geride bırakmışlardı bile. Laura, Lynch'in sekreteri Nina'ya yaptığı ziyaretten üstünkörü söz etmiş, genç kadının son söylediklerini şimdilik kendine saklamıştı.

"Polis sekreteri hiç sorgulamadı ama o seninle birlikte oradaydı, Ted. Sen Lynch'in bürosuna girmeden önce oradaydı."

Ted'in aklıysa başka yerdeydi. Ailesinin ziyareti ve hastane bahçesinde yaşadığı tuhaf deneyim huzurunu bozmuştu.

"Bunların bir önemi var mı?"

"Hikâyenin sonunu henüz anlatmadım. Ama izin verirsen önce evet, var, demek istiyorum. Çünkü bu, ilk döngüdeki her olayın gerçek bir olayı temel aldığı ve son günlerini yeniden inşa etmemize yardımcı olabileceğini gösteriyor."

"Eğer bu doğruysa Blaine gibi bir adamın evine neden gideyim?"

"Benim de sana sormak istediğim şey buydu. Nina, Lynch'in bürosundan ayrılırken, Blaine'in evine kadar takip ettiği için Lynch'e tepki gösterdiğini duymuş."

Son ifade Ted'in dikkatini çekti. Yavaşça tekrarladı sözleri.

"O adamla ne gibi bir bağlantım olabilir, bilemiyorum."

"Ama şimdi birbirinizi tanıdığınızı biliyoruz. Büyük ihtimalle kim-senin, Holly'nin bile bilmediği bir bağlantıydı bu. Lynch'in seni oraya kadar izlediğini öğrendiğinde çok öfkelen-din."

Laura'nın yüzünde esrarlı bir ifade vardı. Arada bir özellikle meraklı bir bakış atıyor ya da Ted öyle algıliyordu.

"Laura, bir saniye. 'Bağlantı' derken neyi kastediyorsun?"

"Belli bir şey değil. Aceleci davranmayalım, olur mu? Ama o bağlantının ne olduğunu öğrenmek önemli. Ted, yolunda gitmeyen bir şeyler mi var?"

Ted bakışlarını yere yöneltti.

"Evet, aslında var. Senden bir iyilik isteyeceğim. Kızları gördüğüm-
an ben..."

"Evet?"

Ted çökmüş görünüyordu. Cindy ve Nadine'i düşünmek, yanların-
dan ayrılmadan önce onlara verdiği sözü hatırlamasına neden oldu.

"Ted, bana her şeyi anlatabilirsin. Holly ve kızları gördüğünde ne his-
settğini söylemeni istiyorum. Burada halletmemiz gereken şeylerden biri
de bu."

Ted bir nefeste söyleyiverdi. "Laura buradan çıkmam gerek. Bir iki
günluğüne de olsa çıkmam gerek. Göl kenarındaki eve gitmeli, eşyala-
rını görmeli, kendi evimde olmalıyım. Hatırlamadığım bir gerçeklikle
bağlantı kuramam. Yanlış anlama, burada bulunmanın bana çok fay-
dası oldu ama her şeyin başladığı yere geri dönme zamanının geldiğini
hissediyorum."

"Ted, bu doğru bir hamle mi olur, bilmiyorum. Önemli aşamalar
kaydediyoruz."

"Biliyorum ve bu yüzden sana müteşekkirim. Kızlarımı görebildim,
bu yüzden de borçluyum sana. Ama geçmişi hatırlamaya devam etmem
gerek ve o göl evinde cevaplar olduğuna eminim."

"Neden düşündün bunu?"

Ted Laura'yı ikna etmek istiyorsa hastane bahçesinde gördüklerini
ona anlatmaktan başka çaresi olmadığını biliyordu.

"Garip bir rüya gördüm. Bir... Bir hayal veya ona benzer bir şeydi. Ha-
tırladığım ilk şey, kızların pembe şatosu oldu. Şatoya bakmak, onu daha
yakından incelemek için yürüyordum ki arkasında bir yol olduğunu gör-
düm. Kızım Cindy de benimle birlikteydi galiba. Sonra o ayrıldı. Tam
hatırlamıyorum, bir süre göl evinin arkasındaki o patikayı takip ettim.
Ama esas önemli nokta, yürürken hissettiklerimdi... Sanki o yolun so-
nunda bir şey keşfedeceğimi biliyor gibiydim; her şeyin anahtarı olacak
şeyi..."

Laura not defterini alıp çılgıncasına bir şeyler karalamaya başladı.

"Sonra bir ceset buldum. Bir MSU öğrencisiydi; üzerinde Massachu-
setts Devlet Üniversitesi'nin kapüşonlu svetsörtüyle kepi vardı. Cesedin
altı kanla kaplanmıştı; yüzünü göremedim ama."

Ted ayağa kalktı. Ellerinde veya bacaklarında kelepçe yoktu ama el-
suz van otladaki McManus gözlerini üzerinden ayırmıyordu.

"Anlıyorum, Laura. Ve sana güveniyorum. Senden tek istediğim,
sana düşünmen. Eğer o patika yoksa ya da herhangi bir yere çıkmıyorsa
herhangi bir kaybımız olmaz."

Ted tahtaya kalkmış, dersini ezberden anlatan bir okul çocuğu gibiy-
di. Laura okuma gözlüğünün çerçevesinin üstünden izledi onu.

"Söz veriyorum, düşünceğim. Ancak sen de bunun benim vereceğim
söz karar olmadığını anlamalısın. C kanadı sorumlusu ben değilim."

Ted yerine oturdu.

"Anlıyorum. Önerimi düşünceğini bilmek benim için yeterli."

"Düşüneceğim, söz."

MARCUS hastane kafeteryasındaki kısa buluşmalarının ardından Laura'yla hiç konuşmamış, o andan itibaren de onu aklından bir türlü çıkaramamıştı. Laura bürosundan arayıp Ted McKay'le alakalı bir konuda konuşmak istediğini söylediğinde, onunla bir araya gelmeyi kabul etmiş ve derhal kesin bir karara varmıştı: Hislerini açmak için bir saniye daha beklemeyecekti ve bu konuda çok kararlıydı. Bahaneler üretmekten bıkmış usanmıştı; Ted McKay'in, dünyanın beklemesi gerekecekti.

Laura onu pencere kenarındaki iki küçük koltuktan birinde otururken buldu.

"Oturabilir miyim?"

"Lütfen."

Laura diğer koltuğa geçti. Birbirlerine dik açı teşkil edecek biçimde oturuyorlardı. Marcus pencereden dışarı bakarken doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu; hayır, bulmaya çalıştığı aslında kararlılığıydı.

"Marcus iyi misin?"

"Biliyor musun; değilim aslında. Ben..."

Laura biraz öne eğilip onu konuşmaya teşvik etti. Marcus söyleyeceği sözleri zihninde tekrarlıyordu. Derin bir nefes aldı.

Sonunda, "Hiç aklımdan çıkmıyorsun," dedi.

Laura tatmin ve acıma karşımı bir ifadeyle gülümsedi ona.

"Geçen gün, evinde... Seni o kadar çok öpmek istedim ki..."

Laura elini Marcus'un koluna koydu.

"Dur bakalım. Doğru yapalım şu işi. Cumartesi akşamı beni evine davet et. Kapını açtığında, yeni gelmişim gibi olsun, üstünde durmayalım."

Marcus başıyla onayladı.

Laura, "Bu bir randevu," dedi ve ayağa kalktı.

"Ben de şey istiyorsun sandım..."

Laura bürodan ayrıldı. Kapı kapandı ve yine açıldı.

"Dr. Grant? Sizinle bir şey konuşabilir miyim?"

Marcus güldü.

Laura Marcus'un masasının karşısındaki iskemleye otururken, beriki bir zamanki yerine geçti.

Laura, "Sekreterin deli olduğumu düşünüyor," derken kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu.

Marcus, "Biraz öyle," dedi ve kısa bir duraklamanın ardından biraz önce oturdukları yeri işaret ederek ekledi. "Ve teşekkürler, şey için... Biliyorsun işte. Peki, konuşmak istediğin şey neydi?"

Laura'nın yüz ifadesi hemen değişti.

"Ted geçmişinden bir şeyler hatırladı ve ben, ona biraz baskı yapma zamanının geldiğini düşünüyorum."

Laura, Ted'in üniversite öğrencisi hakkındaki rüyasını anlattı, şatonun arkasındaki yoldan söz etti.

Laura, "Ted göl kenarındaki eve gitmek istiyor," dedi. "O yolun bazı şeyleri hatırlamasına yardımcı olacağını, belki de onun için önemli bazı yerlere çıkabileceğini düşünüyor. Düşündüm biraz... Marcus, bunu denemek istiyorum."

Marcus bir süre düşündü.

"Zamanın doğru olduğuna emin misin?"

"Açıkçası, hayır. Ama şimdiye dek hiçbir şey çok da akla yatkın değildi zaten. Geçen gün kızları geldiğinde... Bilsen, kızlar öyle şeker ki... Son kapının açılması için Ted'in ihtiyaç duyduğu buysa denemem gerekir diye düşünüyorum. En kötü ihtimalle sonuçsuz bir gezi yapmış oluruz."

"Karar senin, Laura. Bu kanadın yöneticisi olduğumdan beri, burada olup biten her şey benim sorumluluğumda. Ama onun doktoru sensin. Konuyla ilgili talep formunu doldur, onaylayayım. Ne zaman götürmek istiyorsun?"

"Cumartesi."

Marcus'un gözleri büyüdü; dehşete düşmüştü.

Laura güldü.

"O gün izinliyim," diye açıkladı durumu. "Walter babasıyla büyükanne ve büyükbabasını görmeye gidecek. O gün benim için son derece uygun... Sabah Ted'in çıkışını organize ederim, öğleden sonraysa giyinmem,

randevumuz için hazırlanmam için bol bol zaman kalır bana. Biliyorum karar benim ama ne düşündüğün benim için çok önemli.”

“Bu vakada sezgilerinin hayati önem taşıdığını gördük. Satrancın Ted’in geçmişinde önemli bir çapa olduğunu belirlemek, at nalı numarası, onu C kanadına nakletmek... Her şey için övgüyü hak ettin. McKay’ın senin için önemli olduğunu biliyorum; sezgilerin sana doğru zaman olduğunu söylüyorsa hiç durma.”

“Teşekkür ederim.”

“Boston Emniyeti’nden arkadaşım Bob’la konuşabilirim; onu hatırlıyorsun, değil mi?”

Laura başıyla evetledi ve gülmemek için eliyle ağzını kapattı.

“Robert Duvall... Nasıl unutabilirim?”

Marcus da güldü.

“Ta kendisi... Ama olur da görürsen sakın tam adını söyleyeyim deme. Gerçek olduğu ortaya çıkarsa rica edeceğim, bakalım bu cinayetle alakalı neler öğrenecek. McKay üniversiteye hangi yıllar arasında gitmişti?”

“Bin dokuz yüz doksan üçte girmiş, bin dokuz yüz doksan yedide mezun olmuş. Polis arkadaşın o dönemlerde bir cinayet işlenip işlenmediğini öğrenebilirse harika olur.”

“Ted’in çıkışına izni, en yüksek güvenlik seviyesinde önlem alınması kaydıyla vereceğim. Bir güvenlik görevlisi ona eşlik edecek, elleri ve ayakları her an kelepçeli olacak.”

“Tamam.”

“Ne diyeceğini biliyorum ama ben de size eşlik etmek isterim...”

“Beni çok iyi tanıyorsun. O eve Ted’in aşına olduğu biriyle gitmeyi tercih ederim.”

“O gün personelden kim görevli, bakacağım. Bir süreliğine de olsa seve seve dışarı çıkacaklardır.”

Laura, “Üç saat gidiş, üç saat dönüş,” dedi. Bu bilgiyi konuşmanın sonuna saklamıştı.

Onun bu ustaca manevrasını fark eden Marcus, “Laura, iflah olmaz bir kadınsın sen,” dedi.

Laura ayağa kalkarken, “Söz veriyorum, randevumuza tam zamanında geleceğim,” dedi.

“Çıkış formunu gönder, bugün imzalayayım.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Cumartesi görüşeceğimize eminim ama bir aksilik olursa iyi şanslar.”

Laura bürodan ayrılmadan önce, “Cumartesi işten konuşmayacağız,” dedi. “Söz.”

“Sana inanmalı mıyım, bilmiyorum.”

Laura gülümsedi.

“Kapını açtığında yapacağın şeyi unutma sakın.”

“Unutmam.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

1993'TE MASSACHUSETTS DEVLET ÜNİVERSİTESİ'NE kayıtlı yirmi binden fazla öğrenci vardı. Üniversite öğrencilerinin büyük çoğunluğu, elli öğrenci vurdundan birinde iki veya üç kişilik odalarda kalıyordu. Kimin kiminle kalacağıysa sözde öğrencilerin kişisel tercihlerinin göz önüne alındığı bir sürecin sonunda belirleniyordu. Bu amaçla yeni öğrenciler, üniversitenin kendileri için en iyi oda arkadaşını belirleyeceğini ve en ileri eşleştirme sistemi olduğunu iddia ettiği ayrıntılı bir soru formu dolduruyorlardı. Yönetim bu sisteme üniversiteyi tanıtan broşürlerde yer vermiş ve müstakbel adayların önüne en çekici özellik olarak koymuştu.

Ted McKay'ın üniversitenin ilk yılında oda arkadaşıyla tanıştığında düşündüğü ilk şey, öğrencileri yurtlara yerleştirmekten sorumlu birimin ne yaptığı hakkında en ufak bir bilgisi bile olmadığıydı. Durumu başka türlü açıklamak imkânsızdı çünkü. Bir insan onun Justin'le anlaşabileceğini nasıl düşünmüş olabilirdi? Şöyle bir bakmak bile ikisinin ayrı dünyalara ait olduğunu söylemek için yeterliydi. Öğrencileri yurtlara yerleştirmekten sorumlu birim lehine söylenebilecek tek bir şey vardı: Ted de Justin de not ortalamalarını yüksek tutmalarını ve özellikle 'bursluların' barınması için yapılmış üç yurttan birinde kalmalarını gerektiren bir burs paketi kazanmışlardı. Onlara tahsis edilen yurt, biraz dikkatle bakıldığında kolayca anlaşılacak nedenlerden ötürü herkesçe Kutu adıyla bilinen Shephard Hall'du. Onları Kutu'da, 503 numaralı iki kişilik odada bir araya getiren, istikrasız ekonomik durumlarıydı belki de. Fakirlik: En büyük dengeleyici! Bunun dışında görünürdeki ortak tek yönleri, Nirvana hayranlıklarıydı. Hoş, 97 mezunlarının tümü için aynı şey söylenebilirdi.

Justin Lynch uzun boyu, sağlam yapısı, iri mavi gözleri ve kare çene siyle son derece yakışıklı bir delikanlıydı. Saçları hep kusursuzdu. Ted gergin geçen o ilk haftalarda saçlarının görünümünün Justin'in bütün

zamanını her yerde geçirmesinden kaynaklanmadığını fark etti. 172. Oda kendine uygun bir yaşamı varmışçasına yeni şekillere giriyordu. Ted'in kampüsüne fark edilmesi uzun sürmedi. Her yaşan kız öğrenci bir Shepherd Hall'in önceki erkeklerin kaldığı beşinci katına akın etti. 503 numaralı odanın yakınlarındaki koridorda veya dinlenme alanlarında dolaşmaya başladılar. Bazen koridorda gördükleri Ted'i durdurup ve arkadaşlarıyla ilgili her tünden soru soruyorlardı. Nispeten çekingen olan Ted'e Justin'ın kız arkadaşı olup olmadığına benzer basit şeyler sorarak pervasızlar daha dolaysız davranıp buldukları ilk fırsatta 503 numaralı odanın merak ettikleri şeyleri bizzat kendileri öğreniyorlardı.

Justin'ın bu Don Juan halleri, karşı cinsle ilişkisi hiçbir zaman sağlamamış Ted'i en sinir eden şeydi. Yeni oda arkadaşını kışkırttığı tam olarak söylenemendi —eh, belki biraz kışkırtıyor olabilirdi— ortada bundan daha derin başka bir şey vardı. Ted'in çapkın erkeklerle karşı nefreti durduk yerde peydahlanmamıştı. Babası da o çapkınlardan biriydi. Peki, Ted yurt başvuru formuna bu konuda uzun bir yorum eklememiş miydi? Tabii ki eklemişti. Soru formunda, 'Kalacağınız odanın belirlenmesinde görüşünüze alınmak üzere, lütfen diğer yorumlarınızı da belirtiniz' yazıyordu. Ted odayı kimle paylaşmak, kiminle paylaşmamak istediği hakkında düşündükten sonra, forma hâlihazırdaki yaşam standardı, aile geçmişi, anne ve babasının ayrılması ve bu olayın arkasındaki nedenler hakkında küçük bir makale döşenmişti. Babasının yıllarca bir sevgilisi olduğundan, sürekli kadınlara kur yapmasından ve evi terk etmesinden nefret ettiğinden bahsetmişti. Karılarını ve kız arkadaşlarını aldatan diğer tüm pisiklolar da nefret ettiğini eklemeyi unutmamıştı. Yani bu noktada sorulacak bazı soru, öğrencileri yurtlara yerleştirmekten sorumlu birimin Ted'i neden nefret ettiği her şeyi temsil eden bir çocukla aynı odaya koyduğunda. Çok öfkelenmişti. Diğer yandan bir konuda emindi: Kızlar odaya girip çıkmaya başladıklarında Ted oda arkadaşıyla ufak bir konuşma yapacaktı. Hoş bir konuşma olmayacağı kesindi çünkü çocuk memleketinde bir sevgilisi olduğundan söz etmiş, hatta kızın fotoğrafını duvara asmıştı.

Lynch'in Ted hakkındaki izlenimleri de bunlardan daha iç açıcı değildi. Bu durum Ted'in giydiği deri ceket ve kaba davranışlarıyla pekişiyordu. Lynch'in gözlemlendiği kadarıyla Ted'in 'herkes gider Mersin'e, ben giderim tersine' tavrındak

kan acması bir gösteriştten ibaretti. Ted'in, tamponunda KANUN KAÇA-
 nı vazan pash bir Datsun'u bile vardı. Ama iş bununla da birmiyordu. Ly-
 nch'i esas öfkeliendiren şey, kendisi derslerine büyük bir ciddiyle eğilir,
 kütüphanede çalışır ve gözleri kan çanağına dönene dek ödev yaparken,
 Johnny Depp'in ayak takımı şubesi Ted'in, zamanını arada sırada der-
 e girmek, yemek salonundaki görevini aksatmak ve altıncı katta poker
 oynamakla geçirmesiydi. Çoğunlukla da poker oynamakla geçirmesi...
 Lynch gece yarılara kadar ders çalışırken, oda arkadaşı gözleri duman-
 dan kıpkırmızı, leş gibi sigara kokarak sessizce odaya girerdi. Ted bazen
 matematik ve muhasebe kitabını açar ama yarım saat sonra kendinden
 geçer, üstünde giysileriyle açık kitabın üzerinde uyuyakalırdı. Lynch
 Ted'in yerine getirmesi zorunlu birtakım şartlarla burs aldığını biliyordu;
 bildiği bir başka şeyse sömestr sonuna kadar okulda kalmasının mucize
 olacağıydı. Lynch bir bakıma oda arkadaşından kurtulmak ve kendine
 yeni bir oda arkadaşı bulmak için ara dönemi bekliyordu.

İlk birkaç ay, oda arkadaşlarının birbirleriyle etkileşimi asgari düzey-
 deydi. Ortak tek konuları, Lynch'in müzik sisteminde çaldığı Nirvana
 veya Pearl Jam'di. Arada bir yaptıkları ve daima müzikle alakalı kısa soh-
 betler dışında, aralarında hiçbir ilişki yoktu. Yaptıkları işler hakkında asla
 konuşmazlar, yemek salonunda asla aynı masaya oturmazlardı. Yeni yeni
 edinmeye başladıkları arkadaş çevresinde bile ortak hiç kimse yoktu.

Öğrencileri yurtlara yerleştirmekten sorumlu birimin ya bir avuç dâ-
 hiden oluştuğunu ya da oda arkadaşı hakkında karar vermekte biraz ace-
 leci davrandığını ilk fark eden Ted oldu. Odaya doluşmalarını beklediği
 Lynch'in kız arkadaşları hiçbir zaman gelmediler. Hatta kasım ortasından
 önce odaya giren tek kız, Ted'in odaya davet ettiği kızdı. Lynch memle-
 ketindeki kız arkadaşını aldatmakla hiç ilgilenmediği gibi, hiç tanımadığı
 bir kız, hakkında sorular sorduğunda çok utanıyordu. Onda her erkeğin
 kıskanacağı şeytan tüyü vardı; başkası olsa her beş dakikada bir yatağını
 gıcırdatırdı. (O zamanlar bu, cinsel ilişkiye girmenin şifreli ifadesiydi;
 öğrenci yurdundaki eski yataklar çok rahat, ama bir o kadar da gıcırtilıy-
 dı.) Lynch o ilk haftalarda yatağını bir kez olsun gıcırdatmamıştı; Tanrı
 biliyor ya, istese çok ama çok gıcırdatırdı. Ted oda arkadaşının eşcinsel
 olduğunu düşünmeye başlamıştı; duvardaki fotoğraf tanıdığı bir kıza
 aitti herhalde. Ama Lynch'i birkaç kez telefonda konuşurken duymuştu;

Lynch'in o konuşmaları kız arkadaşıyla yapıyormuş ayaklarına yatacağını düşünmek fazla abartılı olurdu. Adam sadıktı, o kadar. İsteddiği her kızın ayaklarını verden kesebilecek olmasına karşın bununla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Amma tuhaf çocuktuk şu Lynch. Ted gittikçe meraklanmaya başlamıştı.

Kasım ortasında ilk sınavlarına girdiler. Lynch bir dersten B artı alırken, diğer dört dersten A eksi aldı. Tatminkâr notlardı bunlar. Ancak kural tanımaz oda arkadaşının tüm notlarının A ve A artı olduğunu öğrenince şaşakaldı. İmkânsızdı, ortada bir tür hile filan olmalıydı. Ted'i uzun zamandır izliyor ve ders çalışmaya günde bir saatten daha az zaman ayırdığını biliyordu. Lynch oda arkadaşının yemek salonunda çalışırken bir yandan da sınavlara hazırlandığını hiç sanmıyordu. Ted ders kitaplarını yanına almıyordu ki! İyi de o notları almak için nasıl bir numara çekmişti? Numarası, Lynch'in sonraki aylarda anlayacağı üzere, çok zeki olması, dahası, müthiş bir fotografik hafızaya sahip olmasıydı. Ted ezber gerektiren analitik ders ve konularda sıvriliyordu. İnanılmaz bir okuma yeteneği vardı; en ağır metinleri bile diğer öğrencilere kıyasla üç dört misli daha hızlı okuyabiliyor ve hiçbir şeyi unutmuyordu.

Lynch, Ted'in kampustaki kanun dışı kumar oyunlarının yanı sıra, poker partilerinin müdavimi olduğunu ve geçimini bundan sağladığını biliyordu. Aralarının tamamen düzelmesinin ardından Ted, aslında pokerden nefret ettiğini ama pokerin, şüpheleri üzerine fazla çekmeden farklı kumar arkadaşları edinebilecek kadar popüler bir oyun olduğunu itiraf etmişti. Sürekli kaybettiğinden çok daha fazlasını kazanan bir oyuncu, her salondan er veya geç kovulurdu. Ted kartları hatasız ezberleyebiliyor, saniyeler içinde karmaşık sayısal kararlar verebiliyor ve kazanma ihtimali sıradan bir oyuncuya göre çok daha fazla oluyordu. Öğrenci yurdundaki oyunlar ufak oyunlardı, ortada büyük paralar dönmüyordu ama buna rağmen Ted burs maliyetini karşılayabilecek, daha da önemlisi annesinin hastane masraflarını ödeyebilecek kadar para toplamayı başarıyordu.

Sonuçta, öğrencileri yurtlara yerleştirmekten sorumlu birimin işini son derece iyi yaptığı ortaya çıkmış, Ted ve Justin bir süre sonra yakın arkadaş olmuşlardı.

ARKADAŞLIKLARININ ilerlemesinin nedeni, karşılıklı saygı algısının derinleşmesiydi. Ted üniversitedeyken çok sosyal bir öğrenci değildi; birlikte poker oynadığı çocuklar şüphesiz ki onu arkadaşları kabul ediyorlardı ama Ted onların yanındayken hep başka biriymiş gibi davranır, kendisinden bekleneni yapar ve söylerdi; daha fazlasını değil... Her türlü çevreye uyum sağlamayı öğrenmişti ama bunu duygularını değil, mantığını kullanarak yapıyordu. Justin gerçekten ilgilendiği ilk kişiydi. Lisede de doğru dürüst arkadaşlıklar kuramamış Ted için bu, yepyeni bir duyguydu.

Justin ise umut vaat eden bazı ilişkiler kurmuş ama sonra onları yavaş yavaş rafa kaldırıp kendi dünyasına kapanmıştı. Doğuştan yalnızlığı seven bir yapıya sahipti; onu anlayan bir arkadaşına sahip olmak, kendisi olma yolunda ihtiyaç duyduğu güvenceyi vermişti. Öz benliğin bu ani kabulü, hayatında, üniversitedeki ilk yılında belirgin hale gelen birtakım değişimlere neden oldu.

Noel'den önceki soğuk bir öğleden sonrasında Justin, arka planda Kurt Cobain'in kulakları tırmalayan sesi eşliğinde konsantre olmuş, yaratıcı yazarlık dersi ödevini yapıyordu. Ted çalışmasını çoktan bitirmişti: yarım saat boyunca matematik, istatistik ve Tanrı bilir başka bir sürü ders kitabıyla yatağında uzanmış, çalışkan bir ahtapot gibi sayfaları karıştırıp durmuştu. Ted'i 'çalışırken' izleyen bir insanın cesaretinin kırılması çok kolaydı. Ted şimdi geç saatlere kadar pokerin oynandığı yerin, altıncı katın yolunu tutmuştu. Söylediğine göre diğer oyuncularda ilerleme vardı; dahası, oyundaki şansını azaltmak üzere bazıları ona tezgâh kurmuş, güçlerini birleştirip aralarında gizliden gizliye işaretleşmeye başlamış ama o, işaretlerin anlamını çoktan çözmüştü. Oyunda istikrarlı biçimde daha az kaybedip daha çok kazanır olduğunuzda, böylesi ters tepkilerin ortaya çıkması beklenen bir şeydi. Ted şimdilik bu durumla başa çıkabildiğini

düşünüyör, en azından öyle umuyordu. Hilekârların masasından uzak durmak veya kampus dışından bile olsa başka bir oyuncu grubu bulmak her zaman bir seçenektir.

Ama Ted'in altıncı kattaki oyun öncesinde biraz zaman öldürmesi gerekiyordu; o yüzden Justin'e, neredeyse aklına sonradan gelmişçesine, arkadaşının uzun zamandır sorulmasını beklediğinden şüphelendiği soruyu sordu. Justin hep annesinden söz eder, babasının adını hiç ağzına almazdı. Ted bu öğleden sonrası arkadaşının ödevlerine bir türlü odaklanamadığını fark etmişti; Justin sürekli dışarıya bakıyor, odada dolanıyor, duvarda tenis topunu sektirip duruyordu. Ve Ted sormayı uzun zamandır ertelediği o soruyu sordu. Justin'in babasının ölmüş ya da küçükken onu terk etmiş olmasından şüpheleniyordu ama sonradan gerçeğin öyle olmadığı anlaşıldı.

Justin'in babası sağ salımdı; Mrs. Lynch ve diğer oğluyla birlikte Deerfield'de yaşıyordu. Justin babasına karşı derin bir nefret besliyordu. Bir başka tesadüf daha!

Justin, "Doğru dürüst konuşmuyoruz bile," dedi. "Kimse nedenini bilmiyor." Üstüne Massachusetts Üniversitesi kapüşonlu svetşörtünü giyip pencereyi açtı. Oda anında buz gibi oldu. Pencere kenarına oturup sigara yaktı. Tüm bunları adeta robot gibi mekanik hareketlerle yapmış, etrafı sigara dumanıyla sarılırken gözlerini geçmişe dikmişti. "Babam neden konuşmadığımızı bile bilmiyor; inanabiliyor musun? Ona asla söylemedim; belki bir gün söylerim."

Ted yatağına oturdu. Poker bekleyebilirdi.

"Senden bir farkım yok. Benim babam da geri zekâlının biri."

Justin başını sallarken yüzünü soğuğa meydan okurcasına pencereye çevirdi.

"Hep yaşımla, yaşın getirdiği asi halimle alakalı olduğunu düşündü ama ben büyüyüp çoktan aştım o dönemi. Annem de öyle sanıyor ama ona çok farklı davranırım. En azından farklı davranmaya çalışırım. Babam o kadar ahmak ki yanlış bir şey yapmış olabileceği aklına bile gelmiyor. Oysa küçükken birbirimizden hiç ayrılmazdık; idolümdü benim. Tıpkı onun gibi olmak isterdim; gözümde kusursuz bir insandı."

Justin sigarasını bitirip hemen pencereyi kapattı. Ellerini ovuşturup ısınmak üzere radyatörün yanına geçti.

"Babamla tıpatıp aynıydık," dedi. "Onun kopyası gibiydim. Otuz yıl önceki fotoğrafını görsen pilot gözlükleri ve İspanyol paça pantolonu sana ben sansın. Neyse, bunun, o dönemler birbirimize bu kadar yakın olmamızla alakası var diye düşünüyorum; kim bilir belki de yoktur. Bilmiyorum... Ama aramızda özel bir bağ olduğu kesindi. Mesela aynı durum babamla erkek kardeşim arasındaki ilişkide söz konusu değildi. Senin kardeşin var mı?"

Ted başını iki yana salladı.

"Kusuru bakma, çenem düştü ve başını şişirmeye başladım. Senin gitmen gerek."

"Merak etme, oğlum. Anlatmaya devam et sen; içini boşalt."

"Babam elektrik teknisyeniydi. Kendi işinin patronuydu. Çocukken tatili ipe çekerdim; tatilde babamın minibüsüne biner, onunla birlikte işe giderdim çünkü. Minibüsle birçok yere uğrar, malzeme satın alır ve işlere giderdik. Bana hep onun yardımcısı olduğumu, bir gün tıpkı onun gibi olacağımı söylerdi. Yemin ederim, o günlerde duymak istediğim tek şey buydu. O zamanlar ilerde ne olmak istediğimi soranlara hep elektrik teknisyeni, diye cevap verirdim. Bir an bile tereddüt etmeden... Aynen böyle..."

Justin parmaklarını şaklattı.

"Babamın düzenli alışveriş yaptığı üç dört mağaza vardı. Bazı mağazalarda çalışan tezgâhtar kadınlara kur yapardı; yanımda şakalaşır, sonra bundan anneme söz etmemem gerektiğini söylerlerdi. Tabii anneme hiçbir zaman anlatmadım bunları. Babam iş için bir eve gidip de başka bir kadınla muhatap olduğunda benzer şeyler yaşanırdı. Bana, "Justin, annene hiçbir şey söyleme... Annen nasıldır bilirsin, öğrenirse üzülür," derdi. Bunun annemi sevmediği anlamına gelmediğinden, biz erkeklerin diğer kadınlara kur yapmaktan hoşlandığından dem vurur, buna benzer saçma şeyler söylerdi." Justin başını iki yana salladı. "Aptalca, biliyorum ama o zamanlar bu sözlerin gerçek olduğuna inanmıştım. Babam, 'Kol kaslarıma gözlerini dikmiş şu tezgâhtar kadını gördün mü? Kolumu bileerek büktüm ki fark etsin,' gibi laflar ederdi. Televizyona güzel bir kadın çıktığında, annem o sırada yanımda değilse kadını işaret edip yüzünü komik şekillere sokardı. Ve ben sekiz yaşındaydım! O zamanlar babam hep böyleydi. Ama on iki yaşına geldiğimde artık kadınlara kur yapmıyordu; o kadınların birkaçıyla kaçamak ilişkiler yaşamaya başlamıştı."

Ted, Justin'i, daha önce hiç kimseyi dinlemediği kadar dikkatle dinliyordu. O an aklından bin bir türlü şey geçiyordu, bunların arasında, Justin'le aynı odaya düşmüş olmalarının nedeninin şüphesiz bu olduğu da vardı. Öğrencileri yurtlara yerleştirmekten sorumlu birim kesinlikle mukemmel bir iş çıkartmıştı.

"Daha da kötüsü neydi biliyor musun?"

"Ne?"

"On altı yaşına geldiğimde ben de onun gibi davranmaya başladım. Erkeklerin o şekilde hareket etmesi gerektiğine ikna olmuşum çünkü. Kendimi zeki sayarım, Ted. Tabii senin kadar değil!" Justin güldü. "Ama aptal da değilim. İşin ilginç tarafı, babamın bana öğrettiği şeyleri *asla* sorgulamadım. O sözleri, sanki tanrılar tarafından bahşedilmiş gibi, gerçekmişçesine kabullenmiştim. O günlerde annemin de –ki o da aptal bir insan değildi– babamın gönül maceraları hakkında güçlü şüpheleri olduğunu fark ettim; belki şüpheden de öteydi, bilmiyorum. Ve annemi dünyada her şeyden çok severdim. *Onun* canını acıtan bir şeyi nasıl olmuş da sorgulamamıştım bile, anlamıyorum."

"Ama zamanında fark etmişsin. Önemli olan da bu..."

"Ya, öyle galiba..."

Bir ara *Nevermind*'in sona erdiğini fark ettiler. Şimdi oda, öğrenci yurdundaki her cuma olduğu gibi sessizdi. Yurtta gürültüye müsamaha gösterilmezdi ama hafta sonları herkes gevşek davranırdı.

Justin, "Çok komik," dedi. "Bundan daha önce kimseye söz etmemiştim. Babamla ilişkimin bir felaket olduğunu başkalarına açmaya en çok yaklaştığım yer, üniversite başvuru formuydu, orada da üstünkörü bir şeyler karalamıştım. Babamdan neden nefret ettiğimi kimseye söylemedim."

Ted ne diyeceğini bilemedi. Son derece duygulanmış ya da öyle hissettiğini sanmıştı.

Justin, "Babam başlarda aramıza neden mesafe koymak istediğimi anlamadı," diye devam etti. "Gerçi şimdi de anladığı yok ya... Eskisinden farkı, şimdi durumu kabullenmiş olması. Ama yakınlaşma adına acınası çabalarını sürdürüyor ve bunu neredeyse her defasında benimle kadınlar hakkında konuşmaya çalışarak yapıyor. İletişim kurmamızın en kolay yolunun bu olduğunu düşünüyor herhalde. O kadar acıklı bir durum ki. Geçen yıl kız arkadaşımı eve getirdim; ailemle tanıştırdığım ilk kızdı. Adı

Lila... Sanırım ondan söz etmiştim.” Justin duvardaki fotoğrafı işaret etti. “Sen de görüyorsun; Lila öyle muhteşem bir kız sayılmaz. Mesele şu ki...”

Justin başını ellerinin arasına alarak ayağa fırladı.

“Tanrım, ne oldu bana? Çenem düştü resmen. Herhalde beni...”

Ted ayağa kalkıp elini Justin’in omzuna koydu.

“Sorun değil. Bir gün sen de *benim* babam hakkındaki yakınmalarımı dinlersin,” dedi ama aslında kendi hikâyesini anlatmaya hiç niyeti yoktu.

“Kolay iş değil biliyorum... E, Lila’yla ne oldu sonra?”

Justin düşüncelere dalmış, kıpırdamıyordu.

Sonunda, “Lila evine döndükten sonra,” dedi, “babam yanıma gelip ondan çok daha iyisini bulabileceğimi söyledi. Sonra gözünü kırpıp gülmüştü. İnanabiliyor musun? Lila’yla tesadüfen, bir arkadaşım vasıtasıyla tanışmıştım. Ne var biliyor musun? Tanıştırılmamızın ardından ilk düşündüğüm, babamın onun hakkında söyleyeceği şeyler oldu. Ve babam o gün aklımdan geçenlerin aynısını söyledi. Orosu çocuğunu o kadar iyi tanıyorum ki...”

“Belki de Lila’ya bu yüzden âşık olmuşsundur.”

“Belki. Aslında çok fazla ortak yönümüz yok.”

Justin güldü.

“Son zamanlarda aramıza soğukluk girdi. Ayrıca birbirimizden bu kadar uzakta olmamız... Bilmiyorum.” Birden durdu. “Senin yukarıya çıkıp o salakları silkelemen gerekmiyor mu?”

Ted omuz silkti.

“Onlara bugün izin verdim,” dedi. “Dün iyi para kaldırdım. Gidip bira içmeye ne dersin? Ben ısmarlıyorum.”

“Tabii!”

Ted deri ceketini ve kulaklı şapkasını giydi. Justin 503 numaralı odadan, Kutu’dan çıkıp Ted’i takip etti. Kesin konuşmak için henüz erkendi ama Justin’le aralarında samimi bir ilişkinin kurulduğunu düşünmeye başlamıştı.

Gerçek bir arkadaşlık... Böyle bir şey hayatında ilk kez oluyordu.

1994 YILINI sert geçen kış, Justin Lynch'in hayatında bir dönüm noktasıydı. O yıl kısa bir telefon görüşmesinin ardından Lila'dan ayrıldı ve notları baş aşağı gitmeye başladı. İki olay birbirini tetiklememişti ama her ikisinin de kaynağı aynıydı. Justin üniversitede okumasının tek nedeninin, babası gibi uyduruk bir elektrik teknisyeni olmamak olduğunu fark etmeye başlamıştı. Üniversite eğitimi almak *babasını* cezalandırmanın bir başka yoluydu; keza *onun* akıl erdiremediği bir şekilde hareket etmek de... Lila meselesi daha anlaşılır olsa da üç aşağı beş yukarı aynı sayılırdı. Justin babasının, Deerfield Kazanovası'nın kendi ya da oğlu adına asla tercih etmeyeceği birini kız arkadaşı olarak seçmişti. Üniversite kariyeri için de benzer şeyler söylenebilirdi. Her şey saçmalıktan ibaretti. Babası adeta kara delik haline gelmişti; yakınındaki her şeyi dipsiz kuyusuna çekiyordu. Justin'in eylemleri ister babasını memnun etmek, ister nefretini kazanmak için olsun, evren hâlâ onun etrafında dönüyordu.

Justin hayatında bundan sonra ne yapmak istediğini uzun uzadıya düşünmeye –ki bu konuda biraz geç kalmıştı– başladı. Gerçekten de İngiliz edebiyatı okumak mı istiyordu? Okumak, kasvetli dünyada bir an için gözüne ilişen güzellik misali, içindeki bir şeyleri telafi etme duygusunu uyandıran birkaç faaliyetten biriydi. Emin olamadığı şey, okuduğu branşın gereklerine uyum sağlamaya istekli olup olmadığıydı; üniversite hayatının temposu da başka bir meseleydi. Ve tabii sınavlar! Meseleden kaçınmanın bir yolu, kendisini Kafka, Melville, Borges, Lovecraft gibi müfredat dışı zorlayıcı okumalara vermesi ve bu arada akademik kariyerinin yavaş yavaş çökmesine göz yummasıydı. Massachusetts'te büyümüş, Deerfield'in çok yakınındaki bir üniversitede okumuş, hayatının büyük bölümü bunalımda geçmiş ve sonunda intihar etmiş Sylvia Plath'in

oulenn neredeyse takıntılı bir ilgi duymaya başlamıştı. Peyderpey uçuşunun çığına yaklaşan biri için ideal bir okuma listesi değildi elbette.

Justin'in kötüye gidişini gören ve ona yardım etmeye çalışan tek kişi Ted'di. Justin'i tıraş olmaya, banyo yapmaya teşvik etmek gibi detaylara dikkat ederken, onunla birlikte derslere gitmek ve ona öğütler vermek gibi daha önemli konularda da ilgisini esirgemiyordu.

Justin o günlerde günlük tutmaya başlamış, içini düşünceleri, acemice şiirleri ve çaresizlikle dolup taşan anlaşılmaz güç paragraflarla doldurmuştu. Not defterini yanından hiç ayırmıyordu. Geceleri kampusun çevresinde uzun yürüyüşler yapıyor, bir yere gidip uzanıyor, bazen parkta uyuyakaldığı bile oluyordu. Geceleri alışkanlık haline getirdiği bu faaliyetleri kampus güvenliğiyle başının belaya girmesine yol açıyordu. Ted masraflarını karşılamak için altıncı katta oynadığı poker oyunlarının ardından sabaha karşı odasına geldiğinde, Justin'in henüz dönmediğini görüyordu.

O akşamların birinde Ted yorgun argın yatağına uzanmış, arkadaşının boş yatağına bakıyordu. Çocukluğundan beri başka biri için anlamlı bir şey yapmadığını hatırlayıp bu konuda gerçekten bir şeyler yapmak istediğine karar verdi. Justin'i bu kötü gidişatından kurtaracak bir şeyler mesela. Kalkıp giyindi. Oda arkadaşının akşam yürüyüşlerini nerede yaptığına dair bir fikri vardı ve bir saate kalmadan izini buldu. Kütüphanenin arkasında, kampusun bakımsız, aydınlatması yetersiz bir köşesindeydi Justin. O esnada sigara içiyor olmasa Ted o karanlıkta muhtemelen göremeyecekti onu.

Hiçbir şey söylemeden Justin'in yanına oturup bir an için elini omzuna koydu.

Justin, "Artık öngörülebilir biri oldum galiba," derken, ağzından beyaz bir buhar bulutu çıktı. Dondurucu bir hava vardı, her an kar yağabilirdi.

Ve o an Ted ilk kez babası hakkında konuşmaya karar verdi. Çok fazla detaya girmeyecek, ailede boktan bir babanın varlığının ne anlama geldiğini bildiğini Justin'in anlamasını sağlayacak kadarını anlatacaktı. Ted satranç dersleri için Miller'ın evine yaptıkları yolculuklardan ve babasının sürdüğü çifte hayattan kısaca bahsetti. Justin hemen ilgi gösterdi anlattıklarına. Sadece hikâyeden değil, Ted'in samimi davranıp böylesine

kışisel bir meseleyi kendisine açmasından da etkilenmişti. O ana dek Ted'in özel hayatı tam bir muammaydı çünkü.

Ted, "Ben de babamdan nefret ediyorum," dedi. "Seni hayatın boktan olmadığına ikna etmeye çalışmayacağım çünkü öyle. Bunda senin ve benim babam gibi babaların kadar, her akşam aynı masada poker oynadığım miskinlerin de suçu var. Ve tabii öğrenci birliklerindeki o şımarıkların da. Ahmaklar... Hepsi sorumlu. Nereden biliyorum, biliyor musun? Çünkü aynı şeyi ben de hissettim; o boşluğu yani. Ben de hissettim."

Ted sessizleşti. Bir süre hiç konuşmadan oturdular.

Ted daha da uğursuz bir sesle, "Geçmişte açılmış, kapanması zor yaradan onlar sorumlu," dedi. "Burada soru, bizim bu konuda ne yapmamız gerektiği."

"Bilmiyorum. Anneme yalan söylemekten bıktım, usandım. Okulu bırakmayı düşünüyorum."

"İşte yapmaman gereken bu; çünkü bu durumda onlar kazanacak. Göremiyor musun? Onların istediği şey bu; seni bok çukuruna tıkmak... Pes etmek çok daha kolay tabii... İnan bana, biliyorum. Ama işleri yoluna koymanın çaresini bulmak zorundasın. Ben bu kahrolası üniversiteden mezun olacak, evlenecek, çocuk sahibi olacağım. Kocaman bir evim olacak; belki de hafta sonlarını geçireceğim bir ikincisi de... Zengin olacağım!"

Justin gülümsedi.

"Ted McKay, sendeki güven keşke bende de olsaydı."

"Bak, Justin... Ders kitaplarını ezberlemekte iyiyim, kabul. Bu benim avantajım. Ama herkesin güçlü yanları var. Ve sakın güçlü yönlerini bilmediğini söyleme bana. Onları kullanmalı, içindeki canavarı beslemeli ve onunla birlikte yaşamayı öğrenmelisin."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Öyle ama! İnan bana, öyle. Bu karanlık... Hiçbir zaman peşini bırakmayacak bir asalak gibi. Seni yiyip bitirmesine izin veremezsin."

Justin sigarasını ezerek söndürdü.

Ted, "Bana sözünü ettiğin şu kız kimdi?" diye sordu. "Şu yaratıcı yazarlık dersindeki kız."

"Denise Garrett."

"Tamam. Onda çekici bulduğun şey ne?"

“Bilmiyorum. Bazen sohbet ediyoruz ama uzun zamandır girmedim o derse.”

“Onu akşam yemeğine veya sinemaya davet et. Bir şeylerin başlangıcı olsun.”

Justin başıyla evetledi.

Ted, “Şimdi ufak ufak kaçalım buradan çünkü kulaklarımı hissetmez oldum,” dedi. “Kahretsin, şapkamı almayı unutmuşum.”

Daha rahat bir havada sohbet ederek ve gülerek odalarına geri dönerlerken elleri hep ceplerindeydi.

Justin, “Demek öğrenmekte yavaşım,” dedi. “Ama yakışıklıyım en azından.”

“Kesinlikle. Bunu anlamayacağından korkuyordum.”

“Hıyar.”

“Evet ama arkadaşını kollayan bir hıyar, dallama.”

BAHARIN GELİŞİYLE BİRLİKTE işler düzelmeye başlamış görünüyordu. Justin derslerine dört elle sarılmış, kendini zorlayıp her gün belli bir süreyi ödev yapmaya ayırmıştı. Ayrıca kütüphanede iş bulmuştu; haftanın iki günü orada çalışıyordu. Denise Garrett'e çıkma teklif etmemişti henüz ama yakında onu da yapacaktı. Ted sınıfından bir kızla çıkıyordu; onları birlikte görmek Justin'i cesaretlendirmişti. Gerçi Denise'in bir ilişkisi olduğunu hissediyordu; kız açıkça söylememiş ama memleketinde bir erkek arkadaş olduğunu ima etmişti. Denise, Justin'in varlığından rahatsızmış gibi, özellikle birlikte girdikleri derslerde tuhaf davranıyordu. Ted, Justin'e endişelenmemesini, onunla çıkmak isteyecek kızların listesinin hayli kabarık olduğunu söylemişti.

Ama Justin henüz tüm zorlukları atlatabilmiş değildi. Hâlâ Sylvia Plath okuyor, günlüğünü kıyamet kavramlarıyla dolduruyor, akşamları yalnız başına çıktığı yürüyüşler devam ediyordu. Ama en azından şimdi, diğer her şeyin kontrolü altında olduğunu hissediyordu. Belki de Ted haklıydı. O dondurucu akşam ne demişti? İçindeki canavarı beslemesi gerektiğini, bunu yaptığı takdirde her şeyin yoluna gireceğini... Ve haklıydı da... Tabii ki öyleydi! Ted kahrolası bir dâhiydi.

Ama sonra 8 Nisan 1994'te, Massachusetts Devlet Üniversitesi kampusu kadar dünyayı da şoke eden korkunç bir haber aldılar.

Ted yemek salonundaydı. O gün bulaşıkları yıkama görevi ondaydı; bu işten nefret etse de çalışırken kulaklıklarını takıp Discman'inden müzik dinleme imkânı veriyordu. Son bir saattir bulaşık yıkıyor, pek az muhabbeti olduğu diğer öğrencilerden uzak duruyordu. Bir ara bu öğrencilerden bir grubun devasa mutfak bir köşesinde toplandığını fark etti. Aralarında heyecanla bir şey konuşuyorlardı ama Ted'in umurunda değildi. Mutfak sorumlusunun söyleyeceği bir şey varsa gelir, doğrudan

çalışıyordu. Ted Soundgarden albümünü dinler, şarkılara mırıldanarak eşlik ederken Justin çıkageldi. Gergin ve keyifsiz görünen Justin, çalırken vanına hiç uğramazdı oysa. Ted kulaklıkları çıkarıp kurulamakta olduğu bardağı bir kenara koydu. Justin etrafta dolaşan bir haberden vezni doğrulanmış bir haberden.

Kurt Cobain, Seattle'daki evinde, kendini vurarak intihar etmişti.

Tahmin edilebileceği üzere, o erken saatlerde hikâyenin farklı versiyonları dilden dile dolaşıyordu ama intihar hikâyesi, içlerinde en yaygın olanıydı. Daha sonra anlaşılacağı üzere, Kurt tedavi olduğu klinikten kaçmış ve evinde kimseyle iletişim kurmadığı yalnız birkaç gün geçirdikten sonra bu korkunç adımı atmıştı. Geride bıraktığı mektup MSU öğrencileri, özellikle de Justin Lynch üzerinde büyük bir etki yaratmış, o bahar Kurt'ün şarkıları odada her zamankinden daha çok duyulur olmuştu.

Trajik haberin bir hafta sonrasında Ted, birkaç haftadır birlikte olduğu Georgia McKenzie'yle sinemaya gitti. İşler ikisi için gayet iyi gidiyordu. Georgia güzel, teklifsiz bir kızdı; yeni erkek arkadaşı anlamayan ve tam da bu nedenle ona âşık olan orta halli bir kız... Erkek arkadaşlarının hayatlarının kendi hayatlarının çevresinde dönmesini isteyen talepkâr kızlardan değildi. Ted ve Georgia hafta sonları birkaç saati birlikte geçiriyor –ki buna yatak gıcırdatmak da dâhildi– hafta arası zaman zaman öpüşüp koklaşıyor, bazen yan yana oturup ders çalışıyorlardı.

O cumartesi Ted, Georgia'yı, üniversitenin sadece kızların kaldığı üç yurttan biri olan yurdun kapısına kadar bıraktı. Kızı her zamanki gibi umarsız bir ihtirasla öptü ve odasına çıkmasına izin vermesi için yalvarı. Georgia kısa ve kasıtlı bir itirazın ardından kabullendi. Meydan okumaktan, kurallara karşı gelmekten hoşlanıyordu. Erkek arkadaşını gizlice odaya almak bu anlamda tam ona göre bir hareketti. Ted kısa ama ateşli bir birlikteliğin ardından ayrıldı odadan.

Kendi odasına geldiğinde birden bir ürperti hissetti. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Küçük banyonun ışığı açık bırakılmış, kapı açık kalmıştı. Ama dikkatini en çok çeken detay, Justin'in yatağında açık duran günlüğüydü. O an evinde yerde yatan Kurt geldi aklına. Ted yatağa eğilip baktığında, günlüğün iki sayfasının elle yazısıyla yazılmış uzun ve yoğun bir metinle kaplı olduğunu gördü. Başta intihar notu gibi görünmedi gözüne. Bunun en büyük nedeni, herhangi bir kişiye hitaben yazılmamış

olmasıydı. Metne çabucak göz gezdirdiğinde, sayfanın alt tarafında 'Boddah' kelimesini fark etti ve ürperdi. Cobain intihar notunu, Boddah adındaki, çocukluğundan kalma hayali bir arkadaşına hitaben yazmıştı. Ted iki uzun adımda banyoya vardı. Derin bir nefes aldı; arkadaşının cesedini küvette veya perde askısına asılı bulmayı bekliyordu. O bir anlık sürede aklından bin bir türlü şey geçti. Justin bunalımdaydı, evet ama intihara meyilli miydi?

Banyo boştu. İyi de Justin neden ışıkları açık bırakmıştı?

Unutmuş işte. İlk kez olmuyor ki.

Peki, günlüğe ne demeliydi?

Hele şu Boddah meselesi...

Ted yurdu etraflica aramadan önce o sayfaları okuması gerektiğini hissetti. Yatağa geri döndü, eğilip ellerini, kâğıda dokunmak istemiyormuşçasına defterin her iyi yanına dayadı ve okumaya başladı. İlk sayfayı okumayı bitirdikten sonra mecburen elini atıp diğer sayfayı çevirdi; metin oldukça uzun olsa da yirmi saniyeden daha kısa sürede sonuna kadar okudu.

İntihar notundan çok, tamamlanmamış bir hikâyeye benziyordu. Ancak konusu Ted'i endişelendirdi. Hikâye, silahıyla intihar etmenin eşiğine gelmiş bir adam hakkındaydı; adam tam intihar edecek, tetiği çekecekken Boddah adında bir yabancı kapısında beliriyor ve ona bir öneri getiriyordu. Boddah'ın ikna kabiliyeti yüksekti ve hikâyenin –metinde adı hiç belirtilmeyen– başkahramanının ne yapmak üzere olduğunu biliyormuş gibiydi. Boddah onun gibi başka insanlar olduğunu ve birlikte çalışmaları halinde ailelerinin acısını hafifleteceklerini, bununla da kalmayıp dünyayı daha iyi bir yer haline getireceklerini söylüyordu. Boddah sonra, başkahramandan ahlaksız bir adamı öldürmesini istiyor, hikâye orada aniden bitiyordu.

Justin sayfanın üstüne hikâyenin başlığını, 'Daha iyi Bir Dünya' olarak yazmıştı. El yazısı biçimsiz ve karmaşıktı, her yere bir şeyler karalamıştı.

Ted yerinden kıpırdamadan düşündü bir an. Bu, Justin'in gerçek olaylardan esinlenerek yazdığı bir hikâyeden –hatta iyi yazılmış bir hikâyeden– öte bir şey olmayabilirdi. Belki de Ted'in tam anlam veremediği yarım kalmış bir uyarıydı. Koşarak çıktı odadan. Koridorda, yandaki odada kalan hantal, sessiz sakın Irving Prosser'a rastladı. Ona alelacele Justin'i

görmeyi göremediğini sordu. Irving son derece ağırdan alarak başını kazıdı. Beynini çalıştırmasını sağlayacakmışçasına bakışlarını tavana yöneltti.

"Onu *son zamanlarda* gördüm mü diye soruyorsun, öyle mi?" dedi, çocuk.

"Herhalde!"

Ted bilmeseydi, Irving'in dalga geçtiğini düşünürdü. Ama Prosser süzme bir salaktı, o kadar.

"Dur da bir düşünüyüm... Onu bir saat kadar önce odasından çıkarken gördüm. Ben o sırada..."

Ted komşusunun sözünü tamamlamasını beklemeden ayrıldı oradan. Basamakları ikişer ikişer inerken karşısına çıkan herkese aynı soruyu yöneltti. Herkes Justin'i tanıyordu; insanın James Dean'in yeniden hayat bulmuş suretinden bir oda arkadaşının olmasının avantajı buydu. Öğrencilerden biri, Justin'i kütüphanenin yanında gördüğünü söyledi. Ted hemen oraya koşarken, bir yıldan kısa süredir tanıdığı biri için nasıl bu kadar endişelendiğine şaşıyordu. Gerçekten tedirgin olmuştu; onun için o kadar yeni bir duyguydu ki çok farklı hissediyordu kendini.

Justin'i gün ışığında, ilkbaharın yeşillenen ağaçlarının altında çok daha az tehditkâr görünen kütüphanenin arkasında, her zaman oturduğu bankta buldu.

"Ted!" Justin onu gördüğüne şaşırmıştı. Kulaklıklarını çıkararak, "Ne işin var burada?" diye sordu.

Ted yanına oturdu.

Justin, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok." Ted o an, aklından neler geçtiğini arkadaşına söylememeye karar verdi. Justin'in morali oldukça yerinde görünüyordu. "Daha sonra altıncı kata çıkmayı planlıyorum; sana bir şey sormaya geldim."

"Can kulağıyla dinliyorum."

"Dün akşam Delta Tau'dan birkaç salakla poker oynadım. Tam anlamıyla düşmanca bir ortamdaydım ama oyun sonunda kazançlı çıkmayı başardım. Söyledikleri doğruysa bu akşam öğrenci birliği bir parti veriyormuş, beni de davet ettiler."

Justin kötü bir koku yaymış gibi baktı Ted'e.

"Öğrenci birliği partisi ve sen, öyle mi?"

Ted güldü.

Justin, "Delta Tau ekibi kimdir, hiçbir bilgim yok," diye devam etti. "Senin birinci sınıf öğrencisi olduğunu biliyorlar mı? Duyduğum kadarıyla partiye katılmak isteyen yabacılardan anasının nikâhını istiyorlarmış."

"Bak, bir bakıma o parayı kendileri ödemiş oldular, tamam mı?" Ted pokerde tırtıkladığı parayı hatırlatmak için hafifçe vurdu cebine. "Gerçekten de öyle. O tiplerden tiksiniyorum. Ama içki, kızlar, müzik olacak; gideriz, fena mı olur? Biraz kalır, kafayı çeker, eğlenir, geri döneriz. Böyle boktan partiler olmasa üniversite hayatı çekilir mi?"

"Haklısın. Peki, sen bunun için mi geldin buraya?" Justin duralayıp gülümsedi. "Kusura bakma. Sana teşekkür etmem gerekir. Ama bil ki yumuşuyorsun Ted McKay; senin için endişeleniyorum. Tamam... Parti çok iyi bir fikir... Er veya geç o partilerden birine gitmem gerekecekti zaten."

Bir süre konuşmadan oturdular. Justin'in boynundan sallanan kulaklıktan Nirvana'nın başka bir grupla karıştırılması mümkün olmayan gitarının sesi duyuluyordu. Justin elini cebine atıp walkman'inin durdurma tuşuna bastı.

Ted, "Hey," dedi, "günlüğünü yatağında açık unutmuşsun."

Justin arkadaşının bu sözle ne ima etmiş olabileceğini düşünmeye başladı.

Ted, "Justin; hikâye gerçekten iyi," diye rahatlattı onu.

"Ah, Tanrım, ne kadar utanç verici... Henüz bitmemiş bir hikâye o."

"Ama harika."

Justin başını salladı.

"Teşekkürler Ted."

"Ciddiyim."

"O kadar beğendiysen, başkahramanına senin ismini veririm belki."

Justin göz kırptı.

CUMARTESİ GÜNÜ sabah saat dokuzda Lavender Memorial'dan bir minibüs Vermont'ın Dover kentine gitmek üzere yola çıktı. Aracı Lee Stillwell kullanıyor, yan koltukta Laura oturuyordu. Ted arkada yalnızdı. Lavender'daki günlerini emekliliğine gün sayarak geçiren ve genelde konuşmaktan pek hoşlanmayan güvenlik görevlisi Lee, o gün keyifli hatta konuşkandı. Kendince nedenleri vardı tabii. Bu gezi için üç misli yevmiye alacaktı ve araba kullanmaktan hoşlanıyordu; üzerinde o iğrenç hastane giysileri olmadığı zamanlarda göze son derece güzel gelen Dr. Hill'le zaman geçirecek olması da cabasıydı tabii...

Ted yol boyunca neredeyse hiç konuşmadı. Aracın arka ve ön kısımlarını birbirinden ayıran küçük pleksiglas pencereden sohbet etmek pek kolay değildi; dahası, bunun için öne eğilmesi gerekiyor, bu da, metal zemine tutturulmuş ayaklarındaki zincirin gerilmesine neden oluyordu. Yolculuk banka zincirlenmiş, dışarıdaki manzarayı göremeyen Ted'in gözünde bitmek bilmedi. Oraya vardıklarında olacakları düşünmesinin en iyisi olduğuna karar vermişti; minibüste beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü. Güvenlik görevlisi sohbeti tekeline almıştı. Laura birkaç kez arkasına dönüp yüzünde yılgınlık ve kabullenme karışımı bir ifadeyle pleksiglas pencereden Ted'e baktı. Güvenlik önlemleri konusunda yapabileceği hiçbir şey yoktu; arkasına döndüğü her seferinde Ted'e bunu hatırlatmak ister gibiydi.

Eyaletlerarası yolda, Route 2'den batıya yol alıyorlardı. Trafik rahattı, ormanlık ortam insanı derin düşüncelere sevk ediyordu. Uçsuz bucaksız masmavi gökyüzü ve yeşil ağaçlar, her yerde parmaklıkların, güvenlik kapılarının ve güvenlik kameralarının bulunduğu Lavender gibi bir yerde çalışan herkes için karşı konulamaz bir görüntüydü. Lee Stillwell özellikle mest olmuş gibiydi; gözünü yoldan ayırmadan, hayat boyu rüyalarını

süsleyen şeyin, son günlerini geçireceği, gözlerden ırak bunun gibi bir yerde ev satın almak olduğunu anlatıyordu. O da karısı da hep bunun hayaliyle yaşamışlardı. Şimdi emekliliğin yaklaştığı bu günlerde böyle bir rüyayı asla gerçekleştiremeyecek durumda olduğunu fark ediyor ve bu gerçek onu derinden üzüyordu. Zar zor birkaç kuruş biriktirebilmiş, o parayı da bazı acil ihtiyaçları için harcamak zorunda kalmıştı. Son otuz yılını rüyasını gerçekleştirebileceğine inanarak geçirse de o rüyanın yanına bile yaklaşamamıştı.

Lee direksiyonu daha da sıkıca kavrayarak, “Belki de önemli tek şey buydu,” dedi. “Bir gün başarabileceğime inanmak...”

Bu itiraftan sonra sessizliğe gömüldü. Aynalı gözlüklerinin ardında neredeyse ağlayacaktı; muhtemelen böyle bir şeyi ilk kez yüksek sesle ifade ediyordu.

“Aslına bakarsan, benim gibi yaşlandığında hiçbir şey insanın gözüne o kadar da önemli görünmüyor.”

“Lee, sen yaşlı filan değilsin.”

Lee başını salladı.

“Rüyalarımın gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar yaşlı, onları henüz unutmayacak kadar gencim...”

Bir saatten fazladır yol alıyorlardı. Ted ilk kez lafa girdi.

“Ben rüyalarımı gerçekleştirdim; hafta sonlarını geçireceğim bir ev aldım. Ve şimdi bir gün aklımı kaçırabileceğimi düşünmekten başka yapacak daha iyi bir işim olmaksızın zincirli oturuyorum burada.”

Lee karşılık vermedi.

Ted, “Karını seviyor musun?” diye sordu.

Lee, Ted’le konuşmaya pek hevesli görünmüyordu. Belki de aklından, suya düşmüş hayalleri ve karısı Martha’yı nasıl hayal kırıklığına uğrattığı geçiyordu.

Bir süre sonra, “Tabii,” diye cevap verdi. Ve gerçek buydu.

“O zaman her şeyin var demektir.”

Ted dirseklerini dizine dayadı, başını elleri arasına aldı, gözlerini ayak-kabıllarının burnuna dikti. Gözünün önüne gelen zincirinin bir bölümü, minibüsün hareketiyle hafifçe sallandı. Diğer zincir ayaklarının dibindeki sinsi bir yilandan farksızdı. Ted yol boyunca bir daha ağzını açmadı.

On biri biraz geçe 1-91'e çıktılar.

Lee henüz pes etmemişti. "En azından evin arkasındaki marangozluk atölyem var," dedi.

Laura, "Müdür için yaptığın iskemleyi gördüm," dedi. "Çok zarıftı."

"Teşekkürler. Marangozluğu seviyorum. Emekliliğimden sonra o işe daha çok zaman ayırırım herhalde. O günler yaklaşıyor."

Lee marangozluk hobisi hakkında konuşmaya, hastanedeki görevinde bulamadığı tatmin duygusunu ahşaba şekil verirken nasıl aldığını anlatmaya devam etti. Bir ara söylediği şey için Laura'dan özür diledi ama hemen sonra bunun Lavender'daki ekibin suçu olmadığını ifade etti. Suç ondaydı; kendini heyecan duymadığı bir işte buluvermiş ve zamanında çıkamamıştı. Daha iyi bir iş ararken birkaç kuruş kenara koymak için hastanede işe başlamış, sonra aylar yıllara, yıllar on yıllara evrilmişti. "Zaman geçtikçe ayrılmak da zorlaşıyor. Bir bakıyorsun emekliliğin gelmiş ve sen planladığın hiçbir şeyi yapamamışsın."

Laura dikkatle dinledi onu. Hayatı parmaklarının arasında kayıp giden adamın mutsuzluğunu çok iyi anlıyordu. Laura işini seviyor ve Lavender'da zamanını boşa harcadığını kesinlikle düşünmüyordu; ama o duyguya aşina olduğu da gerçektir. Aslında, boşanmasının ardından, gizemli bir nedenden ötürü aşk hayatının bittiğini düşündüğü dönemde buna benzer bir şeyi o da yaşamıştı. Kırk yaşına yeni basmış bir kadın için bu şekilde düşünmek aptalcaydı ama başlarda öyle hissetmişti işte. Sonunda zamanın insana farklı bakış açıları kazandırdığını, kalbini yeni fırsatlara açtığını anlamıştı. Aklına akşam görüşeceği Marcus geldi.

GPS, yolculuklarının son ayağı olan karmaşık yolda onlara rehberlik etti. Lee, Ted'den yol tarifi almayı reddediyordu. Eyaletlerarası yolu arkalarında bırakıp sonunda pek işlek olmayan toprak bir yola girdiler. Üç buçuk kilometre sonra göl kenarından eve vardılar. Lee'nin motoru durdurmasıyla etrafa büyük bir sessizlik çöktü. Kimse minibüsten dışarıya çıkmadı. Lee direksiyonun başında durmuş, karşısındaki görkemli eve ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Evin, en iddialı fantezilerini bile aştığı belliydi.

Güvenlik görevlisi sonunda araçtan indi. Üniforma yerine kot pantolon ve ceket giymişti. Ceketinin altında Beretta'sını, kemerindeki

kılıfında ise şok tabancasını taşıyordu. Minibüsün arka kapılarını açtıktan sonra, inebilsin diye Ted'in zincirlerini tutan kilidi açtı.

Lee, "Biraz önce söylediklerim doğrudur," dedi. "İşimi sevmesem de iyi yaparım. Dr. Hill'e iki metreden daha fazla yaklaşmak yok. Bir şeye ihtiyacın olursa benden isteyeceksin. Gözüm sürekli üstünde olacak; ensenden ayrılmayacağım. Şok tabancasını bugüne dek sadece iki kez kullandım, silahımı ise hiç... Ama seni temin ederim, her hafta atış talimi yaparım ve şu zincirleri on metre öteden vurabilirim. Sürpriz yok; anlaşıldı mı?"

Ted başıyla evetledi. "Sorun yaşamayacağız."

O sırada Laura da minibüsten indi.

Ted aracın etrafından dolaştı. Ayaklarındaki zincirler ona az da olsa hareket özgürlüğü veriyordu; koşacak kadar değil belki, ama makul uzunlukta adımlar atabilecek kadar... Evi görünce tuhaf bir aşinalık hissiyle sarmalandı. Hatırladığından farklı görünüyordu, daha bakımsızdı sanki. Holly ve kızların geride kalan aylarda zamanlarını sürekli burada geçir-medikleri belliydi. Üstü açılır Lamborghini'den de iz yoktu tabii.

Laura elindeki anahtarlığını göstererek, "Holly bana anahtarları verdi," dedi. "İçeri bakmak iyi bir fikir olabilir, ne dersin?"

Ted cevap vermedi. Meraklı bir çocuk gibi her yere bakıyordu. Ağaçlar, çam yapraklarıyla kaplı toprak, hafif rüzgâr altında dalgalanan göl yüzeyi... Havada farklı bir koku vardı. Art arda derin nefesler alıp, oksijenin, unuttuğu anıları geri getirebilecek iyileştirici gücünü hissetti. Zamanı geri döndürebilecek gücünü...

Uzaktan ağaçlıklı alanın kenarındaki pembe şatoyu gördü ve gözünü ondan ayıramadı.

Cevaplar.

"Haydi, Ted. Önce evin içine bakalım istiyorum."

Ted başını sallayıp ön kapıya yürüdü. Lee hemen arkasındaydı.

Ted ihtiyatlı bir tavırla girdi eve ve Hint halısının üstünde dikkatli adımlarla yürüdü. Halı, hatıralarına göre, vurmasından sonra Wendell'in düştüğü yerdeydi. Hatıra son derece gerçekti ancak Wendell'in yüzüne odaklanmaya çalıştığında, zihni dev bir soru işareti çıkardı karşısına. Ted ilk katta dolaştı, fotoğrafların önünde duraladı; çoğunu o çekmişti. Mutfığa çıkan koridora yürüdü, takvimi görünce mercan kayalığındaki

dalgalı bulmak için sayfalarını karıştırdı. Orada değildi; hiçbir ayda o fotoğraf yoktu, sadece manzara fotoğrafları vardı.

Ted, "Onu burada bekledim," dedi. Laura onun takvimini incelemesini ilgiyle izliyordu. "Önce buradan geçtiğini gördüm..."

Sustu.

Çifte kapılı buzdolabı ve mutfak tezgâhının yanındaki mutfak duvarına işaret ederek, "Göldeyken Wendell'ı o pencereden izledim," dedi.

Laura Ted'in aklının karıştığını görebiliyordu. Kişiliğinin bir bölümü tüm bunların gerçekten olduğu ihtimaline tutunmaya çalışıyor gibiydi; Wendell'ın, zihninin yarattığı bir şey olmadığı ihtimaline...

"Yukarı çıkalım. Görmeyi istediğim bir şey var."

"Nedir?"

Laura cevap vermedi.

Ted başıyla kabullendiğini belirtti.

Büyük salona geri dönüp merdivenlerin başına yürüdüler.

Üst kat, panoramik pencerelerin her şeyi doğal ışıkla yıkadığı ilk kattan farklı olarak karanlığa gömülmüş gibiydi. Lee merdivenlerin başındaki düğmeyi çevirdi ama hiçbir şey olmadı.

Laura, "Sigorta kapalı, Lee," dedi. "Ben yukarı çıkıp birkaç pencere açayım."

Laura çevik adımlarla çıkarken, Ted hemen arkasında Lee olduğu halde merdivenlerin ortasında bekledi.

Kısa bir bekleyişin ardından Laura ortaya çıkıp gelmelerini işaret etti. Ted hiç hatırlamadığı bir koridorda buldu kendini. Birkaç adım atıp Laura'nın açtığı pencerenin önünde durdu. Buradan pembe şato görülüyordu. Ted şatonun birkaç metre daha ileri kurulması durumunda bitki örtüsü tarafından tamamen görünmez hale geleceğini fark etti. Bu pencereden kızlara göz kulak olmak mümkündü. Ted orada dikilmiş dururken her şeyin yolunda gittiğine emin olmak için kim bilir kaç kere bu pencereden dışarıya baktığını düşündü.

Laura, "Şu kapıyı aç," dedi.

Ted arkasına döndü. Burada, pencerenin tam karşısına gelen, kapalı bir kapı vardı gerçekten. Gidip açtı.

Gördüğü şey onu şaşırttı ama hepsinden öte, üzdü. Hafızasının ne kadar güvenilmez olduğuna dair bir başka kanıt karşısında duruyordu.

Bu, onun çalışma odasıydı. Masa, kitap rafları, kasayı gizleyen *Monet* reproduksiyonu... Ted içeriye girmeye bile cüret edemediği odasındaki tüm eşyaları tanıdı.

Arkasında kalan Laura'nın sesini duydu.

"Holly, şehirdeki evinizde çalışma odası olmadığını söyledi."

Ted çalışma odasına dikkatle baktı. Bir dakikadan uzun bir süre geçti aradan.

"Laura, o işi yapacağım yer burasıydı. Şu iskemlede oturacaktım."

"İçeriye girmek ister misin?"

"Bir faydası olur mu sence?"

"Bilmiyorum; hislerinin sesine kulak ver."

Ted odaya girmek istemedi.

"Şatonun arkasındaki o yola bakmayı tercih ederim."

"Peki, oraya gidelim o zaman."

Lee'nin eşliğinde aşağıya indiler. Evin arka tarafına geçtiler ve konuşmadan, kurumuş yaprak tabakasıyla kaplanmış pembe şatoya yürüdüler.

Şatonun arkasında gerçekten de ağaçlıklı alana çıkan bir patika vardı.

Ted ciddi bir tavırla, "İşte," dedi. Gözlerinde sert bir ifade vardı, bu dar patikayı bir meydan okuma olarak değerlendirdiği her halinden belliydi.

Laura, "Gidelim," derken sesi gergin çıktı.

PARTİYE GİTMEK İÇİN geniş bir araziye yayılmış kampusun pek de aşına olmadıkları bir bölümünde neredeyse bir buçuk kilometre yol yürümek zorunda kaldılar. Neyse ki harita Ted'in aklına kazılıydı; dahası, şaşmaz bir yön duygusuna sahipti Ted. Justin'e, takip ettikleri dolambaçlı patikanın öğrenci birliğine giden en kestirme yol olduğuna dair güvence vermiş ve haklı çıkmıştı. Bangır bangır müzik, doğru yolda olduklarının kanıtıydı; kısa bir süre sonra Delta Tau Evi'nin arka bahçesini çevreleyen ahşap çite vardılar.

Saat onu biraz geçiyordu ve parti yeni başlamıştı. Ön kapının üstündeki büyük Yunan harfleri ortama uygun aydınlatılmıştı. Ted ve Justin kendilerinden her anlamda büyük iki adam tarafından homurtuyla karşılandılar. Ted adamlardan birine dönerek isimlerini verdi. Tam o sırada evin önündeki park alanına bir araba yanaştı. Arabadan üç kız indi; kızlar sohbetlerine ara vermeden ve fedailere tek kelime etmeden, sadece başlarını sallayıp kıkırdayarak eve girdiler. Ted önce deri ceketine ve Justin'in paltosuna –Justin herkesin standardında ilkbahar için aşırı kaçacak siyah, uzun trençkotunu giymişti– sonra da kızların mini eteklerine ve bluzlarına baktı ve kendini oraya ait değilmiş gibi hissetti. Ellerinde liste olan fedai isimlerini buldu ve diğer fedaiye, geçebilirler anlamında bir işaret yaptı. Adam tatmin olmamış olacak ki kimlik sordu. Justin cüzdanından üniversite kimliğini çıkarıp gönülsüzce adama gösterdi.

Diğer fedai yüzüne bile bakmadan, “Senin değil,” dedi, “arkadaşının.”

Ted'in aklından arkasını dönüp uzaklaşmak geçti bir an. Bu durumda Justin de peşinden gelirdi tabii. Olayların daha sonraki gelişimi göz önüne alındığında bu, hayatında alabileceği en akıllıca karar olurdu.

Ama Ted kimliğini çıkarıp gösterdi ve fedailer sonunda içeriye girmelerine izin verdiler.

Partiye katılanların birçoğu içerdeydi. Bir kısmıysa gruplar halinde bahçeye dağılmış içki içiyor, müzik yüzünden seslerini duyurabilmek için bağırıyordu. İnsanın içinde hissettiği kuvvetli, monoton bas, evden uzak durmalarını söylüyordu onlara. Justin ve Ted bahçeyi geçip kendilerini içeriye şöyle bir bakmaya zorladılar. Büyük bir kalabalık atlayıp zıplarken –o hareketleri dans olarak nitelendirmek zordu– bir başka grup ellerindeki büyük plastik kırmızı bardaklarla demleniyordu. Bir DJ küçük bir platformun üstüne çıkmış, pikaplara plak koymakla meşguldü. İçkilerin belli bir düzende yerleştirildiği birkaç masa vardı; Ted beş buz kovasıyla, çok sayıda Keystone bira kutusu gördü. İçerisi sıcak olduğu için üstlerini çıkardılar. Ne yapacaklarını bilemeden etrafa bakınıyorlardı. Partide kendilerinin dışında birinci sınıf öğrencisi olmadığı belliydi.

Ted içki masalarının çevresinde dikilmiş gruptan Dan Norris'i tanıdı. O sırada öğrenci birliğindeki diğer arkadaşlarıyla birlikte tekila içen Norris, onu bu partiye davet eden salaktı. Neyse ki Norris Ted'i fark etmedi. Ted, Justin'e dönüp evden çıkmayı önerdi. Birer bira alıp yan kapıdan, ortamın çok daha sakin olduğu verandaya çıktılar. Bir köşede hararetle öpüşen bir çift vardı. Bir başka çiftse hamakta sevişiyordu. Evin yan tarafı düşük voltajlı bir ampulle aydınlatılmıştı.

Verandanın bir köşesinde buz dolu bir kap içinde bira kutuları duruyordu. Oraya doğru yürüdüler, parmaklıkların üstüne, açık pencereden evin içini görebilecekleri bir noktaya tünediler. İlk biralarını bitirip birer tane daha aldılar. Sonra birer tane daha... İkisi de çok içmeye alışkın değildi, üç bira başlarını döndürmeye yetmişti.

Ted, "Önce bir şeyler atıştırsak iyi olur," dedi.

Justin aynı fikirde olduğunu söyledi.

"Yaratıcı yazarlık dersindeki Denise'le vaziyetler nasıl?"

Ted parmaklıklardan atladı. Kutudan bir bira daha almak üzere oraya doğru hareketlenmişti ki dengesini kaybetti. Toparlanabilmek için tahtasının üstünde hareket eden bir sörfçü gibi kollarını iki yanına açtı. Verandanın sallanması bitince buz dolu kutuya doğru yürümeye devam etti. İki bira aldı ve biralardan birini Justin'e doğru fırlattı. Justin birayı yakalayamadı tabii; kutu göğsüne çarpıp yere düştü. Bu duruma elleri kollarında, bir dakika boyunca katıla katıla güldüler.

Ted yere düşen kutuyu alıp Justin'e verdi. Justin'in kapağı açmasıyla arzuca bira fişkirması bir oldu; birayı ağzıyla buluşturma çabaları da sonuçsuz kaldı. Bu durum yeni bir kahkaha nöbetini tetikledi.

"F?" Ted tekrar parmaklıkların üstüne otururken geriye devrilmemek için özel çaba gösterdi.

Justin, "Şansına Denise'le bir şey olacağı yok," dedi. "Erkek arkadaşı varmış."

"Bana erkek arkadaşı yok demiştin diye hatırlıyorum."

"Artık var. Kendini yeni Michael Jordan olarak gören, kibirli bir piç... Denise kendisi söyledi, neden ona bulaşmadığım için şanslı olduğumu söylediğimi anlamışsındır."

Justin'in yüzü birden karardı. Ted'e, kız arkadaşı Georgia'yı sormalıydı. Kibarlık bunu gerektirirdi, değil mi? Ama Justin birkaç hafta önce Georgia hakkında öğrendiği şeyi gizlemekte zorlanabileceğinden korkuyor, sessiz kalmasının daha da kötü olup olmadığını düşünüyordu. Ted zeki bir çocuktü ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlayabilirdi. Kız arkadaşlarıyla romantik ilişkilerini sürekli konuştukları filan yoktu tabii ama ilgisizliği şüpheli görünebilirdi, biliyordu.

Justin akşam alışkanlıklarından vazgeçmemişti. Kampusun, öğrenci yurtlarındaki pencerelerinin ışıklarının birer birer söndürülmesine şahitlik etmeye alışkındı. Görünmez bir gözlemci olarak, kimselerin fark etmediği düşüncesiyle kız arkadaşlarının odalarının arka pencerelerine tırmanan, gölgelerden kaçıp giden erkeklerin yanı sıra, bir kısmı çalılıklarda biraz mahremiyet peşindeyken, bir kısmı el ele tutuşmuş gezinen çiftleri de çok görmüştü. Justin özellikle insanların işlerine burunlarını sokan bir tip değildi; bu alışkanlıklar baykuşların ötmesi, rakunların sinsice dolaşması gibi, gecenin bir parçasıydı, o kadar.

İşte o akşamların birinde Justin, Georgia McKenzie'yi kütüphanenin arka tarafında bir başka erkekle birlikte görmüştü. Kız binanın köşesinde durmuş bekliyordu; etraf o kadar karanlıktı ki Justin önce onu fark etmemişti. Birkaç dakika sonra adam hızlı adımlarla çıkagelmişti. Üzerindeki üniversite takımının kapüşonlu svetşörtüyle kepi, tanınmasını imkânsız hale getiriyordu. Justin ilkinde kızın Georgia olduğunu bile anlayamamıştı. Aynı sahne birkaç gün sonra tekrarlanmıştı, ancak bu kez

randevuya sonradan gelen kız olmuştu. Geçen sefer yaptıklarını yapıp uzun uzun öpüşmüşler, kısa bir süre sohbet etmişler, diğer öğrencilerin o tipik çılgınca sevişme sahnelerinden uzak bir görüntü sergilemişlerdi.

Justin onları gördüğü üçüncü seferde, kim olduğunu öğrenmek üzere adamı takip etmeye karar vermişti; sonra durumu Ted'e anlatacaktı. Aslında çok da endişelenmiyordu; ne de olsa arkadaşının kızla çok fazla ilgilenir hali yoktu. Ve Justin'in kütüphanenin arka tarafında gördüğü şey, Georgia ile adamın duygularının karşılıklı olduğuydu. Kızın gizemli adamla gerçek bir ilişkisi varmış gibi görünüyordu. Justin adamı uzaktan takip etmeye başladı, kütüphanenin köşesinden dönüp ana yönetim binasının yanındaki otoparka çıkan patika boyunca peşinden gitti. Yürürken adamın tuhaf bir şey yaptığını gördü; adam svetşörtünü çıkardı, katlayıp sırt çantasına koydu. Sonra kepini çıkarmasıyla, kampus geneline kıyasla seyrek olan saçları Justin'e ilk ipucunu vermiş oldu. Bu ipucu, adamın profesörlerin arabalarını park ettikleri bölüme gitmesi ve ışıkların altında Georgia'dan oldukça büyük biri olduğunun anlaşılmasıyla doğrulandı. Sıradan bir gözlemci, adamın atletik vücuduna bakarak yanılabilirdi ama Justin için aynı şey söz konusu değildi. Adam arabasına binip uzaklaştı.

Justin hemen tanıdı adamı. Yaratıcı yazarlık dersi profesörü Thomas Tyler'dı.

O üzücü keşfin ardından dört hafta geçmişti. Justin ikiliyi daha birçok kez görmüştü ve aralarında ciddi bir ilişki olduğuna emindi. Aksi takdirde neden böyle bir risk alacaklardı? Justin o zaman boyunca umutla Ted'in Georgia'yla ayrıldıklarını söylemesini beklemişti; sessizce başını sallayacak ve olay orada kapanacaktı. İyi de o zaman dek Ted neden bunu yapmamıştı? Justin onun bu meseleden sürekli kaçamayacağını biliyordu. Böyle bir şeyi neden saklıyordu? Georgia durumu neden Ted'e açıklamamıştı?

Ted arkadaşından bir şey söylemesini bekler gibi, sarhoşlara özgü o komik yüz ifadesiyle Justin'e bakarken, neyse ki pencereden gelen bir kadın sesiyle dikkatlerini o yöne çevirmek durumunda kaldılar. Plastik bardakları havaya kaldırmış, ellerini, sanki tanışıyorlarmış gibi onlara doğru sallayan iki kız gördüler. Ted ve Justin'in aklı karışmıştı; birbirlerine baktılar –ikisi de kızları tanıımıyordu– ve hemen ardından kızların kapıdan çıkıp onlara doğru koştuklarını gördüler. Biri diğerini çeğiştirip

danıyordu. Koşarken liderleri olan kısa boylu kızın heybetli göğüsleri ağa sola sallanıyordu. Kısa kesilmiş saçlarıyla epey güzel olan kız sürekli gülümsüyor, kırmızı plastik bardak elinde kocaman görünüyordu.

"Selam çocuklar!"

Kızın arkadaşı da güzeldi ve diğeri kadar rahat olmadığı belliydi; arkadaşta yabancılarla selam verirken, yanakları domates gibi kıpkırmızı kesilmişti çünkü. Diğerinden bir baş daha uzun, ince yapılı bir kızdı, çok da açık olmayan düşük kesimli bir bluz giymişti.

"Ben, Tessa. Bu da Maria. Kuzinim."

Ted ve Justin kendilerini tanıtip kızlarla el sıkıştılar.

Tessa hâlâ parmaklıkların üstünde oturmakta olan Justin'in yanına geldi, sol bacağına yana açarak önünde dikildi.

"Birinci sınıf öğrencisi misin?"

"Evet."

"Harika! Maria da öyle."

Maria bu bilgiyi doğrulamak istercesine başını salladı. Hâlâ ağzını açıp bir şey söylememişti.

Tessa eski arkadaşlarmış havalarında, "Evet, Justin," dedi, "kuzenime senin ne kadar yakışıklı olduğunu söylüyordum; değil mi Maria?" Tessa ağırlığını diğer bacağına verdi; şimdi Justin'in bacakları arasında duruyor, memelerini hafifçe kasıklarına sürtüyordu.

Maria'ysa Ted'le arasındaki mesafeyi korumaya kararlı gibiydi.

Tessa bardağının boşaldığını fark ederek, "Kahretsin," dedi. Bardağı parmaklarının arasında ezip çalılara fırlattı. Sonra arkasına dönüp iki sıçrayışta buzlu kutunun yanında bitiverdi. Elinde iki kutu birayla geri gelip birini Justin'in eline tutuşturdu.

Bu beşinci biran...

Maria, "Tessa, sen emin misin..." diyecek oldu, Tessa, "Tabii!" diyerek sözünü kesti. "Merak etme. Kuzinin ne yaptığını biliyor."

Bir süre içmeye devam edip üniversiteden, memleketlerinden konuştular. Erkek veya kız arkadaş konusu hiç açılmadı. Tessa arada bir buz dolu kutuya gidiyor, elinde biralarla geri dönüp isteyip istemediğini sormaksızın herkese dağıtıyordu. Bunu sayısız kez yaptı. Bir ara hâlâ parmaklığın üstünde tünemekte olan Justin'i kolundan çekti; Justin bacaklarını öne uzatıp yere inmeyi başaracak zamanı zor buldu. Veranda

birkaç saniye boyunca açık denizlerdeki gemi misali tehlikeli biçimde sallandı. Justin bir tür refleksle birasından bir yudum aldı. Boğazından akıp giden sıvının farkında bile değildi, sonra hemen arkasından bir öncekine göre daha büyük bir yudum aldı. Tessa bahçeye inen basamaklara doğru sürükledi onu. Kaç basamak vardı orada? Üç mü? Dört mü? Sekiz mi? Justin ayağını ikinci basamağa dayamaya çalıştı ama adı şey birkaç santim daha aşağıdaydı ve neredeyse yere kapaklanacak gibi oldu. Tessa kolundan tuttu. Bir göğsünü kaburgalarına sıkıca bastırdı o an. Justin sarhoş haliyle bile o muhteşem hissin tam anlamıyla tadını çıkardı.

Lambayı geride bırakıp bahçede ilerlediler.

Justin, "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu. Resmen iradesi dışında kaçırıldığını hissediyordu; ama böyle bir şey olamazdı tabii. Bu kız bir altmıştan daha uzun değildi.

Tessa güldü ve kaçmasına izin vermedi.

"Meraklanma. Sana tecavüz etmeyeceğim," dedi, kıkırdarak.

Müzik sesinin ağaçlar tarafından boğulduğu bir mesafeye, evden yaklaşık yirmi metre uzağa geldiler. Bulundukları yerden zonklamayı andıran boğuk ritim duyuluyordu sadece. Çalıların arkasına girdiklerinde Tessa bira kutusunu Justin'in eline tutuşturdu. Justin iki elinde bira kutusu, ne yapacağını bilemeden dikildi. Küçük bir tepeye benzer bir yerin eteğindeydiler. Tessa çömelip eteğini kalçalarına doğru çekti. Son derece rahat hareketlerle külotunu indirdi, bacaklarını doksan derece açıp sanı idrarının kusursuz bir açıyla akmasına izin verdi.

Tessa, "Tuvalet kuyruğu aşağıya kadar uzanıyor. İnanılmaz," dedi. İdrarının mesanesine yaptığı baskının azalmasıyla derin bir nefes alıp içini çekti.

Justin'in de acilen tuvalete gitmesi gerekiyordu ama o an güçlü bir sertleşme vücudunun önceliğini kökünden değiştirdi. Tessa'nın teklifsiz tavırlarında hormonlarına tavan yaptıran bir şeyler vardı. Mesanesini tamamen boşaltan Tessa, Justin'i çıldırtırcasına kalçalarını iki yana salladı.

Tessa eteğini düzelterip çam yapraklarının üzerine sırtüstü uzandı. İdrarı gümüşü bir dere misali aşağıya akıyordu. Bir kez daha uzun bir inlemeyi anımsatan ve Justin'in kendini kaybetmesine neden olan bir biçimde içini çekti. Justin kızın yanına uzanıp birasını verirken birazdan olacakların pekâlâ farkındaydı.

"Sana iğrenç bir şey söyleyeyim mi?" dedi.

"Mmmmm... İğrenç, ha?" Tessa hemen ilgilenmiş gibiydi. "Söyle bakalım."

"Biraz önce yaptığın şey çok seksiydi."

Tessa güldü. Yan yanaydılar ve yüzleri birbirlerine hiç olmadığı kadar yakındı.

"Aslında iğrenç sayılmaz. *Onun* üstünde olsaydık, belki o zaman iğrenç olabilirdi," dedi, akmakta ve toprağa karışmakta olan idrarını işaret ederek.

Justin'in nutku tutuldu. Lila onunla hiç böyle konuşmazdı. Onun önünde çişini yapmak düşüncesi bile Lila'yı dehşete düşürürdü.

Tessa, Justin'in yüzünü okşarken. "Gerçekten yakışıklısın," dedi. İki kişilik içmiş olmasına rağmen kesinlikle kontrolünü kaybetmemişti.

Justin kızın parmaklarında ekşi bir koku hissettiğinde daha da heyecanlandı. Çam yaprakları, ortamın verdiği rahatsızlık... Tüm bunlarda onu daha önce hiç bilmediği bir hissiyatla tanıştıran, ilkel ve şiddet potansiyeli taşıyan bir şeyler vardı.

"Çok güzelsin," dedi Justin. Ve artık kendine hâkim olamayıp kızın o heybetli göğüslerinden birine yapıştı. Parmaklarını olabildiğince açmak zorunda kalmıştı; buna rağmen tamamen avuçlamayı başaramadı. Aklı başından gitmişti.

TED MARIA'YLA koyu bir sohbeta dalmış, sohbet ilerledikçe ortak bir ders aldıkları ve kızın kendisi hakkında birkaç şey duyduğu anlaşılmıştı. Maria Ted'in bazı yetenekleri olduğunu biliyor, kuzininin ısrarıyla geldiği bu partide onu gördüğüne şaşırdığını söylüyordu. Ted neredeyse otomatik cevap veriyordu ona. Elinde tuttuğu biranın son olacağına dair söz verdi kendine. Maria derslerine ne kadar sıkı çalışsa da bir türlü A alamadığını anlatır ve yaptığı diğer şeylerden söz ederken, o birasından ufak yudumlar alıyor, müthiş hafızasına rağmen birkaç saat evvel olanları güç bela hatırlıyordu. Yeni bira almak üzere çalılardan koşup gelen Maria yüzünden konuşmaları birkaç kez bölündü. Maria her seferinde elinde bira kutulasıyla kıkırdayarak ve göğüslerini hoplatarak çalılara geri döndü.

Saat bir olduğunda parti tam kıvamına gelmişti. Ted Kutu'ya, kulakları tırmalayan curcunadan uzakta, gecenin sakinliğine geri dönmeye hazır olduğunu hissetse de, Justin'i burada bırakmak istemiyordu.

Maria özür dilercesine, "Kuzinim biraz cüretkârdır," dedi.

"Justin başının çaresine bakabilir."

"Ah, tabii ama benim söylemek istediğim bu değildi." Maria'nın yüzü kızardı. Zavallı kız. Her şey okunuyordu yüzünden.

Veranda ilk geldikleri zamana kıyasla şimdi çok daha kalabalıktı. Ted insanların birden sağa sola kayıp birilerine yol açtıklarını gördü. Yapılı iki öğrenci, silahlı soyguncu misali uzun adımlarla ona doğru geldiler. İçlerinden biri Dan Norris'ti.

Norris, "Hey, McKay!" diye böğürdü.

Ağzı kulaklarında Ted'in yanına geldi. Sırtına hafifçe vurup şöyle bir sarıldı ona. Daha doğrusu, göğsüne ve sırtına aynı anda vurdu.

Norris, "Geldiğin iyi oldu!" dedi. Arkadaşına dönerek, "Şunu iyi bil Tim; bu adam pokerde bir dâhi," dedi.

Tim'in yüzündeki ifade değişmedi. Kısa kesilmiş saçlarıyla, kalın boynulu, kaslı bir tipti.

Ted kendini, "Biraz zaman geçirmeye geldim," demeye zorladı. Bir an aklından, davet ettiği için ona teşekkür etmek geçse de, çenesini kapalı tuttu. Bu üst sınıf öğrencilerinin dostça davranmak için gelmediklerini anlamıştı ve durumdan biraz olsun itibarını koruyarak çıkmayı umuyordu.

Maria'nın yüzü kireç gibi olmuştu. Dan ve Tim üst sınıf öğrencileriydi. Burada ne işleri vardı? Birkaç yüz onlara döndü. Bir şeyler olmak üzereydi...

Dan, "Tim, doğruyu söylüyorum," diye böğürdü. "Bir görsen. Nereyse hile yapıyor sanırsın!"

Tim, "Ya, gerçekten mi?" derken, bu kez ilgilenmiş gibiydi.

"Üst üste o kadar çok el kazanan birini görmemiştım. Oğlum bu çocuk var ya; otuz kâğıdımı çarptı!"

Ted kontrolünü kaybetmemeye, sakın olmaya çalışıyordu. Maria dokunsan ağlayacak gibiydi.

"McKay, söylesene, nedir numaran?"

Ted, "Numara filan yok," dedi, omuzlarını silkerek. "Çok antrenman yapmaktan herhalde..."

Dan kahkahalara boğuldu. Tim başını salladı; sonra bir kez daha yaptı aynı şeyi...

"McKay, bak sana ne yapacağımızı söyleyeyim," dedi Dan. "Birazdan yukarıya çıkıp biraz poker oynayacağız. Ne dersin?"

"Şey, bilmem. Biraz geç oldu aslında."

"Geç mi? Haydi ama be adam! Paramı geri almak için bana bir şans daha vermek zorundasın."

Dan güçlü kollarıyla onu bir kez daha kucakladı. Nefesindeki alkol kokusu tahammül edilemez cinsten olsa da hiç de sarhoşmuş gibi görünmüyordu. İri kıyım gencin konuşmasından bunu anlamak mümkün değildi. Ted'se biri bir sihir yapmış, bütün duyuları yerine gelmiş gibiydi. Baş dönmesi ve şiddetli baş ağrısı gitmiş, her zamanki duyarlılığı geri gelmişti. Biraz da eğlenerek, korkunun iyileştirici gücü, diye geçirdi içinden. En iyisi Dan'le birkaç el oynamak, diye düşündü. Zorla oyun oynayacaksa bilerek birkaç el kaybedebilir, gerekirse o aptal otuz dolarını ona iade

edebilirdi. Bu, bir dahaki sefere iyi bir ders olurdu onun için: Üst sınıf öğrencilerini yolmanın bu kadar kolay olduğu görüntüsünü vermezdi artık.

"Tabii, Dan."

"Harika!" Dan hafifçe vuruyormuş görüntüsü altında sertçe sarstı omzunu. "Birazdan görüşürüz o zaman."

Tim ayrılmadan önce Ted'e tehditkâr birkaç bakış attı. Açık pencereden Dan ve Tim'in bir başka gruba katılarak votka içmek üzere masaya yöneldikleri görülebiliyordu. Grup yarım daire oldu. İçkiyi her dikişlerinde aynı anda bağırmaya, boşalttıkları kadehleri ahşap masaya sertçe vurmaya başladılar. Dan bir dakikadan daha az bir sürede mideye üç kadeh yuvarladı. Ted endişelenecek hiçbir şey olmadığını telkin etti kendine: Dan Norris bu gidişle birazdan iki seksen yere uzanırdı. Bu gece poker partisi filan olmayacaktı.

Korkudan hâlâ sersemlemiş olduğu anlaşılan Maria, "Bu çocuklar biraz çılgın gibi," dedi.

"Biraz," dedi Ted.

Ted yarım saat sonra Maria'yı başından savmayı başardı. Justin ve Tessa'dan hâlâ ses seda yoktu. Partiden arkadaşı olmaksızın ayrılma fikrini düşünmeye başladı. Dan ve arkadaşı halen salondaydılar; onlara fark ettirmeden oradan ayrılmak imkânsız görünüyordu. Evin etrafından dolaşmayı düşündü ama şöyle bir bakınca bu fikrin de işe yaramayacağını anladı: Arka bahçe tamamen çitle çevrilmişti ve tek kapıda asma kilit vardı. Bazı çocuklar çitin dibinde durmuş işiyordu; onlara katılmakta tereddüt etmedi. İdrarı boşalıp ahşap tahtalara çarparken, buradan çıkmanın tek yolu Dan ve arkadaşlarının yanından geçmekse o zaman daha müsait bir zamanı kollaması gerektiğine karar verdi.

Bekleyişin sonu gelecekmiş gibi görünmüyordu. Sonunda bir bira daha alma isteğine boyun eğdi. Veranda basamaklarından birine oturup yalnız başına içti. Baş dönmesi geri dönmüştü; ama bu kez yanında, hoş bir hafiflik ve daha içmeye teşvik eden tatlı bir sersemlik duygusuyla birlikte... Bir ara biralara durduğu buzluğa gidip elini kutunun içine attı ama yirmi santimlik buzlu suyun içinde hiçbir şey bulamadı. Buzluk boşalmış ve kimse zahmet edip doldurmamıştı. Ayağa kalktı. Hareketleri hantal ve kesik kesikti. Dan'i tamamen unutmuş halde içeriye girdi.

Uyuşuk uyuşuk, masalardan birinde muhakkak bira bulurum, diye akıl vermişti. Daha önce iki şişeden fazla bira içtiği hiç olmamıştı; şimdiyecek düşünemediği, vücudunu o şeyle biraz daha doldurmakti.

Salon tıklım tıklımdı; herkes sözleşmişçesine ona çarpıyordu sanki. İçki taşıyan eller çarpışmadan kaçınmak için havaya kalkmıştı. Ted iki kızın yeşil bir içkiyi bardaklara boşalttıkları masaya gitti. Boş bir bardak alıp kızlara uzattı. Kızlar onu eğlenceli bulmuş olacaklar ki gülmeye başladılar; bu arada içlerinden biri bardağını doldurdu. Ted içkiden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. Hayatında bundan daha rezil bir şey tatmamıştı; iyi de neydi bu?

Amaçsızca dolaşmaya başladı. Müzik, kafasını delen bir kaya matkabından farksızdı. Zihnindeki bulutlar aniden dağılınca, burada ne işim var, diye düşündü. Neden gitmemişti buradan, neden bu mide bulandırıcı şeyi içiyordu? Ama zaman geçtikçe o yeşil içkiden daha çok içer oldu. Bir ara iki büküm oldu ve kusacağını sandı. Yanından geçen herkes ondan uzak durmaya çalışıyordu; ama o kusmadı. Yavaşça tekrar ayağa kalkıp belli bir kimseyi muhatap almadan gülümsedi.

“McKay!”

Ted arkasına döndü. Ses öylesine güçlüydü ki zonklayan müziğe rağmen duyuluyordu. Dan yanında Tim, onun arkasında bir başkası, kusursuz bir düzen içinde karşısına dikilmişlerdi.

Ted, “Selam!” dedi. Dan’ın omzuna hafifçe vurmaya çalışsa da isabet ettiremedi. Eli havada dönüp kendi dizi üzerine indi. Bir kez daha dene-di, bu kez eli Dan’ın tişörtünü sıyırdı.

“Eğleniyor musun?”

Ted başıyla onayladı.

Ted, Tim’i işaret ederek, “Bu niye bu kadar ciddi?” dedi.

“McKay, dinle.” Dan konuşurken kelimeleri hafifçe yuvarlıyordu ağzında. Ted’in dikkati onun yanında dans etmekte olan kızın göğüs dekoltesine kaydı. “McKay! Buraya bak. Çocuklarla birkaç el oyun oynayacağım. Sen de geliyorsun.”

Ted bu fikri son derece gülünç buldu ve gürültülü biçimde gülmeye başladı.

Gülünç olan bizzat kelimenin kendisiymiş gibi, “Poker mi?” diye sordu, art arda birkaç kere.

"Evet, poker. Bana borçlusun. Haydi gidelim." Dan 'Ted'in bir kolundan tutarken, Tim de diğer koluna yapıştı. İkisi birlikte, ayaklarını yerden keserek onu yukarıya taşıdılar. Ted olan biteni hiç de düşmanca bir şeymiş gibi algılamıyordu.

"Teşekkürler çocuklar. Artık tek başıma yürüyebilirim."

Ama yürüyemiyordu işte... Gruba birkaç kişinin daha katılmasıyla Ted dâhil altı kişi yukarı kata çıktılar.

Ted, "Hey, trencilik oynuyoruz!" diyerek kendi esprisine kendi güldü.

Yukarıdakiler ona, doğal bir afetten birkaç itfaiyeci tarafından kurtarılmış bir afetzedeymiş gibi bakıyordu. Ted o an kendisini daha da kaybolmuş hissetti.

Yukarısı da alt kat kadar kalabalıktı. Üçüncü kata çıktıklarında ani bir sakinlik çöktü etrafa.

Dan, "McKay bunu bana borçlusun," derken şimdi sesi alçak çıkıyor, ama son derece rahat duyuluyordu. Müzik boğuk bir inleme misali uzaklarda kalmıştı. Koridorun uzak ucuna yürüdüler. Tim'in kapıyı açmasıyla, Dan Ted'i odaya iteledi. Diğer üç kişi de odaya doluştu.

Odada poker masası filan yoktu.

Ted kaburgalarına şiddetli bir darbe alıp yere kapaklandı. Sonra yağmur gibi tekme yağmaya başladı vücuduna.

MERHAMETLİ bir öğrenci birliği üyesi Ted'i Kutu'ya götürdü. Ted ufak tefek bazı şeyler hatırlıyordu; evden çıktığını, küçük, kırmızı bir arabaya bindirildiğini... Ama yolculuk hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Uyanığında sanki biri büyü yapmışçasına tepeden tırnağa giyinik ve her yeri ağrır halde yatağında buldu kendini.

Justin, Tessa'nın üstüne kusması güçlü bir ihtimal haline geldiği anda partiden ayrılmaya karar vermişti. Kız en kısa zamanda tekrar bir araya geleceklerine söz vermiş, Justin de seve seve aynı vaatte bulunmuş ve sarhoşluğun verdiği ani açık yüreklilikle, daha önce hiçbir kadınla böylesine güzel zaman geçirmedeğini –ki doğrudu– söylemişti. Ayrılmadan önce her yerde Ted'i aramıştı. Arkadaşının tam o sırada saygın Delta Tau öğrenci birliğinin beş üyesi tarafından dövülmekte olduğundan bihaberdi tabii. Ted'in Kutu'ya tek başına döndüğünü sanmıştı. Dönüş yolunda bir kez kusmuştu, bir kez de yurttan... Oda arkadaşı yatağında değildi ama bu durum onu endişelendirmemişti.

Justin uyanıp Ted'i yatağında gördüğünde telaşa kapıldı. Önce Ted'in öldüğünü sandı. Arkadaşının yüzü kıpkırmızı olmuş, şişmiş ve kanla kaplanmıştı. Ted'in nefes aldığından emin olunca biraz rahatladı.

Ted revire gitmeyi reddetti ve üç gün boyunca odaya kapanıp yatağından çıkmadı. O süre boyunca şişlerinin büyük bölümü indi, aynalı bir güneş gözlüğünün yardımıyla derslere girmeye başladı. Hafif bir topallaması vardı gerçi ama zamanla geçti. O gece Delta Tau'nın üçüncü katında neler olduğunu oda arkadaşı (ve onu döven beş korkağın, tabii) haricinde kimse öğrenemedi.

DÖVÜLME OLAYI bir kısmı doğrudan, bir kısmı dolaylı olmak üzere bir dizi dehşet verici olayı tetikledi. Ted gittikçe daha az konuşkan ve daha duyarsız bir insana dönüştü. Bu durum insanları etkileme ve kendi çıkarı için kullanmanın hayati silahlar olduğu kumar masasındaki şansını da etkiledi. Karakterindeki bu değişim, aralarına gittikçe mesafe koyduğu Georgia ile ilişkisine de zarar verdi. İkisi de bu durumu düzeltmek adına bir şey yapmadı. Justin onu sorularıyla rahatsız etmeyecek kadar akıllıydı; Ted'in ruh hallerini iyi tanıyor, onu anlamsız sorularla sıkıştırmayıp rahatsızlık vermemenin daha iyi olacağını biliyordu.

En kötüsü, olaydan beş gün sonra halası Audrey'den gelen telefonla yaşandı. Kadın, ailede baba tarafından ara sıra görüştüğü tek kişiydi ama daha önce onu kampustan hiç aramamıştı. Ted hattın diğer ucunda halasının sesini duyunca aklına gelen ilk şey, babasının başına bir şey gelmiş olabileceğiydi. İşin gerçeği, Ted kendini iyi hissetmekten alamadı; babasını yıllardır görmüyordu ve birbirlerini bir daha hiç göremeyecek olmaları onu hiç rahatsız etmezdi. Ancak Frank McKay'in korkunç bir kazada ölmediği ortaya çıktı; adam sadece Ted'le konuşmak istiyordu ve bu yüzden Audrey'den onunla konuşmasını istemişti, o kadar. Frank geçen on yılda çiftlik malzemeleri ticaretinden iyi para kazanmış ve anlaşılan oğluyla acınası iletişim kurma çabalarına geri dönmüştü.

Ted aptalca bir nedenle babasını aradı.

Babası yakınlarda bir kongreye katılacaktı ve Ted'i kampusta ziyaret etmek istiyordu. Ted kati surette reddetti tabii ve kaldığı motelde görüşebileceklerini söyledi. Babasını kampusta görme fikri midesine ağrılar saplanmasına neden olmuştu. Frank nerde kalıyorsa oraya gidecek ve onun, kendini Yılın Babası seçtirme yolundaki acınası teşebbüslerine kökünden son verecekti.

Ted arabasını mütevazı Lonesome Pine Moteli'nin önüne park etti. Resepsiyona girme zahmetine bile katlanmadı, çünkü 108 numaralı odanın perdelerine yansıyan, babasının bir ileri bir geri gidip gelerek elindeki paket yığınlarını taşıyan silüetini görmüştü. Ted bir süre pencerenin karşısında durdu; sığircıkların civıltısı, birazdan yapacağı hatanın habercisi gibiydi.

"Ted! Oğlum! Seni gördüğüme sevindim."

"Selam."

Babasının saçları beyazlamıştı; tamamen olmasa bile Ted'in son gördüğünden daha beyazdı. Buna rağmen yaşından on yaş genç gösteriyordu. Yüz hatları hâlâ keskindi ve vücudunda bir gram yağ yoktu. Teni, kapı kapı dolaşıp satıcılık yaptığı günlerdeki gibi bronzdu. Ancak Ted fiziksel görünümünün ötesinde özellikle gözlerine dikkat kesildi; delikanlıyken öğrendiği bir şey varsa o da babası ne derse desin, ne yaparsa yapsın, o iki minik, parlak mavi gözün, vücudunun gerçeği söyleyen tek parçaları olduğuydu. Ve şimdi o gözler ona, *Ben senden daha zekiyim*, diyordu.

Frank Ted'e sarılmak niyetiyle birkaç adım attı. Ted bir adım geri çekildi, elini kaldırıp durdurdu onu.

"Baba, lütfen."

Babası tamam, dercesine ellerini havaya kaldırdı.

"İçeri gir bakalım."

Ted ziyareti olabildiğince kısa tutmak niyetindeydi.

Oda küçüktü. Ted'in dışarıdan, babasının boşaltırken gördüğü bavu neredeyse boş halde yatağın ortasında duruyordu. Televizyonun altında duvara tutturulmuş küçük bir masayla iki iskemle vardı. Frank iskemlelerden birine oturup diğerine oğlunun oturması için işaret etti.

"Gel, Ted. Biraz konuşmamız gerek."

En azından doğru bir laftı bu.

Ted gözünü duvardaki korkunç tabloya dikti.

"Kampusa gelip beni sormaya kalkışma sakın."

Frank hemen karşılık vermedi.

"Gelmemi istemiyorsan gelmem."

"Çok iyi."

Bir kez daha huzursuz bir sessizlik çöktü aralarına. Ted babasına kendisiyle ne konuşmak istediğini sormadı; konuşmayı kendi inisiyatifiyle

başlatmasını istiyordu. Babasının ağzından çıkan her kelimenin bir tır sinama olacağı hissi onu çıldırtıyordu. Ama öyleydi işte.

“Yüzüne ne oldu? Üniversiteli çocuklarla mı yumruklaştın?”

Ted içgüdüsel bir hareketle elini yanına götürdü. Yüzünde yediği dayaktan, sol yanğındaki belli belirsiz morluk dışında iz kalmamıştı. Olaydan Audrey Halasına söz edip etmediğini hatırlamaya çalıştı ama ettiğini hiç sanmıyordu.

“Kavga filan etmedim,” dedi, kuru bir sesle.

“Audrey Hala notlarının çok iyi olduğunu söyledi bana. Kız arkadaşın Georgia’nın fotoğrafını da gösterdi...”

Frank Ted’in tepkisini görünce sustu ve bir başka yaklaşım denedi.

“Ben babanım. Doğal olarak isterim ki...”

“Halama hakkımda soru sormaya devam edersen bil ki onunla bir daha asla konuşmayacağım.”

Frank durumu kabullenmişçesine içini çekti.

Öne doğru hafifçe eğilerek “Ted, bize ne oldu?” dedi. Eli Ted’in eline gidiyordu, yarı yolda durdu. “Biz bir ekibiz, hatırladın mı?”

Ted’in gülesi geldi. Başını iki yana salladı.

“Hatırlasana, satranç turnuvalarına giderken...”

“Yeter. Seninle geçmiş konuşmayacağım. Neler olduğunu ve senin neler yaptığını çok iyi biliyorum. Annemi o kadınla aldatman hakkında da konuşamayacağım. Sonunda annemin kalbi bu yüzden kırılmış olsa da, bize iyilik yaptığını düşünüyorum.”

“Bence geçmiş hakkında biraz konuşmamız gerek, aksi takdirde bugünle geçmiş bir araya getirmek mümkün olmayacak.”

“Çok iyi. Bu lafları kurabiyenin içinden çıkan faldan mı okudun yoksa? Bizim için bir araya getirilmesi gereken ‘bugün’ diye bir şey yok. Seninle açıklığa kavuşturmamız gereken tek bir şey var, o da bir daha hiç konuşmayacağımız. Anlaşıldı mı?”

Frank başını eğdi.

Gözünü yere dikerek, “Bir gün geçmiş arkanda bırakman gerek,” dedi. “Artık koca bir adam oldun. Sana öğüt vermeye filan kalkışamayacağım; ama neden söz ettiğimi çok iyi biliyorum.”

“Anlamıyorsun, değil mi? Mesele seni affedeceğim, affetmeyeceğim meselesi değil. Seni hangi konuda affetmemi istiyorsun? Annemi

dövdüğün için mi, yoksa beni dövdüğün için mi? Bunlardan hangisi için seni affetmeliyim?”

“Böyle konuşma.”

“Bunu ifade etmenin başka bir yolu yok. Yani mesele seni affetmek değil. Mutfakta tuzu döktüğünde ya da hastalığı yüzünden ne yaptığını bilmez hale gelip ayakkabılarını buzdolabına kaldırdığı günlerde annemi döven adamla görüşmek içimden gelmiyor, hepsi bu.”

Frank başını kaldırıp, “Ortada bundan çok daha fazlasının olduğunu biliyorsun,” diye mırıldandı. Gözlerinde yakarıyla bastırılmış öfke karışımı bir ifade vardı.

“Tabii ki vardı. Annem hastaydı!”

Frank dudağını ısırdı. Elini ağzına götürüp tırnaklarını yemeye başladı.

“Beni bu yüzden affetmeni istedim. Elimden gelen tek şey bu... Annem hastaydı ve ben... Ben o durumla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Sonuçta çok kötü bir iş çıkardığım doğru. Ben delikanlıyken işler böyleydi, evde de böyle gördüm ben. Durumu düzeltmenin başka bir yolunu bilmiyordum.”

Ted başını iki yana salladı. Babası oldum olası kurban rolüne soyunmaya çalışırdı.

“Baba, olaylar neden o şekilde gelişti, umurumda değil. Yaşananların senin açıdan nasıl görüldüğünü de hiç merak etmiyorum. Onca yıl annemle yaşamak, sen bir yerlerde gönül eğlendirirken onun her geçen gün daha kötüye gitmesini seyretmek zorunda kalan bendim. Evi terk etmenin onu etkilemediğine inanmak istiyorsan, yanılıyorsun çünkü etkiledi. Ona her el kaldırışında, ona her bağrıışında işleri onun açısından kötüleş-tirmediyine inanıyorsan, kusura bakma ama yine yanılıyorsun.”

Frank yutkundu.

“Haklı olduğuna şüphe yok.”

“Kesinlikle.”

Frank’in gözlerinde bir umut ışığı belirdi.

“Ama... Ama seninle ilgili olarak, her zaman çaba gösterdim ve...”

Ted, “Onu dövdüğünü ilk gördüğümde yedi yaşındaydım!” diyerek patladı adeta. “Ne var biliyor musun? Bunu sana daha önce söylemedim ama bilmen iyi olur belki.” Ted parmağını suçlarcasına babasına salladı.

"Belki bana yaptığın once iyiliği anlatmanın bir yardımı olur. Sen evi terk ettikten sonra kâbuslar yüzünden geceleri gözüme uyku girmedığını anlatsam mesela... O kâbusları hâlâ görüyorum. Nasıl bir şey olduğunu bilmek ister misin?"

"Ted, lütfen. Bunun bize bir yardımı olacağını..."

"Tabii ki olacak. Tabii ki olacak!"

Frank Ted'e, oğlunun, çocukluğundan çok iyi bildiği o acımasız ifadeyle bakıyordu şimdi. Çünkü Frank McKay yalancı çıkmaktan içten içe nefret ederdi. Bir süre kuzu postuna bürünüp af diler ama onu, işlerin istediği gibi gitmediği, neyin yapıp neyin yapılmaması gerektiğini karşındakine zorla kabul ettiremediği durumlar kadar rahatsız eden başka bir şey olamazdı.

"O kâbuslarda şimdi oturduğun gibi oturuyor, sakın sakın sigaranı içiyorsun. Ve bana kırmızı Mustang'ine gitmem gerektiğini söylüyorsun. O arabayı hatırlıyorsun, değil mi?"

Frank'in yüz ifadesi değişti.

"Kırmızı Mustang'imi hatırlıyorum tabii."

"Kâbuslarımda bagajın yanına yaklaşmak istemiyorum çünkü içinde ne bulacağımı biliyorum. Ama sen bakmam için beni zorluyorsun. Sonunda arabanın yanına gidiyorum ve bagaj, sihirli bir el dokunmuşçasına açılıyor. Orada elleri bağlanmış, yüzünün şekli bozulmuş ve böceklerle kaplanmış annemi görüyorum."

Frank, "Ted," diye mırıldandı.

"Gözümü cesetten alamıyorum; ta ki kâbustan uyanana dek. Ve arka planda senin kahkahalarla güldüğünü duyuyorum çünkü bu durumdan zevk alıyorsun."

Ted bunları söylerken gözlerini bir an için bile Frank'ten almamıştı. Sözlerini bitirir bitirmez, tüm bunları söylemekten ötürü yıprandığını hissetti. Bundan daha önce kimseye söz etmemişti. Hele babasına anlatacağı aklının ucundan bile geçmezdi. Ama şimdi kendini çok daha iyi hissediyordu; ağır bir yükten kurtulmakla kalmamış, üstüne üstlük tatmin de olmuştu çünkü orospu çocuğu babası, oğluna neler çektiğini öğrenmeyi fazlasıyla hak ediyordu.

"Bazen bagajdaki kadın annem değil, tanıdığım ve hoşlandığım bir kız veya kadın oluyor. Orada, bagajda büzülüp kalmış halde öylece

vatıyorlar. Sonra birden canlanıp kolumu yakalıyor ve sanki bir şey söylemek istiyorlarmış gibi yalvaran gözlerle bana bakıyorlar. Gerisi hep aynı: Kırmızı Mustang, gülen ve sigara için sen... Hiç değişmiyor.”

Ted birden ayağa kalktı, iskemlesine bir tekme sallayıp sessizce küfür etti.

Ağlamaklı bir ses tonuyla, “Ne zaman bir kadına baksam aklıma hep anneme yaptıkların geliyor,” dedi. “Seni hayatımda neden istemediğimi şimdi anladın mı?”

Frank soğukkanlılığını kaybetmemiş görünüyordu. Tartışmaya devam etmeye istekli de değildi. Komodine gidip sayfaları arasından bir fotoğrafın ucu görünen kitabı aldı. Fotoğrafı çıkarıp masanın üstüne koydu.

Ted hâlâ ayaktaıdı. Fotoğrafa bakmak için yaklaştı; on iki yaşlarında bir çocuğun fotoğrafııdı bu. Kendi yüz hatlarının birebir kopyası yüz hatları ve minik mavi gözler ona her şeyi anlatıyordu.

Frank, “Bu senin kardeşin,” dedi. Biraz önceki yalvarırcasına ses tonundan şimdi eser yoktu.

Ted başını kaldırıp öfkeyle baktı ona. Sonra gülümseyen, yakışıklı çocuğa daha dikkatli bakmak için fotoğrafa döndü. Nutku tutulmuştu.

Frank, “Bu senin kardeşin,” diye tekrarladı. “Edward. Soyadını annesinden aldı: Blaine. Hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yok. Onu bilmek hakkın... Bugün seni görmek istememin nedeni buydu.”

Ted, Blaine’le hiç tanışmadı ama yıllar sonra kız arkadaşı Amanda Herdman’ı öldürmekle suçlandığında, televizyondaki haberlerde yüzünü tanıyacaktı.

TED PATIKANIN GİRİŞİNDE düelloya hazırlanan bir silahşor gibi sessizce durdu. Laura ve Lee arkasındaydı.

Alçak bir sesle, "Bu patikadan birçok kez yürüdüm," dedi.

Lee birkaç metre gerisinde duruyor, Ted'i dikkatle izliyordu. Laura, McKay'in tehlikeli bir hasta olmadığına dair güvence vermişti ama Lee onun bir adamı komaya soktuğunu biliyordu. Hastanın o sırada sinirsel bir hastalık veya benzer bir şey yaşıyor olması da umurunda değildi. Daha önce birine saldırmışsa aynı şeyi yine yapabilirdi, değil mi? Hastane dışında olduğu sürece hasta onun sorumluluğundaydı ve Lee'nin adama güvenmek gibi bir niyeti yoktu. Dr. Hill'e saldırmaya teşebbüs etmesi durumunda McKay'i elektrik şoku veren tabancasıyla etkisiz hale getirecekti. Kaçmak gibi bir girişimde bulunduğu takdirdeyse işi çok daha kolay olurdu çünkü McKay'in ayağındaki zincirlerle uzağa gitmesi mümkün değildi.

Yüz metre kadar yürüdüler. Hâlâ rüyadaymış gibi görünen Ted birden başını eğdi; görünmez izleri takip ediyordu anlaşılan. Laura onunla konuşmaya çalıştı, sadece tek kelimelik cevaplar alınca vazgeçti. Net olan bir şey varsa, o da bu patikanın Ted için özel bir öneme sahip olduğuydu. Bu patikada yürümesi, bazı şeyleri anlamasına yardım ediyor gibiydi. Laura bu durumdan yararlanıp cep telefonunu çıkardı ve çekip çekmediğine baktı.

Sinyal çok zayıftı.

Ted'in görüntüsü bazen televizyondaki medyumları andırıyordu. Yürürken birden duruyor, sanki her an bir vahiy inecekmişçesine çevresine, yere bakıyordu.

"Bir şey mi oldu?"

Ted durmuştu. Gözünü ağaçlara dikmiş, tırnağını dişliyordu.

İsrarlı bir ifadeyle, "Bir bisiklet hatırlıyorum," dedi.

"Bu patikada bisikletle mi gezerdin?"

"Havır, ben değil. Benim bisikletim yok."

Laura başka soru sormadı. Ancak heyecanlanmıştı, çünkü Ted'in bir bisiklet hatırladığını söylemesi, ne kadar küçük ve önemsiz gibi görünse de sonuçta *yeni* bir şeydi. Filtreleri aşıveren ilk şeydi. Her şeyin başlangıcı olabilirdi.

"Ted, bisiklet ne renk?"

Ted, "Kırmızı," dedi, hiç düşünmeden.

Bunu söyler söylemez bu yeni bilgiyi kafasında şöyle bir tarttı.

Başını tekrar tekrar yavaşça sallayarak, "Kırmızı bir bisiklet," dedi.

Bakışlarını yere yöneltti, sessizce ilerledi.

Üçü birlikte ilerde gözden kaybolan dar patika boyunca yürüdüler. Çalıları sağa sola iterek, devrilmiş ağaçların üstünden atlayarak terk edilmiş toprak bir yola geldiler. Yol yabani otlarla kaplanmıştı. Yolun bir yanında üstü sarı yabani otlarla örtülmüş o şeyi fark ettiler. Hurda bir kırmızı bisiklet... Bir tekerleği yoktu, her yanı paslanmıştı ama yer yer orijinal boyası görünüyordu.

Ted bisikletin yanına gelip gözünü ona dikerken, "Terk edilmiş bisiklet," dedi.

"Ted, bu harika bir şey!"

Ted coşkudan uzak bir sesle, "Öyle görünüyor," dedi.

"Haydi, neşelen biraz." Laura onu biraz rahatlatmak istercesine elini omzuna koydu. Lee doktorun bu hareketini onaylamasa da onu durdurmadı. Bisiklete yaklaşıp bir kaşı havada baktı.

"Kaza geçirmiş ve buraya bırakılmış anlaşılan. İskeleti eğrilmiş. Kayıp tekerlek buralarda bir yerde olmalı."

'Kaza' kelimesi havada uçuşuyordu.

Laura, "Ted, bununla ilgili bir şey biliyor musun?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Ben... Ben sadece orada durduğunu gördüm."

Yolun diğer tarafı ağaçlıklı bir bölgeydi. Ted bir an için tereddüt etti.

"Ormanlık alanı kullanarak kestirmeden gidebiliriz," dedi, mekanik bir sesle. "Ya da buradan yürüyüp uzun yoldan dolaşabiliriz. İkisi de olur, iki yol da bizi aynı yere çıkaracak."

Filtreler...

Laura. "Yolun sonunda nereye çıkacağız Ted?" diye sorarken sesi titriyordu.

"Gerçeğe."

Ve Ted tozlu yol boyunca yürümeye, ayaklarını ve onları birbirine bağlayan zincirleri sürükleyerek ilerlemeye başladı. Elleri kalçalarındaydı. Laura ve Lee yüzünü göremiyorlardı, bu da onlar adına iyi bir şeydi; çünkü Ted'in yüzü yeni bir şey hatırlamanın verdiği ağırlıkla değişmeye başlamıştı.

Vardıklarında neredeyse üç kilometre yol yürümüşlerdi.

MARCUS O CUMARTESİ KADAR mutlu olduğu başka bir gün hatırlamıyordu. Koşuya çıkmayı bile düşünmüştü. O gün her şeyi yapabilecek gibi hissediyordu kendisini.

Verandaya gazetesini almaya gittiğinde durup elini kapı koluna attı; birkaç saat sonra o kapıyı açıp karşısında Laura'yı göreceği düşüncesiyle saf saf gülümsedi.

Ne yapman gerektiğini unutma...

Öğle olduğunda Laura'yı aramak geldi içinden ama kendine engel oldu. Boston polis teşkilatındaki arkadaşı Bob'la konuşmuş, arkadaşından 1993 yılından sonraki cinayet dosyalarını inceleyeceğine dair söz almıştı.

Marcus sabahı alışveriş yaparak değerlendirdi. Önce özel sosu için gerekli malzemeyi almak üzere markete gitti. Ahım şahım bir aşçı olduğu söylenemezdi; beslenmesi ağırlıklı olarak mikrodalga fırında pişirilen hazır yemekler, pizzalar ve Çin restoranından getirttiği yemeklerden oluşsa da, tadı fena sayılmayacak birkaç yemek de gelirdi elinden. Özel yemeği mantarlı ve soğanlı ince erişteydi. Ama manava gitmeden önce alışveriş merkezine uğradı ve ufak bir servet harcayıp yeni giysiler aldı. Bu alışverişi haftalardır erteleyip duruyordu ama gardırobuna çeki düzen vermek için daha iyi bir gün olamazdı, değil mi?

Elinde bir sürü alışveriş torbasıyla öğle saatlerinde eve döndü. İhtiyacı olan her şeyi almıştı. Kapıyı arkasından kapatırken yine o baş dönmesi hissiyle sarmalandığını hissetti. Gülümsedi. Sosu hazırlamaya başlamadan önce önünde değerlendirebileceği birkaç saati vardı, o yüzden mikrodalga fırına mısır koyup listesindeki filmlerden birkaçını izlemek üzere televizyonunun karşısına kuruldu. İlk mısır taneleri patlamaya başlamıştı ki kapı zilinin ısrarla çaldığını duydu.

Pencereye gidip bakınca kapıda Bob'u gördü. Arkadaşının sağ elinde bir dosya vardı. Neden önce telefonla aramamıştı?

Marcus kapıyı açtı. Kader yine katakulliye getiriyordu onu. Kapıyı açtığı anda karşısında bir film aktörünün ismini taşıyan bir polis değil, hayatının kadını olacaktı sözde.

"Bob. Bu ne sürpriz... Bir şey bulabildin mi?"

"Evet."

Adamı rahatsız eden bir şeyler vardı; yüzünden rahatlıkla okunuyordu bu durum.

"İçeri gel lütfen."

Oturma odasına geçtiler. Mutfaktan, patlayan mısırların yayılım ateşini andıran sesi duyuluyordu.

Oturmak üzerelerken Bob dönüp arkadaşının gözünün içine baktı.

"McKay'ın, kız arkadaşını öldürmekle suçlanan Edward Blaine'in ağabeyi olduğunu biliyor muydun?"

Marcus dondu kaldı.

"Hayır, bilmiyordum."

Bob otururken, "Aynı babanın, farklı annelerin çocukları," dedi. "Ama buraya gelme nedenim bu değil. O kadarını sana telefonda da söyleyebilirdim."

Marcus yerine oturdu.

MASSACHUSETTS ÜNİVERSİTESİ kampusu cinayet haberiyle uyandı. Etrafta dolaşan ilk dedikoduya göre, kütüphane yakınında bir öğrenci ölü bulunmuştu. Üniversite yetkilileri öğrencilerden çok gerekmedikçe yurtlarından ve dairelerinden çıkmamalarını isteyerek tüm akademik faaliyetlerin ertelendiğini duyurdular. Haber yerel medyada da yayıldı. Kutu'daki bütün televizyonlar açıldı, ama en güncel haberler yine kampustan geliyordu. Televizyon haberlerinde kurbanın, kimliği henüz belirlenemeyen bir öğrenci olduğu ifadesi kullanılmaya devam etse de öğrenciler öyle olmadığını biliyorlardı. Ölen kişi üniversitede yaklaşık on yıldır ders veren, İngiliz edebiyatı bölümünün önde gelen profesörlerinden Thomas Tyler'dı. Kimliğinin bir süre belirlenememiş olmasının nedeni, normal kıyafetlerinin üstüne, anlaşılmaz biçimde okul takımının svetsörtü ve kepinin giymiş olması ve bu durumun, cuma sabahı cesedi bulan iki genç kadını şaşırtmasıydı.

Kutu'da çelişkili dedikodular dolaşmaya başladı. Beşinci kattan herkesçe Marman adıyla bilinen Mark Manganiello adında bir çocuk güvenilir haberlerin başlıca kaynağı haline gelmişti. Çocuğun kız arkadaşı, cesedi bulan kızlardan Jules Loughlin'in evine çok yakın oturuyordu. Marman'a göre, profesörün cesedi yüzüstü yatar halde bulunmuş, kızlar adamı o nedenle tanıyamamıştı. Önce içki âlemi veya benzeri bir şey sonrasında sızmış kalmış bir öğrenci sanmışlar ama yaklaşımlarıyla birlikte cesedin etrafındaki kan gölünü fark etmişlerdi. Adamın boğazı kesilmişti. O korku dolu ilk saatlerde yayılan dedikoduya göre cinayet sebebi, Tyler'in her zaman yanında taşıdığı pahalı altın çakmağı çalmaktı.

Kurbanın kimliği sonunda belirlendiğinde, haber programları herkesin ilgisini çeken esrara odaklandılar: Profesör resmi kıyafetlerini neden üniversite svetsörtü altında gizleme gereği duymuştu? Thomas Tyler elli bir

yaşında, evli ve ergenlik çağına gelmiş iki kız babasıydı. Televizyon ekipleri aileden haber alabilmek umuduyla evlerinin yakınlarına kamp kurdular.

Massachusetts Üniversitesi ulusal medyanın büyük ilgisini çekti. Üniversite sıvetsörtü meselesine kimse bir açıklama getiremiyordu. Ancak tüm öğrenci yurtlarına yayılmış, muhtemelen polisin de çoktan kulağına gitmiş olması gereken bir başka dedikodu daha vardı. Polis duymuşsa büyük ihtimalle muhabirin tekinin illa duymuş olması gereken duyduğu bu dedikoduya göre, Tyler'in bir öğrenciyle ilişkisi vardı. Ulusal okur ve seyircinin önüne gelmeden önce habere karşı konulamaz bir tutam baharat ekleyen türden bir detaydı bu.

Ted altıncı kattan, birçok öğrenci için zaman öldürmenin en iyi yolu görülen poker partisinden dönüyordu ki Justin yüzünde afallamış bir ifadeyle yanına geldi. Ted birden huylandı ve arkadaşını neredeyse ite kaka 503 numaralı odaya götürüp kapıyı kapattı.

"Justin neler oluyor? Kampusta bu şekilde ortalarda dolaşamazsın. Hele böyle bir günde..."

"Özür dilerim, özür dilerim ama daha fazla dayanamayacağım Ted." Justin odada volta atmaya başladı.

"Otur bir saniye."

Justin yatağına oturdu.

Ted ona yakından bakarak, "Sen bir şey yapmadın," dedi. "Yaptın mı?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman neden bu kadar endişeli görünüyorsun? Etrafta bu halde dolaşman için hiçbir neden yok."

"Marman'la konuşmadın, değil mi?"

"Hayır. Şimdi altıncı kattan geliyordum."

"Tyler'in ilişkide olduğu kız... Georgia'ydı."

Ted'in kaşları havaya kalksa da soğukkanlılığını yitirmedi.

"Bunu nerden duydun?"

"Dedim ya, Marman'dan. Çok şaşırmış görünmüyorsun."

Ted yatağına oturdu.

"Düşünüyorum," dedi. "Polis gelip beni sorgulayacak. Ama sakın telaşlanma. Her şey yoluna girecek."

"Sen bunu biliyor muydun? İlişkilerini demek istiyorum?"

"Hayır. Aramız pek iyi değildi. İlişkimiz resmen olmasa bile sona ermişti. Bilmiyorum. Ama bu pek bir şey değiştirmez. Polis yine de beni suçlamak isteyecektir. Sakin ol, Justin. Ve bu şekilde tepki vermekten vargıy. Normal davranmak zorundayız."

"Mesele şu ki... Ted, sana bir şey söylemeliyim."

"Dinliyorum."

Justin odaya aniden biri dalacakmış ve konuşmanın ortasında onu yakalayacakmış gibi kapıya baktı. Yutkundu.

"Georgia ve profesörden haberim vardı. Onları kütüphanenin arkasında birlikte gördüm. Hem de birçok kez... Bunu sana söylemedim çünkü..."

"Justin, dur bakalım. Bana bundan neden söz etmek istemediğini anlıyorum. Sorun, polisin bana bu durumu anlattığını düşünüp düşünmeyeceği."

"Öyle düşünmemeliler."

"Ve sen de bunu onlara anlatmamalısın." Ted sert bir ifadeyle baktı arkadaşına.

"Anlatmak gibi bir düşüncem yoktu zaten. Ama geceleri kütüphanenin arkasında takıldığımı gören onlarca öğrenci var. Çenemi kapalı tutarsam bu da şüphe çeker."

Ted ayağa kalkıp odada dolanmaya başladı. Yüksek sesle düşünürken, "Onları görmüş olman, işleri kesinlikle karmaşıklştırıyor," dedi.

Sonra bir süreliğine hiç konuşmadı.

Ted oda arkadaşına, "Dün neredeydin?" diye sordu birden.

"On buçuğa kadar ortak alanda ders çalıştım."

"Yani suçun işlendiği sırada başka yerde olduğunu ispat edebiliyorsun."

"Bilmiyorum. Profesörün ne zaman öldürüldüğünden nasıl emin olabiliriz?"

"Adam svetşört ve kep giyiyormuş; bunun nedeni de sadece... Georgia'yla birlikte olmaksın... Onları ne zaman birlikte gördün?"

"Sekizden önce."

"İşte... Georgia da bunu doğrular zaten."

"İyi ama ya daha sonra da birlikte olmuşlar ve ben görmemişsem?"

"Justin, Georgia'nın geç saatlerde kampusta tek başına dolaşacağını hiç sanmam. Büyük bir ihtimalle bu sefer de daha öncekiler gibiydi.

Georgia ayrıldıktan sonra adam bir süre orada takıldı ve onları birlikte görmüş olabilecek insanlardan uzaklaşmak için biraz dolandı. sonra arabasına gitti. Aynen böyle oldu. Ama arabasına varmadan saldırıya uğrayıp öldürüldü. Sen o sırada ortak alanda ders çalışıyordun, birçok kişi şahit buna. Oradan hiç ayrılmadın, değil mi?"

"Hayır."

"Çok iyi. Sorarlarsa polise aynen böyle söyleyeceksin. Sık sık kütüphanenin arkasında takılırsın ama onları orada hiç görmedin. Bu yüzden de onlardan bana hiç söz etmedin; çünkü bilmiyordun."

Ted son kelimeleri, üzerlerine basa basa, yavaşça ve son derece anlaşılır biçimde telaffuz ederek söyledi. Justin başıyla evetledi. Yüz hatları normale dönmese de biraz olsun gevşemişti.

"Çok emin değilim. Poliste yalan makinesi filan yok mudur?"

"Justin bana bak." Ted arkadaşını omuzlarından sıkıca kavradı. "Birkaç kez gördüğün bir şey hakkında çeneni kapalı tutacaksın, tamam mı? Ve bunu sadece soruşturmanın sana ve bana yönelmemesi için yapacaksın; böylece polis gerçek katili bulmaya odaklanacak." Justin başını iki yana sallıyordu. "Dinle. Şu an en kötü senaryoyu düşünüyoruz. Büyük ihtimalle polis şimdiye dek bir şüpheli tespit etmiş veya sağlam bir ipucu ele geçirmiştir bile. Yani boşu boşuna endişelenip duruyorsun."

"Ya, belki de."

"Tabii ki öyle... Unutma, suçun işlendiği sırada başka yerde olduğunu kanıtlama şansın da var. Son zamanlarda ders çalışmaya ne kadar az zaman ayırdığın düşünüldüğünde, cinayetin işlendiği sıralarda biraz derslerinle ilgilenmeye karar vermiş olman senin adına şans, ne dersin?"

Justin ilk kez gergin bir ifadeyle gülümsedi.

"Ya, gerçekten de öyle. O akşam kampusun etrafında dolanıyordum, herhalde şimdi korkudan altıma işiyor olurum."

"Kesinlikle. Şimdi endişelenmen için bir neden yok. Eğer biri kalkar da senin geceleri kütüphanenin etrafında dolanmaktan hoşlandığını söylerse sen de polise bunun doğru olduğunu ama onları hiç görmediğini ve ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmediğini anlattırısın. Dün akşama gelince: sadece gerçekte neler yaptığını anlat yeter. Her şey yoluna girecek."

Ted bu şekilde söyleyince her şey kolay görünüyordu. Zaten öyle olmaması için ortada bir neden mi vardı? Justin, Profesör Tyler'i

okdürmemiştii. Dahası, oda arkadaşına da hiçbir şey anlatmamıştı; yani cinayeti Ted de işlemiş olamazdı.

"Peki, ya sen, Ted? Dün akşam sen neredeydin? Altıncı katta herhalde?"

Ted'in yüz ifadesi değışti.

"Evet, altıncı kattaydım. Ama saat altı gibi ayrıldım oradan."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Justin endişeli bir ses tonuyla, "Ya sonra?" diye sordu.

"Ders çalışmak üzere buraya geldim. Ama suçun işlendiği sırada burada olduğumu kanıtlayacak bir şahidim yok maalesef."

Ted gülmeye başladı.

ERTESİ GÜN Tyler'ın Georgia McKenzie adında bir kızla ilişkisi olduğunun resmen doğrulanmasıyla olaya gösterilen ilgi katlanarak artmaya başladı. Televizyon ve gazetelerde sürekli bu haber vardı. İki televizyon helikopteri sürekli kampusun üstünde turluyor, havadan görüntü alıyordu. Üniversite yönetimi dersleri üç günlüğüne (bu süre sonradan beş güne çıkarıldı) erteledi. Saygın bir ailesi olan üniversite profesörünün kız öğrenciyle ilişkisi fazlasıyla merak uyandıran bir durumdu. En cüretkâr ve ahlaki endişelerden nasibini en az almış gazeteciler Georgia'nın bir kıskançlık anında âşığını öldürdüğü teorisini attılar ortaya hemen. *Profesöre âşık kız, adam onu başından savmaya kalkınca kendini kaybetti.*

Dikkatler çok geçmeden Ted'in üstünde toplanacaktı.

KAMPUSTA DEDİKODULAR, gerçekleri çoktan sollamıştı. Ted, profesörle kaçamak bir ilişki yaşadığının herkesçe bilinir hale geldiğini öğrenir öğrenmez soluğu Georgia'nın yanında aldı. Kız panik ataklarına yenik düşmüş ve odasına kapanmıştı. Ted lafı gevelemeden hemen sadede geldi: Georgia'nın akşam ne gördüğünü bilmek istiyordu; tabii bir şey gördüyse... Georgia ebeveyninin, yanlarında bir avukatla birazdan üniversiteye geleceklerini, o yüzden fazla zamanın olmadığını söyledi. Gözyaşları içinde ve tır tır titreyerek, o akşam sadece Tyler'la birlikte olmakla kalmayıp onun öldürüldüğü ana şahitlik ettiğini de söyleyince Ted afalladı. Donakaldı. Kızın tereddütü anlattığı hikâyeye, profesörle kütüphanenin arkasındaki banklardan birinde oturduğunu doğruluyordu.

Georgia profesörden ayrılmak için onunla son bir kez buluşmayı kabul etmişti (kız bunun son sefer olacağına yemin ediyordu). Gergin bir konuşma geçmişti aralarında. Bir ara tartışmışlardı; profesör kırıcı bir ifadeyle (Georgia bunun ne olduğunu Ted'e açıklamayı reddetti) ona hakaret etmiş, Georgia da ağlamaya başlamıştı. Tyler sarılıp teskin etmeye çalışsa da Georgia onu itmiş, kendisinden uzaklaştırmıştı. Bir süre sonra, kendi ifadesine göre, aslında gerçekleştirmek niyetinde olmadığı bir tehdit savurmuştu adama: Profesör onu rahat bırakmadığı takdirde, her şeyi karısına anlatacaktı. Sonra arakasını dönüp uzaklaşmıştı oradan. Ama birkaç adım ilerledikten sonra kendini suçlu hissetmiş ve arkasına dönmüştü; hayır, niyeti profesörden bağışlanmayı istemek değildi, sadece onu o şekilde tehdit etmemesi gerektiğini hissetmişti. Ve işte o zaman, profesörden sadece birkaç metre uzakta her şeyi görmüştü. Çalışarın arasından fırlayan bir gölge, adamın üstüne çullanmış ve şaşırtıcı bir hızla boğazını kesivermişti. Tyler taş gibi düşmüştü yere; çılgılık atacak zaman bile bulamamıştı. Dış hatları gölgelerin içinde zar zor seçilen katil bir an

ıçın hiç kıpırdamadan durmuş ve oradan uzaklaşmadan önce tuhaf bir şey yapmıştı: Eğilmiş ve profesörün üstünü aramıştı. Georgia ne bulduğunu göremese de, katilin cebine bir şey attığını fark etmişti. Ardından havalet gibi gözden kaybolmuştu.

Ted, Georgia'nın anlattıklarını hiç sesini çıkarmadan dinledi. Georgia yatağında, Ted iskemlede oturuyordu. Onu teselli etmeye kalkışmadı. Bunun kötü bir fikir olabileceğini düşündü.

Kızı teselli etmek yerine, "Kim olduğunu görebildin mi?" diye sordu.

"Bir an eğildiğinde sokak lambasının ışığı yüzüne düştü ama hayır gördüğümü söyleyemem."

"Polise bunları anlatacak mısın?"

"Ted, bilmiyorum. Çok korkuyorum. Dün akşam buraya geldim ve uyuyabilmek için bir sürü hap içtim. Tyler'ın kurtulduğunu düşünmedim; o yüzden koşarak uzaklaştım oradan. En iyisinin bu olduğunu düşündüm. Boynundan nasıl kan akıyordu, tahmin edemezsin; hele o yere düşüşü... Sanki..."

Georgia katıla katıla ağlamaya başladı. Kırılğan haliyle tir tir titrerken birisinin gelip sarılmasını, onu kurtarmasını bekliyordu. Boşu boşuna.

Sözlerini, "Katil ne yaptığını biliyor gibiydi," diyerek tamamladı.

Ted başını salladı.

"Beni affetmen gerek, buna ihtiyacım var."

Ancak Ted ona cevap veremedi. Odanın kapısı ardına kadar açıldı ve cinayet soruşturmasından sorumlu Dedektif Segarra ile iki polis içeri girdi.

Georgia ertesi gün, Ted'in ifadesinin ardından polise ifade verdi. Polis ikisinin bir araya gelmesine izin vermiyordu. Ted ifadesini verirken, Justin'e odada söylediği şeye bağlı kalmıştı. Cinayetin işlenmesinden önceki öğlen yatahanenin altıncı katında poker oynamış, sonra ders çalışmak üzere odasına geçmişti. Polis sadece olay günü değil, ondan önceki günlerle alakalı da her türlü soruyu sormuş, Ted'in aklını karıştırmak amacıyla bir konudan diğerine atlamışlardı. Ancak Ted verdiği ifadelerde asla çelişkiye düşmemişti.

Haber üzerinde çalışan gazeteciler bir şekilde Georgia'nın ifadesini ele geçirmişler ve olay, onun ağzından ifade edildiği şekliyle resmiyet kazanmıştı. Onlarca gazeteci ki bunlardan bazıları olay yerinde, polis şeridinin

hemen dışındaki alanda kamp kurmuştu, kız öğrenciyle profesörün randevulaştığını, kızın oradan uzaklaşmasından saniyeler sonra geri döndüğünü ve adamın öldürülmesine şahitlik ettiğini yazmışlardı. Birçok insan (buna Ted de dâhildi) Dedektif Segarra'nın bu bilgiyi basına özellikle sızdığını inanıyordu. Genç kadın katili teşhis edememiş olsa bile onun, erkek arkadaşı Ted olmayacağını, aksi takdirde yetersiz ışığa rağmen onu tanıyacağını ısrarla vurgulamıştı. Tahminler başını almış yürümüş, ortaya her türlü teori atılmıştı. Bazı insanlar Georgia'nın anlattıklarına şüpheyle yaklaşarak onu cinayeti işlemekle suçluyor, bazılarıysa Georgia'yla erkek arkadaşı arasındaki muhtemel komplodan söz ediyor, bir bölümse katil olarak Tyler'in intikam peşinde koşan karısına işaret ediyordu.

Ted'in durumu, avukatların, kızın verdiği ifadenin doğru olmadığını iddia etmeleriyle birlikte kötüleşti. Kız zaten olaya karışmıştı, profesörü öldürmesi için nedeni vardı; dahası, olay yerini terk etmiş ve polisi aramamıştı. Tabii cinayet hakkında bilinenlerin kızın anlattıklarından ibaret olması onun lehine bir unsurdu. Ama bu yeterli miydi? Georgia'nın kız arkadaşlarından en az ikisi onun bu kaçamak ilişkisini biliyordu. Tyler'la onu birlikte görmüş olan diğer herkes için de geçerliydi bu; yani bu ilişkiyi alenen duyuran ilk kişinin o olması, gerçekleri gizlemek için yaptığı bir numara olabilirdi. Gerçekten de aradan geçen günlerde Georgia hakkında şüpheler daha da arttı. Avukatları ona, o akşam gördüğü şeyler doğrultusunda verdiği ifadede düzeltmeler yapmasını önerdiler. Işın gerçeği, sokak lambasının ışığı son derece yetersizdi; yani Georgia, katilin için şu veya bu kişi olamaz –ki buna Ted de dâhildi– diyemezdi. Avukatlar McKay'in olayın ertesi günü Georgia'nın yurttan kaldığı odasına gelerek (bizzat Segarra'nın da şahitlik ettiği üzere) onu tehdit ettiğini iddia ettiler. Georgia erkek arkadaşının böyle bir şey yapabileceğine inanmamış ve bu yüzden ilk başta katil adayları arasında onu göstermemişti. Aslında Tyler'ı kimin öldürüp kimin öldürmediği konusunda bir şey söyleyecek durumda değildi. Katilin erkek olduğuna dair bile net bir şey söyleyemezdi.

LAURA, TED VE LEE gerçek rengi artık seçilemez hale gelmiş uzun çevre duvarının önünde duruyorlardı. Duvarın üstüne, üç metreye ulaşarak etkileyici bir görünüme kavuşması için bir metre uzunluğunda gri beton bloklar yerleştirilmişti. Alt kısmındaki üçte birlik bölümünün boyası döküldüğü ve altından orijinal tuğlaların çıktığı görülüyordu. Geri kalan bölümü grafitiyle kaplı olan duvarın üstüne çift sıra dikenli tel de çekilmişti. Ortasında, kalın bir zincirle çevrili asma kilitli bir kapı vardı.

Laura, “Bu terk edilmiş daktilo fabrikası,” dedi. Soru değildi bu.

“Doğru.” Ted yürüyüp bir titreşim duymayı bekliyormuşçasına iki elini duvara dayadı. Bir bakıma duydu da. “Şirketim on yıl önce satın aldı burayı.”

Laura, “Seanslarımızdan birinde bana Wendell’in satın aldığını söylemiştin,” derken, Ted’in bu sözlerle nasıl tepki vereceğini merak etti.

Ted’in Laura’nın neden söz ettiğini anlaması için biraz zaman geçmesi gerekti.

“Şirketim aracılığıyla ben satın aldım,” diye tekrarlayarak, elini duvar-
dan çekmeden yürümeye başladı. “Anahtarlar hemen burada.”

Ted zemin hizasındaki, yabancı otların ve dikenli, tuhaf çalılarının arkasına gizlenmiş tuğlalardan birini işaret ediyordu.

Lee, Ted’e yerinde kalmasını söyleyerek onun gösterdiği yere yürüdü. Güvenlik görevlisi biraz zorlansa da, elini yabancı otların arasına sokup duvara değinceye kadar çömeldi. Elini ittirince tuğlalardan biri yerinden kırıldı. Tuğlayı kavramak ve kendine doğru çekmek için iki elini birden kullandı. Tuğla boşluğunda bir anahtarlık vardı.

Ted, “İçeriye girmeliyiz,” dedi. “Ama sadece Laura ve ben.”

“Kesinlikle olmaz,” dedi Lee.

Laura, “Ted,” diyerek araya girdi, “bunu yapmayacağımızı biliyorsun. Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Lee biraz baş başa kalmamızı sağlayabilir ama yanımızdan tamamen uzaklaşamaz. Anlıyorsun, değil mi?”

Ted şakaklarını ovuşturdu. Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Lee ve Laura beklediler.

Lee, “McKay, çok basit,” dedi. “İçeriye ya üçümüz birlikte gireriz ya da hep beraber arkamıza dönüp geldiğimiz yoldan geri döneriz. Başka bir seçenek yok.”

“Tamam.”

Lee kapıyı açmaya gitti.

“Anahtarlıktaki en büyük anahtar...”

Laura Ted’in yanına geldi.

“Harika gidiyorsun. Lee’den biraz bizi yalnız bırakmasını isteyeceğim. Orada ne bulacağımız hakkında bir fikrin var mı? Bir şey mi hatırlıyorsun?”

Ted hiçbir şey söylemedi. Gözlerinde garip bir ifade vardı.

“Hayır, bilmiyorum,” dedi.

Ama biliyordu.

Kapıdan geçip çevre duvarı gibi terk edilmiş görünen geniş bir otoparka girdiler. Yabani otlar ve çalılar kontrolden çıkmış gibiydi. Dağılmakta olan beton kaldırımlar yürüyebilecekleri tek yerdi. Sağ tarafta, pencereleri ve kapılarının çoğu kontrplakla kapatılmış iki katlı bir bina vardı. Binanın kontrplak çakılmamış tek kapısı köşedekiydi. Üçü birlikte oraya yöneldiler.

Ormanda yürürken güneyden esen rüzgârın gökyüzünü çok tehditkâr olmasa da güneşi engelleyecek kadar kalın bulut tabakalarıyla kapladığını pek fark etmemişlerdi.

Lee asma kilidi açmak için anahtarlardan birini kullandı, daha ufak bir diğeriyle de kapıyı açtı. Kapı, arkalarından hafif bir *tık* sesi eşliğinde kapandı. Çok kötü durumdaki, tamamen boş, küçük bir odaya girdiler; burası ana giriş değildi. Ted onları bir yan kapıdan geçirip büroların bulunduğu alana çıkan koridora yönlendirdi. Lee pencerelere çakılmış kontrplak tabakaların çatlakları arasından süzülen loş ışığa katkı sağlamak üzere fenerini yaktı. Bürolar tamamen boşaltılmamıştı, bazılarında

hâlâ birkaç masa, dosya dolabı ve benzeri büro mobilyaları duruyordu. Ted koridorun ortasına gelince durdu ve sanki hatırlayamamış gibi yan kapıya baktı; belki de tam tersi bir durum söz konusuydu ve o kapının onun için bir önemi vardı. Büro alanının bitimindeki çifte kapıya gelinceye kadar yürümeye devam ettiler. Bir zamanlar atölye ve montaj hattı olarak kullanılan devasa bir alana girdiler. Makinelerden bazıları hâlâ ayaktaydı. Burada tavan, binanın çatısına kadar uzanıyordu ve yılların pisliğini taşıyan, içeriye az da olsa ışık girmesine izin veren tavan pencereleriyle donatılmıştı.

Lee fenerini söndürdü. Şimdi elinde olması gereken şey fener değil, şok tabancası veya Beretta'ydı. Hoşlanmadı buradan. Işığı az, saklanacak yeri çoktu.

Tam o sırada Laura'nın cep telefonunun çalmasıyla üçü de yerinden sıçradı.

"Marcus?"

Sinyal son derece kötüydü.

"... cil... asteneye... elmeli.."

Laura içgüdüsel bir hareketle kapıya yöneldi. Lee'den anahtarları isteyince güvenlik görevlisi hiç itiraz etmeden verdi ona.

"Marcus, söylediğin hiçbir şey anlaşılmıyor. Lavender'da acil bir durum mu var?"

"...dinle... bir yolunu..."

Faydasızdı. Laura buraya gelirken geçtikleri labirentten farksız alana bu kez dışarıya çıkmak için geri döndü. Kapıyı açmayı başarmadan önce anahtarlıktaki üç anahtarı denemek zorunda kaldı. Telefonunu bir kez daha denedi.

"Nasıl, şimdi duyabiliyor musun?"

"Evet. Sen?"

"Evet, şimdi duyabiliyorum. Binanın dışına çıktım."

"Ne binası?"

Marcus telaşa kapılmış gibiydi.

"Ted'in evinin arkasındaki patika eski bir fabrikaya çıkıyor. Hani şu..."

"Laura, iyi dinle beni. McKay, Lee ile mi birlikte?"

"Evet."

"Elleri ve ayakları kelepçeli mi? Lee başından ayrılmıyor, değil mi?"

"Evet. Neden?"

"Seni duyamayacağından emin misin?"

"Evet, eminim! Marcus beni endişelendiriyorsun. Ne oldu?"

"Beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Şu anda Bob Duvall'le birlikteyim. Bob kendisinden araştırmasını rica ettiğim bazı konularda çalışma yaptı. Ted'in birinci sınıf öğrencisi olduğu yılda, bin dokuz yüz doksan dörtte, MSU'de gerçekten de bir cinayet işlenmiş ve Thomas Tyler adında bir profesör boğazı kesilerek öldürülmüş. O günlerde çok gündemde kalmış bir vakaymış. Polis aralarında Ted McKay ve Justin Lynch'in de bulunduğu birkaç öğrenciyi soruşturmuş ama bir sonuç elde edememişler. Vaka çözülememiş olarak rafa kalkmış. Dosyası şu an elimde. Tahmin et, ne buldum?"

Laura hiçbir şey tahmin edecek durumda değildi. Yeni duyduğu bu bilgileri düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. Cinayete kurban giden bir profesör ha? Marcus'un bu telaşlı hali tek bir anlama gelebilirdi...

"Lütfen, gerisini de anlat."

Laura dizlerinin çözüldüğünü hissetti. Yere çömelip Marcus'un sözlerinin devamını getirmesini bekledi.

THOMAS TYLER cinayetinin üstünden beş gün geçmiş, üniversite kampusu olayın etkisini hâlâ atlatamamıştı. Dersler eski düzenine dönmüştü ama hâlâ profesörün öldürülmesi konuşulan tek konuydu. Televizyon minibüsleri artık yirmi dört saat boyunca üniversitede kamp kurmuyor, helikopterler birkaç saatte bir kampusun üstünde dolanmıyorlardı ama medya olayı tamamen unutmuş değildi; hem de hiç... Şimdi dikkatler aşk üçgenine çevrilmişti. Gazetelerde Tyler ve ailesinin fotoğraflarının yanı sıra, Georgia McKenzie ve Ted'in de (lise yıllığından alınmış olanı da dâhil) birkaç fotoğrafı vardı. Georgia doktorunun tavsiyesiyle evine dönmüş, polis onun Tyler soruşturması kapsamında şüpheliler arasında yer almadığına dair bir basın açıklaması yayınlasa da kimse pek inanmamıştı.

Kutu'da sirenler acı acı ötmeye başladığında saat sabahın yedisidi. Derken öğrenci yurdunun sivil savunma tatbikatları zamanından kalma çok nadir kullanılan eski diyafon sisteminden cızırtılar eşliğinde bir ses duyuldu. Bütün koridorların kapıları açıldı. Çoğu pijamalı, gözleri uyuklu öğrenciler birbirlerine bakıp anonsu anlamaya çalıştılar. Konuşan kişi öğrenci işleri başkanıydı ve herkesin birinci kattaki kongre salonunda toplanmasını, on beş dakika içinde önemli bir duyuru yapılacağını söylüyordu.

Durum sıradışı olmanın da ötesindeydi. Kim daha önce tüm yurdu kapsayan böyle program dışı bir toplanma yapıldığını duymuştu? Ve ne tür bir duyuru öğrencileri sabahın yedisinde uyandırmanın haklı bir gerekçesi olabilirdi?

503 numaralı odada yataktan ilk fırlayan Ted oldu. Oda arkadaşı hayatında gördüğü uykusu en ağır insandı. Justin'in beyin işlevselliğinin minimum seviyede yerine gelmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti.

duyurunun cinayetle alakalı olabileceği kafasına dank ettiğinde telaşa kapıldı.

"Justin, iki ayağını bir pabuca sokma lütfen. Sakin ol, giyin; sonra aşağıya ineriz."

Beşinci katta kalan öğrenciler yarı uykulu halde kendilerini koridora atmışlardı.

Birinci kata geldiklerinde, duyurunun cinayetle alakalı olup olmadığına dair her türlü şüphe dağıldı. On kişilik bir polis grubu, bazı öğrenciler hâlâ aşağıya inerken, koşarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Kongre salonu tıklım tıklımdı. Kapının hemen yanında öğrenci işleri başkanı ve herkesin televizyonda olayla ilgili yaptığı kısa açıklamadan tanıdığı Dedektif Segarra duruyordu. Yanlarında başka polis memurları ve başkanın iki yardımcısı da vardı.

Justin, "Ne bu şamata böyle?" diye mırıldandı.

Ted, "Şüphesiz sıradan bir uygulamadır," derken, sesinde endişeden iz yoktu.

Başkan, "Günaydın," diye başladı sözlerine. "Kısa bir açıklamam olacak. Tahmin ettiğiniz üzere, şu anda yürütülmekte olan polis soruşturmasıyla alakalı olarak sizlerden işbirliği yapmanızı istiyoruz. Dedektif Segarra ve diğer memur arkadaşlar binayı arayacaklar. Sizden istediğimiz, araştırma devam ederken burada beklemeniz."

Salonda mırıltılar ve protestolar yükselirken, Segarra söz aldı.

"Bundan sonraki iki üç saat boyunca ihtiyaç duyabileceği bazı vazgeçilmez malzemeleri odalarından almak durumunda olanlar ellerini kaldırsın. Bir polis memuru eşliğinde odanıza çıkmanıza izin verilecektir." Durakladı. "‘Vazgeçilmez’ derken, kastım ilaçtı."

Birisi, "Böyle bir şey yapabilirler mi?" diye sordu.

Cevap öğrenci işleri başkanından geldi.

"Üniversite avukatları şu anda buradalar ve araştırmanın tamamen kanunlar çerçevesinde yürütülmesini sağlıyorlar."

Başka kimse itirazda bulunmadı. Segarra ve birkaç memur yukarı katlara çıkarken, diğer iki memuru kapılara göz kulak olmaları için orada bıraktılar.

Neler oluyordu?

Tüm öğrenci yurtları içinde Kutu, o ana dek böylesi bir araştırmanın yürütüldüğü tek yurttu. Bu bir tesadüftü belki ama mantık, Kutu'nun tesadufen seçilmediğini söylüyordu. Polis binalardan birinde araştırma yapmaya başlar başlamaz, kampustaki bütün öğrenciler alarma geçer, odalarında olayla alakalı bir şey saklayan biri varsa kendi odası aranmadan önce o şeyden kurtulmak için bolca zamanı olurdu. Bundan diğer yurtların aranmayacağı sonucunu çıkarmak mümkündü; polis her neyle ilgileniyorsa burada, Kutu'da olmalıydı.

Justin, Ted ve diğer birkaç öğrenci bir grup oluşturmuştu. Aralarında Marman'la Irving Prosser'ın yanı sıra, yüzü kireç beyazı kesmiş ve göz kırpmayı unutmuşa benzeyen Joe Stilwell adında bir başka çocuk daha vardı. Ted, Stilwell'in kendileriyle birlikte olduğuna memnundu; Justin'in yaşadığı dehşet, onun sayesinde çok fazla göze batmıyordu.

Marman, "Sizce çakmağı mı arıyorlardır?" diye bir soru attı ortaya.

Ted, birkaç öğrencinin bir keresinde profesörün elinde pahalı görünümlü altın bir sigara çakmağı görmesinden kaynaklanan ve son zamanlarda şehir efsanesine dönüşmüş o meseleyi unutmuştu.

Irving, "Ortada çakmak filan yok," dedi.

"Ne arıyorlar o zaman?"

Ted polisin ne aradığıyla pek ilgilenmiyordu; kafasını meşgul eden soru, 'neden' sorusuydu. Altı katlı bir üniversite öğrenci yurdunu aramak, hele kamuoyuna mal olmuş bir cinayet olayıyla alakalıysa öyle hafife alınacak bir iş değildi. Öğrenci işleri başkanı birkaç dakika önceki duyuruyu yaparken polisle işbirliği yapıyormuş gibi görünse de, hem kendisi hem de üniversite avukatları, başta aramaya karşı çıkmış olmalıydılar. Önce bir hâkimden arama emri çıkartılması gerekiyordu. Ama tüm yurdun aranması için emir çıkarmak... Bu, sağlam tek bir bilgiden yola çıkılarak yapılmayacak kadar büyük bir operasyondur. Ne olabilirdi?

Aradan bir saat geçmeden Segarra ve ekibi kongre salonuna geri döndüler. Ted grubu saydı. Segarra dâhil on altı kişiydiler. Bundan çıkardığı ilk sonuç, grubun tamamının sıradan polis memuru ve dedektiflerden oluştuğuydu; yani adli tıptan kimse yoktu, bu da hâkimin parmak izi, ya da DNA kanıtı gibi genel bir aramaya değil, sadece belirli bir cismin aranmasına yönelik izin verdiği anlamına geliyordu. Ted bu durumun, araştırmanın muhtemel ilerleyişi hakkında da ipucu verdiğini düşündü.

İkinci ve en önemli sonuçsa on beş memurla yurttaki her odanın böylesi kısa zamanda tek tek ve detaylı aranmasının mümkün olamayacağıydı.

Ted öğrencilerin odalarına çıkmalarına izin verilmesinin ardından evkara koştu. Yol boyunca diğer odalara şöyle bir baktı ve birçoğunun arandığına dair izler gördü. Ama bu iş için ayrılan zaman düşünüldüğünde, bu imkânsızdı tabii. O an neler olup bittiğini anladı: polis ekibinden iki üç kişiye diğer tüm odaları üstünkörü araştırma ve bazılarını diğerlerine kıyasla biraz daha fazla dağıtma görevi verilirken, ekibin büyük bölümü gerçekten ilgilendikleri odaları detaylı araştırma işini üstlenmişti. Başka türlü olamazdı; on beş polis memurunun tüm Kutu'yu bir saatte araması ve doğru düzgün bir iş çıkarması mümkün değildi.

Ted 503'e geri döndüğünde şüphelerinin doğrulandığını gördü. Odaya bomba düşmüş gibiydi; şilteler yere atılmış, giysiler sağa sola saçılmıştı. Polis yaptığı işi gizlemek adına en ufak bir çaba bile göstermemişti. Tabii bu dağınıklık bile tek bir kişinin eseri olabilirdi. Ted daha ince, daha usaca ipuçlarının peşine düştü ve kitapların durduğu rafa bir kez bakması, esas itina isteyen, zahmetli araştırmanın orada yürütüldüğünü anlamasına yetti. Ted'in fotografik hafızası ona, kitapların doğru sırada durduğunu ama bıraktığı noktadan biraz daha geriye dizildiklerini söylüyordu. Birisi kitapları tek tek incelemişti.

Justin, "Dikkatini çeken bir şey mi var?" diye sordu.

Ted gözü hâlâ kitapların üstünde, "Hayır, yok," dedi. "Ama Segarra'dan yakında haber alırsınız."

"Sen neden söz ediyorsun?"

Ted, "Şundan," dedi, son derece ciddi bir tavırla. "Justin, kendini kontrol etmek zorundasın. Sana söylediklerimi unutma. O dedektif seninle konuşmak isteyecek. Belki tekrar benimle de... Gerçi benden yeni bir şey öğrenemeyeceğini biliyor ama yine de konuşmayı deneyecektir."

Ted, Segarra'nın hiçbir şey bulamadığını biliyordu. Dedektif şimdi bu yanlış hamleden ötürü pişmanlık duyuyor olmalıydı.

KUTU'YA HABERİ GETİREN Marman'dı. Çocuk son günlerde bilgi toplamak için kampusta dolanmaktan başka hiçbir şey yapmıyor, kampusun olay yerinden haber aktaran muhabiri rolünden pek bir keyif alıyormuş gibi görünüyordu. Marman dedikoduları ki aralarında çok uçuk olanlar da vardı, yaymakla kalmıyor, öğrencileri son gelişmelerden haberdar da ediyordu. Yani neler olup bittiğini öğrenmek isteyen biri olduğunda başvuracağı adres kesinlikle Marman'dı.

Marman beşinci kat koridorundayken, “Çocuklar size haberim var!” dedi. “Ve dedikodu değil.”

Irving Prosser ve Justin dikkat kesildiler.

Ted, “Haydi, odaya gidip orada konuşalım,” dedi. Ted küçük grubun dördüncü üyesiydi.

Marman buna pek yanaşmadı. Koridorda haberi çok daha fazla kişi duyabilirdi çünkü.

Ted, “Haydi, Marman,” diye ısrar etti. “İnsanlara haberi bizzat vermek çok daha iyi olmaz mı? Ne dersin?”

“Ah, tabii.”

Ted ve Justin'in odasının yanındaki 504 numaralı odaya girip ikişerli gruplar halinde yataklara oturdular.

Marman üstlendiği yeni araştırmacı gazeteci rolünü oynarken, “İnanılmaz bir haber ama üç farklı kaynaktan doğrulattım,” dedi. “Kız arkadaşımın çalışma arkadaşı Fiona Smith babasından duymuş; o da soruşturmada görevli polis memuru olan babasından... Ayrıca dekanın sekreterinin kız kardeşi Meredith Malone'dan da duydum; ablası da haberi dekanın Segarra'yla yaptığı telefon konuşmasından duymuş. Ve son olarak...”

Ted, "Kaynakları boş ver şimdi. Haberi anlat, Marman," diye araya girdi.

"Evet," dedi Irving. "Esas haberi duyalım."

Marman, "Peki. Polisin elinde bir görgü tanığı varmış," dedi ve diğerlerinin vereceği tepkiyi ölçmek için duruladı.

Justin, "Olanları gören biri mi yani?" diye sordu.

"'Görgü tanığı' dendiğinde sen başka ne anlıyorsun?" dedi Irving.

Justin geceleri kütüphanenin çevresinde dolaşmak gibi alışkanlığa sahip bir başkası varsa kendisini de orada görmüş ve polise haber vermiş olabileceğini düşündü.

Marman, "Evet, yaşananları gören biri," diye destekledi. "Çocuğun adını bile öğrendim: Wendell."

"Başka?" Irving çok etkilenmişse benzemiyordu.

"Fiona, babasının Wendell'dan, sanki her şeyin anahtarı oymuş gibi söz ettiğini söylüyor. Wendell çok önemli bilgiler vermiş polise; cinayet işlenirken orada olması bir yana, polisi katile yönlendirebilirmiş de. Segarra dekana olayın bir haftaya kalmadan çözüleceği sözünü vermiş."

"Vay canına. Peki, kimmiş bu Wendell denilen tip? Öğrenci mi?"

"Öğrenci işlerinde çalışan bir arkadaşım var, şimdi Wendell'ı araştırıyor. Şimdilik o isimde birini tanıyan kimse yok gibi."

"Öğrenci değilse okul personeli, güvenlik görevlisi ya da ona benzer biri olabilir."

Ted sakın bir ses tonuyla, "Wendell'ın kim olduğunu öğrenmeliyiz," dedi. "Sen yapabilir misin?"

Marman, "Öğrenciyse, muhtemelen," dedi. "Gerçi öğrenci olduğunu sanmıyorum. Öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan duymuştuk."

Justin, "Ben de öyle düşünüyorum," dedi.

Ted 503 numaraya geri döndü. Biraz düşünmesi gerekiyordu.

THOMAS TYLER cinayeti asla çözülemedi. Vaka dosyası soruşturma süresince toplanan az sayıda delille birlikte emniyet müdürlüğünün çözülmemeyen vakalar bölümüne kaldırıldı. Ve yıllar boyu orada kaldı. Kutu'da hiç kimse Wendell'in kim olduğunu ya da cinayete ışık tutabilecek ne tür önemli bir bilgi sahibi olduğunu öğrenemedi.

Tyler'in katili cinayetlerine devam etti. Hem de bir değil, birçok kez.

LAURA HÂLÂ YERDE, sırtını binanın kirli duvarına yaslamış oturuyordu. Çevre duvarının ötesinde, ağaçların ritmik sallanan üst kısımlarını gördü. Bulutlar gökyüzünü karartmış, rüzgâr sertçe esmeye başlamıştı. Kuru yapraklar önündeki otoparkın asfalt zemininde sağa sola uçuşuyordu. Marcus'un, telefonunun minik hoparlöründen metalik biçimde duyulan sesi, az da olsa odaklanmasını sağlayan tek şeydi.

"Laura, orada mısın?"

"Evet. Sinyal çok zayıf... Marcus, resmen titriyorum."

"Her şey yoluna girecek. McKay kelepçeliyse –ve hiçbir şey hatırlamıyorsa– endişe edecek bir durum yok demektir. Ama hatırlıyorsa... Sizi neden oraya sürükledi?"

"Bilmiyorum. Neyse, zaten anlamam gereken bir mesele daha var. Polis dosyasında Wendell adında bir görgü tanığı olduğunu söyledin, değil mi?"

"Evet ama gerçekte öyle biri yokmuş. Bir görgü tanığı buldukları dedikodusunu yaymak için tamamen polisin uydurduğu hayali bir kişiymiş. Polis katilin üniversite öğrencilerinden biri olması halinde telaşa kapılacağını ve hata yapacağını düşünmüş olmalı; bu açıdan bakıldığında mantıklı tabii. Dosyada o ismi görür görmez her şeyi anladım..."

"Ben gözden kaçırmışım ama..."

"Laura, dinle beni, lütfen. McKay kendisini aldatan kız arkadaşı yüzünden profesörü öldürmüş. Wendell onun kimliğini açık edecek tek kişiydi, o yüzden McKay'in onu da öldürmesi gerekiyordu; tıpkı döngüde olduğu gibi... Anlıyorsun değil mi?"

"Düşünmeye çalışıyorum."

"Laura, Bob'la birlikte oraya geliyoruz. Senden tam koordinatları almam gerek. Bob FBI ile bağlantıya geçti; onlar da hemen bir ekip

çıkarıyorlar şimdi. İçinde bulunduğun durumda düşünmek hiç de kolay değil, farkındayım ama bana güvenebilirsin. Sana başta söylediğim şeyi düşün. McKay ve Blaine kardeşmiş. Blaine kız arkadaşı öldürüldüğü sırada başka yerde olduğunu kanıtlamış ama ya McKay? O bu işi kolayca yapabilirdi. İki kardeş arasında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyoruz.”

Laura, Ted ve Blaine’in kardeş olduğu fikrine alışmakta zorlanıyordu. Bu parça, yapboza nasıl uyabilirdi?

“Marcus, şimdi telefonu kapatıyorum. Birazdan dönmezsem bir şey olduğundan şüphelenecekler. Konum atarım sana.”

“Tamam. Çok dikkatli ol. McKay profesörü ve muhtemelen kardeşinin kız arkadaşını da öldürdüyse başa çıkmamız gereken bir başka gerçeklik var demektir. O iki ölümün arasında uzun bir süre vardı. Bob bunların dışında başka cinayetler de olduğunu düşünüyor.”

Laura hiçbir şey söylemedi.

“Bunları sana dikkatli olmanı istediğim için anlatıyorum.”

“Tamam, olurum, söz... Hoşça kal.”

Laura konuşmayı sonlandırsa da telefonu kulağından çekmedi. Yaşadığı şok ve şaşkınlık biraz olsun hafiflerken, korkusu artmıştı. Fabrika birden tehditkâr bir varlık gibi göründü gözüne. Lee Stillwell’i pek tanı-mıyordu; onun kanadında görevli değildi. Ama birinin kendi yanında olduğunu hissetme ihtiyacı öylesine güçlüydü ki aklından bir an evvel içeriye girip güvenlik görevlisine katılmaktan başka hiçbir şey geçmiyordu.

Telefonunun GPS’ini açıp bulunduğu yerin koordinatlarını Marcus’a gönderdi.

Başka cinayetler de olabilir.

Laura tekrar fabrikaya girerken, vakaya dair bildiği her şeyi bir daha gözden geçirdi. Marcus’un biraz önce anlattığı şeylerin etkisindeydi hâlâ ama o bilgilerin ötesini görmeye ve onca zamandır Ted’i yönlendiren görünmez unsurları anlamaya başlamıştı. Artık aşılması gereken esas zorluk, Ted’in şimdi bu bilgilerden hangilerine vâkıf olduğunu anlamaktı.

Laura büroları geride bıraktıktan sonra Ted’in birkaç dakika önce duraksadığı yan kapının önünde durdu. Bu iç kapıya neden asma kilitli takılmıştı? Laura hiç tereddüt etmeden anahtarlıktaki en büyük anahtardan başlayarak kilidi açmaya çalıştı. Doğru anahtarı bulup içeri girdiğinde kendini tam bir kargaşa içindeki mobilyalı bir büroda buldu. Lambayı

yakmayı denese de şansı yaver gitmeyince cep telefonunun ışığını açıp etrafı dolaşmaya başladı. Odada ahşap bir masa, kırık bir iskemle ve birkaç dosya dolabı vardı. Binanın genel anlamda pisliğine ve çürümüşlüğüne rağmen, buraya belli aralıklarla gelindiği açıkça belli oluyordu. Laura masa çekmecelerinden birini denedi. Beklentilerinin tersine, çekmece kolayca açıldı. İçinde dokunmaya cüret edemediği, sağlam durumda evrak dosyaları vardı. Eli bu kez sola, diğer çekmeceye gitti ve orada da başka dosyalar olduğunu gördü. O dosyalarda neler olduğunu biliyordu; bundan emindi.

İlk dosyayı alıp açtı. Bir eliyle telefonunu tutarken, diğer eliyle içindeki birkaç sayfayı karıştırdı. Haklıydı. Önünde Elizabeth Garth adında bir kadının öldürülmesiyle alakalı birkaç gazete kupürü duruyordu.

Boğazı kesilerek öldürülmüş bir kadının...

Laura kendini engelleyemeyerek olayla ilgili üç dört kupürü okudu.

Sonra çekmecedeki diğer dosyaları karıştırdı. Toplamda on dosya vardı; hepsinde de kadınlar...

Başka cinayetler de olabilir.

LAURA YANLARINDAN AYRILALI beş dakika olmuş ve Lee huzursuzlanmaya başlamıştı. McKay yüzünde esrarlı bir gülümseme, sakın bir ifadeyle onu izliyordu.

Güvenlik görevlisi, “Nedir burası?” diye sordu.

Ted başını kaldırdı, cevap havada uçuşuyormuş gibi önce soluna, sonra sağına baktı.

“Bir tür barınak galiba... Bir geçit.”

Lee çok da şaşırmadı. Terk edilmiş bir fabrikada dolaşmaktan hoşlanan zengin bir adam hakkında Lavender’da ürkütücü birtakım şeyler duymuştu.

Lee isteksiz bir tavırla, “Demek hatırlıyorsun,” dedi. “Doktor dönsün, çıkarız buradan.”

“Döneceğini sanmıyorum.”

Lee’nin gözleri kısıldı.

Ted, “Yani kısa sürede döneceğini sanmıyorum,” diye devam etti. “Konuşmasından anlaşıldığına göre acil bir durum var gibiydi.”

“Ayrılmadan önce birkaç kelime etti sadece.”

“Belki öyledir.”

Ted çelik bir masanın kenarına oturdu. Masanın üstüne paslanmış metal parçaları, boya kutuları ve başka hurdalar saçılmıştı. Ted’in elleri önünde kelepçelenmiş halde dursa da Lee tetikteydi. Bu adam dışarıda tanıdığı birilerine haber uçurmuş ve buradan kaçmak için yardım ayarlamış olabilirdi. Dr. Hill ona güveniyor ama Lee’ye göre hiç güvenli olmayan bir biçimde hareket ediyordu.

“Lavender’a kapatılmadan önce intihar etmeyi planlıyordum.” Ted konuyu aniden değiştirirken, yüz ifadesi de dikkat çekici biçimde farklılaşmıştı.

“Sen hasta filan mısın?”

“Havır.”

Bir kez daha rüyadaymışçasına bir ruh haline büründü Ted.

“Lee, hâlâ intihar etmek istiyorum.” Ted gözlerini iri iri açtı. Bir delinin gözleriydi bunlar; yakaran gözler. “Dünyada bundan daha çok yapmak istediğim başka bir şey yok.”

Lee hemen alarma geçti. Elini tabancasına götürse de kılıfından çıkarmadı.

Ted gülümsedi ama oturduğu yerde kılını bile kıpırdatmadı.

“Sakinleş, Lee. Sana bir teklifim var.”

“Ne gibi?”

“Doktor geri döndüğünde buradan kaçmaya çalışacağım. Sen beni uyaracaksın ve böylesi durumlarda yapılması gerekenleri yapıp kitaba uygun davranarak durmam gerektiğini, aksi takdirde beni vuracağını söyleyeceksin. Ben uyarıların hiçbirini dinlemeyeceğim. Sonra bam, bam... Ve olay kapanacak.”

“McKay, seni öldürmeyeceğim. Sınırı aşarsan kurşunu bacağına versin.”

“Haydi ama Lee... Bir saniyeliğine uyumlu davran, olur mu? Dr. Hill kusursuz bir tanık olacak. Bacağıma veya başıma nişan almışsın kimin umurunda? Öyle olsa bile kimse bir şey ispatlayamaz ki. Oldukça hızlı koşabilirim, zincirler o kadar da sıkı değil. Çok kolay bir atış olmayacak.”

Lee, “Seni öldürmeyeceğim,” diye tekrarladı. “Tek istediğim, üç olmadan Lavender’a dönmek ve evime, karımın yanına gitmek.”

“Karından söz etmişken... Adı Martha’ydı, değil mi? Şöyle düşün: Göl kenarındaki küçük ev hayalin ya gerçek olsaydı? Muhteşem bir şey olurdu, değil mi?”

Lee’nin alnı kırıştı.

“Hayal et, Lee. Bir de dört çeker pikabın olsa ihtiyacınız olan her şeyi doldurup Martha’yla birlikte uzaklara gitseniz ve orada iki üç gün geçirseniz... Hayal et; emekliliğinden sonra Martha’yla birlikte şöyle iki üç ay Avrupa’yı gezerseniz... Hiç Avrupa’ya gittiniz mi? Hayal et; tüm bunları ne kadara mal olacağını hiç dert etmeden yapmak ne güzel olurdu, değil mi?”

“‘Hayal et,’ ‘hayal et.’ Tamam, John Lennon, sadede gel bakalım.”

"Söylemek istediğim, Lee, tüm bunları şu anda gerçek kılma şansına sahip olduğun."

"Nasıl olacakmış bu iş?"

"Bu fabrikanın altında geniş bir bodrum var. Orada bir milyon dolar saklı. Nakit. O para senin olur."

Lee gülümsedi.

"Bodrumda bir milyon, öyle mi?"

"Haydi, Lee. Hafta sonlarını geçirdiğim evi gördün. Bu ve bunun gibi birçok arazim var. Acil durumlar için o kadarcık parayı zulalamışım, çok mu yani? Bu konuda şüphelen mi var yoksa?"

"Hayır, kesinlikle yok. Şüphelendiğim şey, o parayı nedense tam da buraya, bodruma saklamış olman."

"Seni buraya neden getirdiğimi sanıyorsun?"

Lee birkaç dakika dikkatle inceledi Ted'i. Sonra hâlâ yalnız olduklarına emin olmak için kapıya baktı. İsteddiği en son şey, Dr. Hill'in bu konuşmaya kulak misafiri olmasıydı.

"Ben de hiçbir şey hatırlamıyorsun sanıyordum."

"Öyleydi aslında. Ama bazı şeyler geri gelmeye başladı... Lee, bak. Aşağıda bir milyon dolar yatıyor. Yapmamız gereken tek şey, bodruma şöyle bir göz atmak; sonra anlayacaksın. Bu kadar kolay... Paranın burada ne işi varmış ya da nerden gelmiş, kimin umurunda?"

Güvenlik görevlisi tereddüde düşmüştü. Ted kolaylıkla görebiliyordu bunu.

"Lee, artık bu kadar yol gelmişiz... Senden başkasını değil, beni öldürmeni istiyorum. İnan bana, alnıma bir kuşun yemem herkes için en iyisi olacak."

"Sırf kaçmaya çalışıyorsun diye sana ateş edemem."

Ted güvenlik görevlisinin neyi ima ettiğini anladı.

"Belki... Belki kaçmaya çalışmaktan daha fazlasını yaparım. Mesele Dr. Hill'e saldırır ve böyle boğazına sarılırım." Ted hareketi gösterdi. "Sonra sen bana bağırıp onu bırakmamı söylersin, bense yana doğru bir adım atar ve ona zarar verebilecek bir şeyler almaya çalışırım. Bu masada duran herhangi bir şey iş görür."

"Dediğini yapacağımı söylemiyorum."

"Anlıyorum. Sadece yüksek sesle düşünüyoruz. Sen Laura'nın önünde beni vurusun. Doktor tepki verdiğini, onu savunduğunu ve ateş etmekte son derece haklı olduğunu söyler. Polis muhakkak ki sana soru soracak veya bir form filan doldurtacaktır. Ama hepsi o kadar. Daha sonra buraya geri döner ve parayı alırsın."

"Para nerde? Görmek istiyorum."

Ted gülümsedi.

"Bodrum kapısından giriyorsun. O kapının anahtarı diğer anahtarlarla birlikte değil; şuradaki deliğin içinde saklı."

Çelikten yapılmış bodrum kapısı oldukça sağlam benziyordu. Lee, Ted'in gösterdiği deliği araştırıp anahtarı buldu.

"Dr. Hill geri gelirse ona aşağıda bir ses duyduğumu söyleyeceğim. Sakın aptalca bir şey yapmaya kalkışma."

Anahtarı kilide sokmadan önce Ted'e döndü.

"Bekle. Parayı görmeden ve bir karara varmadan önce ne yaptığını bilmeliyim."

"O sır benimle birlikte ölse daha iyi olur."

"Peki, para..."

"Para tedbir içindi. Benim param; eğer endişelendiğin şey buysa."

"Eh, girelim o zaman."

Dar basamaklardan inerek bir sahanlığa çıktılar. Burada bir elektrik paneli vardı.

"Yukarı katların sigorta kutusu..."

Lee kuşkuyla baktı Ted'e; bir anlık tereddüdün ardından ana düğmeyi çevirdi. Işıklar yandı. Basamaklardan inmeye devam ettiler. Ted önden gidiyor, ayağındaki zincirler yüzünden düşmemeye dikkat ederken, Lee ihtiyatlı bir mesafeden onu takip ediyordu.

Aşağıda her şey büyük bir karmaşa içindeydi. Eski makineler, büyük ahşap sandıklar, dosya dolapları, masalar, iskemleler... Taşınma sırasında geride bırakılan her şeyin son durağı sanki bu unutulmuş yeraltı dünyası olmuştu. Yukarıda saklanacak birçok yer vardı ama bu hurda ve moloz yığını labirentinde durum çok daha kötü görünüyordu. Duvarların üst kısımlarındaki pencerelere tuğla örülmüştü, aydınlatma son derece yetersizdi. Her köşeden ayrı bir uzamış gölgeler şehri yükseliyordu.

Ted bu labirentin içinde yolunu rahatlıkla buluyor, Lee sessizce peşinden geliyordu. Kutsal gereği uyarmanın ne anlamı vardı? Piç herif vurulmak istiyordu zaten.

Yoksa niyeti başka mıydı?

İki üç kez, sağa sola kaçışan kemirgenlerin başka bir şeyle karıştırılması imkânsız seslerine kulak kabarttılar. Lee farelerden tiksiniyordu ama hiçbir şey söylemedi. Ted'le birlikte antika daktiloların sıralandığı, kalın toz tabakasıyla kaplı uzun bir rafın önünde durdular. Rafın yanındaki antrede varlıklı olmanın göstergesi, ihtişamlı günlerini çok geride bırakmış, yıpranmış, yeşil kadife bir kanepede duruyordu. Ted kanepeyi bir kenara itti. Lee birkaç metre geriden ihtiyatla izlerken, gözüne kaçışan bir fare ilişti. Dr. Hill'e söyleyeceğim bir bahanem var en azından, diye düşündü. Burada gerçekten de tuhaf sesler duyuluyordu.

Kanepenin altında kulpsuz bir kapak vardı. Ted kapağı açmak için keskin bir şeye ihtiyacı olduğunu söyleyince Lee gülmemek için zor tuttu kendini.

"Sana öyle bir şey vermeye niyetim yok," diye dalga geçti onunla. "Geride dur ve kıpırdama."

Lee kapağı kaldırmak için anahtarlarından birini kullandı. Yalan söyleyecek hali yoktu; o an birden heyecanlandığını hissetti. Ya o paraya gerçekten sahip olursa? Kafasında bir plan şekillenmeye başlamıştı bile. McKay'i vurması için hiçbir neden yoktu; Dr. Hill geri döner dönmez buradan bir an evvel çıkmaları için ısrar edecekti. Hastanın güvenliğinden sorumluydu ve doktor ona karşı gelemezdi. McKay ise çenesini kapalı tutacaktı, çünkü Lee artık çok şey biliyordu. Daha sonra buraya dönüp parayı alabilirdi. Gülümsedi.

Tabii para varsa.

Lee kapağın altındaki boşlukta büyükçe metal bir kutu buldu. Kutunun kapağını kapalı tutan iki kancayı başparmağıyla itti. Kutu yumuşak bir *tık* sesiyle açıldı. Kapağı kaldırdığında, şeffaf plastik torbalara sarılı paraları gördü. Yüzer dolarlık banknotlar halinde, düzgünce sarılmış on paket... Lee hayatında bu kadar çok parayı ilk kez bir arada görüyordu. Heyecanla, Martha'yla birlikte seyahate çıkabilirim, diye geçirdi içinden. McKay'in bir tür telepatik gücü vardı herhalde çünkü kusursuz bir plan önermişti: Martha diğer ülkeleri göremediğine yanar dururdu. Karısının

en uzak seyahati, kız kardeşini ziyaret etmek üzere gittiği Kuzey Carolina'yıydı. Oysa şimdi...

Derken aşağıdan bir şey, anormal bir hızla sürünerek yaklaşp metal kutunun üstüne sıçradı. İri ve griydi, devasa kazma dişleri vardı. Işığın vuruşuyla gözleri parıldadı ve kapağın yanında çömelmiş duran Lee geriye sıçradı ve dengesini kaybetti. Hayvan zemindeki delikten çıkardı başını; bu ve Ted'in ani hareketi, Lee'nin gördüğü son şeydi oldu. Ardından karanlığın kucığına düştü; sanki başı infilak etmiş gibiydi.

Boğuk bir çığlık çıktı ağzından.

Rafin devrilmesiyle birlikte üstüne daktilolar yağdı.

GERİ DÖNERKEN Laura'nın aklından birçok şey geçmiş ama güvenlik görevlisini orada bulamayacağını hiç düşünmemişti.

Ted kolları iki yanında, geniş alanın ortasında duruyordu. Zincirlerinden kurtulmuştu.

"Lee nerde?"

"Bodrumda."

Laura bu sözlerden, güvenlik görevlisinin hâlâ hayatta olduğunu mu kastettiğini merak etti ama sormaya cesaret edemedi.

Soğukkanlılığını kaybetme.

Ted bileklerini göstererek, "Onu zincirledim," dedi. "Daha sonra serbest bırakacağım. Ama Laura, sen gitmelisin, hemen şimdi."

"Gitmek mi? Neden? İlerleme kaydettiğimizi sanmıştım. Haydi, Lavender'a geri götüreyim seni. Şu anda seni rahatsız eden şey neyse aşmanı sağlayabiliriz. Aileni düşün, ayrıca..."

"Laura, benim için yaptıklarını takdir ediyorum. Ama terapi her şeyi çözmiyor. *Değiştirilemez* bazı gerçekler var."

Laura yerinden kıınıldamadı.

Ted, "Haydi," diye çıkıştı. "Dışarı çık, geldiğimiz yoldan evime geri dön. Ve kimseye bir şey söyleme."

"Sen ne yapacaksın?"

Ted tereddüt etti. Yüzünde bir an ne yapacağını bilmez birinin ifadesi belirse de hemen kayboldu.

"Kötü bir şey yapmayacağım."

Laura, Ted'in aklından neler geçtiğini anlamaya başlıyordu. Ted'in aklının karıştığını görebiliyor, bildiği şeyi Ted'e yardımcı olmak için kullanması gerektiğini düşünüyordu.

Ted birden, "Arayan kimdi?" diye sordu. İleri doğru bir iki adım attı sonra.

"C kanadı sorumlusu Marcus Grant. Hastalardan biriyle alakalı acil bir durum varmış."

"Hı-hı."

"Hepsi bu kadar..."

"Ne tür bir acil durum? Epey konuştunuz."

İki veya üç uzun adımla Laura'nın dibinde bitebilecek mesafedeydi.

"Laura, biliyorlar, değil mi?"

Laura'nın kaşları çatıldı. Ne yapıp etmeli, kontrolü tekrar ele geçirmeliydi.

"Dosyaları sakladığın odaya girdim. Bir süredir onlara bakıyordum. Gecikmemin nedeni bu..."

Ted, "Demek ne yaptığımı biliyorsun," diye mırıldandı.

Ted birden bir ses duymuş gibi başını kaldırdı. Sonra bakışlarını yere indirip gözünü odanın köşesine dikti. Nerede olduğunu unutmuşa benziyordu.

"Ted, lütfen. Maalesef işler sandığından daha karmaşık."

Ted, "Çık dışarı," dedi. Sonra arkasına dönüp bodruma yöneldi.

Laura, "Ben de seninle geliyorum," diye seslendi ona.

Ted arkasını dönmeden cevap verdi.

"Öyle yaptığın takdirde başına gelecekleri çok iyi biliyorsun."

Yine de Laura peşinden gitti. Bodruma inen basamakları yarılarmıştı ki burnuna benzinin tanıdık kokusu geldi.

LAURA BASAMAKLARIN DİBİNDE en az beş bidon gordu. Her yeri hurdavla kaplı koridor boyunca ilerleyip yerdeki kapığın yanında duran eski kanepeyle antika daktilolar yığınının yanına geldiler. Boş raf. Laura'ya burada olup bitenler hakkında az çok fikir veriyordu. Etrafa biraz daha dikkatli bakınca yerdeki açık deliğin yanında taze kan izleri gördü ama güvenlik görevlisi ortalarda yoktu.

"Lee nerde?"

Ted ilgisizce, "Şurada arkada," diye cevap verirken, durdukları yerin birkaç metre ilerisindeki büro mobilyasını işaret etti. Bir buçuk metre yüksekliğinde, sürme kapılı bir dolap. Bodrumdaki diğer her şey gibi, bu da modern tasarımdan nasibini almamıştı ve bir ton ağırlığında filan olmalıydı. Güvenlik görevlisinin botları ucundan dışarı fırlamıştı.

Ted delikten bir şey almak üzere çömeldiğinde, Laura metal kutuyu gördü.

"Ted, ne yapmayı planlıyorsun?"

Ted cevap vermedi. Laura onun bu düşünceli halini fırsat bilip tozlu iki iskemle çekti ve birine oturdu.

"Son bir seans yapalım istiyorum," dedi.

Ted arkasına dönüp önce boş iskemleye, sonra da Laura'ya baktı.

"Yoldalar mı?"

Laura başıyla onayladı.

"Ne kadar zamanımız var?"

"Bilmiyorum. Belki bir saat."

Ted iskemleye oturdu.

"İyi fikir aslında... Holly'yle konuşmanı istiyorum. İnsanlar hakkımda çoğu gerçek, bir sürü kötü şey söyleyecek. Benden nefret ederse onu suçlayamam."

"Onunla konuşacağım, söz."

"Ve yaşananları yazmak istersen benden sana izin... Biliyorum, ihtiyacın filan olduğundan değil ama..."

Laura böyle bir olasılıktan Ted'e söz ettiğini zannetmiyordu.

Ted hüzünlü bir ifadeyle gülümseyerek, "Vakamın senin için önemin farkındayım," dedi. "İşini gayet iyi yaptın; aksi takdirde burada olmazdık ve tüm kirli geçmişim gömülü kalırdı."

"Ted, biraz önce söylediğim gibi, işler o kadar da basit değil."

"Hayır, gayet basit. O kadınları ben öldürdüm." Ted rüyadaymış gibiydi.

Yanlarından hızla geçen bir fare Laura'yı korkudan yerinden sıçratmıştı. Her yer fare kaynıyordu; benzin kokusundan paniğe kapılmışlardı anlaşılan.

"Ted, Blaine hakkında konuşmalım istiyorum."

Ted başını salladı.

"Onu hatırlıyor musun?"

"Blaine benim kardeşim. Ama sen söz edene kadar onu hiç düşünmemiştim. Laura, her şey yavaş yavaş geri geliyor. Elime fener almış, beynimin içine bakıyormuşum gibi. Eskiden her şey karanlıktı, ama şimdi görebiliyorum."

"Çok iyi..."

Ted pek aynı fikirde değildi.

"En başından beri biliyor muydun? Yani Blaine'in kardeşim olduğunu?"

"Hayır. Bağlantıyı polis buldu."

Ted, "Polis..." diye mırıldandı.

Laura söylediğine pişmandı. Ted'in terapiye odaklanmasını sağlamalıydı; polisi ve vakanın geleceğini tartışmanın sıkıntısı bir yana, bu alışılmadık ortamlarla başı yeterince dertteydi zaten.

Ted, "Blaine'i üniversitede birinci sınıf öğrencisiyken öğrendim," dedi. "O zamanlar babamın zaman zaman bana yaklaşma çabaları oluyordu. Benimle hep ilgilenen ve babamdan daha iyi bir kardeşi hak eden Audrey Halam vasıtasıyla. Bir gün gönülsüzce de olsa onunla buluşmayı kabul ettim; o gün bana Blaine'den söz etti. Fotoğrafını bile gösterdi."

"Baban bunu neden yaptı? Özellikle o anı neden seçti, demek istiyorum."

Ted omuz silkti.

"Blaine'i gerçekten tanımam ve Blaine'in, aramızdaki kötü ilişkinin bedelini ödememesi gerektiği konusunda birtakım laflar geveledi."

"Makul."

"Elbette... Babam her zaman dünyanın en mantıklı piçi gibi konuşmayı becermiştir. Ama haklısın; neden özellikle o gün? Ben üniversitedeydim, Blaine de lisede. Laura, işin doğrusu, babam yine hayatımın içine sıçmaya karar verdi ve o an aklına gelen ilk şeyi kullanmak istedi. Bu kadar basit. O piçin umursadığı tek şey, kendi kıcını sağlama almaktır. Yoksa iki oğlu birbirlerini tanımış, aralarında doğru dürüst bir ilişki olmuş, umurunda bile değildi. Bundan emin olabilirsiniz."

"Peki, sen umursuyor muydun?"

"Blaine'le bir ilişki kurmayı mı? Tabii ki hayır... O gün babamla her zaman olduğu gibi yine ağız dalaşına girdik ve ben yanından ayrıldım. Kardeşimle tanışmak gibi bir niyetim kesinlikle yoktu."

"Ama bunu düşündün, değil mi? Aranızdaki kötü ilişkinin kardeşinin –ya da senin– suçu olmadığı hakkındaki sözlerinde haklıydı baban... Öyleyse onunla tanışmaktan kendini neden mahrum ettin?"

"O meseleyi öyle uzun uzadıya düşünmedim. O yıl üniversitede çalkantılı bir dönem yaşıyordu. Blaine'i yakından tanımak, babamla bağımı asla koparamamak anlamına gelecekti; hayatıma girmesi için ona bir başka kapı aralamış olacaktım. Sonradan yaşananlara bakılırsa kardeşimi iyi ki tanımamışım. Blaine de babam gibi orospu çocuğunun tekiymiş."

Ted sustu ve bakışlarını yere indirdi. Laura onun ne düşündüğünü biliyordu. Uzanıp çenesini kavradı.

"Ted, bana bak."

"Galiba ben de kaçamayacakmışım babam gibi olmaktan."

Laura elini çenesinden çekmedi.

"Senin hakkında konuşmak istemiyorum henüz. Baban hakkında da... Blaine'den söz edelim."

Laura elini çekip yavaşça arkasına yaslandı.

Ted, "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye sordu.

"Onun evine gittiğini biliyoruz. Nedenini hatırlayabiliyor musun?"

Ted pek hatırlayamıyormuş gibi görünüyordu.

"Kız arkadaşının cinayetiyle ilgili haberleri gördüğümde, onun kardeşim olduğunu anladım. Yıllar önce babamın bana gösterdiği fotoğrafını görmüştüm yalnızca ama yüzü zihnime kazınmıştı. Babamın bazı yüz hatlarını almıştı, özellikle de yüzünün bu bölümünü." Ted alnını işaret etti. "Ama televizyonda, muhabirden kaçmaya çalışırken sokakta çekilmiş görüntülerini gördüğümde kesin emin oldum. Tıpkı babam gibi yürüyordu; hafif öne doğru eğik ve kolları her iki yanından dümdüz sarkar halde... Onlar gibi kollarını sallamadan yürüyen başka kimse görmedim zaten."

"Onu görünce ne düşündün?"

"Bilmiyorum. Suçlu olduğunu, herhalde. Gerçekten hatırlayamıyorum."

"Peki, Blaine hakkında şimdi ne düşündüğünü söyle bana."

"Mecbur muyum?"

Laura başıyla evetledi.

"Blaine benim kardeşim. DNA'larımızda bir şey var; ruhumuzda yanlış bir şeyler var herhalde."

"Peki, bunu düşünmek iyi mi geliyor?"

"Doğruyu söylemem gerekirse, evet."

"Blaine'i ilk kez üniversitenin birinci yılındayken öğrendiğini ama onun hakkında doğru dürüst düşünemediğini çünkü o ara üniversitede çalkantılı bir dönem yaşandığını söyledin. Bundan kastın neydi?"

Laura sorunun cevabını biliyor ama Ted'den duymak istiyordu.

"O yıl bir adam öldürdüm. Adı Thomas Tyler'dı. MSU'da profesördü. Adam o dönemler kız arkadaşım Georgia'yla ilişki yaşıyordu. Laverne'in bahçesinde gördüğüm adam oydu."

Tam o sırada bir farenin kopardığı kulak tırmalayan cinsten tiz çığlık Ted'in sözlerine vurgu yaptı. Odanın diğer köşesinde, başka bir fareden karşılık geldi.

Laura, "Nasıl yaptın?" diye sordu.

"Profesör ve Georgia akşamları kütüphanenin arka tarafında buluşuyordu. Georgia'nın ayrılmasını bekledikten sonra gizlice profesörün arkasından yaklaşıp boğazını kestim ve kaçtım. Sonra bir soruşturma açıldı tabii ama bir sonuç alınamadı."

Ted'in o yıl yaşanan olayları böylesine mekanik tekrarlaması çok tuhaftı.

"Garip. Yukarı kattaki dosyalarda sadece kadınlar vardı."

"Bu... Kişisel bir meseleydi."

"Georgia'yla yakın mıydınız?"

Soru Ted'i gafıl avlamıştı. Geride kalan yıllar boyunca Georgia'yı sık sık düşünmüş ama onu her zaman öncemsiz görmüştü. Dahası, kızın yüzünü bile doğru dürüst hatırlamıyordu.

"Pek ortak noktamız yoktu. Bir süre sonra birbirimizden kopmuştuk galiba; sonrasında da hiç görüşmedik."

"Ama buna rağmen profesörü öldürdün."

"Laura, nereye varmak istiyorsun, bu soruları sormanın amacı ne?"

"En başından beri karmaşık düğümü çözmeye çalışıyorduk. Düğümü biraz gevşetmeyi becerdiğimiz her seferinde aceleyle çekip geriye gidiyorduk. Ted, artık boştaki tüm uçları çekmenin zamanı geldi. Kardeşin Blaine bunlardan biri, Tyler cinayetiye bir başkası. Öldürülen tüm o kadınlar da öyle. En başından beri gözden kaçırdığımız bir şey vardı; tüm olayları birbirine bağlayan bağ... Ve o bağ yakalamanın tek yolu, geçmişine derinlemesine bakmak ve onu gün ışığına çıkarmak."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama bunun gerçekten bir önemi var mı? Sonuç yine aynı olacak nasılsa..."

"Holly ve kızlar için çok şey fark edecek."

"Peki, başka ne öğrenmek istiyorsun?"

Laura, Ted'in gözünün içine bakarak, "İlk kadını nasıl öldürdüğünü öğrenmek istiyorum," dedi. "Ve bana tüm detayları anlatmanı, hatırlayabildiğin her şeyi söylemeni... Kadının adı Elizabeth Garth'dı değil mi?"

"Peki, madem öyle istiyorsun..."

Ted bir an düşündü; gözleri donuklaştı, konuşmaya başladığında sesi daha önceki gibi monoton çıkıyordu.

"Elizabeth Garth genç, bekâr bir anneydi. Henüz yirmili yaşlarındaydı ve büyüdüğüm yere yakın küçük bir kasabada, Harperfiled'de bir sinemada çalışıyordu. İki yaşında bir oğlu vardı. Oğlan anneanne ve dedesiyle birlikte New Hampshire'de bir yerde oturuyordu ki bunu daha sonra öğrenmiştim. Kötü bir anne değildi; zamanla her şeyin düzeleceğini ve oğlunu kendi başına büyüteceğini umuyordu. Ebeveyni, kızlarının

anılarını doğru düştü yetiştirecek durumda olmadığına inanmış. canlarına almışlardı. Bu duruma en çok karşı çıkan çocuğun babasıydı. Anneyle konuşmuyor, kadını hamile kalmakla suçluyordu. Cinayetten sonra, polisin katili bulmaya çalıştığı günlerde bile baba Elizabeth'i suçladı: olaya çanak tuttuğunu, daha da kötüsü, bunu hak ettiğini söyledi."

Ted başını iki yana salladı.

"Ama kadının bir şeye çanak tuttuğu filan yoktu. Sarışın, incecik bir kadındı. Narin. Tıpkı diğerleri gibi... Yanlış zamanda, yanlış yerdeydi. Aynı sinema salonunda çalışan iki kızla daire paylaşıyordu. Arkadaş değildiler aslında, aralarının iyi olduğu söylenemezdi. Elizabeth oğlunu yanına alıp diğer kızlarla birlikte o küçük dairede yaşadıklarını hayal bile edemiyordu; o aralar tek düşündüğü, başka bir yere taşınmaktı. Sinema salonunun ilan panosuna ve çevredeki dükkânlara el yazısıyla hazırladığı küçük el ilanlarını yapıştırmıştı: 'Olgun, sorumluluk sahibi bir kadını; makul bir maaşla, kendim ve küçük oğlum için bir oda karşılığında ev işleri ve diğer günlük işleri yapabilir, yaşlılara bakabilirim.' İlanı Elly olarak imzalamıştı."

"Sen de aradın, iş ve kalacak yer önerdin."

"Evet. Fazlasıyla kolaydı çünkü o daireden çıkmak ve çocuğunu yanına almak istiyordu. Diğer koşullar altında, öylesine sapa bir yerde bir yabancıyla buluşmayı kabul etmezdi. Kasaba dışında ıssız sayılabilecek bir yer seçip benimle orada buluşmasını söylemiştim. Arabamı yolun kenarına park ettim. Güneşin batmasından kısa bir süre sonra külüstür bir kamyonetle çıkageldi. O noktadan sonra yol karmaşıklaştığı için birlikte gitmek zorundaydık. Bu gerçek değildi tabii; götürdüğüm yerde göreceği hiçbir şey yoktu. Kamyonetinden inip benim arabama bindi. Kısa bir süre önce çift vardiyadan çıkmıştı ve çok yorgundu. Ona dul olduğumu, yedi yaşında bir oğlum ile büyük, boş bir evim olduğunu söyledim. Bana oğlundan ve eski kocasından söz etti. İhtiyaç duyduğu anlarda hiçbir zaman yanında olmayan, genç bir miskinmiş. Hemen güvenini kazandım.

Ama Elizabeth sonunda gittiğimiz yönde hiç ev bulunmadığını, oğlu ve kendisi için bir iş ve barınacak yer bulmak gibi bir şeyin söz konusu olmadığını fark etti. Arabadan atlayıp can havliyle ormana koştu. Hiç zorlanmadan onu açıklığa kadar takip ettim. Çok çelimsizdi, hemen hemen hiç direnç göstermedi."

Laura dünyanın en doğal sorusunu soruyormuş gibi, “Onu bıçakla mı öldürdün?” diye sordu. “Tyler’a yaptığın gibi boğazını mı kestin?”

Ted samimi bir pişmanlık yaşıyordu; dokunsan ağlayacak haldeydi. Sessizce onayladı.

Laura, “Buraya gelmeden önce gördüğüm gazete kupürlerinde on kez de göğsünden bıçaklandığı yazıyordu,” dedi,

Ted yine başıyla onayladı.

“Sana bir soru daha sorabilir miyim?” Laura bir an bile tereddüt etmeden devam etti: “Onca ayarlamayı Elizabeth’in el ilanını okuduktan ve onunla tek bir kez telefonda görüştükten sonra yaptıysan nasıl biri olduğunu nerden biliyordun? Amaçlarına hizmet edeceğini nasıl anlamıştın?”

Ted gittikçe daha çok kederlenirken başını iki yana salladı.

“Bilmiyorum, Laura... Belki onu o el ilanlarından birini yapıştırırken görmüşümdür. Sence bunun bir önemi var mı?”

“Evet, Ted, var. Çünkü Elizabeth Garth’la ilgili bana anlattıklarının büyük bölümü, biraz önce yukarıda okuduğum gazete kupürlerinden geliyor.”

“Bunlar gerçekten oldu.”

Laura yukarıyı işaret ederek, “O odada gördüklerim,” dedi, “korkunç hatıraların bir koleksiyonu değil, bir soruşturmaydı, Ted.”

Ted büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. Laura devam etti.

“Elizabeth Garth bin dokuz yüz seksen üçte öldü. Ted, sen o zamanlar yedi yaşındaydın... Yedi.”

Şimdi fareler bile durulmuş, sağa sola kaçışmaktan vazgeçmişlerdi.

“Sen ne Elizabeth Garth’ı ne de diğer kadınları öldürdün. Thomas Tyler’ı da... Sen kimseyi öldürmedin! Şimdi sözünü ettiğim o birleştirici bağı görebiliyor musun?”

TED ANNESİNİN ÇIĞLIĞINI ilk kez duyduğunda yatak odasının yıpranmış halısı üstüne uzanmış, küçük, seyyar satranç takımını inceliyordu. Ardından bir başka çığlığın gelip gelmeyeceğini görmek için sesini çıkarmadan bekledi ve neredeyse hiç düşünmeden yatağının altına girdi. Bulunduğu yer, kapının altındaki çatlaktan koridoru az da olsa görmesine imkân veriyordu. Annesi gelirse görebilecekti. Babası evde değildi.

Satranç takımının hemen yanında, Bobby Fischer'in oyunlarını anlatan eski bir broşür vardı. Komşulardan birinin hediyesi broşür, tek bilgi kaynağına dönüşmüştü. Kısa süre sonra içindeki tüm oyunları ezberleyecekti ama şimdilik broşür, en büyük hazinesiydi. Otuz bir taşlı satranç takımı da kiliseden, adı bilinmeyen bir cemaat mensubunun hediyesiydi. Annesi kayıp piyonun yerine alüminyum folyodan bir piyon yapmıştı. İlacını aldığı sürece annesinin elinden inanılmaz şeyler gelirdi zaten.

Ve annesi bugün ilacını almamıştı; Ted bundan emindi. Babası son zamanlarda ilacını zorla yutturuyordu ona. Babasının evde olmadığı zamanlar annesi bazen ilacını almayı unutuyor, bazen de bilerek almıyordu. O zaman akli ona oyunlar oynamaya başlıyordu. Tıpkı rakibini kandırmak ve gerçek planını gizlemek için hamleler yapan Bobby Fischer gibi...

Ted korkmuştu. Bütün gün evde, odasında tıkalı kalmış, Bobby'nin oyunlarıyla zaman geçirmişti ve şimdi, ciddi bir hata yaptığını düşünüyordu. Annesi ona akşam yemeği hazırlamamış, bütün gün tek kelime bile etmemişti. Ted'se bir bardak su almak için dahi aşağıya inmemiş, bütün gün tuvalete bile gitmemişti! Annesinin onu merak etmemesi, aklının ona oyunlar oynadığı anlamına gelirdi. Belki gün içinde onunla konuşmaya çalışsa haplarını içmeye ikna edebilirdi. Ama şimdi bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Hepsinden kötüsü, bu işi halledebilecek tek kişi babasıydı. Babası bu durumu daha önceleri Ted'e sık sık açıklamıştı.

Sorun, son zamanlarda kavgalarının gittikçe kötüleşiyor olmasıydı. Babası, durumu anlaması için annesine vurmak zorunda bile kalmıştı.

“Teddy!”

Annesinin başka hiçbir şeyle karıştırılması mümkün olmayan çılgılığı.

Ne yapmalıydı? Ya annesinin başına gerçekten bir şey geldiyse? Bir keresinde arkadaşı Richie’nin büyükannesinin küvette ayağa kaymış ve kadıncağızı aradan iki gün geçtikten sonra bulabilmişlerdi. Ted, annem yaşlı değil ama yine bir şeye takılıp düşebilir, diye düşündü. Hemen gidip ona yardım etmediği için kendine kızdı.

Olabildiğince cesaretle yatağın altından çıkarken, annesinin onu bir daha çağırmasını isteyip istemediğinden emin değildi. Annesinin, Richie’nin büyükannesi gibi kafasını kırmasını istemiyordu tabii ama aklının zaman zaman ne kadar karışabildiğini de biliyordu. Tutamağı yakalayıp yavaşça çevirdi.

Annesi bağırıyordu artık; üst kat koridorunda çıt çıkmazken, sessizlik çok daha kötüydü.

Ted sessizce ilk basamağa adım atıp sahanlıktan aşağıya baktı. İki ahşap parmaklık arasından oturma odasını görebiliyordu. Kristen McKay’in kanepenin arkasındaki beyaz saçlarını fark etti hemen. Ted onu yerde oturmuş, sırtını kanepeye dayamış ve ayaklarını duvara değene kadar uzatmış halde ilk kez görmüyordu; annesi bir nedenden ötürü orada rahat ediyordu anlaşılan. Aşağı inip ağır adımlarla yaklaştı ona.

“Anne?”

Kristen ona doğru döndü. Ted, gözlerinde bilmesi gereken her şey gördü o an. Akıl karışıklığı ve çaresizlikle doluydu o gözler.

“Saklan çabuk!” Kristen eline sıkıca yapışıp onu kendine doğru çekti. Ted yere, onun yanına kapaklandı.

“Anne ne oldu?”

Annesi, “Evde yabancılar var,” diye fısıldadı.

Aylar önce olsa annesine inanmak için elinden geleni yapardı. İçinden bir ses, *O annen*, ona inanmak zorundasın, diyordu. Ama Ted yalnız olduklarını biliyordu.

“Anne, haplarını aldın mı?”

Annesi bir kaşını kaldırarak ona baktı. Sonra saçını okşadı.

“Teddy, çok sessiz olmalısın.”

Ted sesini alçaltarak, "Anne, evde kim var?" diye sordu. "Onları gördün mü?"

Kristen başıyla evetledi.

"Anten adamlar."

Ted onları daha önce hiç duymamıştı. Ve isimleri kesinlikle korkutmuştu. Kristen arkasına dönerek kanepenin üstünden işaret etti.

"Biri mutfakta. Bir dakika önce oturma odasına girdi; buradan görülebiliyorum onu. Hepsi uzun boylu, Teddy. Kapı çerçevesine çarpmamak için başlarını eğiyorlar. Siskalar, kafaları karınca kafası gibi ve uzun antenleri var."

"Belki çoktan gitmişlerdir. Gidip baka..."

"Hayır!" Kristen uzun tırnaklarını Ted'in küçük koluna batırdı. "Çok tehlikeli. Sana söyledim, onları gördüm ben."

"İyi de buraya neden geldiler, anne?"

Annesi bir an durakladı.

"Teddy, sen zeki bir çocuksun. Biraz önce sorduğun o haplar... Onlar ilaç değil. Bana faydası dokunmuyor. Baban onları içmem için zorluyor beni çünkü yolundan çekilmemi istiyor. Bütün gün uyuşuk yatmamı istiyor."

Ted, "Babam bizi seviyor," dedi ama henüz yedi yaşında olmasına rağmen kuşkulanmaya başlamıştı.

"Hapları mutfaktaki lavaboya boşalttım. Anten adamlar o yüzden geldi."

"Bütün hapları mı?"

Haplar çok pahalıydı; babası o haplara servet ödediğinden şikâyet ederdi hep. Kristen bazen bir iki tanesini tuvalete atar, bu da babasıyla sonu gelmez kavgaların fitilini ateşlemeye yeterdi. Şimdiyse... *Bütün* haplar gitmişti.

"Anten adamlar biliyor; antenleriyle anladılar durumu. O yüzden geldiler."

Ted artık dayanamıyordu. Mutfığa koşmak üzere ayağa fırladı. Annesi yakalamaya çalıştı ama oğlan çok hızlı davranmıştı.

Kristen, "Hayır!" diye bağırdı. Arkasına döndü ve dizlerinin üstünde tek çocuğunun mutfığa koşmasını izledi.

Ted lavaboya koştu. "Burada hiçbir şey yok!" Lavabonun yanında hepsi boş bir yığın karton kutu ve hap ambalajı duruyordu. Annesi yalan

söylememiş, bütün haplar lavaboya, oradan da kanalizasyona gitmişti. Utupendiğini hissetti. İlaçların böylesine toptan yok edilmesinin nelere yol açabileceğini hayal bile edemedi. Sadece düşünmesi bile...

Ted oturma odasına, annesinin yanına koştu. Annesi hâlâ kanepenin arkasında saklanıyordu.

"Anne mutfakta anten adam yok! Anten adam diye bir şey de yok. Bütün hapları atmışsın!"

Annesi sürünüp onu kolundan yakaladı. Ted kolunu kurtarıp geri çekildi.

"Babam çok kızacak!"

"Baban bizden nefret ediyor, Teddy. Başka bir sevgilisi var. O yüzden beni başından atmak istiyor, sonra sıra sana gelecek. Seni yetimhaneye verip..."

"Sus!"

Kristen oğlunun öfkesini görmezden gelerek sürünmeye başladı. Şimdi kanepenin güvenli alanından çıkmış, onu bir kez daha kolundan yakalamaya çalışıyordu. Ama yine başaramadı.

Ted, "Hepsi senin suçun!" dedi. "Senden nefret ediyorum!"

O an Kristen'in yüz ifadesi değişti. Kanepenin güvenli alanına geri çekildi.

Alçak bir sesle, "Sen benim Teddy'm değilsin; onlardan birisin." Kristen mutfakı işaret etti. "Onu orada ele geçirdiniz, değil mi?"

Ted hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı; elinde değildi.

Annesi, "Sakın beni kandırmaya kalkışma," dedi. "Yıkıl karşımdan!"

"Anne..."

Kristen kanepenin üstünden irileşmiş gözleriyle bakarken başını iki yana salladı. Ted burada artık yapabilecek bir şeyi olmadığını biliyordu; tıpkı kısa bir süre sonra işlerin daha da kötüye gideceğini bildiği gibi... Elinden gelince hızla odasına koştu, kapıyı kapatıp yatağın altına saklandı. Satranç takımı ve Bobby Fischer broşürü hâlâ oradaydı. Onları elinin tersiyle bir kenara itip yüzünü kollarına gömdü. Ve hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Sonsuz gibi gelen yarım saatin sonrasında en büyük korkusu gerçek oldu. Frank McKay'in arabasının evlerinin önüne yanaştığını duydu. Saklandığı yerden çıktı. Kan çanağına dönmüş gözleri yavaş yavaş odanın aydınlığına alıştı. Pencereye gittiğinde gerçekten de babasının arabadan

çıkarmakta olduğunu gördü. Şoför tarafındaki pencerenin açık olduğuna çok da dikkat etmedi. Babası evden çıkmaya niyetli olduğunda penceresini hep açık bırakırdı.

Frank'in gür sesi evi inletti. Ted yine yatağının altına saklanmayı seçebilirdi. Oraya saklanmak, aşağı katta olanları duymasına engel olmayacaktı tabii. Ama bir nedenden ötürü kapısını açtı, sürünerek basamakların başına doğru gitti. Kötü bir şeyler olabilirdi. Korkuyordu.

Frank kısa bir süre sonra mutfaktaki boş kutuları fark edecek ve işte o zaman kıyamet kopacaktı.

"İnanamıyorum!" diye bağırdı, tekrar tekrar. "Beş para etmez orospu!" Hakaret, Frank'in uzmanlık alanıydı.

Kristen hiçbir şey söylemedi. Ted aşağıya bakmaya cesaret edemiyor ama annesini kanepenin arkasında otururken gözünün önüne getirebiliyordu. Yerde bir şey parçalandı. Sürahi, vazo veya oturma odası lambalarından biri...

"Bu evi terk ediyorum! Duydun mu beni? Tek yapman gereken o hapları almaktır. Ama sen bunu bile yapmaktan acizsin! Bu kadar değersiz, beş para etmez bir insansın sen!"

Kristen ilk kez konuştu. "Uzak dur benden!"

"Kılımı bile kıpırdatmayacağım."

"Sakın dokunma bana!"

"Kapat çeneni, orospu!"

"Nere..."

Yankılanan bir darbe Kristen'i konuşmaktan alıkoydu. Sonra ardından iki darbe daha... Frank hakaret konusundaki yaratıcılığının yanı sıra, yumruklarını da cömertçe kullanırdı.

"Yut şunu, aptal!"

"Nere..." Kristen konuşamıyordu.

"Hapları nereden mi buldum? Nereden mi buldum? Bir gün böyle bir şeye kalkışacağını bildiğim için saklıyordum onları. İşte seni bu kadar iyi tanıyorum, şıllık! Her zaman bana bir puştluk yapmanın bir yolunu bulmaya çalışırsın. Yut şunu, orospu! Dur bakayım... Çek şu dilini be! Sakın beni ısırayım deme!"

Bir darbe daha... Bu kez Frank avucuyla annesinin yanağını hedef almış olmalıydı: kalın bir kırbacın çatırtısına benzer bir ses çıkmıştı.

"Şimdi bir tane daha alacaksın; bak, seni uyarıyorum, sakın tükürüm deme."

Annesi iki hapi birden asla yutmazdı. O hapları sekiz saatte bir alırdı, Ted biliyordu.

Frank hiddetle, "Ve bu kez üç tane içeceksin," derken, ağzından çıkan her kelimeden şeytanca zevk alıyor gibiydi.

Üç tane! Ted dehşete kapıldı. Haplardan birini almayı unuttuğunda, bir seferde iki tane birden içmek işe yarayabilirdi ama ya üç? Annesini o kocaman haplardan üç tane birden içmeye zorlamanın ne anlamı vardı?

"Ben gidiyorum, Kristen. Duyuyor musun? Belki hiç geri dönmem ve sana devlet bakmak zorunda kalır. Ne güzel, değil mi?"

Annesinden karşılık gelmiyordu artık. Belki her zamankinden daha çabuk uykuya dalmıştı. Belki üç hap içince böyle oluyordu; olamaz mıydı?

Sana devlet bakmak zorunda kalır.

Ted merdivenlerin dibinde Frank'ın sesinin duyunca yerinden sıçradı. Koşarak odasına gitti ve kapıyı arkasından kapattı. Yatağa girip uyuyormuş gibi yaptı. Birkaç saniye sonra oda kapısının açılıp kapandığını duydu. Babam olan biteni duymadığımı düşünüyordur, diye umdu; gerçi buna inanmak çok zordu ya...

Sonra duşun sesini duyunca yatağından çıktı.

Babası genellikle sabahları duş alırdı. Şimdi yıkanıyorsa yine dışarı çıkacak demektir. Ve Ted, anladı. Frank onları terk ediyordu! Biraz önce de böyle söylememiş miydi?

Ben gidiyorum, Kristen.

Ted o an ne yapacağına karar verdi. Yastıklarını hâlâ yataktaymış görüntüsü verecek şekilde ayarladıktan sonra bir çanta alıp içine birkaç giysi koydu. Çantayı yatağın üstüne bırakıp aşağı inmenin akıllıca olup olmadığını düşünmeye başladı. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Babası hâlâ duştaydı; duş onu sakinleştirirdi. Ted birinci kata inince annesinin kanepenin arkasında bacakları iki yana açılmış, başı bir yana düşmüş, uyukladığını gördü.

Annesi bir gözünü açarak, "Teddy..." diye mırıldandı.

Ted yanına gidip alnına bir öpücük kondurdu.

"Anneciğim, senden nefret etmiyorum."

Sana devlet bakmak zorunda kalır.

Kristen McKay'in dudaklarında hafif bir gülümseme uçuştı.

Odasına geri döndü. Satranç takımını ve Bobby Fischer kitapçığını aldı. Pencereden çıktı, daha önce defalarca yaptığı gibi çatıdan kaldırırma atladı. Frank'in Mustang'i onu bekliyordu. Bagaj anahtarı yoktu ama o içine girmenin bir yolunu biliyordu. Arabanın açık penceresinden zor da olsa içeriye girip arka koltuğa geçti. Koltuğu kendine doğru çekti ve işte!

Babasıyla birlikte kaçacaktı. Babası şimdi çok öfkeliydi ama öfkesi yatıştıktan sonra durumu anlardı.

Annesi onlarsız daha iyi idare edecekti. Ted devletin ne olduğunu veya annesine nasıl bakacağını anlamamıştı ama Frank McKay'den daha iyi bir iş çıkaracaklarına emindi.

Bagajda kıvrılıp bekledi.

BAGAJ YEDİ YAŞINDAKİ BİR ÇOCUK İÇİN rahattı; o kadar rahattı ki Ted mucizevi biçimde uykuya daldı. Bu da onun şanslıydı bir bakıma çünkü babasının yanında bir bavul getirebileceği olasılığını düşünmediği anlamına geliyordu. Evi terk etmeden önce bavulunu alması makuldü, değil mi? Bu fikir Ted'in aklına ancak araba hareket ettikten sonra geldi ki o saat-ten sonra endişe etmenin anlamı yoktu. Babasının parası vardı ve ihtiyacı olan her şeyi satın alabilirdi.

Ted nereye gittiklerini kestiremiyordu. Bir süre sonra, arka pencere rafını ittiğinde arabanın iç kısmını görmesine yetecek dar ve uzun bir açıklığın ortaya çıkacağını keşfetti. Frank'in sessiz ve hareketsiz silüetiyle, ilerdeki otobanı görebiliyordu artık. Şehri geride bırakmışlardı.

Bir saatten uzun bir süre yol aldılar. Ya da bir ara satranç takımını koruyucu kalkan gibi vücuduna sıkı sıkıya bastırmış, uyuyakalmak üzere olan Ted'e öyle geldi. Uzun bir yolculuğa çıktıkları fikrine kendini alıştırmaya başlamıştı ki Mustang yavaşladı ve durdu. Zifiri karanlıkta gözlerini kocaman açarak bir süre bekledikten sonra döndü, satranç takımını bir kenara koyup pencere pervazını yavaşça kaldırdı. Işık huzmesi olduğu gibi yüzüne vurunca gözlerini kapamak zorunda kaldı. Frank'in arabadan indiğini görmemiş ama kapının açılıp kapandığını duymuştu.

Dışarıdan sesler geliyordu; biri Frank'e aitti tabii. Diğer bir kadındı. Sonra kapılar açıldı ve araba, iki kişi aynı anda bindiğinde olduğu gibi ileri geri sallandı. Ted özel gözetleme deliğinden bakmaya çalıştı yine ama yolcu koltuğu görünmüyordu.

Ya diğer tarafı itmeye denese? Ted elinden geleni yapsa da hiç şansı yoktu. Rafın diğer ucu sıkışmıştı.

Kadın, "Daha erken gelemediğim için kusura bakma," dedi. "Bugün sinemada çift vardiya çalıştım."

Ted dondu kaldı. Başka birinin gelmesini beklemiyordu. Babası otostopçulardan nefret ettiğini söylerdi hep. Kapı kapı dolaşıp satış yaptığı günlerde sürekli otostopçularla karşılaşır ve onları herkesten daha iyi tanırdı. Genç kadınsa (Ted kadını babasından çok daha genç canlandırmıştı gözünde) otostopçu değildi. *Daha erken gelemediğim için kusura bakma.*

Frank, “Boş ver,” dedi. “Benim de büroda işlerim yoğundu.”

Büroda mı?

“Buraya yakın mı?”

“Çok uzakta sayılmaz. Ama iki araba gitmenin bir anlamı yoktu. Hem böylece biraz tanırız birbirimizi.”

Ted arabanın içini gözetlemekten vazgeçti ama kulağını arka koltuğa bastırarak konuşmaları dinlemeye devam etti.

Ya annesi haklıysa? Bütün öğlen sözünü ettiği öteki kadın bu olabilir. Annesinin oturma odasında, kanepenin arkasında olduğunu düşünmek Ted’in kalbini sızlattı. Üç hap birden almıştı.

Hapları o almadı. Babam zorla içirdi.

Öyle veya böyle annesi, karanlık çökse bile büyük ihtimalle bıraktıkları yerde oturmaya devam edecekti. Sonra akli karışmış halde karanlıkta uyanacaktı; akli karışmış ve yalnız... Devlet onu vaktinde bulamayabilirdi.

Ted ürperdi. Gözünün önüne zifiri karanlık oturma odası geldi; annesi kendinden geçmiş ve başı yana düşmüş, yerde otururken, çevresini sarmış dört anten adam bir grup doktor misali onu inceliyor ve karıncalarının andıran yüzleriyle birbirlerine bakıyorlardı.

Frank kadına Elizabeth diye hitap etmeye başlamıştı. Kadının, büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte bir yerlerde yaşayan küçük oğlu hakkını da konuştular. Ama Ted düşüncelere dalmıştı ve onlara pek dikkat etmiyordu. Henüz itiraf etmeye hazır olmasa da annesini o şekilde bıraktığı için hata yapmış olabileceğini düşünüyordu.

Büyük bir hata.

“... babası onu hiç görmedi,” dedi Elizabeth. “Bir oğlu olduğunu biliyor tabii; ona söyledim. Ama umurunda bile değil. Sende durum nasıl?”

Frank McKay, “Karım öldü ve ev şimdi kocaman geliyor bana,” dedi. “Teddy yedi yaşında; çocuğun kendi başına büyüdüğünü düşünüyorum bazen.”

Karısı ölmüş mü? "*Teddy mi?*" Babası ona hiçbir zaman Teddy diye hitap etmezdi.

Nelet oluyordu?

Ted pervazı kaldırıp içeriye bakmak için şiddetli bir istek duydu. Ne duyduğuna dair bir şüphesi yoktu ama bir türlü inanamıyordu. Kendi başına filan büyümüyordu ki o! Onun annesi vardı! Ve yaşadıkları ev mahalledeki evlere kıyasla daha küçük bir evdi. Babasının söylediklerinin hiçbirinin bir anlamı yoktu. Ted Elizabeth'i görmek için yana uzanmaya çalışsa da başaramadı. O yönde görebildiği en uzak nokta dikiz aynasıydı... Ve oraya baktığında babasının kendisine dikilmiş gözlerini gördü. Babası onu izliyordu!

Rafı bıraktı; raf tok bir sesle arka koltuğa çarptı. Ted bagajın zeminine uzandı.

Baba seni görmedi. Sadece yola bakıyordu. Dikiz aynaları bunun için yapılmıştır, değil mi?

Elizabeth, "O neydi?" diye sordu.

"Ne neydi?"

"Bir şey duyduğum sandım... Arabanın tavanında belki..."

"Bir şey değildi."

"Gideceğimiz yer uzak mı?"

"Hayır, uzak sayılmaz."

Bir süre kimse bir şey söylemedi. Ted zaman kavramını tamamen yitirmişti; ne kadardır yolda olduklarını bilemiyordu.

Elizabeth birden, "Bir saniye durabilir miyiz?" diye sordu. "Acil bir durum var da."

"Geldik sayılır. Dört yüz metre sonra sana gayet hoş bir tuvalet var."

"Tutamıyorum ama."

Frank, "Tutarsın!" diye çıkıştı. Ted o ses tonunu çok iyi biliyordu. Tek bir itirazı bile kabul etmeyen ses tonuydu o.

Mustang gittikçe hızlanıyordu.

"Sakin o kapıyı açayım deme, duydun mu?"

Elizabeth tüyler ürpertici bir çığlık kopardı.

"Bırak beni!"

Ted nefesini tuttu.

Birkaç saniye sonra araba bir yerde durdu.

Frank sakın bir sesle, “Bunu görüyor musun?” dedi. “Kapıyı açarsan ağına saplarım.”

Ted bakmadı. Neler olduğunu anlayamıyor ama babasının bu katı, koriter tarafını yakından tanıyordu.

Elizabeth, “Canımı yakma,” diye yalvardı. “Çocuğum var.”

“Hayır, yok.”

Frank arabanın anahtarlarını aldı ve niyeysel şingirdattı. Kapısını açıp dışarıya çıktı. Kısa bir süre sonra yolcu kapısını açtı.

“Arabayı mahvetmeni istemiyorum. Anlıyorsun, değil mi?”

“Canımı yakma.” Kadın perişandı. Titrek yakarışları yerini, dinmek bilmeyen bir ağlamaya bıraktı.

“Çık dışarı.”

“Hayır... Lütfen.”

“Korkuyor musun?”

Elizabeth kontrolünü kaybetmiş halde hıçkırarak ağlıyordu. Frank ona bir şey yapıyor ve Ted bakmaya cesaret edemiyordu.

Elizabeth isteri nöbetinin ortasında, “Tamam, tamam, seninle geleceğim,” dedi.

Kadın arabadan indi ve birkaç saniye sonra yürekleri parçalayan bir çığlık kopardı. Ted o kısacık hayatında hiç bu kadar rahatsız edici bir şey duymamıştı. Çığlıklar bitmek bilmiyor ve Ted elleriyle kulaklarını kapatmaktan başka hiçbir şey yapamıyor ama bu bile yeterli olmuyordu.

Bir süre sonra Frank arabaya geri döndü, motoru çalıştırıp vitesle taktı ve en sevdiği şarkıyı ıslıkla çalmaya başlayarak yola koyuldu.

TERK EDİLMİŞ DAKTİLO FABRİKASININ bodrumunda farelerin akli karışmıştı. Benzin kokusundan rahatsız olan hayvanlar nereye koşturduklarına dikkat etmiyorlardı; Laura ve Ted'in sadece birkaç santim uzağından geçip giderlerken, bazen ayaklarının dibine gelip onları izliyorlardı.

Laura, "O kadınları sen öldürmedin," dedi. "Baban öldürdü."

Ted akli karışmış halde bakakaldı ona.

"Büyük ihtimalle hep şüphelendin," diye devam etti. "Frank ölünce şüphelerin şüphe olmaktan çıkıp kesinleşti."

Ted, "Araba bagajındaki kadın kâbusu," derken, Laura'dan çok kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Ve düşünürken acı gerçek kafasına dank etti. Kafasını kaldırdı, gözlerini kocaman açarak baktı.

"Ne oldu?"

Ted, "Babam beni öldürmeye çalıştı," dedi, büyük bir hayretle.

Laura da aynı sonuca varmıştı.

Ted, "Onunla konuştuğum son seferde üniversitedeydim. Blaine'in kardeşim olduğunu söylemişti bana. Anneme davranışlarından ötürü ona o kadar öfkeliydim ki Mustang'in bagajında gördüğüm kadınla alakalı kâbustan söz ettim ona."

Ted durakladı.

Ted özel gözetleme deliğinden bakmaya çalıştı yine, ama yolcu koltuğu görünmüyordu.

"Ona kâbusumdan söz ettiğimde, yaşananları er veya geç hatırlayacağımı fark etmiş olmalı. Orospu çocuğu o akşam beni üniversitede fellik fellik arıyordu demek."

Laura, Ted'in aklından geçenlerin devamını getirdi. "Tyler kız arkadaşınla birlikteydi ama üstünde üniversite takımının kapüşonlu svetşörtü vardı."

Ted ayağa fırladı. Onu zemindeki deliğinden izlemeyen fare arkasını dönüp saklandı.

"Piç herif ölmekte şanslıymış. Keşke bütün bunları daha önce hatırlayabilseydim... Şimdi hiçbir faydası olmuyor."

"Ted, lütfen otur ve böyle söyleme. Bu sayede birçok aile aydınlanmış, sorularına cevap bulmuş olacak."

Ted iskemlesine çöktü. "Ya, tabii. Adam öldürmeye meyilli bir man-yak, kızlarına dehşet saçtı ve onları parçaladı. Harika bir cevap... Laura, adam öldü; kanser aldı canını. Evinde, uykusunda öldü. Bundan daha büyük bir haksızlık düşünebiliyor musun?"

"Haklısın. Ama bunların hiçbiri senin suçun değil."

Birden sessizlik çöktü odaya.

"Keşke daha önce hatırlayabilseydim."

"Ted, bu noktaya gelebilmek için çok çalıştık. Terapi ve ilaç tedavisinin büyük yardımı oldu ama sonunda gerçeği gayretlerin sayesinde bulduk. Holly ve kızların için başardın."

Ted başını salladı. Ailesi uzakta bir galaksiye aitmiş gibi geliyordu ona.

"Ted, nasıl bulduğunu hatırlıyor musun? Kâbusların, rüyaların sayesinde mi oldu?"

"Sanmıyorum." Ted tam anlamıyla ikna olmamış görünüyordu. "Rüyalar hep oradaydı. Bence Blaine sayesinde oldu. Onu televizyonda görüp kardeşim olduğunu anladığımda, kız arkadaşını belki babam öldürmüştür, bir iyiliğin karşılığı olarak bunu yapmıştır diye düşündüm. Bir düşünceydi sadece. Bilinçaltı bir düşünce, galiba... Bilmiyorum; babama ölümcül kanser teşhisi konmuştu. Belki o yapmıştır."

"Anlıyorum. Ve bu da şüphelerinin artmasına neden oldu; yani o düşünceden dolayı, demek istiyorum."

"Evet, galiba. Blaine'in peşine o yüzden düştüm. Onu araştırmalı, olayda rolü olup olmadığını öğrenmeliydim. Ama o zamana dek kız arkadaşını babamın öldürdüğünü anlamıştım. Laura, şu satranç turnuvaları... Tüm cinayetleri böyle keşfetmiştim o zaman... Babam o seyahatlerde savunmasız kadınları öldürüyordu."

"Ted, bana bak. Şimdi her şeyi biliyoruz. Baban öldü ve ailenin sana ihtiyacı var. Bak bana."

"Bu kadar kolay olmadığını biliyorsun. Onları üzdüm." Ted'in gözleri yaşla doldu. "Justin nasıl?"

"Maalesef hâlâ komada... Ama doktorlar umutlu konuşuyor."

"Arkadaşıma saldırdım; neredeyse öldürüyordum onu."

"Ted, o zamanlar sisin içindeydin. Cinayetlerden ötürü duyduğun suçluluk, üzerinde büyük bir baskı oluşturuyordu. Kendini sorumlu hissettin ve mantıksızca bir tepki verdin. Çünkü Justin bir şekilde durumu öğrenmişti, değil mi?"

"Evet, galiba öyle... Beni takip ettiğini öğrendim. Blaine'in evine gizlice girdiğim bir akşam onu gördüm. Dışarıda, arabasındaydı. Onu takip etmesi için özel dedektif tuttum ve Holly'yle ilişkilerini bu sayede öğrendim." Ted durumu kabullenmişçesine gülümsedi. "Zavallı dedektif, önemli bir şeyi ortaya çıkardığını düşünmüş olmalı. Ama ilişkileri pek de umurumda değildi. Benim sorunum, Justin'in beni oraya kadar takip etmesi ve evin üst katında senin de girdiğin o odada yaptıklarımı görmüş olabileceğiydi."

"Justin cinayetler hakkında konuşmak için mi seni bürosuna çağırdı?"

"Gerçekten bilmiyorum. Belki başka bir şey konuşmak istemiştir. Ama çok geçti... Olayları net görecektir durumda değildim. Şimdi anlıyorum."

"Justin iyileşecek ve durumu anlayacak, bundan eminim. Ted, o günlerde çok hastaydın."

"Evet, biliyorum. İntihar etmeye karar vermiş, vasiyetim için Robichaud'yu görmeye gitmiştim. Habis bir beyin tümörüm olduğunu sanıyordum."

"Şimdi her şeyin çok daha iyi olduğu fikrinde değil misin?"

Ted her şeyin düzelmesinin ancak arkadaşının iyileşmesiyle mümkün olabileceğini biliyordu.

"Öyle galiba."

Laura ayağa kalktı. Ted kuşku dolu bir ifadeyle onu süzdü; doktorun ne yapmak istediğini anlamamıştı. Laura elini ona uzattığında bile ne yapması gerektiğini bilemedi.

"Ted, çok iyi bir iş çıkardın."

Ted hantalca bir hareketle ayağa kalkıp doktorun elini sıktı.

"Laura, her şey için teşekkürler," derken sesi fısıltı haline çıkıyordu.

Tam o sırada arka taraftan, kaçışan farelerden gelmesi mümkün olmayan yüksek bir ses duyular. Laura korkudan sıçradı. Güvenlik görevlisini orada bağlı bıraktığını hatırlayan Ted ürperdi. Antika daktilo yığınının adamın üstüne düşmesine izin vermişti! Ted onu orada bırakmadan önce hâlâ nefes aldığına emindi ama iç kanaması veya benzer bir sorunu olabiliyordu. Aklından bu düşünceler geçerken, Lee Stillwell, sadece Ted ve Laura'yı aydınlatan ışık konisinin ötesinde, gri bir heykel gibi belirdi.

Karanlığın içinden boğuk bir ses duyuldu. Laura o tarafa dönünce, Lee'nin orada dikildiğini görüp hayatının en büyük korkusunu yaşadı. Adamı tamamen unutmuştu.

Lee, "Derhal çıkar bizi buradan, it herif," dedi.

Güvenlik görevlisi, göğüs hizasında tuttuğu zincire vurulmuş elinde küçük bir cisim tutuyordu. O mesafeden cismin ne olduğunu anlamalarının imkânı yoktu; ta ki hafif bir *çıt* sesi eşliğinde ufak bir alevin yandığını görene kadar...

BOB ARABAYI KULLANIRKEN, Marcus yolcu koltuğunda oturuyordu. Yolculuğun ilk saatinde biraz sohbet etmiş, sonra sadece onlarla aynı zamanda Albany'den yola çıkan ama fabrikaya onlardan önce varacak olan FBI ekibinin telsiz konuşmalarının böldüğü sessizliğe gömülmüşlerdi.

Son kez fabrikaya yarım saatlik mesafedeyken arandılar. Bob hattın diğer ucundan söylenenleri dinlerken, Marcus haberlerin pek de iyi olmadığını anladı.

Bob telefonu kapattıktan sonra, "Yangın çıkmış. Anlaşılan kasıtlı," dedi. "Katalizör kullanılmış ve alevler hızla yayılmış."

"Yangın mı?" Marcus anlayamıyor, alacağı cevaptan korktuğu için aklından geçen soruyu sormak istemiyordu.

"Albany ekibi fabrikaya geldiğinde itfaiyecileri çalışırken görmüş. Biri dumanı fark edip itfaiyeye haber vermiş ama geldiklerinde çok geçmiş."

"Ne demek çok geç?" Marcus kendine engel olamıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"İki ceset çıkarmışlar. Bir kişi kurtulabilmiş."

Marcus elleriyle yüzünü kapattı.

Kendi elleriyle gömüldüğü karanlığın içinden, "Kim kurtulmuş?" diye sordu.

LEE BİR NEDENDEN ÖTÜRÜ Ted'i çakmağıyla tehdit etmenin iyi bir fikir olabileceğini sanmıştı. Ya başına aldığı darbeden ötürü doğru dürüst düşünecek durumda değildi ya da benzin dumanının patlayıcı olabileceğini duymamıştı. Çakmaktaki küçük mavi alev dev bir yangın topuna dönüştüğünde afallamış görünüyordu. Önce neden olduğu şeye büyük bir şaşkınlıkla bakarken, sonra elindeki çakmağı düşürmüş, etrafını saran alevlerden kurtulmayacağını anladığında çılgınca debelenmeye ve acı dolu çığlıklar atamaya başlamıştı.

Laura ve Ted'in tepki verecekleri çok az zamanları vardı. Üzerlerine bir alev duvarı geliyordu; olabildiğince uzağa, ters yöne koşmaya başladılar. Lee'nin çığlıkları kan donduran cinstendi; havayı yanan etin kokusu doldurmuştu.

Bodrum ikiye bölünmüş, Laura kapının karşısındaki tarafta kapana kısılmıştı. Güvenlik görevlisi son çığlıklarını atarken, diğer tarafa geçmenin bir yolunu bulmaya çalıştı ama yangın ona doğru ilerleyen bir bariyer oluşturmuş, etrafı kesif bir duman tabakası kaplamıştı. Tavandaki ampuller birer birer patlıyor, yaydıkları ışığın yerini koyu turuncuya boyanmış yeni bir gerçeklik alıyordu. Fareler tiz çığlıklar koparmaya başlamıştı.

Ted Laura'ya geri çekilmesi için bağırırken, alevlerin henüz ulaşmadığı yeşil kanepayı yerinden oynatmaya, masayla paslı mobilya yığını arasında bir köprü kurmaya çalışıyordu. Ama işe yaramadı. Alevler neredeyse gömleğine ulaşmak üzereydi. Ted nefes alabilmek için gömleğini çıkarıp ağzını kapatmak zorunda kaldı, sonra bağırdı, Laura'nın anlamadığı bir şeyler söyledi.

Laura en az on metre uzaktaydı ama ona yaklaşmak yerine daha da geriye gitmeye mecbur kaldı. O da dumandan etkilenmemek için

üzündekini çıkarıp ağzını kapatmıştı ama buna rağmen düşüncelerinin ağırlaştığını, uyuştüğünü hissediyordu.

Ted bu kez gömleğini ağzından çekerek bir daha bağırdı. "Laura, kapak! İçine gir ve kapağı kapat!"

Laura bu kez duydu. Ama bu koşullar altında Ted'in dediğini yapabilmesi imkânsızdı. Onunla yerdeki açıklık arasında yükselen alevler vardı.

"Ted, oraya ulaşamıyorum!"

Ted yine bağırsa da sesi çatırdayan alevler yüzünden boğuldu. Duman iyice yoğunlaşmıştı. Laura ağzını bluzuyla kapatmış haldeyken bile nefes almakta güçlük çekiyordu. Bluzu ağzından çekti. Öksürük nöbetine tutulup dizlerinin üstüne çöktü. Gözlerine bir şeylerin battığını farkında bile değilken, kapıya yakın bir yerde havanın bir şekilde nefes alınabilir olduğunu keşfetti. Yüzünü tekrar bluzuyla kapatıp yan kapıya doğru sürünmeye başladı. Buradan sağ çıkmanın tek yolunun duvarın dibinden sürünmek olduğunu telkin etti kendine. Bir dizi çelik kablo nispeten daha kolay hareket edebilmesini sağlayan bir tür geçit oluşturmuştu. Yangın ilerlemesini iki üç kez engelledi; duvara sıkıştırdı, hatta irticalen oluşmuş o tünelden çıkmaya zorladı onu. Laura kapıya yaklaştıkça dumanın zemin seviyesinde bile iyice arttığını gördü.

Gitmesi gereken beş, altı metre yol daha vardı. Kolay görünüyordu, ama yolun ortasında asla başaramayacağını düşünmeye başladı. Kızıl alevlerden bir perde yolunu tamamen kapatmıştı çünkü. İlerlemeye devam etmek istiyorsa o tünelden çıkmalıydı ama durum orada da pek parlak değildi. Laura arkasına bakınca geri dönme şansının kalmadığını gördü.

Ted'e seslendi ama cevap alamadı. Ted bodrumdan çıkmış mıydı? Yoksa bir yerde bayılıp kalmış mıydı? Polis yoldaydı, her an gelebilirlerdi. Kapağa ulaşabilirse orada saklanabilir, sesini dışarıdan birilerine duyurana kadar bağırabilirdi.

Ama önce kapağa ulaşmak zorundaydı; fazla zamanı kalmamıştı. Ya tünelden çıkmaya ve geri dönüp kapağa doğru sürünmeye çalışacak ya da ilerleyecek ve ateş duvarından atlayacaktı. Walter'ın aşkına o alevlerin içinden geçmeyi denemeliydi.

Bluzunu başına sardı, kollarıyla yüzünü kapatıp bütün hızıyla ileri atıldı.

KAPANIŞ

İki yıl sonra

RANDALL FORSTER alkışlarla karşılandı. Son üç yıldır Kanal 4'ün suç haberlerinin sunuculuğunu yapıyordu ve son derece popüler olmuştu. Forster'in hızlı yükselişinde en önemli etken, yaptığı Frank McKay haberleriydi. Genç ve karizmatik bir muhabir olarak, korkunç detaylarda herkesin ilgisini çekebilecek noktaları bulup çıkarabildiği gibi, şehvetli hikâyenin adli ayrıntılarını da başarıyla ortaya koymayı bilmişti.

Sahnenin bir bölümünü kaplayan ekrana, insanın içine işleyen, herkesin tanıdığı o gözler yansıdı. Görüntünün altında şu yazı vardı:

BARSTON FALLS KASABI

Frank Edmund McKay

1951-2011

Salona sessizlik çöktü. Bir süre sonra hoparlörlerden muhabirin ciddi sesi duyuldu.

"Barston Falls'un küçük bir köyünde orta halli bir evde doğdu. Makine gereçleri fabrikasında uzun saatler çalışan bir babası; aşçılık, terzilik, tezgâhtarlık ve ev işleri yapan bir annesi vardı. Genç Frank, kız kardeşi Audrey doğana dek, on iki yaşına kadar neredeyse başıboş büyüdü."

Randall sahnede deneyimli bir sunucu inandırıcılığıyla hareket ediyordu. Bir eli cebinde, bakışlarını bir seyirciye, bir ötelere çeviriyor, her şeyi açıklayacak uzak geçmişe baktığı havası yaratıyordu.

"Çocukluğuna dair bildiklerimiz bunlardan ibaret. McKay'in kalbinde olanlar sır ve belki de sonsuza dek sır kalacak. Bin dokuz yüz altmış dörtte Ralph ve Tess McKay yeni bir hayata atılmak üzere arkalarında çok az şey bırakarak çocuklarıyla birlikte Boston'a taşındılar."

Ekranda bu grup okul çocuğunun siyah beyaz fotoğrafı belirdi. İki çocuğun yüzü dante içine alınmıştı ve içlerinden bir tanesinin başka biriyle karıştırılması mümkün olmayan iri, derin ifadeli gözleri vardı.

“Frank gerçek doğasını gizlemeyi ve çevresindeki insanları kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirmeyi erken yaşlarda öğrendi. Örnek bir öğrenciydi; zekâsı ortalamanın çok üstündeydi ve asla belaya bulaşmazdı. Göze çarpmadan hareket etmeyi çok iyi biliyordu. Barston Falls’ta o yıllardaki neredeyse tek arkadaşı olan Andrew Dobbins, Frank’in karakterindeki seri katil özelliğini yansıtan tek olayın da kahramanıydı.”

Randall kasıtlı olarak durdu. Farklı koşullar altında da olsa bu konuşmayı daha önce birkaç kez yapmıştı ve seyircinin ilgisini nasıl canlandıracağını çok iyi biliyordu.

“Gerçekler ortaya çıktıktan sonra, Frank McKay’i hayatının çeşitli dönemlerinde tanımış insanlar şoka girdiler, dehşete düştüler. Bunlar arasında kız kardeşi, eski karısı, komşuları ve iş ortağı da vardı. Benzer tepkiyi vermeyen tek kişi Andrew Dobbins’ti. Frank McKay’i on üç yaşında ailesiyle birlikte Barston Falls’tan taşındığından beri görmemiş olan Dobbins, ülkenin her yerine yayılan haberi duyduğunda hemen inanan tek kişiydi. Diğerlerinin ne düşüneceklerine emin olamadıkları noktada Andrew Dobbins, Frank McKay’in suçlu olduğunu biliyordu; kalben *biliyordu*. Çünkü o, uçuruma bakmış ve McKay’in gerçek yüzünü görmüş ilk ve biraz önce de söylediğim gibi, belki de tek kişiydi.”

Bir noktada ekrandaki görüntü değişti. Şimdi Frank’i kırmızı bir arabanın yanında poz vermiş gösteren bir fotoğraf vardı ekranda. Frank yirmili yaşlarda görünüyordu; ilk bakışta gülümseyen yüzünde dikkate değer bir şey yoktu. Ancak görüntü yavaş yavaş büyürken gözlerindeki bir şey, adeta zaman ve mekân engelini aşp orada bulunan herkesle göz göze gelerek gerçek emellerini açığa çıkardı.

“Frank McKay iyi bir baba olmak şöyle dursun, kusursuz bir koca veya örnek bir komşu bile değildi. Ama onu tanıyanların gözünde katil de değildi. O katil *olamazdı*. Sağı solu belli olmayan bir adamdı, orası kesindi. Ama katil? Kesinlikle olamazdı. Onun gibiler hakkında buna benzer şeyleri çok duymuşuzdur, değil mi? Çünkü McKay gibileri akıllı, sağduyulu olma maskesi ardına gizlenmeyi öğrendikten sonra, ne yaptıkları tespit

edilemez kişilere dönüştürler. Yaptıklarının cezasını çekmeden aramızda dolaşırlar. Ve işte paçayı her defasında kurtarımalarını, kendilerini herkes-
ten üstün görmelerini ve hep bir sonraki adımı atma cüretini göstermele-
rini sağlayan da bu yetenekleridir. O ve onun gibilerinin böyle cinayetler
işlemeleri, sadece önüne geçilemez öldürme arzusundan değil, kendileri-
ni herkesten üstün gören egolarından da kaynaklanıyor.

“Andrew Dobbins’in yaşadığı ev Frank’lerin birkaç ev ilerisindeydi. İki arkadaş okula birlikte yürür, eve birlikte dönerlerdi. Bir yaz günü Frank, Andrew’yu evine davet etti. Annesi ve babası işteydi; iki çocuk evde yal-
nızdı. Frank, Andrew’ya o gün bisiklete binmek ya da normalde yaptıkla-
rı şeyleri yapmak istemediğini söyleyerek, arkadaşını içinde örümcek, arı
ve diğer iri böceklerle dolu kavanozların durduğu arka bahçeye götürdü.
Frank yanında çakı taşıyordu; çakıyı büyük bir çocuktan satın almıştı ve
varlığından Andrew dışında kimsenin haberi yoktu. Bu, onların sırrıydı.
O gün Frank evinin arka bahçesinde arkadaşına, kavanozdaki böcekler-
den birini almasını söyledi. Andrew biraz halsiz görünen orta yapılı bir
örümcek seçti; Frank’in örümceği çakıyla öldürmeyi planladığını tahmin
etmişti. O zamana dek arkadaşının böyle şeyler yapabilecek biri olduğu-
nu anlamıştı ve işin gerçeği, bundan pek de rahatsızlık duymuyordu. Ha-
yatında böcek öldürmemiş biri var mıydı? Andrew aslında bir teste tabi
tutulduğundan habersiz, oyuna katılmak üzere bekledi.”

Barston Falls Kasabı olayı kapsamlı haber ve analizlere konu olmuş-
tu ama habercilerin büyük bölümü, Frank’in hayatının daha sonraki dö-
nemlerinde işlediği cinayetlere odaklanmıştı. Gazeteciler canavarın port-
resini çizmeye bayılıyor ama kişiliğini irdelemeyi sıkça unutuyorlardı.
Randall’sa birazdan seyircilere göstereceği, McKay’in en sapkın cinayet-
lerinden bile daha büyük etki yapabilecek belli başlı detayları keşfetmişti.
Seyirciler çık çıkarmadan onu dinliyordu.

“Frank örümceği çakısıyla öldürmedi. Yani hemen... Hayvanın dört
bacağını kesti. Kaçmaya çalışan, vücudunun üstünde daireler çizmek-
ten başka bir şey yapamayan hayvanı kahkahalar atarak izlediler. Frank
örümceği doğrarken, bacağı vücuduna çok yakın bir yerden kesmeme-
ye özellikle dikkat ettiğini, bu takdirde hayvanın öleceğini açıkladı ar-
kadaşına. Sonunda zavallı örümcek yeri ancak sıyrabilen tek bir bacak

kalıntısıyla kaldı, bir süre olduğu yerde daireler çizdikten sonra oldu. Bu sadece şeytanı bir oyun değil, aynı zamanda, biraz önce ifade ettiğim gibi, bir testti.

"Yazın son günlerine doğru Frank Andrew'dan evine gelmesini istedi ve ona 'özel bir test' yapmayı planladığından söz etti. Bu, o güne dek üç dört kez tekrarladıkları böceklerin bacaklarını kesme işine Frank'in verdiği isimdi. Teklif Andrew'nun hoşuna gitmişti. Arkadaşından çok etkileniyor, ona saygı duyuyordu. Frank onu arka bahçeye çıkardı ama bu kez ortada kavanoz değil, bir sepet içinde yatan üç dört aylık minik bir kedi yavrusu vardı. Dobbins yıllar sonra, o gün Frank'in niyetini tahmin ettiğini ama çok da rahatsız olmadığını suçluluk duyarak hatırlayacaktı. Kedilere düşkün değildi pek.

"Frank dört ince ve uzun ip kullanarak yavrunun bacaklarını ayırdı. Hayvanı hareket edemez hale getirdikten sonra, acı dolu miyavlamalar arasında çakıyla gözlerini oydu. Ardından bir çakmakla karnını, kulaklarını yaktı; yavru daha fazla dayanamayıp ölene dek sürdürdü bu işi. Andrew bu olaydan sonra Frank'le oyun oynamaktan hemen vazgeçti. Tepkisi küçük Frank için bir uyarı niteliği taşımış olabilir. Diğer insanlara gerçek yüzünü gösterdiğinde neler olabileceğine dair bir uyarı..."

Şimdi ekran kararmıştı. Randall yirmi yaşlarında bir kadının görünüşü belirene dek bekledi.

"Elizabeth Garth'ın onun ilk kurbanı olma ihtimali düşük. Ancak ilklerden biri olduğu su götürmez çünkü McKay, Boston'a bu kadar yakın bir yerde bir daha cinayet işlemedi."

Randall düşünceli bir tavırla duraladı, başını yavaşça iki yana sallayarak, "Biraz önce ifade ettiğim şey mutlak gerçek değil elbet. Ama birazdan ona da geleceğiz. Ne de olsa bugün burada toplanmamızın nedeni bu," diye ekledi.

"Frank McKay'in, genç, bekâr bir anne olan Elizabeth Garth'ı öldürme biçimi, o dönem hâlâ öğrenme, hatalarından ders alma sürecinde olduğunu gösteriyor. O cinayette hesapsızca hareket ettiği bile söylenebilir. Kadını nispeten evine yakın bir yerde öldürmekle kalmamış, onunla, yakalanmasına neden olabilecek biçimde temas da kurmuştu. Dahası, Elizabeth'in kolları ve bacaklarında bıçak yaraları olsa da, boğazında da saniyeler içinde ölümüne sebebiyet verecek derin bir kesik vardı. Bu, onun

daha sonraki cinayetlerinde görülen sadistçe işkence biçiminden oldukça farklı bir yöntemdi.

"Elizabeth Garth'ı öldürdükten sonra McKay'ın aklından neler geçmişti? Şuna benzer şeyler olduğuna eminim. Birincisi, savunmasız genç bir kadına işkence edip öldürmekten muazzam bir zevk almıştı, yani bu işi tekrar tekrar yapmak isteyeceğini biliyordu. İkincisi, o gün davrandığı gibi pervasızca davrandığı takdirde önünde sonunda yakalanacağını anlamıştı. Yeteneğini sürekli sergilemeye devam edebileceği bir plan yapmalıydı.

"Bin dokuz yüz seksen üçle, bin dokuz yüz seksen dokuz arasında en az yedi kişiyi öldürdü. Tüm cinayetler eyalet dışında işlenmişti. Kurbanlar genç kadınlardı ama bunun dışında ortak yönleri yoktu. Frank cinayetleri, bıçakla, çekiçe, hatta elleriyle işliyor, kurbanlarını rastgele seçiyor, onlarla teması en az seviyede tutuyordu. O yıllarda oğlu Ted'in satranç turnuvalarını fırsat bildi ve yokluğunun gerekçesi olarak bu turnuvaları gösterdi. Turnuvanın yapıldığı yerden arabayla bir saatlik mesafeye giderek bir kurban seçiyor, iki üç saat boyunca ona işkence edip uzuvlarını kesiyordu. Birkaç cinayetinde benzer seviyede bir gaddarlık sergilemiş olmasına rağmen, söz konusu suçları birbirine bağlayacak bir kalıp bulunamadı."

Ekranda kurbanların yüzleri belirdi.

"Frank McKay gerçek yüzü ortaya çıkarılamadan öldü. McKay öldürdüğü on dokuz kadın ve iki erkeğin yanı sıra, diğer on beş cinayetin de zanlısıdır. ViCAP* gibi modern izleme programları bile işlediği cinayetler arasında ortak bir kalıp tespit edemedi."

Bu kez ekrana dairesel bir labirent yansıdı.

"Daha önce Frank McKay'ın gerçek yüzünü çocukluk arkadaşı Andrew Dobbins'ten başka kimsenin görmediğini söylemiştim. Ama bu tam anlamıyla doğru olmayabilir. Fiziksel saldırılarına, tacizlerine yıllar boyu katlanmak zorunda kalmış olan ilk karısı Kristen McKay'ın, kocasının ruhunda yatan şeytanı bir an için görmüş olması mümkündür. Ancak Kristen'in psikolojik sorunları vardı ve birlikte yaşadıkları yıllarda

* ABD'de, ülkenin farklı yerlerinde işlenen benzer suçların dökümünü çıkaran altyapı programı (ç.n.)

durumu gittükçe ağırlaşmıştı. Diğer yandan, McKay'in sapkın davranışlarına şahitlik etmiş bir diğer kişi, oğlu Ted'di. İleriki yıllarda başarılı bir işadami olan satranç dâhisi genç Ted, gizemin anahtarını elinde bulunduruyordu."

Randall labirentin merkezini işaret etti.

"Yıllarca gizli kalacak ve izlediği büyüleyici yolu ilk elden öğrenme fırsatı elde edeceğiniz bu labirentin anahtarını..."

Ekrandaki labirent görüntüsü yavaşça geri çekildi ve yerini bir kitabın kapağı aldı. Kitabın adı *Tek Çıkış Yolu* idi. Altında büyük kırmızı harflerle yazarın adı okunuyordu.

"Bayanlar, baylar, sözü daha fazla uzatmadan, bu gerçeklerin nihayet gün ışığına çıkmasını sağlayan kişiyi sahneye davet etmek istiyorum. Karşınızda, Dr. Laura Hill."

Laura alkışlarla karşılanırken, koşar adımlarla gelerek ekranın yanında duran masadaki yerini aldı. Bu onun üçüncü kitap tanıtımı olsa da, en az ilkinde olduğu kadar gergindi. Ön sırada oturanlar arasında Deedee'yi aradı gözleri; kız kardeşi coşkuyla alkışlıyor, moral vermeye çalışıyordu. Kız kardeşi hayatında hep önemli bir rol üstlenmişti ama son aylarda Lavender'daki işinden çıkarılmasının ve sonrasında Marcus'tan ayrılmasının ardından, Deedee en büyük destekçisi haline gelmişti. Deedee ve Walter tabii... Ancak Lavender'da işler sarpa sararken kitabını bitirmesi konusunda ona cesaret veren tek kişi Deedee olmuştu. "Müsveddeler harika. Hastanedeki patronların sana ültimatoma verdilerse canları cehennem. Şu erkek arkadaşına gelince; tüm bunlardan sorumluluğu olmadığını söyleyerek sıyrılırsa hiç şaşırmayacağım. Biliyorsun, oldum olası hoşlanmadım o adamdan."

Deedee yanılmamıştı.

"Hoş geldin, Laura!"

"Teşekkür ederim, Randall."

Laura bu akşam için hardal sarısı bir etek ile uzun kollu beyaz bir bluz tercih etmişti. *Uzun kolludan şaşma...* Giysiler vücudunu sarıyor, oturup elini kucağına koyduğunda sağ bileğinin görünmemesini sağlıyordu. Bluzunun manşetinden sadece, cildinin ince bir şerit halindeki yanmış bölümü görünüyordu.

Randall, "Öncelikle," dedi, "bu akşam seni burada ağırlamanın benim için çok büyük bir zevk olduğunu söylememe izin ver."

Laura başıyla hafif bir selam verdi.

"Harika sunuşun için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Muhabir hâlâ Laura'nın kitabının kapağının görüldüğü ekrana döndü. Soru o an aklına gelmiş gibi, "Laura, söyler misin, neden labirent?" diye sordu.

"Ah, labirentleri oldum olası büyüleyici bulmuşumdur. Ben Kuzey Carolina'da, Hawks Nest'te büyüdüm. Orada bir lunapark vardı. Sahibi Mr. Adams, çok tatlı biriydi. Herkesin küçük eğlence merkezlerinin iflas etmeye mahkûm olduğuna dair önyargısına rağmen lunaparkı yıllarca işletmişti. Lunaparkın en büyük özelliği dev, dairesel labirentiydi."

"Mısırlardan yapılanlar gibi mi?"

"Hayır, değil. Taş ve tahtadan yapılmıştı. Özel tarafı, içine girip ilerledikçe yeniden şekillendirilebilmesiydi. Sürekli açılıp kapanan bir dizi kapısı vardı; o kapılardan ne zaman içeriye girseniz labirent değişirdi. Mr. Adams binden fazla düzenleme olduğunu söylemişti ama abartmış olabilir tabii. Yarı insan, yarı boğa kostümü giymiş biri labirentin içinde dolaşıp durur, içinden çıkılmasını güçleştirirdi. Küçükken o labirente girmeye korkardık. İşin gerçeği, çıkmayı başaranı da hiç görmedim. Kız kardeşimle ki kendisi bu akşam aramızda, yazın hemen hemen her akşam o lunaparka giderdik. Hoşlandığımız bir çocuk çalışırdı orada."

Deedee oturduğu ilk sıradan işaret etti, dudaklarını oynatarak, sessizce, "Senin hoşlandığın bir çocuk..." dedi.

Laura gülümsemekten alamadı kendini.

"Labirentler hep ilgimi çekmiştir," diye devam etti. "Düşünüşümüzde labirentten kaçışı andıran bir yan vardır."

Randall, "Ya da bir labirentin içinde hapsolmek gibi, galiba," dedi.

"Kesinlikle! Örneğin, Hawks Nest labirentine bir geçitten girerdiniz. Geçit sizi doğrudan labirentin merkezine götürürdü. Ben bir nedenden ötürü, merkezden uzaklaşmamı sağlayacak yolu seçmem halinde labirentten çıkabileceğimi düşünürdüm. Tabii hiç başaramadım."

"Çünkü bazen çıkabilmemiz için aynı yoldan geri dönmemiz, sondan başlayıp geri dönmemiz gerekir, öyle mi?"

"Evet, tastamam öyle... Ted McKay, Lavender Memorial'a gönderildiğinde, kendi zihninin yarattığı bir labirentte kapana kısılmış gibiydi."

"Ne kadar zeki bir adam olduğu düşünüldüğünde, labirentinin de oldukça karmaşık olduğunu tahmin edebiliyorum."

"Doğru. Haftalar boyu döngüler içinde kapana kısılmış yaşadı, hiçbir yere varamadan sürekli aynı yerde dönüp durdu. Bazı şeyleri zorlamaya, onu labirentten, genç bir kızken Hawks Nest labirentinden kaçmaya çalışırken yaptığım gibi, ters yönden çıkaramaya çalıştığımda, sonunda yine kayboldu. Tabii o durumda her şeye sıfırdan başlamamız gerekiyordu."

Randall sesini belli ölçüde dramatize ederek, "Ted McKay terk edilmiş fabrikada çıkan yangında öldü," dedi. "Laura, sen o yangından sağ çıkmayı başardın. Bu hikâyeye bir anlamda senin labirentin. Olaya sen de bu şekilde mi bakıyorsun?"

"Belki... Ama esas yükü taşıyan Ted McKay'di; sadece hayatını kaybettiği için değil, yıllar boyu böylesine ağır bir yükü taşımak zorunda kaldığı için... Randall, bu kitap o sarsıcı deneyimle başa çıkmaya çalışıyor ve Ted'in, kendi zihninin kurduğu tuzaktan nasıl kurtulduğunu anlatıyor. Ted o gücü, kararlılığı sergilememiş olsaydı ben bugün burada olmazdım ve o korkunç suçların hiçbirisi aydınlığa kavuşamazdı."

Salonda belli bir noktada başlayan alkış, coşkuyla yayıldı. Laura ve Randall da seyircilere katıldılar.

Laura, "Ted'in ölmeden önce bana söylediği son şeylerden biri," dedi, "babası öldüğü için bunların hiçbirinin kendisi için bir anlam ifade etmediği idi. Ama şimdi ikimiz de gerçeği öğrenmenin ne kadar önemli olduğunu görüyoruz."

"Ah, kesinlikle öyle... Kurbanların aileleriyle görüşme fırsatı buldum ve birçoğu, bu suçlardan sorumlu kişinin artık aramızda olmadığını bilmenin içlerini rahatlattığını söyledi."

"Aynı şey, sevdikleri insanı kaybeden Ted'in eski karısı ve çocukları için de geçerli. Nasıl bir his olduğunu tahmin bile edemiyorum. Ama en azından onun gerçek kimliğini görebildiler: Kendisine ait olmayan ağır bir sorumluluğu taşımak zorunda kalmış, kocaman kalbi olan bir adam..."

Sunum yarım saat kadar devam etti. Randall harika bir muhabirdi ve reportaj, iki arkadaş arasındaki derin sohbet tadında ilerledi.

Sonra sıra Laura'nın kitabını imzalamasına geldi. Laura sonunda rahatlamış, okuyucularının ilgisinin tadını çıkarmaya başlamıştı. Okuyuculardan bazıları sağ bileğindeki yanığa kaçamak bakışlar atarken, bazıları kitap hakkında yorumlar yapıp sorular sordular. En sık sorulan soru, Justin Lynch hakkındaydı. Laura haberlerden duyduğu kadarıyla Lynch'in komadan çıktığını biliyordu ama daha fazla bilgiye sahip değildi. Okuyucularına Lynch'le temas halinde olmadığını ve ailesiyle alakalı bilgiler verme izninin, kitabın son sayfasını yazmasının ardından sona erdiğini kibar bir dille açıkladı.

Laura bir ara salonun arka taraflarında kısa boylu, kalın kemik çerçevesi gözlüklü birinin dolandığını gördü. Adam kitap imzalatmak için sıra bekleyenlerin arasında değildi. Elli, ya da biraz daha genç yaşlarda görünen adamın koltuğunun altında Laura'nın kitabı, yüzünde de gülümseme vardı.

Laura imzalayıp geri verdiği her kitabın ardından odanın arka tarafına göz atıyor ve gözlüklü yabancıнын hep aynı yerde durduğunu görüyordu. Salon boşalmak üzereyken etkinliği organize edenlerden, Matthews adında uzun boylu bir adam, Laura'nın oturduğu yere geldi. Laura ondan yanında oturmasını rica edince, adam da seve seve kabul etti. Gözlüklü adam tam o sırada yerini terk etmiş ve kuyruğun sonuna girmişti.

Izbandut gibi bir kadın masanın önüne gelince Laura adamı göremez oldu. Kadın sürekli gülümseyen ve etrafına enerji saçan insanlardan biriydi: *"Sizinle tanıştığıma çoooooooook memnun oldum."* Laura o akşam düzgün görünmek adına çaba sarf ettiği belli olan, gerçekten de çekici kadına odaklanmaya çalıştı. *"Vermont'tan arabayla geldim buraya. Ailem orada ama özellikle sizi görmeye geldim, Dr. Hill. Öyle yeteneklisiniz ki..."* Laura başını sallayıp kitabın ilk sayfasına bir şeyler karaladı. Sonra adamın orada olup olmadığını anlamak için başını kaldırdı, ama kadının karnını aşamıyordu. *"Çoooooooooooooook ama çoooooooooooooook teşekkür ederim. Lütfen yazmaya devam edin. Size bir şey söyleyebilir miyim?"* Laura gülümsemeye devam ediyor ama gülümsemesinin surat ekşitmeye dönüşmesinden korkuyordu. Gözlüklü adam neredeydi? Laura onu elinde bıçakla, kadının arkasından fırlarken canlandırdı gözünde. Aklından neden böyle

düşünceleri geçiyordu? Seri katiller kulüp kurup ona dış bilmeye başlamış değildi herhalde. Ama bu düşünce aklına ilk kez düşmüyordu işte. *"Ted'e aşık oldum biraz."* Kadın konuşmaya devam ediyordu ve yanakları akkor haline gelmiş komürden farksızdı. *"Ah, aptal olduğumu düşünüyorsunuz herhalde. Yani gerçekten aşık olmadım tabii; iyi karakterlere karşı duyulan bir sergi benimkisi."* Laura kadına ne demek istediğini çok iyi anladığını söyleyerek geldiği için teşekkür etti. İmzaladığı kitabı geri verince kadın sonunda masadan ayrıldı. Gözlüklü adam hâlâ kuyruğun sonunda bekliyordu.

On dakika sonra bir çiftin iki kitabını imzaladı ve sıra ufak tefek adama geldi.

"Beni tanımadınız mı?"

Adamın hoş ve ölçülü bir sesi vardı. Bu adam seri katilse dünyanın en şeker seri katili olmalıydı. Laura rahatladı.

"Kusura bakmayın, tanıyamadım," dedi. Ama bunu söyler söylemez bağlantıyı kurmayı başardı.

Adam, "Adım, Arthur Robichaud," diyerek, Laura'nın aklından geçeni doğruladı.

Laura internette adamın fotoğrafını görmüş ama onunla hiç bir araya gelmemişti. Bir keresinde telefonda kısa bir konuşma yapmışlardı; çok hoş bir konuşma olduğu söylenemezdi.

Robichaud sağına soluna bakındı. Salonda küçük gruplar halinde sohbet eden az sayıda insan kalmıştı ama hepsi de uzaktaydı. Onları duyabilecek tek kişi Matthews'tu. Laura adamdan kendisini birkaç dakika yalnız bırakmasını rica etti.

Avukat, "Adımı değiştirdiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Siz istemiştiniz."

"Evet, tabii ama kabul etmeyebilirdiniz. O gün telefonda konuşurken biraz kaba davrandığım için özür dilerim, ama böyle bir şeyin mesleğimi nasıl etkileyebileceğini anlamalısınız."

"Sorun değil."

Robichaud huzursuz görünüyordu. Koltuğunun altındaki kitabı hâlâ uzatmamıştı.

"Sizi daha önce rahatsız etmek istemedim. Kitabınızı okudum ve çok beğendim. Tebrikler."

Kitabı masaya koydu.

“Teşekkür ederim. Ama sizi buraya başka bir şeyin getirdiğini seziniyorum; yanılıyor muyum?”

Robichaud sessizce başını iki yana salladı. Aradığı kelimeler orada yazılı olabilmış gibi gözlerini tavana dikti.

“Size ne söyleyeceğimi düşünüyordum ve hâlâ bulmakta zorlanıyorum...”

Laura adamın ne dediğini anlamadı. Kitapta Robichaud’nun rolunu, kısmen adamın isteği üzerine minimuma indirmişti. Önemli olabilecek ne söyleyebilirdi?

Avukat şimdi samimi bir pişmanlık içinde, “Karıma bile bundan söz etmedim,” dedi. “Kimseye söz etmedim ama siz beni anlayacaksınız. Anlayacağınızı umuyorum.”

“Dinliyorum.”

“Ted tıpkı kitabınızda anlattığınız gibi bir öğlen evime geldi. O gün, doğum günümdü ama o bilmiyordu tabii. Tüm okul arkadaşlarımızın orada olduğu doğru değil ama bazıları oradaydı. Yani, kitabınızda o gün gerçekten olanlara yakın bir anlatım tutturmuşsunuz. O ve ben... Vasiyetiyle alakalı konuları konuşmak üzere çalışma odama geçtik.”

Laura dikkatle baktı avukata.

“Ted’in tüm döngüleri gerçek olaylara dayanıyordu,” dedi. “Olaylarda adı geçen diğer insanlarla konuşup bunu doğruladım.”

Robichaud başını salladı.

“Özür dilerim, sizinle daha önce konuşmadım. Keşke... Keşke bilseydim.” Robichaud elini yemin edecekmiş gibi kitabın üstüne koydu.

“Sorun değil.”

“Kitapta sıçandan bahsediyorsunuz. Sıçan tam olarak neyi ifade ediyor?”

Laura arkasına yaslandı; soru şaşırtmıştı onu. Sıçan temasını derinlemesine araştırmamıştı aslında. Ted o konudan fazla söz etmemişti ve Laura’nın konuyla ilgili bilgi alabildiği tek kaynak, kendisiyle konuştuğunda pek de cömert davranmayan Mike Dawson’dı.

Laura yüzünde anlayışlı bir gülümsemeyle, “Ted bir nedenden ötürü ondan korkuyordu,” dedi. “Sarsıcı bir kaza geçirmiş olmalı ya da ben böyle bir çıkarım yaptım. Ona bu konuyu hiç sormadım.”

Robichaud başıyla evetledi.

"Ama o 'döngülerde' sıçanın oynadığı rol tam olarak neydi?"

"Bay Robichaud, bu sizin için önemli mi?"

"Evet."

"Neden, sorabilir miyim?"

"O gün evimin arka bahçesinde Ted, tıpkı sizin kitabınızda anlattığınız gibi bir sıçan gördüğünü düşündü. Eh, aslında eski bir lastiğin içinde değil de, karımın saksılarının arasında saklanan bir sıçan gördü."

Laura şaşkınlığını gizleyemedi. Hikâyenin sıçanın ortaya çıktığı o bölümünün gerçek olmadığını, döngülerin bir parçası olduğunu sanmıştı.

"Şaşırdım doğrusu."

"Tahmin edebiliyorum. Peki, sıçanın rolü neydi?"

"Tam olarak emin değilim, Mr. Robichaud ama tahminen Ted'in döngülerin içinde kalma yoluydu. İşler ne zaman kontrolden çıkmaya başlasa sıçan oradaydı. Ted'in onu zaman zaman rüyalarında gördüğünü biliyorum; sıçanın döngülerde muhafız, bekçi gibi bir şeyi temsil ediyor olması muhtemel."

Robichaud düşünceli bir halde duraladı.

"Küçüklüğünüzde gittiğiniz lunaparkın labirentindeki yarı insan, yarı boğa kılığındaki şey gibi mi?"

Bir avukat için hiç de fena değil.

"Galiba onun gibi bir şey."

Salon şimdi boşalmıştı.

Robichaud birden, "O gün sıçanı gördüm," dedi.

Laura sessiz kaldı.

"Ted arka bahçede sıçan var diye bağırmaya başladı; arkadaşlarımdan bazıları koşup hayvanı yakalamaya çalıştılar ama hiçbir şey bulamadılar. Ama ben çalışma odamdaydım ve pencereden dışarıya bakıyordum; o sıçanı ben de gördüm. Saksıların arasına saklandığı anda gördüm onu."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sıçan diye bir şey var sonuçta. Hayvan kaçmış olmalı."

"Orada otuz kadar insan vardı ve kimse sıçanı kaçarken görmedi. Saksılar bahçenin ortasındaki tuğla verandada durur; sıçanın kimselere görünmeden kaçması mümkün değil. Ted onu gördü. Ben de gördüm. Ama başka kimse görmedi."

İYİ ADAM

Laura'nın yapabildiği tek şey, gözünü adama dikip bakmak oldu. Avukat sonra elini uzattı ona, o da sıktı.

“Sizinle daha önce neden konuşamadığımı şimdi anladınız sanırım, değil mi?”

Arthur Robichaud doktorun cevap vermesini beklemedi. Masanın üstüne koyduğu kitabı aldı, gülümsedi ve omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi, salına salına yürüyüp uzaklaştı.

TEŞEKKÜR

Bu kitap bir gecede yazılmadı. Ted McKay çalışma odasında uzun bir süre kalarak yazarın, verdiği kararın ardındaki gerçek nedenleri kavramasını bekledi. Şansıma bu konuda yardımlarına güvenebileceğim birkaç arkadaşım vardı.

Kitaba dair ilk fikirlerimi, ne denli saçma olursa olsunlar, can kulağıyla dinlediği için annem Luz'a teşekkür ederim. O ve babam Raúl Axat yazarlık kariyerim boyunca daima yanımda oldular.

Hikâyeyi henüz şekillenmeye başladığı günlerde duyan ve bana verdiği güvenle, sergilediği dostça yaklaşımla bugün kitap haline getirmemi sağlayan Patricia Sánchez'e teşekkürler.

Orijinal müsveddeleri okuyan ve konusuyla alakalı bazı önemli değişiklikler öneren Pontas Ajansı'ndaki menajerim Maria Cardona'ya teşekkür ederim. Maria, beni doğru yöne sen ittin!

Bu kitapla olmazı olur kılan edebiyat gemisinin kaptanı Anna Soler-Pont ve tüm mürettebatına teşekkürler.

Orijinal müsvedde üzerinde yorulmak bilmeden çalışan Anna Soldevila ve Destino editörlük ekibine teşekkürler.

Kız ve erkek kardeşlerim Ana Laura Axat ve Gerónimo Axat ile yeğenim Ezequiel Sánchez Axat'a teşekkürler.

Orijinal müsveddeyi okuyarak düşüncelerini paylaşan Ariel Bosi ve María Pía Garavaglia'ya teşekkürler.

Örnek olmalarıyla, verdikleri nasihatle bana yardım eden, takdir ettiğim ve saygı duyduğum meslektaşlarım Raúl Ansola, Paul Pen, Montse de Paz ve Dolores Redondo'ya da teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

FEDERICO AXAT 1975 Arjantin, Buenos Aires doğumludur. *Benjamin* adlı romanı İspanya'da basılmış, *El pantano de las mariposas* adlı kitabı ise Almanca, Portekizce, Fransızca ve Çinceye çevrilmiştir. Uluslararası başarı kazanmış olan *İyi Adam (La última salida)* Axat'ın ABD'de basılan ilk kitabıdır. Kitabın telif hakları yirmi dokuz ülkeye satılmıştır. Son romanı *Amnesia* ise on dile çevrilmiştir.